ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ ΜΕ ΓΕΛΙΟ

Μη μένετε αξύριστος αν είστε αγόρι, ή αμακιγιάριστη αν είστε κορίτσι. Μη φοβάστε τον καθρέφτη.
Ο καθρέφτης είναι η υπέρτατη έκφραση της τέχνης του χιούμορ και του σαρκασμού.
Δείχνει εμάς!
Η Επιστημονική Φαντασία αποτελεί έναν τέτοιο καθρέφτη, που έρχεται ν' αναπληρώσει την έλλειψη.
(Με εφτά χρόνια γρουσουζιά αν σκίσετε αυτό το βιβλίο, και άλλα εφτά αν το πιάσετε και δεν το αγοράσετε!)

ΔΡΧ 800

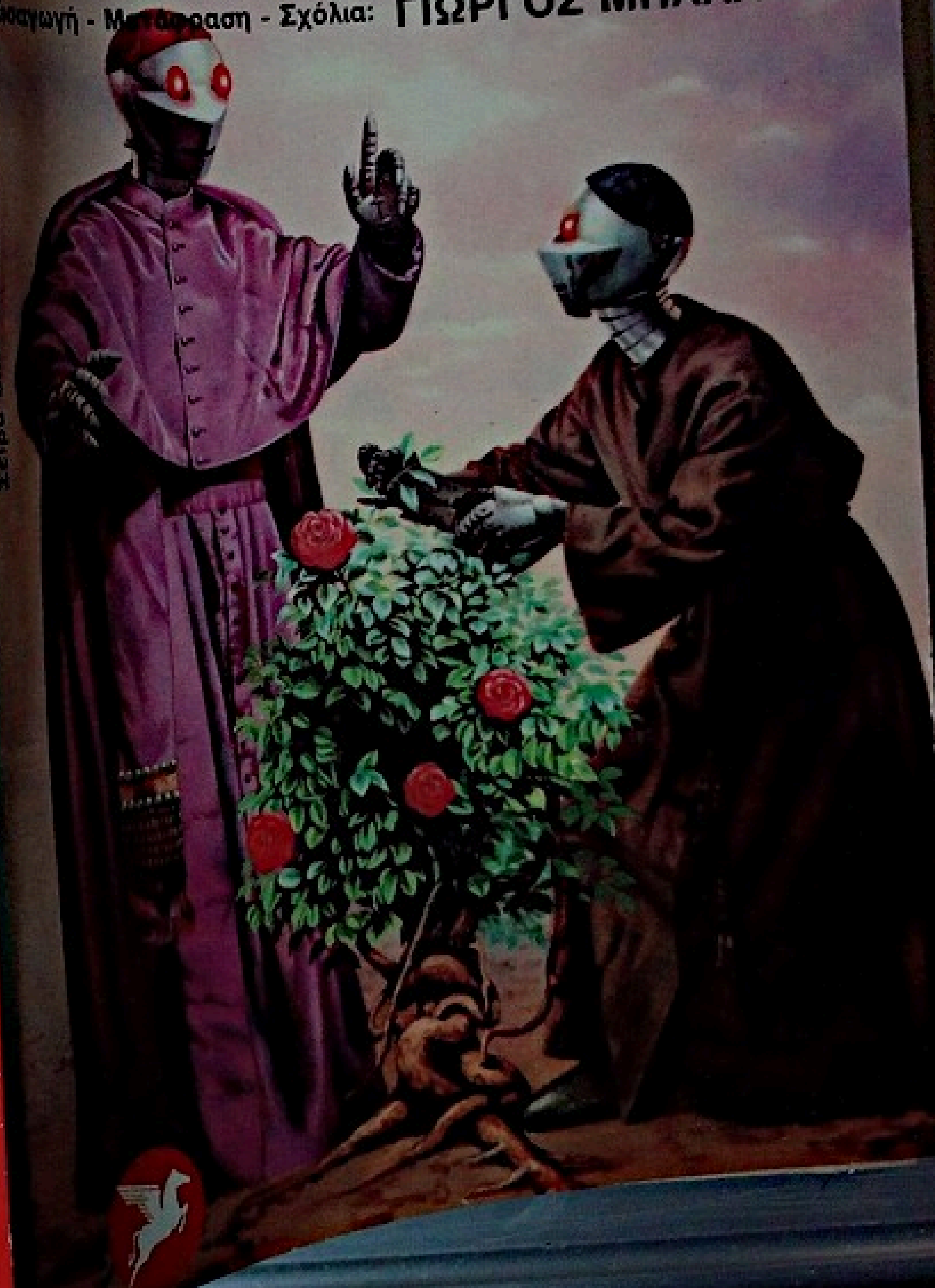
11

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ ΜΕ ΓΕΛΙΟ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ
ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ ΜΕ ΓΕΛΙΟ

Εισαγωγή - Μετάφραση - Σχόλια: ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΛΑΝΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ ΜΕ ΓΕΛΙΟ

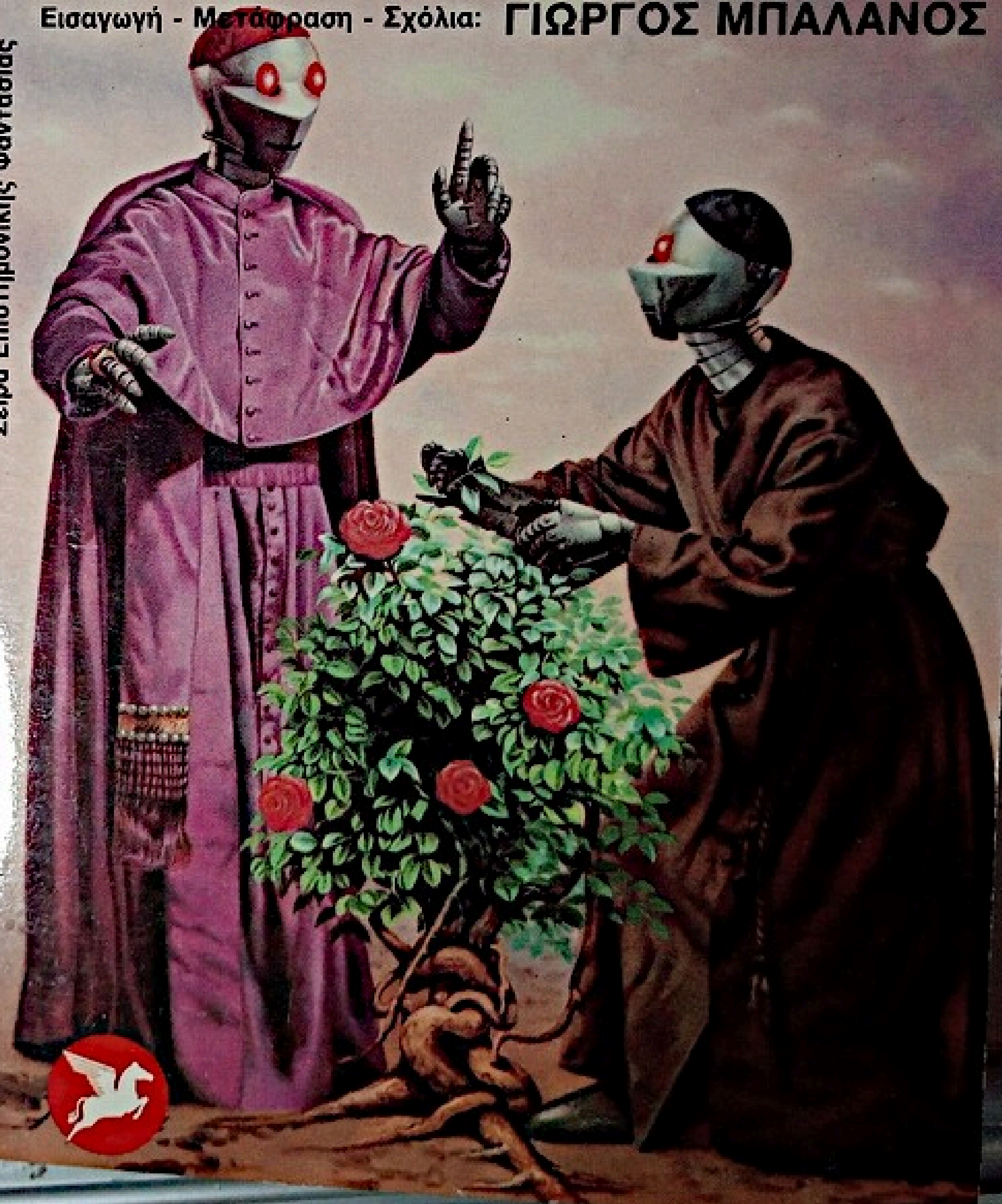
11

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ ΜΕ ΓΕΛΙΟ

Εισαγωγή - Μετάφραση - Σχόλια: ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΛΑΝΟΣ

ΠΗΓΑΣΟΣ · βιβλία τσέπης
Σειρά Επιστημονικής Φαντασίας

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 11ο

ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ:
ΒΙΒΛΙΟ 1ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 2ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΕΞΩΓΗΙΝΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 3ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΑΞΙΔΙΑ ΣΤΟ ΧΩΡΟΧΡΟΝΟ
ΒΙΒΛΙΟ 4ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΚΟΣΜΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 5ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΠΛΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΜΕΤΑΛΛΟ
ΒΙΒΛΙΟ 6ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 7ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 8ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΑΛΛΕΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 9ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΟΝΕΙΡΙΚΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 10ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΕΦΙΑΛΤΙΚΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ
ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ ΜΕ ΓΕΛΙΟ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΛΑΝΟΣ
ΔΙΕΘΝΕΣ ΒΡΑΒΕΙΟ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗΣ
«ΚΑΡΕΛ»
ΑΠΟ ΤΗΝ WORLD SCIENCE FICTION ASSOCIATION

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΗΓΑΣΟΣ
Σειρά Επιστημονικής Φαντασίας

Copyright © : 1988 Εκδόσεις ΠΗΓΑΣΟΣ
Ασκληπιού 7, Αθήνα
τηλ. 36.15.209

Φωτοστοιχειοθεσία : «ΒΙΒΛΙΟΣΥΝΕΡΓΑΤΙΚΗ» ΣΥΝ.Π.Ε.
Φειδίου 18, Αθήνα
τηλ. 36.44.332

Κεντρική Διάθεση : Εκδόσεις «ΩΡΟΡΑ»
Μαυρομιχάλη 11, Αθήνα
τηλ. 36.01.395 - 36.35.025

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Το μόνο ίσως πράγμα που σέβεται η συμβατική λογοτεχνία — κι αυτό μονάχα όταν είναι καλή — είναι ο αναγνώστης. Η επιστημονική φαντασία — επίσης μονάχα όταν είναι καλή — δεν αναγνωρίζει ούτε καν αυτή την εξαίρεση.

Γιατί;

Γιατί το χιούμορ και ο σαρκασμός με τις ιδέες των άλλων είναι αρκετά εύκολο πράγμα, αλλά τι γίνεται με τις δικές μας ιδέες; Και ποιος έχει δικαίωμα να γελάσει με τους άλλους αν δεν μπορεί να γελάσει πρώτα απ' όλα με τον εαυτό του;

Και δυστυχώς, ο Καθρέφτης, σαν υπέρτατη έκφραση της τέχνης του χιούμορ και του σαρκασμού, είναι από τα «ουσιώδη εν ανεπαρκεία» στον τόπο μας.

Η Επιστημονική Φαντασία αποτελεί έναν τέτοιο Καθρέφτη, που έρχεται ν' αναπληρώσει την έλλειψη. (Έτσι και σκίσετε από αγανάκτηση τούτο το βιβλίο θα έχετε εφτά χρόνια γρουσουζιά! Εγώ σας προειδοποίησα).

Και αν δεν γελάσετε ούτε μ' αυτή, ε... δοκιμάστε μ' έναν κανονικό καθρέφτη. Κι εγώ κοιτάχτηκα κάποτε, αλλά τις σχετικές εμπειρίες θα τις διαβάσετε στις ανθολογίες μου με τα διηγήματα τρόμου και φρίκης. (Πάντως είχα είδωλο στον καθρέφτη, παρά τα αντίθετα που διέδιδαν μερικοί).

Πάντοτε απορούσα με την απορία των άλλων όταν μ'

έβλεπαν να σαρκάζω κάποια ιδέα που είχα υποστηρίξει με ειλικρινή σοβαρότητα κάπου αλλού. Δεν υπάρχει καμία αντίφαση σ' αυτό. Όταν κάνω χιούμορ, συχνά σαρκαστικό, με κάποια από τις αγαπημένες μου ιδέες δεν σημαίνει ότι απορρίπτω ή ότι υποτιμώ την ιδέα. Σημαίνει απλώς ότι δεν την αφήνω να με καβαλήσει.

Η διαφορά του φανατικού από το ελεύθερο άτομο δεν έγκειται στο ότι ο πρώτος δεν έχει χιούμορ (στα μπουντρούμια όλου του κόσμου πέφτει πολύ γέλιο από τους δεσμοφύλακες), αλλά στο γεγονός ότι μονάχα το ελεύθερα άτομο μπορεί να γελάσει με τις ιδέες του.

Το να γελάμε με τις ιδέες μας, όσο σοβαρές κι αν είναι, δεν τις υποτιμά ούτε τις υποβαθμίζει. Μια αληθινά σοβαρή ιδέα αντέχει στο χιούμορ και το σαρκασμό δίχως να μαραίνεται. Αν όχι, τότε δεν άξιζε τον κόπο να την έχουμε.

Αλλά το να γελάς με κάτι είναι μια κουβέντα. Τι μας κάνει όμως να γελάμε; Αν το ερώτημα δεν ήταν καθαρά ρητορικό θα έλεγα, όλα εκείνα που συμβαίνουν σε άλλους και που θα μας έκαναν να κλάψουμε αν συνέβαιναν σε μας. Όμως δεν θέλω να σας αφήσω με την υπόνοια ότι είμαι κυνικός και χαιρέκακος. Μην έχετε καμιά τέτοια υπόνοια. Μπορείτε να έχετε τη βεβαιότητα ότι είμαι κυνικός και χαιρέκακος.

Το ότι είμαι έτσι ο Ντάρβιν θα το έλεγε προσπάθεια προσαρμογής και επιβίωσης στο περιβάλλον. Αλλά ο Ντάρβιν είχε πολύ χιούμορ. Είπε ότι καταγόμαστε από τον πίθηκο και γέλασαν όλοι. (Εκτός από τους πιθήκους που έγιναν έξω φρενών από το θράσος του.)

Τώρα... το πιο εύκολο πράγμα στον κόσμο είναι να κάνεις κάποιον να κλάψει. Για παράδειγμα, δεν έχει παρά να κόψεις κοντά του ένα κρεμμύδι. Ή να τον απειλήσεις ότι θα τον υποχρεώσεις να δει ελληνική τηλεοπτική επιθεώρηση. (Έστω και αν αυτό είναι τόσο απάνθρωπο που αγγίζει πια τα όρια του σαδισμού!) Ή να του παρουσιάσεις οποιοδήποτε λογαριασμό.

Το να κάνεις όμως κάποιον να γελάσει είναι πολύ πιο

δύσκολη υπόθεση. (Εκτός κι αν τον πείσεις να δει ελληνική πολιτιστική εκδήλωση στην τηλεόραση). Και — όχι, σας διαβεβαιώνω ότι αν καθαρίσετε αυγά δεν πρόκειται να γελάσει κανένας. Το έχω επιχειρήσει, και σας διαβεβαιώνω ότι, χώρια που με αγριοκοίταξε η κότα, η μέθοδος δεν είναι διόλου αποτελεσματική.

Υπάρχουν και δυο άλλοι παραδοσιακοί τρόποι για να κάνεις τον άλλο να γελάσει: η φάρσα και η βωμολοχία. Δοκίμασα κάποτε μια φάρσα και ομολογώ ότι το θύμα της γέλασε πολύ όταν είδε πόσο πλακέ είχε γίνει η μύτη μου από τη γροθιά του. Όσο για τη βωμολοχία — δε λέω, καλή είναι, αλλά κάπως παλιομοδίτικη. Αφού σήμερα υπάρχει δίκτυο αποχέτευσης, γιατί θα πρέπει να έχουμε και ανθρώπινους βόθρους;

Τελικά, τι άλλος έντιμος τρόπος υπάρχει να κάνεις κάποιον να γελάσει, εκτός από το να σκοντάψεις μπροστά του σε μια μπανανόφλουδα και να φας τα μούτρα σου.

Μμμ... δεν μπορώ να σκεφτώ κανέναν άλλο.

Τότε, αυτό το βιβλίο τι κάνει;

Δεν ξέρω τι κάνει, αλλά αν νομίζετε ότι σκοπεύω να φάω τα μούτρα μου για να γελάσετε, είστε πολύ γελασμένοι.

Γιώργος Μπαλάνος

Η ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

του Τσαρλς Μπώμοντ

Μιλούσα τις προάλλες στο τηλέφωνο με ένα φίλο — οπαδός κι αυτός της επιστημονικής φαντασίας (παρ' όλες τις φιλότιμες προσπάθειες των γιατρών του) — και πάνω στην κουβέντα του ανέφερα ότι μετέφραζα μια ανθολογία με εύθυμα διηγήματα. Του περιέγραψα, μάλιστα, κι εκείνο που μόλις είχα τελειώσει.

«Α!» μου είπε αμέσως. «Το διήγημα που διάλεξες δεν είναι τίποτα! Να σου πω ένα άλλο που διάβασα εγώ, αληθινά εκπληκτικό! Πρέπει να πάρεις ηρεμιστικά πριν σου περιγράψω τι έλεγε, για να μην πεθάνεις από τα γέλια!»

Μου φάνηκε κάπως υπερβολικός, αλλά όταν μου αφηγήθηκε με λίγα λόγια την υπόθεση, κόντεψα να ξεραθώ. Είχε απόλυτο δίκιο. Ήταν μια ιστορία κ-α-τ-α-π-λ-η-κ-τ-ι-κ-ή. Ακόμη και αν τη διάβαζες σαν επικήδειο λόγο, θα πέθαινε στα γέλια και ο πεθαμένος. Άλλο πράγμα σας λέω!

«Πετάω την ιστορία που έγραψα, και βάζω μπροστά να μεταφράσω αυτή που μου είπες!» του φώναξα

μ' ενθουσιασμό. «Σε ποιο βιβλίο τη βρήκες και ποιος την έγραψε;»

«Δεν θυμάμαι», μου είπε.

Έτσι, αναγκαστικά, θα διαβάσετε τώρα την ιστορία που είχα ήδη τελειώσει.

Γ.Μ.

Τον κοίταξα καθώς πλησίαζε να καθίσει στο τραπέζι μου, στην καφετέρια του διαστημικού σταθμού. Τα μαλλιά του ήταν φλογάτα, αλλά το πρόσωπό του ήταν ακόμη πιο κόκκινο. Ποτέ μου δεν είχα ξαναδεί τόση θλίψη αποτυπωμένη σε ανθρώπινα μάτια. Και δεν ήταν κάποιος καινούριος πόνος, αλλά κάτι παλιό και δυνατό, βαθιά θαμμένο μέσα του.

«Καλησπέρα», τον χαιρέτησα με χαμόγελο.

Ανασήκωσε το βλέμμα του, έβγαλε το κράνος του και έτριψε το ιδρωμένο πρόσωπό του κάνοντάς το να πάρει ένα ακόμη πιο κόκκινο χρώμα.

«Καλησπέρα», επανέλαβα, δίχως το χαμόγελο τούτη τη φορά.

«Μπίρα!» γρύλισε στο μικροσκοπικό αφροδισιανό σερβιτόρο που τον πλησίασε. «Γήινη μπίρα. Αμερικάνικη μπίρα — κατάλαβες;» Ο σερβιτόρος κούνησε θυμωμένα τις κεραίες του κι έκανε τις χειρονομίες που σήμαιναν «χρησιμοποίησε τα Κοινά Σινιάλα Συνεννόησης, εξυπνάκια».

Ο μελαγχολικός κοκκινομάλλης και κοκκινομούρης συμμορφώθηκε, ανασηκώνοντας καρτερικά τους ώμους του. Καθόταν εκεί σιωπηλός σαν τάφος, μέχρι που έφτασε η μπίρα του και ο σερβιτόρος απομακρύνθηκε. Ύστερα ρούφηξε θορυβώδικα μια γερή γουλιά και ρεύτηκε με ακόμη πιο ηχηρό τρόπο. «Μπάτσος;» ρώτησε λακωνικά, κοιτάζοντάς με.

«Όχι».

«Με την κακοτυχία που με δέρνει, τι άλλο θα μπορούσες να 'σαι; Σαν να μην έφτανε που ζω σε μόνιμη βάση μ' αυτές τις μεγαλόσωμες αράχνες, πρέπει και ο πρώτος γήινος που συναντώ εδώ και χρόνια να είναι ένας αναθεματισμένος μπάτσος». Ρουθούνισε αγανακτισμένα.

«Κάνετε λάθος», τον διαβεβαίωσα, και του πρόσφερα ένα τσιγάρο. Το πήρε, το περιεργάστηκε προσεκτικά και είδε ότι ήταν γήινο. Το άναψε αναστενάζοντας.

Άπλωσα το χέρι προς το μέρος του. «Όπως φαίνεται, μάλλον θα πρέπει ν' ανεχτούμε ο ένας τον άλλο για κάμποση ώρα ακόμη», παρατήρησα. «Το *Τζίντζερ* δεν πρόκειται να φτάσει σε λιγότερο από τρεις ώρες. Υποθέτω ότι πάτε για τη Γη, έτσι;»

«Πάψε να παίζεις θέατρο, παλικάρι μου! Ξέρεις πολύ καλά ποιος είμαι, και μόλις και κρατιέσαι τώρα για να μη γελάσεις. Εντάξει, δεν με νοιάζει καθόλου, κατάλαβες; Δεν δίνω πεντάρα. Άντε, μην κρατιέσαι, γέλα όσο σου κάνει κέφι. Γέλα μέχρι σκασμού!»

«Συγγνώμη, αλλά εδώ και χρόνια δεν έχω καμιά επαφή με τη Γη. Γιατί θα πρέπει να γελάσω μαζί σας;»

Ο κοκκινομάλλης με περιεργάστηκε μ' εκείνα τα διαπεραστικά, καχύποπτα μάτια του. Ύστερα βούλιαξε πίσω στο κάθισμά του. «Υπάρχουν λόγοι», είπε τελικά.

«Θα 'θελα να τους ακούσω, αν δεν σας πειράζει», πρότεινα, και τον κέρασα άλλη μια μπίρα.

«Δοξάζω μονάχα το Θεό που η αγαπημένη και γλυκιά μου μανούλα — αιωνία της η μνήμη — δεν έζησε για να δει τα ρεζιλίκια μου», μουρμούρισε ο συνομιλητής μου. «Αν ζούσε να τα δει, θα 'χε πεθάνει».

«Μιλήστε μου να ξαλαφρώσετε», τον ενθάρρυνα.

«Ε, λοιπόν, μα την πίστη μου, θα σας τα πω!», δήλωσε τελικά ο κοκκινομάλλης, και άρχισε την αφήγησή του:

Λοιπόν, να το ξέρεις, ποτέ δεν θ' ανακάλυπταν ότι εγώ είχα σκοτώσει εκείνο το λεχρίτη αν δεν με κυνηγούσε η γρουσούζα η ιρλανδέζικη τύχη μου. Δεν λέω, υπήρχαν, βέβαια, και τ' αποτυπώματα που είχα αφήσει παντού σ' όλο το σπίτι... Μετά, ήταν και το γεγονός ότι το θύμα είχε ανακοινώσει ότι σκόπευε να παντρευτεί τη μικρότερη αδερφή μου, την Αμαράνθα, πράγμα που μ' έκανε εξαρχής ύποπτο, αν λάβουμε υπόψη τις απειλές εναντίον του που είχα εκφράσει δημόσια... Εξάλλου, υπήρχαν και τρεις αυτόπτες μάρτυρες που με είχαν δει να τον σκοτώνω. Αλλά, κατά τ' άλλα, ποιος θα υποψιαζόταν ποτέ ότι εγώ το 'κανα; Σίγουρα κανένας.

Έτσι με συνέλαβαν — όχι δίχως να προβάλω άγρια αντίσταση πρώτα, αν θες να ξέρεις — και πριν προλάβεις να πεις κίμινο, ο αγαπημένος γιόκας της μάνας μου βρέθηκε στη στενή.

Λοιπόν, δεν υπάρχει χειρότερο μέρος στη γη, ή και οπουδήποτε αλλού, απ' αυτές τις αναθεματισμένες μοντέρνες φυλακές. Κάποτε, πιο παλιά, είχαν σιδερένια κάγκελα κι έτσι δεν έμπαινες εύκολα στον πειρασμό. Τη σήμερον ημέρα οι φυλακές είναι σαν ευάερα κι ευήλια διαμερίσματα με τα παράθυρα ορθάνοιχτα. Βέβαια, έτσι κι απλώσεις το κουλό σου προς τα παράθυρα, τρως μια τέτοια εκκένωση που μαζεύεις αρκετό ρεύμα για να καίνε τα φώτα της συνοικίας σου για μια βδομάδα. Το ξέρω. Λες να μην άπλωσα κι εγώ το κουλό μου;

«Γκάβιν Μακ Κρη», μου ανακοίνωσε επίσημα ο δικαστής, «για τον εκ προμελέτης φόνο του Έντγκαρ Τζόνσον καταδικάζεται σε ισόβια εξορία στον αστεροειδή *Σπάρτανμπεργκ*».

Ειλικρινά σου λέω, τα λόγια του μ' έκαναν να νιώσω κρυάδες στη ραχοκοκαλιά μου. Στον Σπάρτανμπεργκ! Σ' εκείνο το απαίσιο κοτρόνι του διαστήματος το «ισόβια» σήμαινε μια μέρα, άντε μιάμιση το πο-

λύ. Τόσο συνήθως ζούσε κανείς εκεί!

Αλλά, όντας λευκός, Ιρλανδο-Αμερικάνος και σκληρό καρύδι, το δέχτηκα παλικαρίσια. Είπα, τι να γίνει; Αυτά έχει η ζωή· μια σε ανεβάζει και μια σε κατεβάζει.

Ο Σπάρτανμπεργκ, όπως θα ξέρεις, αν βλέπεις ποτέ τα μικρο-νέα στην τηλεόραση, βρίθει από γιγάντια σαρκοβόρα μαμούνια και από τις πιο απαίσιες αρρώστιες που μπορεί να φανταστεί κανείς. Πριν κάνεις το δεύτερο βήμα εκεί πάνω, έχεις ήδη πεθάνει από το πρώτο.

Που λες, εγώ ήμουν άνθρωπος που αγαπούσε τη ζωούλα του όσο κι ο καθένας, και δεν είχα καμιά διάθεση ν' αφήσω τα κόκαλά μου σε μια διαστημική κοτρόνα στου διαόλου τη μάνα. Έτσι, όταν μου ήρθαν με μια εναλλακτική πρόταση, το σκέφτηκα.

«Γκάβιν Μακ Κρη», μου είπαν, «διάλεξε τι προτιμάς: να πεθάνεις ή να ζήσεις;»

«Θέλει και ρώτημα; Να ζήσω», τους διαβεβαίωσα μ' ενθουσιασμό.

«Τότε έλα μαζί μας», μου είπαν.

Η αλήθεια είναι πως όταν μου εξήγησαν τι με ήθελαν λίγο έλειψε να μου πεταχτούν τα μάτια έξω και να μου φύγει η μασέλα. Αν ήταν δυνατό — εγώ, ο Γκάβιν Μακ Κρη! Ένας Αμερικάνος!

(Δεν παραγγέλνεις κανένα ποτηράκι ακόμη; Πες σ' εκείνο τον πηδηχτό βάτραχο να μας φέρει λίγη μπίρα).

«Για την πρόοδο της επιστήμης», μου είπαν. Ειλικρινά, στην αρχή πίστεψα ότι μου έκαναν πλάκα. Στ' ορκίζομαι, αυτό νόμισα, αλλά τελικά μιλούσαν πολύ σοβαρά.

Εγώ, ο Γκάβιν Πάτρικ Κουέντιν Μακ Κρη, θα ήμουν ο πρώτος Γήινος που θα παντρευόταν μια Αρειανή!

Περιττό να σου πω ότι τους απάντησα αμέσως πού να βάλουν την πρότασή τους. «Χίλιες φορές καλύτερα

τον Σπάρτανμπεργκ!» φώναξα. «Τι καθόμαστε και δεν ξεκινάμε; Πάω και με τα πόδια αν χρειαστεί ή στείλτε με με ρυμούλκα, δεμένο πίσω από ρουκέτα — οτιδήποτε, παλικάρια μου, οτιδήποτε. Αλλά όχι κι *αυτό*!»

Βέβαια, σπουδαία περιθώρια εκλογής μου είχαν δώσει, θα πεις. Ή να τα τινάξω από μια βασανιστική αρρώστια ένα εκατομμύριο μίλια μακριά από την πατρίδα ή να τελέσω το Θείο Μυστήριο με μια πελώρια κατσαρίδα!

«Αν είναι για το καλό της επιστήμης», τους φώναξα, «γιατί δεν την παντρεύεστε εσείς;»

Έτσι με πέταξαν πάλι πίσω στην τρύπα μου και έμεινα εκεί μετρώντας τις μέρες. Έχεις ακούσει ποτέ ιστορίες για τον Σπάρτανμπεργκ; Ένας άνθρωπος είναι ξεγραμμένος εκεί. Το *περισσότερο* που άντεξε κανείς σ' εκείνη την κόλαση είναι δύο βδομάδες. Σε παρακολουθούν στις οθόνες τους — όλος ο κοσμάκης — καθισμένοι μπροστά στην οθόνη στα σπιτάκια τους. Ναι, σε βλέπει όλος ο κόσμος. Σε ολάκερο τον κόσμο. Σε παρακολουθούν ν' αρρωσταίνεις και να πεθαίνεις.

Έβαλαν μια τηλεόραση στο θάλαμό μου για να παρακολουθήσω στον Σπάρτανμπεργκ εκείνο το φονιά με το τσεκούρι — πώς τον λέγαν να δεις; Μπύχνερ, νομίζω — να χάνει τα λογικά του και να πεθαίνει. Ο δύστυχος έτρεχε πάνω κάτω, εντελώς τρελός πια, μέχρι που τον πρόλαβαν τα μαμούνια. Χρειάστηκαν δυο λεπτά τ' αναθεματισμένα, δύο λεπτά με το ρολόι, πριν απομείνει από τον Μπύχνερ μονάχα ο σκελετός του.

Λοιπόν, αυτό το θέαμα μ' έπεισε. Έτσι έκανα την ανάγκη φιλοτιμία, κατάπια την παράφορη ιρλανδέζικη περηφάνια μου και χτύπησα το κουδούνι. Εντάξει, παιδιά, τους είπα όταν ήρθαν, με πείσατε. Θα παντρευτώ εκείνη την αρειανή κατσαρίδα, μονάχα κάντε γρήγορα για να ξεμπερδεύουμε μια ώρα αρχύτερα.

Το πώς άλλαξαν τα πράγματα τότε, δεν λέγεται!

Ούτε ο βασιλιάς της Αγγλίας να ήμουν, έτσι που με περιποιούνταν και με κανάκευαν. Να σου φέρουμε αυτό, να σου φέρουμε εκείνο. Όχι ότι με άφηναν να βγω στιγμή από το κελί μου, καταλαβαίνεις, αλλά δεν μου έλειπε ούτε το κοκτέιλ μου ούτε ο φασιανός στο δίσκο. Ωραία ήταν, δεν λέω. Από την άποψη αυτή δεν έχω παράπονο.

Στο μεταξύ όλες οι εφημερίδες έγραφαν με μεγάλα γράμματα για την υπόθεση, οι τηλεοράσεις μιλούσαν συνέχεια και γενικά είχα γίνει διασημότητα. Εξάλλου, είχαν κουβαληθεί όλα τα μεγάλα κεφάλια από τον Άρη, και ελόγου τους ήταν διπλάσια ευχαριστημένοι από τους δικούς μας. Σκόπευαν βλέπεις να μας καλοπιάσουν για να τους αφήσουμε να μετακομίσουν στη Γη πριν ξεραθεί εντελώς ο κόσμος τους. Τους έβλεπες να τριγυρίζουν εδώ κι εκεί, και σου 'ρχόταν να ξεράσεις!

Αν με ρωτήσεις, πάντοτε πίστευα ότι αρκετά ρατσιστικά προβλήματα είχαμε από μόνοι μας, αλλά φαντάζομαι να ξέρεις ποια ήταν η συνέχεια. Το κακό είχε αρχίσει ήδη από την εποχή που ήμουν ακόμη εκεί. Οι Αρειανοί μάς πλημμύρισαν σαν τα σκαθάρια, άρχισαν να χτίζουν τα σπίτια τους, και πριν προλάβεις να το πάρεις χαμπάρι, όλος ο τόπος είχε γεμίσει με τις γυάλινες σφαίρες τους. Χα! Όπως καταλαβαίνεις, οι τύποι μετάνιωσαν πικρά που έφτιαχναν τα σπίτια τους από γυαλί. Φαντάζεσαι τι γινόταν κάθε φορά που κάποιο από τ' αγόρια μας πετούσε κάνα δυο πέτρες για πλάκα, κι έτσι, εντελώς τυχαία, έπεφταν στην αρειανή τζαμαρία!

Πάντως εγώ τους προειδοποίησα. Κοιτάξτε, παιδιά, τους είπα, δεν μας έφταναν οι δικές μας σκοτούρες; Εδώ ακόμη παλεύουμε να τα βρούμε μεταξύ μας και να βολευτούμε στον ίδιο πλανήτη, αντάμα άσπροι, κίτρινοι, μαύροι και λοιποί. Ήταν ανάγκη να φέρουμε και άλλους, που δεν μοιάζουν καν με ανθρώπους αλλά

με κατσαρίδες; Δηλαδή, δεν μας έφταναν τα ντόπια προβλήματα, έπρεπε να κάνουμε και εισαγωγή;

Αλλά πού να με ακούσουν τα ζωντόβολα. Ούτε που ίδρωνε τ' αυτί τους. Δες τώρα πώς έμπλεξαν! Η Γη δεν είναι πια εκείνη που ξέραμε. Ειλικρινά, χαίρομαι που δεν έμεινα άλλο εκεί για να δω και τη *συνέχεια*... Θέλω να πω, το πώς εξελίχθηκαν τα πράγματα μετά τη μέρα που άρχισε για τα καλά το κακό.

Για να μην τα πολυλογώ, μ' έντυσαν με τα καλά μου, με στόλισαν σαν γαμπρό, και, με πλήρη φρουρά ολόγυρα, με οδήγησαν στο νοσοκομείο της φυλακής. Ήταν φίσκα ώς στο ταβάνι από τον κόσμο: δημοσιογράφοι, φωτογράφοι, διπλωμάτες, επίσημοι και όλο το κακό συναπάντημα.

Και μετά — μετά λιποθύμησα. Ναι, στ' ορκίζομαι, λιποθύμησα. Ή, τουλάχιστον, θα ήθελα να λιποθυμήσω. Αυτό όταν με συνέστησαν στη μέλλουσα συμβία μου!

«Από δω η Τζέην η Αρειανή», μου είπε ο διευθυντής των φυλακών. «Σφίξτε τα χέρια», πρόσθεσε αγριοκοιτάζοντάς με.

Έχεις ανταλλάξει ποτέ χειραψία με Αρειανό; Άσ' τα να πάνε... Είναι σαν να σφίγγεις μουλιασμένο σφουγγάρι. Αλλά μετά θυμήθηκα τον Μπύχνερ και της έσφιξα το χέρι.

Τούτη η Τζέην... ε, δεν ήταν και πολύ διαφορετική από τους άλλους της ράτσας της. Ήταν στο μπόι μου όταν στεκόταν στα τέσσερα πόδια της, και μου κουνούσε τις κεραίες της. «Χαίρω πολύ», μου είπε με τους αντίχειρες.

Κάποιος καλός άγγελος πρέπει να με φύλαξε και δεν ξέρασα επί τόπου, αυτό είναι σίγουρο.

Τέλος πάντων, οι επίσημοι με παρέλαβαν και με διαβεβαίωσαν ότι η Τζέην είχε επιλεγεί παμψηφί — αν είναι δυνατό! — Μις Άρης. Μετά μου εξήγησαν τι έπρεπε να κάνουμε, και γιατί είχαμε μαζευτεί όλοι ε-

δώ, και όλα εκείνα τα φούμαρα που λένε οι επίσημοι σε παρόμοιες περιπτώσεις.

Μετά μου κουβάλησαν έναν Αρειανό και έναν δικό μας και, ώσπου να πεις κίμινο, είχαν αρχίσει να λένε (ο ένας με κανονική φωνή και ο άλλος με τη γλώσσα των κινήσεων):

«Μπλαμπλάμπλα και τα τέτοια. Τζέην του Άρη, δέχεσαι ως νόμιμο σύζυγό σου αυτόν το Γήινο;»

«Ναι», είπε η κατσαρίδα.

«Εσύ, Γκάβιν Πάτρικ Μακ Κρη, δέχεσαι αυτή τη γυναίκα, την Τζέην του Άρη, ως νόμιμη σύζυγό σου;»

Από μέσα μου έβραζα από νεύρα, ντροπή και ταπείνωση. «Ναι», είπα τελικά.

«Από τούτη τη στιγμή είστε σύζυγοι».

«Λοιπόν;» έκανε ο διευθυντής των φυλακών, κοιτάζοντάς με.

«Τι λοιπόν;» ρώτησα εγώ.

«Δεν θα φιλήσεις τη γυναικούλα σου;»

Τέλος πάντων, για να μην τα πολυλογούμε, και επειδή αυτό το σημείο της ιστορίας είναι ιδιαίτερα οδυνηρό για μένα, θα παραλείψω τις σχετικές λεπτομέρειες.

Μας παραχώρησαν και σπίτι, ένα κανονικό σπίτι, αλλά ειδικά διαρρυθμισμένο για να μπορούμε να ζήσουμε και οι δυο σε δαύτο. Θα πρέπει να κόστισε πολλά λεφτά να το φτιάξουν. Το μισό ήταν δικό της, κι αυτό ήταν γεμάτο βραχάκια και διάφορα μυστήρια, γενικά όλα εκείνα όπου ανάμεσά τους οι Αρειανοί ζουν σαν τις σαύρες.

Ήμουν συνεχώς υπό αυστηρή επιτήρηση. Αυτό, υποθέτω, γιατί ήξεραν ότι με την πρώτη ευκαιρία θα το έβαζα στα πόδια. Ιδίως τις νύχτες, δεν μας άφηναν στιγμή από τα μάτια τους. Δεν ξέρω τι περίμεναν να γίνει. Εγώ, πάντως, κρατούσα το στόμα μου κλειστό, μιλούσα όσο πιο ευγενικά γινόταν στη λεγάμενη και φρόντιζα να κρατώ τις αποστάσεις μας.

Αλλά κι εκείνη κρατούσε τις δικές της. Φαινόταν μόνιμα θλιμμένη και μελαγχολική και δεν έπαυε να μου λέει ότι έπρεπε να κάνουμε μια πιο φιλότιμη προσπάθεια για χάρη αυτού ή εκείνου. Αλλά όταν την προειδοποίησαν ότι κάπου είχα κρύψει έναν μπαλτά, το μόνο που είπε ήταν, «Δεν καταλαβαίνω, δεν καταλαβαίνω». Δεν ξέρω τι δεν καταλάβαινε, πάντως έπαψε να μ' ενοχλεί.

Περάσαμε έτσι καμιά βδομάδα σ' αυτή τη δυστυχία και την κόλαση. Ήδη είχα *σχεδόν* αρχίσει να μετανιώνω που δεν είχα προτιμήσει τον Σπάρτανμπεργκ. Οπωσδήποτε είχα διατηρήσει στο ακέραιο την τιμή και την αξιοπρέπειά μου, όταν, να 'σου και καταφθάνουν πάλι τα καλόπαιδα.

«Γκάβιν Μακ Κρη και Τζέην Αρειανή», μας λένε τα παλικάρια. «Πρέπει να σας μιλήσουμε».

Και μου εξήγησαν σαφώς *εκείνο* που έπρεπε να κάνω. Όχι μόνο μου το εξήγησαν, αλλά και το απαίτησαν και επέμειναν να το κάνω, εννοείται για χάρη της επιστήμης πάντα. Ε, λοιπόν, αν και ήμουν ένας φυσιολογικός και θερμόαιμος αρσενικός, ευχήθηκα να είχα γεννηθεί ευνούχος. Αλλά τι θα μπορούσα να κάνω; Τι ελπίδες είχα;

Μου εξήγησαν ότι είχε ζωτική σημασία να διαπιστωθεί τι θα συνέβαινε αν οι δυο μας... καταλαβαίνεις. Και, δυστυχώς, δεν υπήρχε άλλος τρόπος για να το διαπιστώσουν. Και επέμεναν ότι μονάχα ελόγου μου έβλεπα τους Αρειανούς σαν κατσαρίδες. Φταίνε σίγουρα οι προκαταλήψεις με τις οποίες ανατράφηκες, μου είπαν. Και προσπάθησαν να με πείσουν ότι, αν εξαιρέσουμε τα τέσσερα ποδάρια και τις κεραίες τους — και θα υπήρχαν αναγκαστικά πολλές επαφές ανάμεσα στις δυο ράτσες στο μέλλον — κατά τ' άλλα έμοιαζαν πολύ με τους ανθρώπους. Άλλωστε, αυτός, εξήγησαν, ήταν κι ο μόνος λόγος που μας πάντρεψαν.

Τους είπα έξω από τα δόντια τις απόψεις μου για

την πρότασή τους. Ναι, τους τα 'πα όπως σε βλέπω και με βλέπεις. Τους είπα ακόμη ότι αυτό που μου ζητούσαν ερχόταν κόντρα σε κάθε φυσικό νόμο, και ότι η κόλαση θα ήταν η δίκαιη τιμωρία για την αμαρτία τους.

«Γκάβιν Μακ Κρη!» αποκρίθηκαν εκείνοι. «Θα σ' έχουμε υπό συνεχή παρακολούθηση και θα βλέπουμε το καθετί που κάνεις». (Αυτό, όπως και να το πάρεις, πρόστυχο ακούγεται). «Εκτός κι αν θες να πας για διακοπές σ' εκείνο τον αστεροειδή πού ξέρεις, σε συμβουλεύουμε να κάνεις το καθήκον σου».

Ύστερα από την υπενθύμιση αυτή — και επειδή ένας Ιρλανδός κάνει πάντα ό,τι χρειάζεται να κάνει, και το κάνει καλά — έκανα το καθήκον μου.

Την άλλη βδομάδα συνέβη κάτι πολύ περίεργο.

Μ' έστειλαν πάλι πίσω στη φυλακή.

Το τι ανακούφιση ένιωσα τότε είναι κάτι που δεν περιγράφεται! Χουζούρευα όλη μέρα παρακολουθώντας τηλεόραση και διαβάζοντας εφημερίδες, και αναρωτιόμουν κάπως αφηρημένα τι να σήμαινε πάλι αυτή η νέα εξέλιξη. Ποια θα 'ταν άραγε η συνέχεια; Θα με άφηναν στην ησυχία μου, με μόνη παρέα τον πόνο από το ρεζιλίκι μου, ή θα με πετούσαν πάλι πίσω μ' εκείνη την Αρειανή; Πάντως, έλεγα μέσα μου, εγώ έκανα το καθήκον μου, μάρτυράς μου ο Θεός. Έτσι έλπιζα ότι μπορεί και να με άφηναν στον πόνο μου.

Όλα πήγαιναν φίνα και καλά, μέχρι που πέρασαν... μμμ, νομίζω δυο τρεις βδομάδες. Ύστερα ξύπνησα ένα πρωί νιώθοντας λες κι ήμουν το τελευταίο ρόδο του καλοκαιριού που κάποιος το 'χε ξεριζώσει και μετά το 'χε τσαλαπατήσει καταγής. Όταν δοκίμασα να σηκωθώ από το κρεβάτι σωριάστηκα καταγής, με μια ζαλάδα σαν να ήμουν τύφλα στο μεθύσι. Το κεφάλι μου γύριζε και το μυαλό μου ήταν θολό. Όταν μου έφεραν το πρωινό, δεν άντεξα και ξέρασα εκεί στο πά-

Εκείνο που πρέπει να καταλάβεις τώρα είναι ότι για μένα, τον Γκάβιν Μακ Κρη, που δεν είχα αρρωστήσει ούτε μια μέρα στη ζωή μου, το γεγονός ήταν στ' αλήθεια πολύ παράξενο. Πάντως δεν είπα τίποτα, η αδιαθεσία πέρασε, και την υπόλοιπη μέρα την έβγαλα δίχως κανένα πρόβλημα — μέχρι που ξημέρωσε πάλι το άλλο πρωί.

Άντε πάλι τα ίδια — μονάχα που τούτη τη φορά ήταν δυο φορές χειρότερα. Δεν μπορούσα να κρατήσω στο στομάχι μου ούτε μελάτο αυγό!

Ύστερα άρχισαν οι κοιλόπονοι.

Έμεινα εκεί για κάμποση ώρα, διπλωμένος στα δυο, με τους πόνους να μου σουβλίζουν το κορμί σαν θυμωμένες κωλοφωτιές. Τελικά δεν άντεξα, σύρθηκα ώς τη βιντεοθόνη και φώναξα βοήθεια.

Οι γιατροί ήρθαν τρέχοντας, λες και την είχαν στήσει καραούλι απέξω, γιατί αυτό ακριβώς περίμεναν. Δεν ήξερα ο δύστυχος... Όπως και να 'χει, με πασπάτεψαν, με ψαχούλεψαν, με αφουγκράστηκαν, κούνησαν τα κεφάλια τους, και μετά μου έδωσαν να πιω κάτι γλοιώδες για να περάσουν οι πόνοι. «Άει παρατάτε με!» φώναξα τελικά αγανακτισμένος. «Μια χαρά είμαι!»

Έλα όμως που εκείνοι δεν εννοούσαν να με αφήσουν στην ησυχία μου. Μου έβγαλαν ακτινογραφίες, συμπλήρωναν πίνακες και, γενικά, δεν με άφησαν μόνο ούτε για δεκαπέντε λεπτά εκείνη τη μέρα.

Και άκου τώρα και τη συνέχεια. Μου πήραν την τηλεόραση, μου πήραν τις εφημερίδες, μου πήραν τις βιντεοταινίες, μου πήραν γενικά καθετί με το οποίο διατηρούσα κάποια επαφή με τον έξω κόσμο. Ύστερα μ' έβαλαν πίσω στο κρεβάτι μου — ναι, ειλικρινά — και μου είπαν, «Έλα, μη φοβάσαι, δεν υπάρχει λόγος να φοβάσαι».

Άκου να μη φοβάμαι!

Εδώ, διάολε, κόντεψα να πέσω από το κρεβάτι μου

όταν είδα πόσα παραπανίσια κιλά είχα πάρει! Υποτίθεται πως όταν είναι κανείς άρρωστος γίνεται πετσί και κόκαλο· εγώ, αντίθετα, είχα αρχίσει να γίνομαι θρεφτάρι.

«Εκπληκτικό!» έλεγαν εκείνοι. «Απίθανο!» Και μετά πρόσθεσαν, «Η περίοδος κύησης φαίνεται να είναι η ίδια μ' εκείνη ενός κανονικού Αρειανού».

Ευτυχώς δεν ήξερα τότε τι θα πει η λέξη «κύηση», αλλιώς θα είχα αυτοκτονήσει με κάποιο από τα μυτερά εργαλεία που κυκλοφορούσαν ακόμη γύρω μου.

Αλλά βλέπω ότι εσένα η λέξη δεν σου είναι άγνωστη. Σε κάνει ν' απορείς και ν' αναρωτιέσαι, έτσι;

Τέλος πάντων. Πέρασαν πέντε βδομάδες, είχα γίνει σαν γουρούνι πρώτης διαλογής — αν και ένιωθα σαν άρρωστος σκύλος — και *ακόμη* δεν είχα καταλάβει τι έτρεχε. Ύστερα μπήκαν πάλι οι γιατροί στο κελί μου, με κάτι μυστήρια χαμόγελα ώς τ' αυτιά, αλλά και με ανήσυχα μάτια.

«Γκάβιν», μου ανακοίνωσε ο διευθυντής των φυλακών, «έχουμε μερικά νέα για σένα».

Και τότε μου τα είπαν.

Εγώ, ο Γκάβιν Πάτρικ Κουέντιν Μακ Κρη, ο γιος της κυρίας Σάμιουελ Ντένις Μακ Κρη, Ιρλανδο-Αμερικάνος από την Ατλάντα της Τζώρτζια, σαράντα δύο χρονών, απολύτως αρσενικός και έχων σώας τας φρένας — θ' αποκτούσα μωρό!

Δεν θυμάσαι τίποτα από την υπόθεση; Τότε ίσως να μην τα πιστεύεις αυτά που σου λέω, έτσι; Καλά, λοιπόν, και για να μη νομίζεις ότι σε δουλεύω, βλέπεις τούτη εδώ την ουλή; Δεν την κέρδισα από καμιά μονομαχία, παλικάρι μου.

Μου έμεινε όταν, τρεις μέρες αργότερα, με μετέφεραν με το καροτσάκι στο νοσοκομείο — με φοβερό κοιλόπονο — και μου έκαναν κάτι που το 'παν καισαρική τομή.

Μη με ρωτάς πώς έγινε. Δεν είμαι γιατρός, πανάθεμά τους. Τους άκουγα να μιλάνε για «επιπλοκές» ή κάτι τέτοιο, και για κάποια γονίδια, που ανάθεμα το γονιό τους αν ήξερα τι είναι.

Το μόνο που ήξερα τότε ήταν ότι με είχαν ναρκωμένο για πολλή ώρα και πως όταν ξύπνησα είχα τούτη την ουλή στην κοιλιά, και είχα ξαναγυρίσει στο φυσιολογικό μου μέγεθος.

«Αυτό θέτει σε νέα βάση τις σχέσεις μας με τον Άρη», μου εξήγησε ο διευθυντής των φυλακών.

«Αυτό θέτει σε νέα βάση πολλά πράγματα», αποκρίθηκα.

«Λοιπόν, φιλαράκο μου», είπε ο διευθυντής, «το κάναμε».

«Μπορεί να το κάναμε», του απάντησα αμέσως, «αλλά σίγουρα δεν το έκαναν έτσι παλιά».

Ύστερα μου το έφεραν μέσα να το χαρώ.

Τώρα, για να 'μαστε ξηγημένοι, ποτέ δεν ήμουν από εκείνους που πιστεύουν ότι το κάθε νεογέννητο είναι απαραίτητα και το πιο όμορφο πλάσμα στον κόσμο. Αλλά όταν μου κουβάλησαν μέσα εκείνο το πράγμα, το πρώτο που σκέφτηκα από μέσα μου ήταν: Γκάβιν, φίλε μου, καλύτερα να 'χες γεννηθεί φαλακρός κι Εγγλέζος. Γιατί το αναθεματισμένο ήταν — και δεν τα παραλέω καθόλου — το πιο άσκημο ζωντανό που φάνηκε ποτέ πάνω στη γη.

Ήταν κατακόκκινο κι έσκουζε σαν δαιμονισμένο, με όλη τη δύναμη που είχαν τα πνευμόνια του — αν, δηλαδή, είχε πνευμόνια.

Δεν είχε κεραίες, και ώς τη μέση ήταν σαν κανονικό ανθρώπινο μωρό. Το κακό είναι ότι είχε και δυο ποδάρια παραπάνω από ένα κανονικό ανθρώπινο μωρό: τέσσερα για την ακρίβεια. Τέσσερα κατσαριδίσια ποδαράκια, που τα κουνούσε πέρα δώθε εκεί μπροστά μου μέχρι που δεν άντεξα κι έβαλα τις φωνές. Έτσι το πήραν από μπροστά μου.

Ήταν ένα σοκ άλλο πράγμα!

Πάντως, σκέφτηκα, τώρα σίγουρα θα μπει τελεία και παύλα σε κάθε ιδέα για γάμους ανάμεσα στις δυο ράτσες αν το αποτέλεσμα θα είναι κάτι τέτοιο. Αλλά ξέρεις κάτι; Εκείνοι οι ρεζίληδες είπαν ότι ήταν νοστι*μούλι*! Το φαντάζεσαι τώρα;

«Πιο όμορφο μωράκι δεν έχουμε ξαναδεί!», τους άκουσα να λένε.

Είναι πολύ δύσκολο να τσαντίσεις έναν Ιρλανδό, ξέρεις, αλλά εκείνο το μικρό τέρας τα κατάφερε· σ' αυτό μπορείς να στοιχηματίσεις και την ψυχή της μάνας σου. Κατάλαβα ότι έπρεπε κάτι να κάνω, και γρήγορα μάλιστα, αλλιώς ξέγραψέ τον τον Γκάβιν Μακ Κρη.

Ξέρεις τι είχαν στα υπόψη τους να κάνουν; Σκόπευαν να με ξαναστείλουν πίσω στο σπίτι για να δουν, λέει, αν θα έδενε η σχέση! Έτσι απλά: σε οικογενειακό στιλ!

«Δεν σφάξανε!» τους είπα.

«Ο Σπάρτανμπεργκ απέχει μονάχα δυο βδομάδες με τη ρουκέτα», μου θύμισαν αμέσως εκείνοι.

«Αν μου επιτρέπετε να σας επιστήσω την προσοχή, κύριοι», τους είπα εγώ, «σύμφωνα με το νόμο και την παράδοση, μονάχα οι γυναίκες κάνουν παιδιά — σωστά;»

«Ναι, δηλαδή...», μουρμούρισαν εκείνοι.

«Και σύμφωνα με τα επίσημα έγγραφα, ο Γκάβιν Πάτρικ Κουέντιν Μακ Κρη, *άρρην*, κρίθηκε ένοχος εγκλήματος και καταδικάστηκε να σταλεί στο Βράχο. Σωστά;»

«Ναι, δηλαδή...» έκαναν πάλι εκείνοι.

«Ωραία. Τώρα, εφόσον εγώ γέννησα μωρό και εφόσον εκ των πραγμάτων ένας άντρας δεν μπορεί να γεννήσει μωρό, αυτό σημαίνει ότι είμαι μητέρα. Σωστά;»

«Μμμμ», έκαναν σαστισμένοι εκείνοι.

«Και όντας μητέρα, είμαι συνεπώς κάποιο άλλο πρόσωπο πλέον. Και το να σταλεί μια *μητέρα* στον Σπάρτανμπεργκ είναι αντισυνταγματικό και ενάντιο στους ανθρώπινους και τους ηθικούς νόμους, και—»

Ας είναι καλά η γλυκόλαλη ιρλανδέζικη γλώσσα μου, αυτό μονάχα σου λέω. Γιατί όταν τέλειωσα, τα είχαν τόσο χαμένα που δεν ήξεραν αν έπρεπε να με στήσουν στον τοίχο και να μ' εκτελέσουν ή να μου στείλουν καρτ-ποστάλ για την Ημέρα της Μητέρας.

Τελικά, απέσυραν τις κατηγορίες εναντίον μου και — νομικά τουλάχιστον — ήμουν πια ελεύθερος άνθρωπος.

Δηλαδή, ελεύθερος να ζήσω με την ντροπή μου. Ρίχτηκαν όλοι πάνω μου σαν τα κοράκια: υπόγραψε τούτο, υπόγραψε το άλλο. Θες να δώσεις αποκλειστική συνέντευξη; Θες να διαφημίσεις τούτο ή το άλλο, από παιδικά καρεκλάκια (με χώρο για έξτρα πόδια) μέχρι κρέμες για μωρά; Άλλο να σ' το λέω κι άλλο να το βλέπεις! Είχαν λυσσάξει να με προσλάβουν για διαφημίσεις οι μισές βιομηχανίες για πάνες-βρακάκια της χώρας!

Για να μην τα πολυλογώ, κατάλαβα ότι συνέφερε οικονομικά να μείνω για ένα φεγγάρι στο ίδιο σπίτι μ' εκείνη την Αρειανή, την Τζένη. Δεν ήταν εύκολο, αλλά τα δύσκολα τα είχα περάσει, κι έτσι άρχιζα να παίζω το ρόλο του αλλαγμένου ανθρώπου: έκανα ότι τάχα ήμουν ο καλός πατήρ και σύζυγος για τη μικρή μου φαμίλια. Μπλιεχ! Φαμίλια να σου πετύχει! Τρία κορμιά και οχτώ πόδια!

Κάποτε έκρινα ότι είχα μαζέψει αρκετά λεφτά από τις συνεντεύξεις, τα άρθρα και τις διαλέξεις στη Δανία ή κι εγώ δεν ξέρω πού, για να πάρω δρόμο. Ο μικρός δεν είχε ακόμη όνομα· είχαν προκηρύξει, μάλιστα, διεθνή διαγωνισμό γι' αυτό. Μόλις είχε κλείσει χρόνο και, σύμφωνα με όλο το βλαμμένο κόσμο, ήταν

ο πιο χαριτωμένος πιτσιρικάς που υπήρξε ποτέ. Αλλά για μένα δεν ήταν παρά ένα τετράποδο μικρό τέρας.

Εμείς οι Ιρλανδέζοι δεν ξεχνάμε ποτέ, παλικάρι μου. Και η αφεντιά μου είχε περάσει περισσότερα μαρτύρια και βάσανα κι από τον Άγιο Πατρίκιο με τα φίδια — χώρια που εκείνα ήταν πολύ πιο συμπαθητικά πλάσματα. Περίμενα, λοιπόν, μέχρι να σιγουρευτώ ότι δεν μας παρακολουθούσαν πια με όλα εκείνα τα κρυμμένα μαραφέτια τους. Ύστερα πήρα ένα γερό ματσούκι, μπήκα στην κρεβατοκάμαρα και ξύπνησα εκείνη τη βρομο-Αρειανή που περνούσε τάχα για γυναίκα μου κι εκμεταλλευόταν εμένα και όλους μας, για να 'ρθει μετά και να μας μαγαρίσει τον τόπο εκείνη η κατσαριδοφάρα τους.

«Σήκω πάνω!» της φώναξα.

«Δεν κοιμάμαι», μου είπε εκείνη.

Της εξήγησα τι είχα κατά νου να κάνω, αλλά δεν φάνηκε να σκιάζεται καθόλου. Αυτοί οι Αρειανοί δεν ξέρουν ούτε από φόβο ούτε από κανένα άλλο συναίσθημα της προκοπής. Απλώς με κοίταξε μονάχα μ' εκείνα τα κιτρινιάρικα μάτια της, γεμάτα απορία και θλίψη, επίτηδες η παλιοβρόμα, για να τη λυπηθώ και να παρατήσω το ματσούκι μου.

Αυτό μ' έκανε τόσο έξω φρενών που άφησα μια βλαστήμια που μύρισε ο αέρας θειάφι, και της έριξα την πρώτη. Αλλά εκείνη δεν έβγαλε ούτε άχνα, πανάθεμά την! Καθόταν εκεί, έτσι βουβή, και τις άρπαζε. Αν είχε φωνάξει ή με είχε παρακαλέσει να σταματήσω — αν είχε κάνει οτιδήποτε *ανθρώπινο* τελοσπάντων — μπορεί και να μην είχε γίνει αυτό που έγινε.

Όταν κατάλαβα τι είχα κάνει, κοίταξα ολόγυρα και τότε είδα εκείνο το άλλο το τερατάκι. Είχε σηκωθεί στα τέσσερα πόδια του στο κρεβατάκι του και μ' αγριοκοίταζε με όλες τις φωτιές της κόλασης ν' αστράφτουν στα μάτια του. Ύστερα άρχισε να σκούζει σαν σειρήνα της πυροσβεστικής, αρκετά δυνατά για να

σηκώσει όλο το τετράγωνο στο πόδι. Θέλοντας και μη, αναγκάστηκα να το βάλω στα πόδια, και πολύ σβέλτα μάλιστα.

Δεν δυσκολεύτηκα να βρω θέση σε μια διαστημική μαούνα που έφευγε για κάπου πολύ μακριά.

Έτσι ξέφυγα από μερικά πράγματα. Αλλ' από μερικά άλλα δεν κατάφερα να ξεφύγω. Έχω ακόμη μέσα μου πληγές που δεν πρόκειται να γειάνουν ποτέ, ακόμη κι αν ζήσω παραπάνω από τα εκατό. Ούτε και μπορώ να ξαναγυρίσω πίσω. Ακόμη κι αν μπορούσα, δεν θα το έκανα. Πώς να ξαναγυρίσω πίσω στο ρεζιλίκι μου, πίσω σ' έναν κόσμο που έχει πάψει να είναι ο δικός μου, έναν κόσμο που βρίθει πια από βρομοκατσαρίδες;

Δεν υπάρχει πια θέση για μένα εκεί πέρα. Πρώτα με ντρόπιασαν για μια αιωνιότητα και μετά με πέταξαν έξω. Ο Γκάβιν Μακ Κρη ποτέ δεν πρόκειται να ξαναποκτήσει πατρίδα...

Ο άνθρωπος που λεγόταν Γκάβιν Μακ Κρη σηκώθηκε από το κάθισμά του. «Ξέχνα ό,τι σου είπα, παλικάρι μου», μουρμούρισε. «Όλα αυτά τα είχα μέσα μου και μ' έπνιγαν· τώρα τα είπα και ξαλάφρωσα. Αλλά ελόγου σου καλύτερα να τα ξεχάσεις. Κι αν θες τη συμβουλή μου, ούτε καν να ζυγώσεις ποτέ στη Γη — καλύτερα να τη θυμάσαι όπως ήταν, πριν παλαβώσουν όλοι τους μ' εκείνα τα μεγάλα λόγια περί αδελφότητας των λαών και τα παρόμοια».

Ύστερα έκανε να φύγει, φορώντας το κράνος του και πιέζοντας το κουμπί της εσωτερικής στεγανής πόρτας της καφετέριας.

«Περίμενε!» του φώναξα.

Γύρισε να με κοιτάξει.

«Λυπάμαι, Γκάβιν», του είπα, «αλλά είχες δίκιο. Ένας Ιρλανδός δεν ξεχνάει ποτέ, ούτε ακόμη κι όταν θέλει να ξεχάσει. Ελόγου σου είσαι παρελθόν πια, ο

τελευταίος του είδους σου στο Γαλαξία. Αλλά σ' αν
ζητούσα από πολύ καιρό, ξέρεις. Από πάρα πολύ κα
ρό... Μαμά!»

Έκανε να τρέξει, αλλά δεν δυσκολεύτηκα να τ
προλάβω.

Στο κάτω κάτω, τέσσερα πόδια είναι πιο σβέλτα
πό δύο.

ΠΕΡΙΜΕΝΕΤΕ, ΠΑΡΑΚΑΛΩ...

του Άλφρεντ Μπέστερ

Ζούμε σε μια τεχνοκρατική εποχή με σύνθημα την ταχύτητα, την οργάνωση και την παραγωγικότητα. Στο σκοτεινό παρελθόν, όταν αντιμετώπιζες κάποια σοβαρά προβλήματα και αποφάσιζες να πουλήσεις την ψυχή σου στον Διάβολο ανακάλυπτες ότι υπήρχαν εξαιρετικά πολύπλοκες διαδικασίες γι' αυτό. Έπρεπε να κάνεις το μαγικό σου κύκλο, να σχεδιάσεις τα πολύπλοκα σύμβολα, να φορέσεις τα μαγικά σου άμφια, ν' ανάψεις τα λιβάνια σου, να βρεις από τη Σολομωνική σου τα μαγικά λόγια, να θυσιάσεις την παρθένα, και ένα σωρό άλλα πράγματα προκειμένου να καλέσεις τον Διάβολο και να υπογράψεις τη συμφωνία με το αίμα σου.

Σήμερα όλα έχουν απλοποιηθεί. (Ακόμη και η υπογραφή με το αίμα καταργήθηκε από το φόβο του AIDS). Αν θέλετε να πουλήσετε την ψυχή σας στον Διάβολο, απλώς υπογράφετε μια δήλωση του νόμου 105 ότι η ψυχή σας είναι απαλλαγμένη από προηγούμενες υποθήκες, φέρνετε ένα πιστοποιητικό φορολογικής ενημέρωσης ότι δεν χρωστάτε στην εφορία, ένα

πιστοποιητικό γεννήσεως, αγοράζετε δεκατρία χαρτόσημα των δέκα...

Μμμ... τώρα που το σκέφτομαι, πριν καταφύγετε στη συγκεκριμένη λύση, γιατί δεν δοκιμάζετε πρώτα μήπως μπορέσετε και προσληφθείτε από το Δημόσιο;

Γιατί να πουληθείτε στον Διάβολο. Γίνετε συνεργάτες του!

Γ.Μ.

Είναι, λοιπόν, μερικοί που δεν εννοούν να το βάλουν κάτω και συνεχίζουν να γράφουν εκείνες τις ξεπερασμένες ιστορίες για συμφωνίες με τον Διάβολο. Ξέρετε, με μυρωδιές από θειάφι, επικλήσεις, πεντάλφες και τα σχετικά. Απάτες, ανοησίες και αυταπάτες. Εκείνοι που τα γράφουν αυτά δεν ξέρουν τι τους γίγεται. Ο διαβολισμός του εικοστού αιώνα είναι σύγχρονος και αεροδυναμικός, σαν τα τζιουκ-μποξ, τα αυτόματα ασανσέρ, τα βίντεο, τα κομπιούτερ και όλα εκείνα τα μοντέρνα μαραφέτια που μας εκνευρίζουν και μας δυσκολεύουν τη ζωή.

Πριν ένα χρόνο με έδιωξαν από τη δουλειά μου, για τρίτη φορά μέσα σε δέκα μήνες. Ήμουν αναγκασμένος πια να δεχτώ την πικρή αλήθεια ότι ήμουν ένας αποτυχημένος. Ακόμη χειρότερα, ήμουν κι αδέκαρος. Έτσι, είδα κι αποείδα, και πήρα την απόφαση να πουλήσω την ψυχή μου στον Διάβολο. Αλλά το πρόβλημα ήταν: πώς να έρθω σ' επαφή μαζί του; Μια και δυο, πήγα στη δημοτική βιβλιοθήκη και διάβασα ό,τι είχαν και δεν είχαν σε θέματα δαιμονολογίας και σατανισμού. Αλλά, όπως είπα και παραπάνω, όλ' αυτά δεν είναι παρά κούφια λόγια. Εξάλλου, αν είχα τα λεφτά για όλα εκείνα τα πανάκριβα υλικά που υποτίθεται ότι χρειάζονταν για να καλέσω τον Διάβολο, δεν θα είχα λόγους να τον καλέσω.

Βρέθηκα σε αδιέξοδο, έτσι αποφάσισα να καταφύγω στην πλέον απλή και λογική λύση: τηλεφώνησα

στις Πληροφορίες Διάσημων Προσώπων. Μου απάντησε μια ευγενική αντρική φωνή.

«Παρακαλώ, μπορείτε να μου δώσετε τη διεύθυνση του Διαβόλου;» ρώτησα.

«Είστε συνδρομητής της υπηρεσίας μας;»

«Όχι».

«Τότε, δυστυχώς, δεν μπορώ να σας εξυπηρετήσω».

«Δεν θα είχα αντίρρηση να πληρώσω ένα κάποιο ποσό για την πληροφορία», βιάστηκα να πω.

«Θέλετε μονάχα κάτι συγκεκριμένο;»

«Μάλιστα».

«Πολύ καλά. Ποια διασημότητα σας ενδιαφέρει;»

«Ο Διάβολος».

«Ποιος;»

«Ο Διάβολος, ο Σατανάς, ο Εωσφόρος, ο Εξαποδώ... ο Διάβολος, τελοσπάντων».

«Μια στιγμή, παρακαλώ». Σε πέντε λεπτά ήταν πάλι πίσω. Από τη φωνή του έδειχνε εξαιρετικά ενοχλημένος. «Λυπάμαι πολύ. Ο Διάβολος δεν είναι πια καταχωρημένος στις διασημότητες». Και μου έκλεισε το τηλέφωνο.

Ύστερα απ' αυτό, έκανα το πιο λογικό πράγμα και άρχισα να ψάχνω στον τηλεφωνικό κατάλογο. Σε μια σελίδα γεμάτη διαφημίσεις των Εστιατορίων Σάρντι, βρήκα μια καταχώρηση: Σατανάς, Σαϊτάν, Άδης & Βάαλ. Ήταν στη λεωφόρο Μάντισον 477, Τζάτζσον 3-1900. Τους πήρα στο τηλέφωνο.

«ΣΣΑ&Β. Καλημέρα σας», είπε μια φωνή στο ακουστικό.

«Μπορώ να μιλήσω με τον κύριο Σατανά, παρακαλώ;»

«Η γραμμή του είναι κατειλημμένη. Περιμένετε, παρακαλώ;»

Περίμενα, μέχρι που έληξε ο χρόνος για το κέρμα μου. Διαμαρτυρήθηκα στο κέντρο, με αποτέλεσμα να

χάσω έτσι άλλο ένα κέρμα, και με ξεφορτώθηκαν με την υπόσχεση να μου επιστρέψουν το αντίτιμο σε γραμματόσημα. Ύστερα τηλεφώνησα πάλι στη φίρμα Σατανάς, Σαϊτάν, Άδης & Βάαλ.

«ΣΣΑ&Β. Καλημέρα σας», είπε η ίδια φωνή.

«Θα ήθελα να μιλήσω με τον κύριο Σατανά. Και, σας παρακαλώ, μη με αφήσετε πάλι κρεμασμένο στο ακουστικό. Σας τηλεφωνώ υπεραστικό από—»

Αλλά η τηλεφωνήτρια είχε κιόλας διακόψει, και περίμενα ακούγοντας το βουητό του κέντρου. Ο κερματοδέκτης έβγαλε ένα προειδοποιητικό κλικ. Επιτέλους, κάποια στιγμή, άνοιξε πάλι η γραμμή.

«Γραφείο δεσποινίδος Χόγκαν», είπε μια νέα φωνή.

«Μπορώ να μιλήσω με τον κύριο Σατανά;»

«Ποιος τον ζητεί, παρακαλώ;»

«Δεν με γνωρίζει. Πρόκειται για κάτι προσωπικό».

«Λυπάμαι, αλλά ο κύριος Σατανάς δεν εργάζεται πλέον στην επιχείρησή μας».

«Μήπως ξέρετε πού μπορώ να τον βρω;»

Από την άλλη μεριά της γραμμής ακούστηκαν κάτι πνιχτές διαβουλεύσεις με σκέτη προφορά του Μπρούκλυν, και μετά η δεσποινίς Χόγκαν μου είπε με τη χαρακτηριστικά κοφτή και καθάρια φωνή γραμματέως: «Ο κύριος Σατανάς εργάζεται τώρα για τη φίρμα Βεελζεβούλ, Βελιάλ, Διάβολος & Χάρων».

Τι να κάνω, ξεφύλλισα πάλι τον τηλεφωνικό κατάλογο. Βρήκα τη φίρμα. Ήταν στη Λεωφόρο Μάντισον, Μώρρυ Χιλ 2-1900. Κάλεσα στον αριθμό. Το τηλέφωνο χτύπησε μία φορά και μετά σταμάτησε. Στη συνέχεια μια μεταλλική φωνή άρχισε να λέει μονότονα: «Ο αριθμός που καλέσατε δεν λειτουργεί. Παρακαλώ συμβουλευτείτε τον τηλεφωνικό οδηγό σας. Ο αριθμός που καλέσατε δεν λειτουργεί...» Ξανακοίταξα τον τηλεφωνικό κατάλογο. Έγραφε, Μώρρυ Χιλ 2-1900. Πήρα πάλι το νούμερο και άκουσα ξανά το ίδιο μαγνητοφωνημένο μήνυμα.

Με τα πολλά κατάφερα να πετύχω μια ζωντανή τηλεφωνήτρια που την έπεισα να μου δώσει τον καινούριο αριθμό των Βεελζεβούλ, Βελιάλ, Διάβολος και Χάρων. Τους τηλεφώνησα. Μου απάντησε μια πρόσχαρη γυναικεία φωνή.

«ΒΒΔ&Χ, καλημέρα σας».

«Μπορώ να μιλήσω με τον κύριο Σατανά, παρακαλώ;»

«Ποιον είπατε;»

«Τον κύριο Σατανά».

«Λυπάμαι, αλλά δεν υπάρχει τέτοιο πρόσωπο στην εταιρία μας».

«Τότε δώστε μου τον Βεελζεβούλ ή τον Διάβολο».

«Μια στιγμή, παρακαλώ».

Περίμενα. Κάθε μισό λεπτό η γραμμή άνοιγε ίσα ίσα για να μου πετάξει βιαστικά, «Ακόμη προσπαθώ να σας συνδέσω με τον Διάβ—» και μετά έκλεινε πριν προλάβω ν' αρθρώσω λέξη. Τελικά άκουσα μια άλλη πρόσχαρη γυναικεία φωνή:

«Γραφείο κυρίου Διαβόλου. Λέγετε».

«Μπορώ να μιλήσω με τον ίδιο;»

«Ποιος τον ζητεί, παρακαλώ;»

Της είπα τ' όνομά μου.

«Μιλάει στην άλλη γραμμή. Έχετε την καλοσύνη να περιμένετε;»

Περίμενα. Αν και είχα φροντίσει να εφοδιαστώ με κάμποσα κέρματα, τ' αποθέματά μου είχαν αρχίσει να λιγοστεύουν επικίνδυνα.

Ύστερα από κάνα εικοσάλεπτο η γυναικεία πρόσχαρη φωνή ακούστηκε πάλι. «Μόλις τον κάλεσαν μέσα για μια επείγουσα σύσκεψη. Μπορεί να σας πάρει εκείνος;»

«Όχι, θα τον ξαναπάρω εγώ».

Εννιά μέρες αργότερα κατάφερα, επιτέλους, να τον πετύχω.

«Μάλιστα; Σε τι μπορώ να σας εξυπηρετήσω;»

Πήρα μια βαθιά ανάσα. «Θέλω να πουλήσω τη ψυχή μου», του είπα μονορούφι.

«Έχετε τίποτα σε χαρτί;»

«Τι εννοείτε αν έχω τίποτα σε χαρτί;»

«Το τι μας προσφέρετε, αγαπητέ μου κύριε. Τα βιογραφικά σας. Δεν θα είχατε βέβαια την απαίτηση η ΒΒΔ&Χ ν' αγοράσει γουρούνι στο σακί. Μπορεί να πίνουμε με χάρτινα ποτηράκια αλλά θέλουμε το ποτό μας να 'ναι από καλή κάβα, μ' εννοήσατε; Φέρτε μας το βιογραφικό σας. Η γραμματέας μου θα σας κανονίσει ένα ραντεβού».

Ετοίμασα το βιογραφικό της ψυχής μου με μπόλικα προσόντα. Ύστερα τηλεφώνησα στη γραμματέα του.

«Λυπάμαι», μου είπε εκείνη, «αλλά απουσιάζει στην Καλιφόρνια. Μπορείτε να μας τηλεφωνήσετε πάλι σε δυο εβδομάδες;»

Πέντε εβδομάδες αργότερα κατάφερα να κλείσω εκείνο το ραντεβού. Ανέβηκα πάνω και κάθισα στην αίθουσα αναμονής του τμήματος φωτομοντάζ, περιμένοντας ένα δίωρο με το βιογραφικό στα γόνατά μου. Τελικά με οδήγησαν σ' ένα γωνιακό γραφείο διακοσμημένο με μαρκαρίσματα ράντσων του Τέξας φτιαγμένα από φωτεινές λάμπες νέον. Ο Διάβολος ήταν θρονιασμένος στην ψηλή «προεδρική» πολυθρόνα του, υπαγορεύοντας σε μια Σιδηρά Παρθένο. Ήταν ένας ψηλός άντρας με την ψεύτικα ειλικρινή φωνή ενός πλασιέ ή ενός διευθυντή πωλήσεων, από εκείνους που πάντοτε κουβεντιάζουν μεγαλόφωνα στο ασανσέρ. Μου χάρισε μια από τις γνωστές εγκάρδιες χειραψίες και άρχισε αμέσως να διαβάζει το βιογραφικό μου.

«Καλούτσικο», είπε τελικά. «Διόλου άσκημο. Νομίζω ότι μπορούμε να κάνουμε δουλειά οι δυο μας. Λοιπόν, τι είχατε κατά νου; Τα συνηθισμένα;»

«Χρήμα, επιτυχία, ευτυχία», αποκρίθηκα.

Έγνεψε καταφατικά. «Τα συνηθισμένα. Τώρα, ε-

μείς είμαστε έντιμη επιχείρηση, ξέρετε. Στη ΒΒΔ&Χ δεν εξαπατούμε τον κοσμάκη. Σας εγγυούμεθα το χρήμα, την επιτυχία και την ευτυχία».

«Για πόσο καιρό;»

«Για τη φυσιολογική σας διάρκεια ζωής. Όχι κόλπα. Ξεκάθαρα πράγματα, αγαπητέ μου. Παίρνουμε τα στοιχεία μας από τους στατιστικούς πίνακες των ασφαλιστικών εταιριών. Θα 'λεγα ότι αντέχετε ακόμη για άλλα σαράντα, σαράντα πέντε χρόνια. Αυτό μπορούμε να το προσδιορίσουμε επακριβώς στο συμβόλαιο αργότερα».

«Όχι κόλπα;»

Εκανε μια ανυπόμονη χειρονομία. «Θα ήταν κακές δημόσιες σχέσεις αν κάναμε αυτό που σκέφτεστε. Σας υπόσχομαι, όχι κόλπα».

«Εγγυημένα;»

«Όχι μόνο εγγυούμεθα τις υπηρεσίες μας, αλλά ε*πιμένουμε* στην εξυπηρέτησή σας. Η ΒΒΔ&Χ δεν θέλει κάποιος από τους πελάτες της να την καταγγείλει μετά στην Υπηρεσία Προστασίας Καταναλωτή. Θα πρέπει οπωσδήποτε ν' απευθύνεστε σε μας για κάποια εξυπηρέτηση τουλάχιστον δυο φορές το χρόνο, ειδάλλως το συμβόλαιο ακυρώνεται αυτομάτως».

«Τι είδους εξυπηρέτηση;»

Ο συνομιλητής μου ανασήκωσε τους ώμους του. «Οποιαδήποτε, δεν έχει σημασία. Από το να σας γυαλίσουμε τα παπούτσια και να σας αδειάσουμε τα τασάκια των τσιγάρων μέχρι να σας προμηθεύσουμε χορεύτριες της κοιλιάς. Οι λεπτομέρειες μπορεί να καθοριστούν επακριβώς αργότερα. Απλώς επιμένουμε να χρησιμοποιείτε τις υπηρεσίες μας τουλάχιστον δις του έτους. Πρέπει η σχέση μας να είναι ανταποδοτική, καταλάβατε; Μας προσφέρετε κάτι, σας προσφέρουμε κάτι. Έγινα σαφής;»

«Και όχι κόλπα;»

«Όχι κόλπα. Θα ειδοποιήσω το νομικό μας τμήμα

να ετοιμάσει το σχετικό συμβόλαιο. Ποιος σας εκπροσωπεί;»

«Εννοείτε δικηγόρος. Δεν έχω κανέναν».

Ξαφνιάστηκε. «Δεν έχετε δικηγόρο; Μα, αγαπητέ μου φίλε, αυτό που κάνετε είναι πολύ επικίνδυνο. Έτσι θα μπορούσαμε να σας γδάρουμε ζωντανό. Φροντίστε να βρείτε έναν καλό νομικό σύμβουλο και πείτε του να μου τηλεφωνήσει».

«Εντάξει, αυτό θα κάνω. Α... μπορώ να σας κάνω μια ερώτηση;»

«Ελεύθερα. Δεν έχουμε τίποτα να κρύψουμε εδώ στη ΒΒΔ&Χ».

«Τι ακριβώς με περιμένει — δηλαδή... θέλω να πω, όταν λήξει το συμβόλαιο;»

«Είστε σίγουρος ότι θέλετε να το μάθετε;»

«Ναι, θέλω».

«Δεν θα σας το συμβούλευα».

«Εγώ θέλω να το ξέρω».

Μου έδειξε. Ήταν σαν μια φοβερή, ατέλειωτη συνεδρία μ' έναν ψυχαναλυτή — μια αιώνια, βασανιστική αυτοανάλυση και αυτοκατηγορία. Ήταν αληθινή κόλαση. Ομολογώ ότι κλονίστηκα.

«Θα προτιμούσα να έχω σαδιστικά δαιμόνια να με βασανίζουν», του είπα.

Εκείνος γέλασε. «Αυτά δεν συγκρίνονται με τη σκληρότητα που δείχνει ο άνθρωπος προς τον εαυτό του. Λοιπόν... αλλάξατε γνώμη ή ισχύει η συμφωνία μας;»

«Ισχύει».

Σφίξαμε τα χέρια και με συνόδεψε ώς την πόρτα. «Και μην το ξεχάσετε», με προειδοποίησε. «Για τη δική σας προστασία, βρείτε ένα νομικό σύμβουλο. Τον καλύτερο».

Ανέθεσα την εκπροσώπηση των συμφερόντων μου στη φίρμα Σίβυλλα & Σφιγξ. Αυτό συνέβη στις 3 του Μάρτη. Στις 15 τηλεφώνησα στη Σ&Σ και η κυρία

Σφιγξ μου είπε, «Α, μάλιστα, υπήρξε ένα προβληματάκι. Η δεσποινίδα Σίβυλλα διαπραγματευόταν με τη ΒΒΔ&Χ για λογαριασμό σας, αλλά υποχρεώθηκε να πεταχτεί ώς την Αχερουσία. Έτσι χρειάστηκε ν' αναλάβω εγώ την υπόθεσή σας».

Τηλεφώνησα ξανά την 1η του Απρίλη. «Α, μάλιστα», μου απάντησε η δεσποινίδα Σίβυλλα τούτη τη φορά. «Είχαμε μια μικρή καθυστέρηση. Η κυρία Σφιγξ χρειάστηκε να πεταχτεί ώς το Σέηλεμ για κάποια δίκη. Καίνε κάτι μάγισσες. Θα επιστρέψει την ερχόμενη εβδομάδα».

Τηλεφώνησα πάλι στις 15 του ίδιου μήνα. Η πρόσχαρη φωνή της γραμματέως της με πληροφόρησε ότι υπήρχε κάποια καθυστέρηση με τη δακτυλογράφηση των συμβολαίων. Προφανώς, πρόσθεσε, στη ΒΒΔ&Χ έκαναν κάποια αναδιοργάνωση του νομικιού τους τμήματος. Την 1η του Μάη με ειδοποίησαν από τη Σίβυλλα & Σφιγξ ότι τα συμβόλαια είχαν παραληφθεί και ότι τώρα τα μελετούσε το *δικό τους* νομικό τμήμα.

Τον Ιούνιο αναγκάστηκα να βρω μια χειρωνακτική δουλειά για να μην πεθάνω της πείνας. Με προσέλαβαν στο τμήμα πολυγράφων ενός τηλεοπτικού σταθμού. Τουλάχιστον μία φορά την εβδομάδα έφτανε κάποιο κείμενο συμφωνίας με τον Διάβολο, που υπογραφόταν, σφραγιζόταν και παραδινόταν πριν από την εναρκτήρια διαφήμιση. Γελούσα μαζί τους. Ύστερα από τέσσερις μήνες διαπραγματεύσεων και ήμουν ακόμη πανί με πανί.

Είδα ξανά τον Διάβολο μια φορά, να κατηφορίζει μοιράζοντας χαμόγελα την Παρκ Άβενιου. Έβαζε υποψηφιότητα για το Κογκρέσο και ήταν πολύ φιλικός και εγκάρδιος με τους ψηφοφόρους. Χαιρετούσε τον κάθε αστυφύλακα και θυρωρό με το μικρό του όνομα. Όταν του μίλησα, αλαφιάστηκε λίγο, γιατί με πέρασε στην αρχή για κανένα κομμουνιστή ή κάποιο αναρχικό

στοιχείο. Ούτε που με θυμόταν καθόλου.

Τον Ιούλιο οι διαπραγματεύσεις ανεστάλησαν εντελώς, γιατί όλοι έφυγαν για διακοπές. Τον Αύγουστο όλοι απουσίαζαν στην Ευρώπη για κάποιο Φεστιβάλ Μαύρης Μαγείας. Στο Σεπτέμβρη μου τηλεφώνησαν από τη Σίβυλλα & Σφιγξ να περάσω από τα γραφεία τους να υπογράψω το συμβόλαιο. Ήταν τριάντα εφτά σελίδες μακρύ, και στολισμένο με διορθώσεις και πρόσθετες σημειώσεις. Στα περιθώρια της κάθε σελίδας υπήρχαν μισή ντουζίνα «κουτάκια».

«Αν ξέρατε τι δουλειά είχε για να γίνει αυτό το συμβόλαιο», μου είπαν αυτάρεσκα στη Σίβυλλα και Σφιγξ.

«Είναι κάπως μεγάλο, δεν νομίζετε;»

«Είναι τα σύντομα συμβόλαια που δημιουργούν όλα τα προβλήματα. Βάλτε από μια μονογραφή σε κάθε κουτάκι και υπογράψτε ολογράφως στην τελευταία σελίδα. Και στα έξι αντίγραφα».

Έβαλα τις τζίφρες και τις υπογραφές. Όταν τέλειωσα δεν ένιωσα καμία διαφορά. Περίμενα ν' αρχίσει να βρέχει λεφτά, να με βρει η επιτυχία και να πλημμυρίσω από ευτυχία. Τίποτα.

«Αυτό ήταν; Τελειώσαμε;» ρώτησα.

«Όχι μέχρι να το υπογράψει και ο *έτερος* των συμβαλλομένων».

«Κοιτάξτε, δεν μπορώ ν' αντέξω για πολύ ακόμη».

«Θα το στείλουμε αμέσως με υπάλληλό μας».

Περίμενα μια εβδομάδα, και μετά τους πήρα στο τηλέφωνο.

«Ξεχάσατε να βάλετε μονογραφή σε ένα από τα κουτάκια», με πληροφόρησαν.

Πήγα στα γραφεία τους και έβαλα τη μονογραφή. Ύστερα από μια εβδομάδα τηλεφώνησα πάλι.

«Ο *έτερος* των συμβαλλομένων ξέχασε να βάλει μονογραφή σε ένα από τα κουτάκια», μου είπαν τούτη τη φορά.

Την 1η του Οκτώβρη έλαβα ένα συστημένο πακέτο

και μια συστημένη επιστολή. Το πακέτο περιείχε την υπογραμμένη, σφραγισμένη και επιδομένη συμφωνία ανάμεσα σε μένα και τον Διάβολο. Επιτέλους, θα μπορούσα πια να γίνω πλούσιος, πετυχημένος και ευτυχής. Η συστημένη επιστολή ήταν από τη ΒΒΔ&Χ και με πληροφορούσε ότι κατόπιν μη συμμορφώσεώς μου με τον όρο 27-Α του συμβολαίου, το τελευταίο καθίστατο άκυρο και ήμουν υπόχρεος παράδοσης όποτε η ΒΒΔ&Σ το έκρινε πρόσφορο. Έτρεξα σαν τρελός στη Σίβυλλα & Σφιγξ.

«Τι γράφει ο όρος 27-Α;» με ρώτησαν.

Τον ψάξαμε μαζί. Ήταν ο όρος που απαιτούσε να χρησιμοποιώ τις υπηρεσίες του Διαβόλου τουλάχιστον μια φορά το εξάμηνο.

«Ποια είναι η ημερομηνία υπογραφής του συμβολαίου;» με ρώτησαν οι Σίβυλλα & Σφιγξ.

Την ψάξαμε μαζί. Το συμβόλαιο είχε ημερομηνία 1 Μαρτίου, τη μέρα της πρώτης μου συνάντησης με τον Διάβολο στο γραφείο του.

«Μάρτιος, Απρίλιος, Μάιος...» μέτρησε η δεσποινίδα Σίβυλλα με τα δάχτυλά της. «Έχουν δίκιο. Πέρασαν εφτά μήνες. Είστε σίγουρος ότι δεν ζητήσατε να σας εξυπηρετήσουν σε τίποτα;»

«Πώς να ζητήσω;» διαμαρτυρήθηκα. «Δεν είχα το συμβόλαιο».

«Θα το φροντίσουμε αμέσως», δήλωσε αποφασιστικά η κυρία Σφιγξ. Πήρε τηλέφωνο τη ΒΒΔ&Χ και επακολούθησε μια ζωηρή λογομαχία με τον Διάβολο και το νομικό του τμήμα. Ύστερα κατέβασε το ακουστικό. «Εκείνος ισχυρίζεται ότι δώσατε το χέρι για τη συμφωνία την 1η του Μάρτη», με πληροφόρησε. «Ήταν έτοιμος καλή τη πίστη να εκπληρώσει τους δικούς του όρους της συμφωνίας».

«Πώς να το ξέρω; Δεν είχα συμβόλαιο στα χέρια μου».

«Και δεν ζητήσατε καμία εξυπηρέτηση».

«Όχι. Περίμενα το συμβόλαιο».

Οι Σίβυλλα & Σφιγξ πήραν στο δικό τους νομικό τμήμα και τους εξέθεσαν την κατάσταση.

«Θα πρέπει καταφύγετε στη δικαιοσύνη», αποφάνθηκε το νομικό τμήμα, και πρόσθεσε ότι οι νομικοί σύμβουλοι απαγορεύεται να ενεργήσουν ως συνήγοροι του πελάτη τους.

Τι να κάνω, απευθύνθηκα στη δικηγορική φίρμα Μάγος, Σαμάνος, Βουντού & Ζόμπι (Γουώλ Στρητ 99, Εξτσέιντζ 3-1900) για να υποστηρίξει την προσφυγή μου στην Επιτροπή Διαιτησίας (Λεωφόρος Μάντισον, Λέξινγκτον 5-1900). Μου ζήτησαν προκαταβολή διακοσίων δολαρίων συν 20% επί της αξίας του συμβολαίου. Στους τέσσερις μήνες που δούλευα στο τμήμα πολυγράφων είχα καταφέρει να εξοικονομήσω τριάντα τέσσερα δολάρια. Ευτυχώς, παραιτήθηκαν από την προκαταβολή και έβαλαν μπροστά τα προκαταρκτικά της διαδικασίας.

Στις 15 του Νοέμβρη, στο σταθμό που δούλευα με υποβίβασαν στο γραφείο αλληλογραφίας, και άρχισα να σκέφτομαι στα σοβαρά τη λύση της αυτοκτονίας. Το μόνο που με συγκράτησε ήταν το γεγονός ότι στην υπόθεση κρινόταν το μέλλον της ψυχής μου.

Η υπόθεσή μου ήρθε προς εκδίκαση στις 12 του Δεκέμβρη. Η ακρόαση έγινε ενώπιον τριών αμερόληπτων διαιτητικών δικαστών και πήρε όλη τη μέρα. Μετά μου είπαν ότι θα λάβαινα ταχυδρομικώς την απόφασή τους. Περίμενα καμιά βδομάδα, και ύστερα αναγκάστηκα να τηλεφωνήσω πάλι στους Μάγος, Σαμάνος, Βουντού & Ζόμπι.

«Οι δικαστές διέκοψαν για τις διακοπές των Χριστουγέννων», μου εξήγησαν.

Τηλεφώνησα πάλι στις 2 του Γενάρη.

«Ο ένας βρίσκεται εκτός πόλεως», με πληροφόρησαν.

«Πότε θα βγει εκείνη η ρημάδα η απόφαση;»

«Α, μπορεί να τραβήξει και μήνες».

«Τι πιθανότητες βλέπετε να κερδίσουμε;»

«Να σας πούμε, ακόμη δεν έχουμε χάσει υπόθεση».

«Αυτό με κάνει πολύ αισιόδοξο».

«Αλλά τίποτα δεν αποκλείει να χάσουμε κάποια στο μέλλον».

Αυτό μ' έκανε πολύ απαισιόδοξο. Άρχισα να φοβάμαι για τα καλά και σκέφτηκα ότι δεν θα 'ταν άσχημη ιδέα να γύρευα και καμιά εναλλακτική λύση. Έτσι έκανα το πλέον λογικό πράγμα και έψαξα στον τηλεφωνικό κατάλογο μέχρι που βρήκα τη φίρμα Σεραφείμ, Χερουβείμ & Άγγελος, Πέμπτη Λεωφόρος 666, Τέμπλτον 4-1900. Τους πήρα αμέσως στο τηλέφωνο. Μου απάντησε μια πρόσχαρη γυναικεία φωνή.

«Σεραφείμ, Χερουβείμ & Άγγελος. Καλημέρα σας».

«Παρακαλώ, μπορώ να μιλήσω με τον κύριο Άγγελο».

«Μιλάει στην άλλη γραμμή. Περιμένετε, παρακαλώ;»

Και ακόμη περιμένω.

Μ' ΑΓΑΠΑ, ΔΕΝ Μ' ΑΓΑΠΑ

του Φρέντρικ Μπράουν

Όλοι μας ξέρουμε πόσο επικίνδυνες και καταστροφικές μπορεί ν' αποδειχθούν μερικές επιστημονικές ανακαλύψεις, έστω και αν ο εφευρέτης τους ξεκίνησε με καλό σκοπό. Πάρτε για παράδειγμα την τηλεόραση. Γενιές επιστημόνων αγωνίζονταν καλή τη πίστη να φτιάξουν μια συσκευή μετάδοσης εικόνας και ήχου. Και πού κατέληξαν όλες αυτές οι προσπάθειες;

Την έφτιαξαν!

Καλά να πάθουμε. Κάποτε πρέπει να μας γίνει μάθημα ότι δεν πρέπει να παίζουμε με τα μυστήρια της φύσης. Υπάρχουν πράγματα που καλό είναι ο άνθρωπος να μην τα γνωρίζει. (Ιδίως αν ο άνθρωπος αυτός είναι ο εφοριακός σας).

Στο μικρό διήγημα που ακολουθεί ο Φρέντρικ Μπράουν μας θυμίζει, για μια ακόμα φορά, πόσο τραγικές συνέπειες μπορεί να έχει η αλόγιστη έρευνα σε απαγορευμένους χώρους της φύσης. Ήδη, ολόκληρο το βιβλίο αυτό αποτελεί μια απόδειξη του τι μπορείτε να πάθετε ερευνώντας σε τέτοιους χώρους — όπως για παράδειγμα στα ράφια ενός βιβλιοπωλείου.

Γ.Μ.

Ο Δρ Μάικλσον ξεναγούσε τη γυναίκα του στο χώρο της δουλειάς του, που ήταν εργαστήριο και θερμοκήπιο μαζί. Είχαν περάσει αρκετοί μήνες από την τελευταία επίσκεψη της γυναίκας του εκεί, και στο μεταξύ είχαν προστεθεί κάμποσες καινούριες συσκευές και όργανα.

«Ώστε μιλούσες σοβαρά, Τζων», τον ρώτησε η γυναίκα του, «όταν μου έλεγες ότι έκανες πειράματα επικοινωνίας με τα λουλούδια; Εγώ νόμιζα ότι αστειευόσουν».

«Καθόλου», τη διαβεβαίωσε ο Δρ Μάικλσον. «Αντίθετα με όσα πιστεύει ο κόσμος, τα λουλούδια διαθέτουν αρκετή νοημοσύνη».

«Μη μου πεις ότι μιλάνε κιόλας!»

«Όχι όπως το εννοούμε εμείς οι άνθρωποι. Αλλά, αντίθετα με όσα πιστεύει ο κόσμος, ναι, μπορούν πράγματι και επικοινωνούν. Θα μπορούσαμε να το πούμε τηλεπαθητικά, με εικόνες μάλλον παρά με λέξεις».

«Μεταξύ τους μπορεί, αλλά σίγουρα όχι και...»

«Αντίθετα με όσα πιστεύει ο κόσμος, χρυσή μου, είναι πράγματι δυνατή η επικοινωνία ακόμη και ανάμεσα στα λουλούδια και τους ανθρώπους. Δυστυχώς, μέχρι στιγμής δεν κατάφερα να πετύχω παρά μονόπλευρη μονάχα επικοινωνία. Δηλαδή, μπορώ να πιάσω τις σκέψεις τους, αλλά δεν μπορώ ακόμη να τους μεταδώσω τις δικές μου».

«Μα... πώς γίνεται αυτό, Τζων;»

«Αντίθετα με όσα πιστεύει ο κόσμος», της εξήγησε υπομονετικά ο άντρας της, «και οι ανθρώπινες και οι φυτικές σκέψεις είναι ηλεκτρομαγνητικά κύματα που μπορούν... Αλλά γιατί κάθομαι και σ' τα λέω όλ' αυτά, χρυσή μου; Νομίζω ότι είναι πιο εύκολο να σ' το δείξω στην πράξη».

Ο Δρ Μάικλσον φώναξε τη βοηθό του, που εργαζόταν στην άλλη άκρη της αίθουσας. «Δεσποινίς Ουίλσον, μου φέρνετε σας παρακαλώ τη συσκευή επικοινωνίας;»

Η δεσποινίδα Ουίλσον πήγε και του έφερε τη συσκευή. Ήταν ένα είδος κράνους, το οποίο ήταν συνδεμένο μ' ένα καλώδιο που τέλειωνε σε μια μεταλλική βέργα με μονωμένη λαβή. Ο Δρ Μάικλσον φόρεσε το κράνος στο κεφάλι της γυναίκας του και της έβαλε τη λαβή στο χέρι.

«Δουλεύει πολύ απλά», της εξήγησε. «Δεν έχεις παρά να πλησιάσεις τη μεταλλική βέργα σ' ένα λουλούδι για να λειτουργήσει σαν αντένα που πιάνει τις σκέψεις του. Και τότε θα διαπιστώσεις ότι, αντίθετα με όσα πιστεύει ο κόσμος...»

Αλλά η κυρία Μάικλσον δεν άκουγε πια τον άντρα της. Κρατούσε ήδη τη μεταλλική βέργα κοντά σε μια γλάστρα με μαργαρίτες στο περβάζι του παραθύρου. Μια στιγμή αργότερα άφηνε κάτω τη βέργα και έβγαζε ένα μικρό πιστόλι από την τσάντα της. Το πρώτο που έκανε ήταν να σκοτώσει τον άντρα της και μετά τη βοηθό του, τη δεσποινίδα Ουίλσον.

Γιατί, αντίθετα με όσα πιστεύει ο κόσμος, οι μαργαρίτες λένε όντως την αλήθεια.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΕΝΑ ΛΕΜΜΙΝΓΚ

του Τζέημς Θέρμπερ

Υπάρχουν στη Βόρεια Ευρώπη κάτι συμπαθέστατα ζωάκια, τα λέμμινγκ, που αποτελούν ένα από τα μεγαλύτερα μυστήρια της φύσης. Κάθε λίγα χρόνια, και για κάποιον άγνωστο λόγο, ξεκινούν κατά εκατομμύρια από τους τόπους που ζουν για να πέσουν και να πνιγούν στη θάλασσα. Κανένας δεν μπόρεσε ποτέ να δώσει ικανοποιητική απάντηση στο αίνιγμα αυτής της ομαδικής αυτοκτονίας. Τα λέμμινγκ ενοίκιο δεν πληρώνουν, εκκαθαριστικά της εφορίας δεν τους έρχονται, τηλεόραση δεν βλέπουν, κυκλοφοριακούς δακτύλιους δεν έχουν — και, ωστόσο, αυτοκτονούν! Γιατί;

Στο διήγημα αυτό ο Τζέημς Θέρμπερ επιχειρεί να λύσει αυτό το μυστήριο, αποδεικνύοντας για μια ακόμη φορά ότι υπάρχουν μερικά πράγματα που καλύτερα ο άνθρωπος να μη ρωτά να μάθει:

Γιατί, αν ρωτήσει, μπορεί και να πάρει την απάντηση.

Γ.Μ.

Ο κουρασμένος επιστήμονας, που περιπλανιόταν στα βουνά της βόρειας Ευρώπης χειμώνα καιρό, άφησε το σακίδιό του να πέσει καταγής κι ετοιμάστηκε να καθίσει σ' ένα βραχάκι να ξαποστάσει.

«Πρόσεχε, αδερφέ!» ακούστηκε μια φωνή.

«Συγνώμη», μουρμούρισε ο επιστήμονας, παρατηρώντας με κάποια έκπληξη ότι εκείνο που του είχε μιλήσει ήταν ένα λέμμινγκ που στεκόταν πάνω στο βραχάκι όπου ετοιμαζόταν να καθίσει.

«Ε, λοιπόν, μου προκαλεί φοβερή κατάπληξη», παρατήρησε ο επιστήμονας καθίζοντας πλάι στο λέμινγκ, «το γεγονός ότι μπορείς και μιλάς!»

«Εσείς οι άνθρωποι πάντοτε ξαφνιάζεστε φοβερά», αποκρίθηκε το λέμμινγκ, «όταν βλέπετε ότι υπάρχουν και άλλα ζώα που μπορούν να κάνουν ό,τι κάνετε κι εσείς. Και όμως, υπάρχουν ένα σωρό πράγματα που ενώ μπορεί να τα κάνει ένα ζώο, δεν μπορείτε να τα κάνετε ελόγου σας. Για παράδειγμα, εσείς δεν μπορείτε να τερετίζετε ή να τριλίζετε. Και το τερέτισμα ή το τρίλισμα δεν είναι παρά ένα και μόνο από τα πλέον ασήμαντα ταλέντα ενός τζίτζικα ή ενός τριζονιού. Η δική σας ράτσα εξαρτάται από τα εντόσθια ενός προβάτου ή τις τρίχες ενός αλόγου για να παράγει με χορδές τους ίδιους ήχους».

«Είμαστε εξαρτώμενα ζώα», παραδέχτηκε ο επιστήμονας.

«Είστε πολύ παράξενα ζώα», αποκρίθηκε το λέμμινγκ.

«Όμως κι εσείς ήσαστε ανέκαθεν πολύ παράξενα ζώα για μας», παρατήρησε ο επιστήμονας. «Είστε ίσως το πιο μυστηριώδες απ' όλα τα πλάσματα της Γης».

«Αν είναι ν' αρχίσουμε τα κοσμητικά επίθετα», απάντησε ξερά το λέμμινγκ, «ας πούμε και μερικά που αφορούν τη ράτσα σας — είστε φονιάδες, απροσάρμοστοι, καταστροφικοί, μοχθηροί, και βλάκες».

«Αν κατάλαβα καλά, βρίσκετε τη συμπεριφορά μας το ίδιο ακατανόητη όσο κι εμείς τη δική σας;»

«Από το στόμα μου το πήρες», απάντησε το λέμμινγκ. «Σκοτώνετε, κατασπαράζετε, βασανίζετε, φυλακίζετε κι εξοντώνετε με την πείνα ο ένας τον άλλο. Σκεπάζετε με τσιμέντο τη γη που μας τρέφει και κόβετε τις φτελιές για να χτίσετε άσυλο ψυχοπαθών για εκείνους που τρελάθηκαν επειδή κόπηκαν οι φτελιές. Ακόμη—»

«Θα μπορούσαμε να ξενυχτίσουμε», διέκοψε ο επιστήμονας το λέμμινγκ, «αν άρχιζες ν' απαριθμείς τα σφάλματα και τα ρεζιλίκια μας».

«Όχι μόνο θα ξενυχτούσαμε αλλά και θα μας έπαιρνε ώς τις τέσσερις το άλλο απομεσήμερο», υπογράμμισε το λέμμινγκ. «Απλώς τυχαίνει να έχω αφιερώσει τη ζωή μου στη μελέτη του αυτοαποκαλούμενου ανώτερου ζώου. Αν εξαιρέσουμε μια απορία που έχω, ξέρω τα πάντα για σας, και σε διαβεβαιώνω ότι αυτά που ξέρω φτιάχνουν την πιο βαρετή, θλιβερή και αποκρουστική λίστα πληροφοριών — για να χρησιμοποιήσω μερικά ακόμη επίθετα».

«Λες ότι αφιέρωσες τη ζωή σου στη μελέτη της ράτσας μου—» άρχισε να λέει ο επιστήμονας.

«Τη σπατάλησα, δεν λες καλύτερα!» τον διέκοψε το λέμμινγκ. «Ξέρω ότι είστε σαδιστές, κουτοπόνηροι, σαρκοβόροι, πανούργοι, φιλήδονοι, εγωιστές, άπληστοι, μπαμπέσηδες και μπουνταλάδες—».

«Άσε, μην κουράζεσαι», είπε ο επιστήμονας σιγανά. «Ίσως θα σ' ενδιέφερε να μάθεις ότι κι εγώ έχω αφιερώσει τη ζωή μου στη μελέτη των λέμμινγκ, όπως εσύ στη μελέτη των ανθρώπων. Και ακριβώς όπως κι εσύ, στην όλη αυτή μελέτη μου σκόνταψα σ' ένα φαινόμενο που στάθηκε αδύνατο να εξηγήσω».

«Και ποιο είναι αυτό;» ρώτησε ο λέμμινγκ.

«Εκείνο που δεν καταλαβαίνω», εξήγησε ο επιστήμονας, «είναι γιατί εσείς τα λέμμινγκ πηγαίνετε στη θάλασσα και πνίγεστε ομαδικά».

«Δες τι περίεργη σύμπτωση!» έκανε το λέμμινγκ. «Και η δική μου μοναδική απορία είναι γιατί δεν πάτε να πνιγείτε εσείς».

ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΗ ΟΠΙΣΘΟΔΡΟΜΗΣΗ

του Τζ. Κ. Έντμοντσον

Τούτη η ιστορία μου θυμίζει εκείνα τα έργα της ΔΕΗ που γίνονται για τον καλύτερο ηλεκτροφωτισμό ενός σκοτεινού δρόμου αλλά κάποιος εργολάβος έχει ξεχάσει να κρεμάσει ένα φαναράκι που να προειδοποιεί τους οδηγούς ότι μπροστά γίνονται έργα...

Βλέπετε, ένα από τα μεγάλα όνειρα του ανθρώπου είναι η επαφή του μ' έναν εξωγήινο πολιτισμό που θα δώσει νέες γνώσεις στον δικό μας, βοηθώντας μας έτσι να κάνουμε ένα άλμα προς το μέλλον. Και να το κάνουμε το άλμα, καμία αντίρρηση. Αλλά, ποιος μας εγγυάται ότι υπάρχει μαλακό σκάμμα στην άλλη άκρη που θα μας βγάλει το άλμα μας;

Και αν υπάρχει εκείνος ο λάκκος της ΔΕΗ δίχως το φαναράκι;

Το «Τζ. Χ. Έντμοντσον» είναι λογοτεχνικό ψευδώνυμο. Ο συγγραφέας είναι Αμερικανός, αλλά επειδή γεννήθηκε στο Μεξικό τον βάφτισαν Χοσέ Μάριο Γκάρρυ Ορντονιές Έντμοντσον Υ Κόττον. Ίσως η προσπάθεια να γράψει το όνομά του ήταν εκείνη που τον έκανε να σκεφτεί να γίνει συγγραφέας. Μονάχα με τον τίτλο και την υπογραφή του θα συμπλήρωνε ένα διηγηματάκι.

Γ.Μ.

Υπήρχαν κάποτε δύο εξωγήινοι, που από δω και πέρα θα τους αποκαλούμε ΕΤ για χάρη συντομίας. Οι δυο αυτοί ΕΤ προσεδαφίστηκαν σ' έναν όμορφο πλανήτη και μετάλλαξαν από το αόρατο στο ορατό φάσμα ακριβώς μπροστά σ' έναν ιθαγενή.

Ο συγκεκριμένος ιθαγενής ήταν ένας καλός και υποδειγματικός πολίτης, αν και όχι από εκείνους που θα τους λέγαμε σκουριασμένα μυαλά. Έβλεπε τηλεόραση, και πότε πότε έριχνε και καμιά ματιά σ' εκείνα τα βιβλία της τσέπης που κουβαλούσαν τα παιδιά στο σπίτι. Παρ' όλα αυτά, δεν μπορούμε να πούμε ότι δεν ξεφνιάστηκε βλέποντας ένα πελώριο και σφαιρικό αντικείμενο να υλοποιείται ξαφνικά μπροστά του και από μέσα να βγαίνουν δυο καμπουρωτά όντα με φάτσες σαν γατόψαρα. Ευτυχώς φαίνονταν φιλικά γατόψαρα, κι έτσι ο Όλιβερ Τζένκινς δεν πανικοβλήθηκε.

Όπως καταλαβαίνετε, ο Όλιβερ Τζένκινς δεν ήταν ΕΤ. Ήταν ένα μάλλον κοντό και παχύ δείγμα της κυρίαρχης ράτσας του πλανήτη Ήλιος-ΙΙΙ που οι ντόπιοι αποκαλούσαν Γη. Ο κύριος Τζένκινς είχε ήδη φτάσει σ' εκείνη την ηλικία που η ισορροπία δυνάμεων και ενδιαφερόντων αρχίζει να μετατοπίζεται ανεπαίσθητα από την περιοχή ανάμεσα στα σκέλια προς την περιοχή της φαιάς ουσίας. Είχε ορκιστεί πίστη στο Ρόταρυ, στο Εμπορικό Επιμελητήριο, στο ρεπουμπλικανικό κόμμα και στις Ηνωμένες Πολιτείες. Αυτό δεν τον εμ-

πόδιζε να είναι εξαιρετικά δυσαρεστημένος με τον τρόπο που εκείνοι οι ηλίθιοι στην Ουάσιγκτον συνέχιζαν να παρεμβαίνουν στο δικαίωμα ενός τίμιου επιχειρηματία να βγάζει ένα τίμιο κομμάτι ψωμί.

Ο κύριος Τζένκινς διέθετε εξαιρετικά ανεπτυγμένη αίσθηση κοινωνικής ευθύνης. Συμμετείχε στο καθετί και ήταν μέλος σε κάποια πολιτικο-θρησκευτικο-κοινωνική αδελφότητα, το έμβλημα της οποίας φιγουράριζε περήφανα στην άκρη μιας χρυσής αλυσίδας κρεμασμένης στο στήθος του. Μάλιστα, για να παίρνει κουράγιο, του είχε γίνει συνήθεια να πασπατεύει αυτό το χαϊμαλί, που δεν ήταν παρά το γυαλισμένο δόντι κάποιου τοπικού μηρυκαστικού.

Τη στιγμή εκείνη ο κύριος Τζένκινς είχε μείνει πολύ εμβρόντητος ακόμη και για να πασπατέψει το χαϊμαλί του. Εξάλλου, το είχε αφήσει σπίτι του. Δεν υπήρχε λόγος να το φορά σε μέρη που αποκλειόταν να συναντήσει άλλους αδελφους μηρυκαστικά. Μπλεκόταν στα χέρια του όταν έριχνε την πετονιά και, όσο πιστό μηρυκαστικό κι αν ήταν, ο κύριος Τζένκινς δεν θα επέτρεπε σε τίποτα να παρεμβαίνει στο δεύτερο πιο σημαντικό πράγμα της ζωής του: το ψάρεμα. Αυτό, δηλαδή, μέχρι που ξεφύτρωσε ξαφνικά εκείνο το σφαιρικό πράγμα και κατατρόμαξε όλες τις πέστροφες στ' απόνερα του ρυακιού. Ένιωσε κάπως χολωμένος στη σκέψη ότι δεν υπήρχε περίπτωση για άλλο ψάρεμα εκείνο το πρωί, και ακόμη περισσότερο επειδή τούτοι οι δυο ξένοι τον είχαν κάνει να παραπατήσει και να γεμίσει τις γαλότσες του με λαμπερό, καθάριο, γάργαρο, βουνίσιο, αλλά και φοβερά παγωμένο νερό.

Ο ψηλότερος από τους δύο ΕΤ του έγνεψε με φιλικό τρόπο και ο Τζένκινς, μη θέλοντας να φανεί αγενής, ανταπόδωσε το χαιρετισμό. Το στόμα του ΕΤ σάλεψε και μια αφύσικα δυνατή φωνή είπε, *«Μπουένος ... Πουέντο ιντερσάρλε εν αλγκούν τράτο κομ*

Ο Τζένκινς έκανε την τοπική χειρονομία που σήμαινε «δεν καταλαβαίνω» και άρχισε να βγαίνει από το νερό. Ο ΕΤ πασπάτεψε ένα κουμπί στη μέση του και δοκίμασε πάλι. «Χίλια συγγνώμη, φίλτατε», είπε τώρα η φωνή με βέρα λονδρέζικη προφορά. «Κάπου θα πρέπει να μου ξέφυγε κάνα δεκαδικό στη ρύθμιση». Καθώς ο Τζένκινς πλησίαζε, μπορούσε ν' ακούσει κάτι βουητά και τριξίματα που έβγαιναν από το στόμα του ΕΤ, ενώ οι εγγλέζικες φράσεις έβγαιναν από την αγκράφα της ζώνης του. «Ποτέ μου δεν μπόρεσα να μάθω πώς δουλεύει αυτό το αναθεματισμένο», συνέχισε φιλικά ο ΕΤ. Ο Τζένκινς κούνησε το κεφάλι του με κατανόηση και συμπόνια. Είχε κι αυτός ανάλογα προβλήματα με τις δικές του οικιακές συσκευές.

«Λοιπόν, όπως έλεγα—» συνέχισε ο ΕΤ. «Α, αλήθεια, ξέχασα να συστηθώ! Λέγομαι Τσορλ. Από δω ο συνεταίρος μου, ο Τούτσι».

«Τζένκινς, Όλιβερ Τζένκινς. Χαίρω πολύ για τη γνωριμία», συστήθηκε και ο Τζένκινς απλώνοντας το χέρι του. Έσφιξε μια μάζα από κρύα δάχτυλα, με αντίχειρες και στα δύο άκρα. Ύστερα από ένα στιγμιαίο δισταγμό, ο Τούτσι επανέλαβε κι αυτός την τοπική τελετουργία της χειραψίας. *«Εούτ σιρτάμ ματκάλ ντα μουτνεμέρξε»*, είπε φιλικά. Ο Τσορλ κούνησε ένα στοματικό πλοκάμι του σαν να μάλωνε τον σύντροφό του και έσκυψε να ρυθμίσει την αγκράφα του Τούτσι.

Ο Όλιβερ Τζένκινς κάθισε σ' ένα κούτσουρο κι έβγαλε τη μια γαλότσα του. Καθώς την άδειαζε από τα νερά, ο Τσορλ τράβηξε ένα βιβλιαράκι από μια τσέπη του. Ξεφύλλισε γοργά μερικές σελίδες του και μετά κοίταξε πάλι τον Τζένκινς με ψαρίσια κατάπληξη. «Δεν θέλω να σας προσβάλω, φίλτατε, αλλά το βιβλιαράκι μου δεν λέει τίποτα για νοήμονα αμφίβια στον πλανήτη σας».

«Δεν είμαι αμφίβιο. Είμαι Αμερικανός», του εξήγησε ο Τζένκινς.

πόδιζε να είναι εξαιρετικά δυσαρεστημένος με τον τρόπο που εκείνοι οι ηλίθιοι στην Ουάσιγκτον συνέχιζαν να παρεμβαίνουν στο δικαίωμα ενός τίμιου επιχειρηματία να βγάζει ένα τίμιο κομμάτι ψωμί.

Ο κύριος Τζένκινς διέθετε εξαιρετικά ανεπτυγμένη αίσθηση κοινωνικής ευθύνης. Συμμετείχε στο καθετί και ήταν μέλος σε κάποια πολιτικο-θρησκευτικο-κοινωνική αδελφότητα, το έμβλημα της οποίας φιγουράριζε περήφανα στην άκρη μιας χρυσής αλυσίδας κρεμασμένης στο στήθος του. Μάλιστα, για να παίρνει κουράγιο, του είχε γίνει συνήθεια να πασπατεύει αυτό το χαϊμαλί, που δεν ήταν παρά το γυαλισμένο δόντι κάποιου τοπικού μηρυκαστικού.

Τη στιγμή εκείνη ο κύριος Τζένκινς είχε μείνει πολύ εμβρόντητος ακόμη και για να πασπατέψει το χαϊμαλί του. Εξάλλου, το είχε αφήσει σπίτι του. Δεν υπήρχε λόγος να το φορά σε μέρη που αποκλειόταν να συναντήσει άλλους αδελφούς μηρυκαστικά. Μπλεκόταν στα χέρια του όταν έριχνε την πετονιά και, όσο πιστό μηρυκαστικό κι αν ήταν, ο κύριος Τζένκινς δεν θα επέτρεπε σε τίποτα να παρεμβαίνει στο δεύτερο πιο σημαντικό πράγμα της ζωής του: το ψάρεμα. Αυτό, δηλαδή, μέχρι που ξεφύτρωσε ξαφνικά εκείνο το σφαιρικό πράγμα και κατατρόμαξε όλες τις πέστροφες στ' απόνερα του ρυακιού. Ένιωσε κάπως χολωμένος στη σκέψη ότι δεν υπήρχε περίπτωση για άλλο ψάρεμα εκείνο το πρωί, και ακόμη περισσότερο επειδή τούτοι οι δύο ξένοι τον είχαν κάνει να παραπατήσει και να γεμίσει τις γαλότσες του με λαμπερό, καθάριο, γάργαρο, βουνίσιο, αλλά και φοβερά παγωμένο νερό.

Ο ψηλότερος από τους δύο ΕΤ του έγνεψε με φιλικό τρόπο και ο Τζένκινς, μη θέλοντας να φανεί αγενής, ανταπόδωσε το χαιρετισμό. Το στόμα του ΕΤ σάλεψε και μια αφύσικα δυνατή φωνή είπε, *«Μπουένας ντίας. Πουέντο ιντερσάρλε εν αλγκούν τράτο κομερσιάλ;»*

Ο Τζένκινς έκανε την τοπική χειρονομία που σήμαινε «δεν καταλαβαίνω» και άρχισε να βγαίνει από το νερό. Ο ΕΤ πασπάτεψε ένα κουμπί στη μέση του και δοκίμασε πάλι. «Χίλια συγνώμη, φίλτατε», είπε τώρα η φωνή με βέρα λονδρέζικη προφορά. «Κάπου θα πρέπει να μου ξέφυγε κάνα δεκαδικό στη ρύθμιση». Καθώς ο Τζένκινς πλησίαζε, μπορούσε ν' ακούσει κάτι βουητά και τριξίματα που έβγαιναν από το στόμα του ΕΤ, ενώ οι εγγλέζικες φράσεις έβγαιναν από την αγκράφα της ζώνης του. «Ποτέ μου δεν μπόρεσα να μάθω πώς δουλεύει αυτό το αναθεματισμένο», συνέχισε φιλικά ο ΕΤ. Ο Τζένκινς κούνησε το κεφάλι του με κατανόηση και συμπόνια. Είχε κι αυτός ανάλογα προβλήματα με τις δικές του οικιακές συσκευές.

«Λοιπόν, όπως έλεγα—» συνέχισε ο ΕΤ. «Α, αλήθεια, ξέχασα να συστηθώ! Λέγομαι Τσορλ. Από δω ο συνεταίρος μου, ο Τούτσι».

«Τζένκινς, Όλιβερ Τζένκινς. Χαίρω πολύ για τη γνωριμία», συστήθηκε και ο Τζένκινς απλώνοντας το χέρι του. Έσφιξε μια μάζα από κρύα δάχτυλα, με αντίχειρες και στα δύο άκρα. Ύστερα από ένα στιγμιαίο δισταγμό, ο Τούτσι επανέλαβε κι αυτός την τοπική τελετουργία της χειραψίας. *«Εούτ σιρτάμ ματκάλ ντα μουτνεμέρξε»*, είπε φιλικά. Ο Τσορλ κούνησε ένα στοματικό πλοκάμι του σαν να μάλωνε τον σύντροφό του και έσκυψε να ρυθμίσει την αγκράφα του Τούτσι.

Ο Όλιβερ Τζένκινς κάθισε σ' ένα κούτσουρο κι έβγαλε τη μια γαλότσα του. Καθώς την άδειαζε από τα νερά, ο Τσορλ τράβηξε ένα βιβλιαράκι από μια τσέπη του. Ξεφύλλισε γοργά μερικές σελίδες του και μετά κοίταξε πάλι τον Τζένκινς με ψαρίσια κατάπληξη. «Δεν θέλω να σας προσβάλω, φίλτατε, αλλά το βιβλιαράκι μου δεν λέει τίποτα για νοήμονα αμφίβια στον πλανήτη σας».

«Δεν είμαι αμφίβιο. Είμαι Αμερικανός», του εξήγησε ο Τζένκινς.

«Όμως αυτά τα υγραντικά των κάτω άκρων — πώς αναπνέετε;»

«Από τη μύτη, όπως κάθε φυσιολογικός άνθρωπος».

«Ω...» Ο Τσορλ κούνησε σκεφτικά ένα στοματικό πλοκάμι του. «Κύριε Τζένκινς, δεν είμαστε επιστήμονες, ξέρετε. Δεν καταλαβαίνω πώς αναπνέετε, αλλά ας το αφήσουμε για την ώρα. Σας ενδιαφέρει μια εμπορική συναλλαγή μαζί μας;»

Τα ρουθούνια του Τζένκινς τρεμούλιασαν. Η μόνη περίπτωση που ανεχόταν να του διακόψουν το δεύτερο πιο σημαντικό πράγμα της ζωής του ήταν όταν η διακοπή αφορούσε στο πρώτο πιο σημαντικό πράγμα της ζωής του.

«Να σας πω, δεν έχω αντίρρηση στο να βγάζω κι εγώ μια τίμια δεκάρα πότε πότε, όμως... σύμφωνα μ' εκείνες τις ιστορίες που διαβάζουν τα παιδιά, κάτι πλάσματα σαν ελόγου σας ζητάνε ατομικά καύσιμα ή κάτι τέτοιο. Αν αυτά θέλετε, ξεχάστε το. Εκείνοι οι γραφειοκράτες τα ελέγχουν απόλυτα και δεν αφήνουν να τους ξεφύγει ούτε γραμμάριο».

Ο Τσορλ έβγαλε ένα βόμβο κατανόησης. «Ειλικρινά, κύριε Τζένκινς, δεν θα μπορούσαμε να χρησιμοποιήσουμε τα πυρηνικά σας καύσιμα ακόμη κι αν μπορούσατε να τα βρείτε. Σας διαβεβαιώνω», πρόσθεσε, βλέποντας να τρεμουλιάζουν τα προγούλια του Τζένκινς, «δεν ενδιαφερόμαστε για τίποτα τέτοιο. Άλλωστε, δεν διαθέτουμε καν επεξεργαστές πυρηνικών καυσίμων. Πρέπει να καταλάβετε ότι δεν είμαστε παρά μικρομεσαίοι επιχειρηματίες».

«Καταλαβαίνω», απάντησε ο Τζένκινς, δίχως να καταλαβαίνει τίποτα.

«Συγκεκριμένα, ενδιαφερόμαστε για προϊόντα τοπικού χρώματος — χειροτεχνήματα και τα παρόμοια — ίσως και είδη διατροφής αν τα βρούμε αφομοιώσιμα».

«Χμμμ... Για δοκιμάστε ένα από τούτα».

Ο κύριος Τζένκινς έβγαλε τρία πούρα από την τσέπη του και έδειξε στους ΕΤ την τέχνη του δαγκώματος της άκρης τους. Αυτό αποδείχτηκε λιγάκι προβληματικό, επειδή στα μασητικά τους όργανα δεν περιλαμβάνονταν κοπτήρες. Τελικά τ' άναψαν, και οι δυο ΕΤ τράβηξαν από μια ρουφηξιά ο καθένας... Την άλλη στιγμή ορμούσαν να βουτήξουν στα νερά, αφήνοντας κάτι περίεργους λαρυγγισμούς που δεν μετέφρασαν οι αγκράφες της ζώνης τους. Βλέποντάς τους να κολυμπούν πάνω κάτω σαν ξετρελαμένες φώκιες, ο Τζένκινς ξέγραψε οριστικά την περιοχή από τη λίστα του με τα καλά ψαροτόπια.

Κάποτε βγήκαν τελικά, ξεφυσώντας και τινάζοντας νερά από τα βράγχια του λαιμού τους. «Φοβάμαι ότι θα πρέπει ν' αποκλείσουμε τα πούρα», δήλωσε αδύναμα ο Τσορλ.

«Μάλλον», συμφώνησε περίλυπα ο Τζένκινς. «Λοιπόν, δεν έχω άλλα εμπορικά δείγματα πάνω μου. Γιατί δεν έρχεστε μαζί μου να—».

«Δεν θα 'ταν πολύ φρόνιμο», τον διέκοψε ο Τσορλ. «Η θέα μας μπορεί να προκαλούσε μεγάλη αναστάτωση».

«Θα μείνετε εδώ για πολύ;» ρώτησε ο Τζένκινς.

«Για λίγες μέρες».

«Τότε θα ξαναγυρίσω το απόγευμα μ' ένα φορτηγό δείγματα».

«Μόνος;»

«Αστειεύεστε; Λέει τα μυστικά της η Κόκα στην Πέψι;»

Ύστερα από τέσσερις ώρες πυρετικής δραστηριότητας στην πόλη, και μερικές διόλου πειστικές δικαιολογίες στη γυναίκα του και τους υπαλλήλους του, ο Όλιβερ Τζένκινς επέστρεψε στο σημείο συνάντησης με τους ΕΤ. Στη βιασύνη του, μάλιστα, ξέφυγε από το

χωματόδρομο κι έπεσε σ' ένα χαντάκι, τσαλακώνον- τας ένα ολοκαίνουργο αριστερό φτερό. Ο Τσορλ και ο Τούτσι άρχισαν να περιεργάζονται τα ποικίλα δείγ- ματα, από θερμοφόρες μέχρι πακέτα χαλβά. Αφού αν- τάλλαξαν μεταξύ τους μερικά αμετάφραστα τριξίμα- τα και βόμβους, κατέληξαν στο χαβιάρι, στα φιλέτα ρέγγας, στα καπνιστά στρείδια και την πάστα αντσού- γας σαν πιθανά προϊόντα συναλλαγής.

«Τώρα για να δούμε τι έχετε εσείς», είπε ο κύριος Τζένκινς.

Ο Τούτσι πήγε στη σφαίρα τους και επέστρεψε μ' ένα κωνικό κατασκεύασμα πάνω σε βάση. Πάτησε ένα κουμπί και αμέσως κύματα από φωσφορικό χρώμα άρ- χισαν να παίζουν στην επιφάνεια του κώνου. Οι δυο ΕΤ το κοίταξαν εκστατικοί, ενώ τα στοματικά πλοκά- μια τους ανέμιζαν στο ρυθμό των κυματισμών.

«Μάλλον δεν μου κάνει», αποφάνθηκε ο κύριος Τζένκινς.

Ο Τούτσι ανασήκωσε φιλοσοφικά το σημείο που θα ήταν οι ώμοι του αν είχε ώμους και φύλαξε πάλι το κατασκεύασμα στο σκάφος τους. Ξαναβγήκε με μια πλαστική σφαίρα κι έκανε διάφορες περιγραφικές χειρονομίες. Ο Τζένκινς οσμίστηκε τη σφαίρα επιφυ- λακτικά αλλά δεν ένιωσε τίποτα. Ύστερα δάγκωσε μια θηλή που του έδειξαν... και πνίγηκε όταν ένας ι- σχυρός πίδακας από κάτι που έμοιαζε με ταγκισμένο μουρουνόλαδο απείλησε να του ξεριζώσει τα ρουθού- νια. Οι δυο ΕΤ αντάλλαξαν βλέμματα ανημποριάς ενώ ο Τζένκινς σπαρταρούσε και ξερνούσε στο γρασίδι.

Όταν συνήλθε κάπως, οι ΕΤ του πρότειναν κι άλλα δείγματα, αλλά κανένα δεν φαινόταν να του κάνει. «Μα κάτι καλό θα πρέπει να υπάρχει», διαμαρτυρήθη- κε ξέπνοα ο Τζένκινς.

Οι δυο ΕΤ αντάλλαξαν τριξίματα και βόμβους. Προ- φανώς ο Τσορλ επέβαλε τις απόψεις του και γύρισε προς τον Τζένκινς. «Αυτό το ασύμμετρο τμήμα του ο-

χήματός σας», είπε δείχνοντας προς το τσαλακωμένο φτερό, «είναι ελάττωμα, έτσι;» Ο Τζένκινς έγνεψε κα- ταφατικά. Τότε ο Τσορλ έβγαλε ένα κυλινδράκι σαν στυλό και το έστρεψε προς το φτερό. Μια στιγμή αρ- γότερα έβαζε στην τσέπη του το κυλινδράκι και πέρα- σε το ένα χέρι του κάτω από το φτερό. Με το άλλο χέρι ίσιωσε το τσαλάκωμα σαν το μέταλλο να ήταν α- πο ζυμάρι. Ύστερα έβγαλε πάλι το κυλινδράκι του και το έστρεψε για άλλη μια φορά προς το φτερό. Ο Τζέν- κινς ζύγωσε και δοκίμασε τη λαμαρίνα επιφυλακτικά. Ήταν σκληρή και ντούρα όπως πάντα.

«Πόσα τέτοια μαραφέτια μπορείτε να μου προμη- θεύσετε;» ρώτησε.

Επακολούθησε ένα σχετικά σύντομο παζάρι, κατά τη διάρκεια του οποίου η κάθε πλευρά έσκουζε και ο- δυρόταν ότι η άλλη την έσπρωχνε προς τη χρεωκοπία. Όταν χρεωκόπησαν αμφότερες, ο κύριος Τζένκινς εί- χε στην κατοχή του εφτακόσια σαράντα τέσσερα κυ- λινδρικά μαραφέτια και τα αποκλειστικά δικαιώματα για τον πλανήτη Ήλιος-ΙΙΙ. Οι ΕΤ είχαν σε αντάλλαγμα διάφορους μεζέδες συνολικής αξίας τριάντα οχτώ δο- λαρίων και οχτώ σεντ. Υποσχέθηκαν ακόμη ότι θα ξα- ναπερνούσαν στην επομένη περιοδεία τους και έδω- σαν στον κύριο Τζένκινς ένα δικό τους χαϊμαλί να το κρεμάσει δίπλα στο μαγικό δόντι του. Του εξήγησαν ότι αυτό θα άλλαζε χρώμα, κι αυτό θα σήμαινε ότι εί- χαν ξαναγυρίσει και ότι περίμεναν να τον συναντή- σουν στο ίδιο σημείο. Μετά οι ΕΤ μπήκαν στη σφαίρα τους, που αμέσως έγινε αόρατη και χάθηκε. Όσο για τον ιθαγενή, αυτός παρέμεινε ορατός και επέστρεψε στην πόλη.

Ο Όλιβερ Τζένκινς είχε πουλήσει δυο μαραφέτια με το μέγιστο δυνατό κέρδος και την ελάχιστη δυνατή δημοσιότητα, όταν ένα χτύπημα ακούστηκε στην πόρ-

τα του. «Σίμπσον, Εφ Μπι Άι», συστήθηκε ο επισκέπτης του.

«Πληρώνω κανονικά τους φόρους μου», τον διαβεβαίωσε αμέσως ο κύριος Τζένκινς.

«Αυτό να το πεις στον έφορο. Εμένα μ' ενδιαφέρουν εκείνα τα κυλινδράκια που πουλάς».

«Εγγυημένα για εξήντα οχτώ χρόνια, για επαγγελματική χρήση. Μέγιστη εμβέλεια δυόμισι μέτρα, με ακτίνα αποτελεσματικότητας τριάντα μοιρών. Επηρεάζουν μονάχα μέταλλα. Με το αριστερό κουμπάκι τα μαλακώνεις, με το δεξί τα σκληραίνεις. Με διακόπτη ρύθμισης θερμοκρασίας στο πίσω μέρος αν επεξεργάζεσαι χάλυβα. Χίλια δολάρια το κομμάτι».

«Δεν ήταν αυτά ακριβώς που ήθελα να μάθω».

«Δεν αποκαλύπτω περισσότερα. Επαγγελματικό μυστικό».

«Τότε φόρα το σακάκι σου και έλα μαζί μου».

«Αυτό είναι αντισυνταγματικό».

«Και τι δεν είναι;»

Ο ταξίαρχος Τζωρτζ Σ. Καρνχάουζερ δεν φημιζόταν ιδιαίτερα για τον ήρεμο χαρακτήρα του. Είχε διαλέξει το στρατό για καριέρα κυρίως επειδή ήταν ο ιδανικός χώρος για την πλήρη ανάπτυξη της αξιαγάπητης, πατερναλιστικής του προσωπικότητας. Τη στιγμή εκείνη προσπαθούσε να λογικεύσει τον κύριο Όλιβερ Τζένκινς.

«Σκεφτήκατε τις συνέπειες αν αυτό το πράγμα πέσει στα χέρια των Ρώσων;» του είπε.

«Δεν είμαι ούτε εφευρέτης ούτε παραγωγός», αποκρίθηκε ο κύριος Τζένκινς. «Είμαι εισαγωγέας, τουλάχιστον όταν οι άλλοι με αφήνουν ήσυχο να κάνω τη δουλειά μου».

«Σύμφωνοι, αλλά σκεφτείτε τις συνέπειες». Την όλη προσπάθεια του ταξίαρχου να φανεί γλυκομίλητα λογικός τη χαλούσε το σπασμωδικό τρεμούλιασμα

στις φλέβες στο λαιμό του.

«Βαρέθηκα να σκέφτομαι. Είπα στο Εφ Μπι Άι όλα όσα ήθελαν να μάθουν. Δεν παραβίασα κανένα νόμο. Απαιτώ ν' αφεθώ ελεύθερος τώρα αμέσως».

«Και οι δασμοί εισαγωγής;» Όπως λένε, ο πνιγμένος από τα μαλλιά του πιάνεται.

Ο κύριος Τζένκινς όρθωσε με καμάρι το ανάστημά του. Χάιδεψε τα δυο του χαϊμαλιά και πήρε δύναμη. «Έκανα λεπτομερή μελέτη επί του θέματος», δήλωσε αγέρωχα. «Εξέτασα τον Πίνακα Α του Δασμολογίου Εισαγωμένων Προϊόντων στις Ηνωμένες Πολιτείες, τον Πίνακα Γ των Συντελεστών Δασμών και Κωδικών Ταξινομήσεων Χωρών, τις Τελωνειακές Περιοχές και τους Λιμένες του Πίνακα Δ, τον Πίνακα Ζ περί Νηολογίων και Φορτώσεων της έκδοσης της 1ης Ιανουαρίου 1954, καθώς και τις οχτακόσιες περίπου πρόσθετες σελίδες με τις σχετικές αναθεωρήσεις. Πουθενά δεν βρήκα να αναφέρεται ρητώς ότι απαγορεύεται η εισαγωγή πλαστικοποιητών τσέπης. Πουθενά δεν είδα δασμολογικούς συντελεστές εισαγωγής για το συγκεκριμένο προϊόν. Πουθενά δεν γίνεται σαφής μνεία απαγόρευσης του διαστρικού εμπορίου».

Ο ταξίαρχος Καρνχάουζερ ανταπάντησε μ' ένα επιχείρημα με λόγια από εκείνα που δεν γράφονται. Ύστερα παρέδωσε τη σκυτάλη στον υποναύαρχο Σιφύρερ, τον Νέλσονα της ναυτικής υπηρεσίας πληροφοριών.

«Εγώ πάω πάσο», γρύλισε ο ναύαρχος.

«Απαιτώ ν' αφεθώ αμέσως ελεύθερος», φώναξε ο κύριος Τζένκινς.

«Γιατί δεν κάνεις κάτι;» ρώτησαν ταυτόχρονα ο ταξίαρχος και ο υποναύαρχος κοιτάζοντας τον άνθρωπο της Σι Άι Έι.

Ο άνθρωπος της Κεντρικής Υπηρεσίας Πληροφοριών κοίταξε σκεφτικά το δόντι που κρεμόταν από τη

χρυσή αλυσίδα του κυρίου Τζένκινς. «Θα κάνω», δήλωσε.

Το άλλο πρωί το ξεκίνησαν πάλι από την αρχή.

«Κύριε Τζένκινς», άρχισε ο άνθρωπος της Σι Άι Έι, «ερευνήσαμε διεξοδικά το παρελθόν σας και δεν βρήκαμε τίποτα το ύποπτο στα φρονήματα, τις επαγγελματικές σας σχέσεις ή τις φορολογικές σας δηλώσεις. Γι' αυτό ζητάμε τη συνεργασία σας». Κοντοστάθηκε για περισσότερη δραματική έμφαση και συνέχισε, «Πέστε μου, αλήθεια, γνωρίζει η γυναίκα σας για εκείνα τα επαγγελματικά συνέδρια; Αναφέρομαι ιδίως σ' εκείνο το ολονύχτιο στο Σικάγο...»

«Συνεργάζομαι, συνεργάζομαι!» βιάστηκε να τον διαβεβαιώσει ο κύριος Τζένκινς. Τέσσερις ώρες αργότερα οι αρχές είχαν στα χέρια τους εφτακόσια τριάντα οχτώ κυλινδρικά μαραφέτια. Ο κύριος Τζένκινς είχε μερικές αόριστες υποσχέσεις και έναν πονοκέφαλο.

Τέσσερις μέρες αργότερα ο Σίμπσον ξαναχτύπησε την πόρτα του.

«Τι τρέχει τώρα;» ρώτησε ο κύριος Τζένκινς.

«Πάρε το σακάκι σου», τον πρόσταξε ο Σίμπσον.

«Πάλι;»

«Πάλι».

«Κύριε Τζένκινς», άρχισε ο άνθρωπος της Σι Άι Έι, «νομίζω ότι δεν υπήρξατε απόλυτα ειλικρινής μαζί μας. Πριν οχτώ ώρες περίπου ένας ανώτατος σοβιετικός αξιωματούχος ζήτησε άσυλο στη Δύση. Σκόπευε, λέει, να ζήσει άνετα και με την ησυχία του με τα κέρδη από μια καινούρια εφεύρεση των σοβιετικών επιστημόνων. Για το λόγο αυτό είχε φέρει μαζί του και ένα σχετικό μοντέλο». Ο άνθρωπος της Σι Άι Έι πέταξε πάνω στο τραπέζι ένα από εκείνα τα κυλινδρικά μαραφέτια. «Λοιπόν, τι έχετε να πείτε γι' αυτό;»

«Χα!» έκανε ο κύριος Τζένκινς.

«Δεν δείχνετε συνεργάσιμος», παρατήρησε ο άνθρωπος της Σι Άι Έι.

«Συνεργάστηκα, και τι βγήκε; Η δουλειά μου πάει κατά διαβόλου· η γυναίκα μου ζητά να μάθει τι κάνω και γιατί φεύγω κάθε τόσο από το σπίτι με αγνώστους· μου πήρατε όλο μου το στοκ... Άντε, στήστε με τώρα και στον τοίχο να τελειώνουμε. Στο μεταξύ μπορείτε να πάρετε αυτό το εργαλείο και να το χώσετε εκεί που ξέρετε. Πού ξέρεις; Μπορεί έτσι να κατεβάσετε καμιά καλύτερη ιδέα».

«Θέλετε να πείτε ότι αρνείστε την περαιτέρω συνεργασία σας μαζί μας;»

«Κάτι τέτοιο. Και ελπίζω στο επόμενο ταξίδι τους να μου φέρουν κάτι που να μαλακώνει και κόκαλα».

«Αχά! Ώστε θα ξαναγυρίσουν;»

«Γιατί όχι; Η δουλειά είναι δουλειά».

«Πότε;»

«Να μη σας ενδιαφέρει».

«Τότε καλύτερα να πείτε στην κυρία Τζένκινς να ετοιμάσει το δωμάτιο των ξένων. Ο Σίμπσον από δω θα μείνει μαζί σας για κάμποσο διάστημα».

Η αγέλαστη φάτσα του Σίμπσον λάμπρυνε διά της παρουσίας της το σπιτικό των Τζένκινς επί μια ολόκληρη εβδομάδα, και τα βλοσυρά σαγόνια του είχαν αλέσει απίστευτες ποσότητες φαγητού πριν σημειωθεί η επόμενη φάση στην εξέλιξη.

«Απ' ό,τι μαντεύω, τα κεφάλια της κυβέρνησης δεν κατάφεραν ν' αντιγράψουν τον πλαστικοποιητή», παρατήρησε στυφά μια μέρα ο κύριος Τζένκινς πάνω από το φλιτζάνι του καφέ του.

«Δεν θα μπορούσα να πω», αποκρίθηκε ο Σίμπσον. Ήταν προφανές πια ότι ο Σίμπσον δεν μπορούσε να πει τίποτα για οτιδήποτε. Ύστερα φάνηκε ξαφνικά να πνίγεται μ' ένα κομμάτι φρυγανιάς και άρπαξε απότομα την πρωινή εφημερίδα από τα χέρια του κυρίου

Τζένκινς. Σε μια διαφήμιση που έπιανε το ένα τέταρτο της σελίδας κάποιοι πρόσφεραν τον πλαστικοποιητή για σαράντα εννιά δολάρια και ενενήντα πέντε σεντ (μαζί με τον ΦΠΑ).

«Φεύγουμε», φώναξε ο Σίμπσον, αρπάζοντας το καπέλο του.

«Με το αμάξι μου, υποθέτω», αναστέναξε ο κύριος Τζένκινς καρτερικά.

Όταν έφτασαν, ο άνθρωπος της Σι Άι Έι και ένας αξιωματούχος του υπουργείου οικονομικών συζητούσαν κεκλεισμένων των θυρών με το διευθυντή των Πολυκαταστημάτων Πήρλες, που είχαν δημοσιεύσει τη διαφήμιση. Ο Σίμπσον όρμησε ακάθεκτος μέσα, σέρνοντας πίσω του και τον κύριο Τζένκινς. Επακολούθησε μια σύντομη και διαφωτιστική συζήτηση ανάμεσα στον άνθρωπο της Σι Άι Έι και το διευθυντή των Πολυκαταστημάτων Πήρλες σχετικά με τον τρόπο που η επιχείρηση ερμήνευε τις διατάξεις του νόμου περί αισχροκέρδειας. Αμέσως μετά ο διευθυντής αποφάσισε ότι, λόγω δυσκολιών παραγωγής και ελαττωματικού σχεδίου, η επιχείρησή του θ' αναγκαζόταν ν' αποσύρει τον πλαστικοποιητή από την αγορά. Σχεδιάστηκε μάλιστα και μια εκστρατεία ψιθύρων που θα έριχνε όλο το φταίξιμο στις μεγάλες πολυεθνικές.

Μέσα σε μια ώρα τα πράγματα κανονίστηκαν έτσι που έμειναν όλοι ευχαριστημένοι, εκτός από το διευθυντή των Πολυκαταστημάτων Πήρλες και τον κύριο Τζένκινς. Όταν βρέθηκαν πάλι στο δρόμο, ο Τζένκινς γύρισε προς τη σκιά του και είπε με γλυκερή φωνή και φαρμακερό χαμόγελο, «Τι βλέπω που δεν βλέπεις;» Σ' ένα κατάστημα με αξεσουάρ αυτοκινήτων πουλούσαν ένα σετ επιδιόρθωσης καροσερί και προφυλακτήρων. Και το βασικό εργαλείο ήταν — καταλαβαίνετε τι. Ο κύριος Τζένκινς παρατήρησε με χαιρέκακη ικανοποίηση ότι η τιμή είχε κιόλας πέσει, στα είκοσι τέσσερα δολάρια κι ενενήντα πέντε σεντ.

«Φαντάζομαι ότι παραχώρησαν και σε σένα την αποκλειστική αντιπροσωπεία, έτσι;» είπε ο Τζένκινς στον καταστηματάρχη.

«Όχι», αποκρίθηκε εκείνος. «Γιατί, τι τρέχει με δαύτα;»

«Θα πρέπει να τηλεφωνήσω στην Ουάσιγκτον», γρύλισε ο Σίμπσον.

«Μη μου πεις ότι παραχώρησαν την αποκλειστική αντιπροσωπεία και στον πρόεδρο!»

Ένας μάλλον ρακένδυτος επιχειρηματίας του δρόμου τους σταμάτησε καθώς έβγαιναν από το μαγαζί. «Ψιτ, αγόρια!» τους είπε σιγανά. Κοντοστάθηκαν. Ο τύπος έγνεψε προς τον πλαστικοποιητή της βιτρίνας. «Γιατί να τα τρώνε οι μεσάζοντες; Τι λέτε για το ίδιο με δεκατέσσερα κι ενενήντα πέντε;» Άνοιξε το σακάκι του, και ο κύριος Τζένκινς παρατήρησε ότι το μοντέλο των δεκατεσσάρων κι ενενήντα πέντε ήταν εφοδιασμένο και με κλιπ για να στέκεται στο τσεπάκι. Τα μάτια του Σίμπσον είχαν πάρει μια γυαλένια και απλανή έκφραση.

Έφτασαν σπίτι αργά εκείνο το βράδυ, και τα παιδιά του κυρίου Τζένκινς τον περίμεναν ανυπόμονα για να του δείξουν το νέο τους παιχνίδι, ξέρετε τι. «Πόσα πληρώσατε για δαύτο;» ρώτησε ο πατέρας τους.

«Ένα δολάριο», αποκρίθηκε ο Όλιβερ Τζούνιορ.

Ο Σίμπσον σωριάστηκε σαν παράλυτος σε μια καρέκλα.

«Σε γέλασαν», είπε η μικρή Ολίβια. «Εγώ πλήρωσα μονάχα σαράντα εννιά σέντσια για το δικό μου», και άπλωσε προς το μέρος του πατέρα της δυο κακοφιαγμένα φλιτζάνια του καφέ.

«Πώς τα έφτιαξες αυτά;» ρώτησε ο κύριος Τζένκινς.

«Είναι εύκολο, κοίτα». Η Ολίβια, με τη δέουσα σοβαρότητα μιας δεσποινίδας που ήξερε ότι θα έκλεινε τα οχτώ την άλλη εβδομάδα, μάζεψε μια χούφτα μο-

λυβένια στρατιωτάκια, κάτι ράγες από παιδικό τρενάκι, μερικά εξαρτήματα από μεκανό κι ένα άδειο κονσερβοκούτι από τοματόσουπα. Έπαιξε για λίγο το εργαλείο από πάνω τους και μετά τα έπλασε όλα μαζί σε μια μπάλα. Ύστερα από κάνα λεπτό δουλειάς με τα δάχτυλα, πρόσφερε στον κύριο Σίμπσον ένα σταχτοδοχείο για το ξεχασμένο πια τσιγάρο του.

Ο Χόρας Κράνναk ήταν πολύ δυστυχής. Γέμισε άλλο ένα φλιτζάνι καφέ και κάθισε κοιτάζοντας σκυθρωπά τον πάγκο όπου μάζευαν σκόνη και σκουριά τα φαναρτζίδικα εργαλεία του. Το μάτι του έπεσε σ' έναν πλαστικοποιητή. «Πλήρωσα ενενήντα έξι δολάρια γι' αυτό το πράγμα», παρατήρησε μελαγχολικά. «Δυο βδομάδες αργότερα η τιμή του έπεσε στα δέκα σέντσια και η κάθε κυράτσα στην πόλη έχει τώρα από έναν και φτιάχνει μονάχη τα τρακαρίσματά της. Θα 'πρεπε να 'χα γίνει μαραγκός».

Από την άλλη μεριά του χωρίσματος ο συνεταίρος του στο συνεργείο πρόσθεσε το δικό του καημό. «Εσύ γκρινιάζεις; Τι να πω εγώ που έχω να φτιάξω μηχανή πάνω από μήνα; Εκεί που πήγαινα ν' αρχίσω την τελευταία δουλειά, μπαίνει εκείνος ο εξυπνάκιας και μου λέει, "Άσ' τη, θα τη φτιάξω μόνος μου"».

«Και την έφτιαξε;»

«Όπως σε βλέπω και με βλέπεις. Μαλάκωσε το μπλοκ κι έσπρωξε τα πιστόνια μέσα από τις τρύπες κάνα δυο φορές. Έτσι τέλειωσε με το ρεκτιφιέ. Ύστερα ρύθμισε τις βαλβίδες με το χέρι, και με τα δυο δάχτυλα μάζεψε τα μπόσικα από την μπιέλα και το σταυρό. Τελικά του πούλησα μια αντλία νερού. Αυτές δεν φτιάχνονται από μέταλλο».

«Κύριοι», δήλωσε μ' επίσημο ύφος ο Ουίλλιαμ Τζ. Βολάντε, «οι πρέσες είναι πλέον απαρχαιωμένες. Τα σιδηρουργεία είναι πια περιττά. Τέρμα τα παζάρια και

οι διαπραγματεύσεις με τους λαμαρινάδες και τους καλουπάδες. Θα βάλουμε ένα τσούρμο κοπέλες να φορμάρουν με το χέρι τα εξαρτήματα κατευθείαν πάνω στα γύψινα προπλάσματα. Θα μπορούσαμε έτσι να βγάζουμε στην αγορά ένα καινούριο μοντέλο κάθε τετράμηνο. Ο κύριος Άρτσερ του λογιστηρίου με πληροφόρησε ότι η νέα μέθοδος θα έχει κόστος μόλις το δύο τοις εκατό της προηγούμενης. Με βάση αυτά τα δεδομένα φαίνεται σκόπιμο ν' ανακοινώσουμε μια καθαρή δύο τοις εκατό μείωση των τιμών λιανικής για όλα τα μοντέλα—»

Ο κύριος Μάρντσελ ξερόβηξε διακριτικά. «Αμμμ... φοβάμαι πως όχι, κύριε Βολάντε. Είδατε τα τελευταία στοιχεία των πωλήσεών μας; Όχι; Το φαντάστηκα. Οι τέσσερις μεγάλες κατασκευάστριες εταιρίες προσφέρουν ήδη μοντέλα υπερπολυτελείας με ραδιόφωνο, καλοριφέρ, φώτα ομίχλης, αυτόματα παράθυρα, ηλεκτρικά φρένα, ηλεκτρικό τιμόνι, αιρ-κοντίσιον, αναδιπλούμενα καθίσματα — όλα αυτά με χίλια εκατό δολάρια».

Ο Βολάντε φάνηκε ξαφνικά να γερνά περισσότερο από τα εξήντα οχτώ χρόνια του. Το στόμα του ανοιγόκλεισε σαν ψάρι έξω από το νερό και κάθισε κάτω τρέμοντας, λες και τα πόδια του δεν τον κρατούσαν πια. Ο κύριος Άρτσερ του πρόσφερε ένα ποτήρι νερό.

«Μη στενοχωριέστε», προσπάθησε να τον παρηγορήσει ο κύριος Μάρντσελ. «Οι πωλήσεις τους δεν πάνε καλύτερα από τις δικές μας. φαίνεται ότι αυτή η μανία του 'φτιαξε το μόνος σου' χτύπησε και την αυτοκινητοβιομηχανία».

ΕΚΤΑΚΤΟ! ΦΑΡΣΕΡ ΧΤΥΠΟΥΝ ΠΑΛΙ.

Σαν Φρανσίσκο, 16 Οκτ. (Ηνωμένος Τύπος) — Άγνωστοι φαρσέρ χτες τη νύχτα μαλάκωσαν τα συρματόσχοινα που συγκρατούν το κεντρικό τμήμα της γέφυρας Γκόλντεν Γκέητ. Τα αυτοκίνητα έκαναν ουρά

δώδεκα χιλιομέτρων, καθώς οι οδηγοί τους περίμεναν την άμπωτη. Ήδη με τη φουσκοθαλασσιά τα νερά έχουν σκεπάσει τα μεσαία τετρακόσια μέτρα της γέφυρας. Οι αρχές της πόλης κάνουν εκκλήσεις βοήθειας προς τις γειτονικές παράκτιες πόλεις να στείλουν πορθμεία για να αντικαταστήσουν την ανασφαλή διάβαση της γέφυρας.

Ο φορτηγατζής σφούγγισε τον ιδρώτα από το μέτωπό του μ' ένα τριχωτό χέρι. «Δεν με νοιάζει τι θα πει το αφεντικό», δήλωσε προς το συνοδηγό του και δύο σκίουρους που περιεργάζονταν παραξενεμένοι την νταλίκα από ένα κλαδί πεύκου. «Είναι τουλάχιστον εκνευριστικό», συνέχισε ο οδηγός, «να κατεβαίνεις ένα λόφο και ξαφνικά η μηχανή σου να γίνεται πλαστελίνη. Μια απ' αυτές τις μέρες κάποια απ' αυτά τα παλιόπαιδα θα πετύχει μπροστινό άξονα ή τροχό, και δεν θα 'θελα να 'μαι στη θέση του οδηγού όταν θα γίνει κάτι τέτοιο».

«Διάβασες στις πρωινές εφημερίδες τι έγινε στους σιδηρόδρομους της Τουέντιεθ Σέντσουρυ;» ρώτησε ο βοηθός του.

«Όχι, μη μου πεις!»

«Σου το λέω. Κάποιος πιτσιρικάς φαίνεται να χρειαζόταν δυο τρία μέτρα γραμμής».

«Πώς τα βρίσκεις αυτά τα μήλα;» ρώτησε ο άνθρωπος της Σι Άι Έι.

«Άντε να κλάψεις στους ώμους κανενός άλλου», γρύλισε ο κύριος Τζένκινς. «Εγώ συνεργάστηκα πάντως. Έχετε ακόμη τα εφτακόσια τριάντα οχτώ κομμάτια μου». Οι δυο τους κουβέντιαζαν βγαίνοντας από το κτίριο. Στο διάστημα της απουσίας τους η κρατική λιμουζίνα απέξω είχε γίνει μια παχύρρευστη μάζα. «Αλήθεια, τι έγινε μ' εκείνον το Ρώσο που έλεγε ότι αυτοί εφεύραν το μαραφέτι;»

«Απ' όσο ξέρω, έχουν κι αυτοί τα προβλήματά τους», χαμογέλασε σκυθρωπά ο άνθρωπος της Σι Άι Έι. «Κάποιος ανακάλυψε ότι τα οπλοπολυβόλα από πλαστελίνη δεν πυροβολούν και πολύ ίσια, και τώρα όλα τα συντρόφια εκεί πέρα έχουν αρχίσει να ζυμώνουν τ' άροτρά τους φτιάχνοντάς τα σπαθιά».

Ο Τούτσι βομβούσε κι έτριζε για μερικά λεπτά. Εφόσον κανένας άνθρωπος δεν τον άκουγε, η αγκράφα της ζώνης του δεν έκανε καμιά μετάφραση. Αν έκανε, η συζήτηση θα ήταν κάπως έτσι;

«Εσύ έκανες όλες τις διαπραγματεύσεις, εσύ πρέπει να βγάλεις και το φίδι από την τρύπα».

«Τι εννοείς να βγάλω εγώ το φίδι από την τρύπα;» έκανε ο Τσορλ αγανακτισμένα. «Μιλάς σαν να είναι δικό μου το φταίξιμο».

«Δεν είναι;»

«Πού 'θελες να το φανταστώ;» Ο Τσορλ σταμάτησε απότομα καθώς μια άλλη ομάδα ιθαγενών φάνηκε να πλησιάζει στην αντικρινή όχθη του ρυακιού. Ο επικεφαλής της ομάδας εκσφενδόνισε ένα πέτρινο τσεκούρι, και οι ΕΤ μόλις και πρόλαβαν να σκύψουν.

«Μπορεί να έχουν διαφορετικό ρυθμό εξέλιξης. Το ταξίδι μας πήρε εκατόν δέκα δικές τους περιστροφές για να φτάσουμε στον πλανήτη μας και να ξαναγυρίσουμε πίσω. Παραδέχομαι ότι το κακό έγινε μάλλον πολύ γρήγορα, αλλά οι πολιτισμοί καταρρέουν, ξέρεις, ιδίως οι πρωτόγονοι».

«Και μου λες τώρα τι θα κάνουμε τα εκατό εκατομμύρια πλαστικοποιητές που κουβαλήσαμε;»

«Πες μου πρώτα εσύ τι θα κάνουμε με την ποινική ρήτρα καθυστέρησης στο συμβόλαιο που υπογράψαμε για το χαβιάρι, και θα σου πω μετά τι θα κάνουμε με τους πλαστικοποιητές».

«Ειλικρινά δεν μπορώ να καταλάβω πώς έγινε», αναστέναξε ο Τσορλ.

Στην αντικρινή όχθη του ρυακιού οι ιθαγενείς μάζευαν πέτρες για έναν καταπέλτη. Ο αρχηγός τους φορούσε μια χρυσή αλυσίδα στο λαιμό του. Απ' αυτή κρεμόταν ένα δόντι κάποιου τοπικού μηρυκαστικού, καθώς κι ένα άλλο χαϊμαλί που τώρα έλαμπε κόκκινο.

Η ΜΗΧΑΝΗ ΠΟΥ ΚΕΡΔΙΣΕ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

του Ισαάκ Ασίμωφ

Ζούμε στην εποχή των κομπιούτερ και—

Για μια στιγμή! Τώρα που το σκέφτομαι, αυτή η έκφραση μάλλον μ' εκνευρίζει. Είναι σαν να θεωρούμε τον εαυτό μας μια υποδεέστερη ράτσα που έχει την τύχη να ζει με μια ανώτερη ράτσα. Ας το θέσουμε αλλιώς:

Τα κομπιούτερ ζούνε στην εποχή του ανθρώπου και—

Ω! Μάλλον χειρότερα βγαίνει έτσι. Τώρα τους αναγνωρίζουμε και ζωή!

Τέλος πάντων... ας μην επιμείνω, γιατί με κομπιούτερ γράφω τώρα και δεν θέλω να έχω περίεργα προβλήματα ή να μου εξαφανιστεί το κείμενο. Και συνεχίζω.

Κάποιοι ζουν στην εποχή κάποιων και—

Ξέχασα τι ήθελα να πω! Ήταν πάντως κάτι το ιδιαίτερα βαθυστόχαστο σχετικά με τη σχέση ανθρώπου και μηχανής, και το ρόλο της τελευταίας στο σύγχρονο πόλεμο. Υπήρχε και κάποιο κοινωνικό μήνυμα από το οποίο θα έβγαινε και το ηθικό δίδαγμα, αλλά — μην

έχετε και μεγάλες απαιτήσεις από ένα μικρό πρόλογο.

Όπως και να 'χει, ίσως σε τούτο το διήγημα να υποψιαστείτε από την αρχή ποια είναι «η μηχανή που κέρδισε τον πόλεμο». Ε, λοιπόν... όχι, δεν είναι αυτή.

Γ.Μ.

Το γλέντι ήταν σχεδόν στην αρχή του κι ο σαματάς του έφτανε ακόμη και ώς τα σιωπηλά έγκατα της γης, στους υπόγειους θαλάμους που φιλοξενούσαν τον Μούλτιβακ.

Αν όχι τίποτε άλλο, υπήρχε αυτό το ίδιο το γεγονός της ερημιάς και της σιωπής. Για πρώτη φορά εδώ και δέκα χρόνια οι τεχνικοί είχαν πάψει να τρέχουν πάνω κάτω, γύρω από τις κονσόλες και τα περιφερειακά του γιγάντιου υπολογιστού, τα απαλά φωτάκια είχαν σταματήσει ν' αναβοσβήνουν με τον δικό τους ακανόνιστο ρυθμό και η ροή της εισόδου και της εξόδου των πληροφοριών είχε σταματήσει.

Αυτή η αδράνεια δεν θα κρατούσε βέβαια για πολύ, γιατί και οι ανάγκες της ειρήνης ήταν εξίσου πιεστικές. Ωστόσο τώρα, για μια μέρα, ίσως και για μια βδομάδα, ακόμη και ο Μούλτιβακ είχε το δικαίωμα να γιορτάσει το μεγάλο γεγονός, να ξαποστάσει κι αυτός για λίγο.

Ο Λάμαρ Σουίφτ έβγαλε το στρατιωτικό πηλήκιο που φορούσε και κοίταξε πέρα στο μακρύ και έρημο κεντρικό διάδρομο των εγκαταστάσεων του τεράστιου υπολογιστή. Ύστερα βούλιαξε κάπως κουρασμένα σε μια από τις περιστρεφόμενες πολυθρόνες των τεχνικών. Η στολή του, που ποτέ δεν την ένιωθε άνετα πάνω του, πήρε μια ασουλούπωτη και τσαλακωμένη εμφάνιση.

«Κατά κάποιο μαζοχιστικό τρόπο θα μου λείψουν όλα αυτά», μουρμούρισε. «Σχεδόν έχω ξεχάσει την εποχή που δεν ήμαστε σε πόλεμο με τον Ντενέμπ και τώρα μου φαίνεται σχεδόν αφύσικο να έχουμε ειρήνη και να μπορούμε ν' αγναντεύουμε τ' άστρα δίχως φόβο».

Οι δυο άλλοι άντρες, που ήταν υφιστάμενοι του Εκτελεστικού Διευθυντή της Ηλιακής Ομοσπονδίας, ήταν νεότεροι απο τον Σουίφτ. Κανένας τους δεν είχε τα δικά του γκριζαρισμένα μαλλιά. Κανένας τους δεν έδειχνε τόσο κουρασμένος.

Ο Τζων Χέντερσον, με τα λεπτά χείλη, ήταν φανερό ότι δυσκολευόταν να ελέγξει την ανακούφιση που ένιωθε στο μέσο αυτού του γιορτασμού για το θρίαμβο της νίκης. «Τους συντρίψαμε!» είπε. «Τους κάναμε σκόνη! Το λέω και το ξαναλέω, κι ακόμη δεν μπορώ να το πιστέψω. Χρόνια και χρόνια τώρα δεν κάναμε άλλη κουβέντα από την απειλή που κρεμόταν πάνω από τη Γη και όλους τους κόσμους της, πάνω από κάθε ανθρώπινο πλάσμα. Και όλα όσα λέγαμε τότε ήταν αλήθεια, ώς και την τελευταία λέξη. Και να που τώρα εμείς είμαστε ζωντανοί ενώ οι Ντενέμπιοι νικημένοι κι αφανισμένοι! Έπαψαν ν' αποτελούν απειλή, για πάντα».

«Χάρη στον Μούλτιβακ», παρατήρησε ο Σουίφτ με μια γοργή ματιά προς τον μόνιμα ατάραχο Τζαμπλόνσκυ. Σ' όλη τη διάρκεια του πολέμου, ο Τζαμπλόνσκυ ήταν ο αρχιδιερμηνέας τούτης της Πυθίας της επιστήμης: του Μούλτιβακ. «Σωστά δεν λέω, Μαξ;»

Ο Τζαμπλόνσκυ ανασήκωσε αδιάφορα τους ώμους του. Ασυναίσθητα έκανε μια κίνηση να βγάλει τσιγάρο, αλλ' αμέσως άλλαξε γνώμη. Ήταν ο μόνος άνθρωπος, από τους χιλιάδες που ζούσαν στα υπόγεια του Μούλτιβακ, που του επιτρεπόταν το κάπνισμα. Πάντως, προς το τέλος, είχε αρχίσει μια φιλότιμη προσπάθεια να μην κάνει χρήση αυτού του προνόμιου.

«Να σου πω, έτσι *λένε*», αποκρίθηκε, δείχνοντας με τον αντίχειρα κάπου προς τα πίσω και πάνω.

«Ζηλεύεις, Μαξ;»

«Επειδή ζητωκραυγάζουν για τον Μούλτιβακ; Επειδή ο Μούλτιβακ είναι ο μεγάλος ήρωας του ανθρώπου σε τούτο τον πόλεμο;» Το τραχύ πρόσωπο του Τζαμπλόνσκυ πήρε την κατάλληλη έκφραση περιφρόνησης. «Και τι με κόφτει εμένα; Ασ' τους να πιστεύουν ότι αυτός είναι η μηχανή που κέρδισε τον πόλεμο».

Ο Χέντερσον κοίταξε τους άλλους δυο λοξά, με την άκρη του ματιού του. Σε τούτο το σύντομο διάλειμμα οι τρεις τους είχαν από ένστικτο αναζητήσει μια γωνιά γαλήνης σε μια μεγαλούπολη που είχε ξαφνικά παλαβώσει. Για λίγες στιγμές έστω, σε τούτη την ανάπαυλα ανάμεσα στους κινδύνους του πολέμου και τα προβλήματα της ειρήνης, οι δυο τους μπορεί να έβρισκαν λίγη ανακούφιση, μια ανάσα. Όμως ο ίδιος δεν ένιωθε παρά μονάχα το βάρος της ενοχής.

Ξαφνικά αισθάνθηκε ότι το βάρος αυτό ήταν ασήκωτο και ότι δεν θα μπορούσε να το αντέξει άλλο. Έπρεπε ν' απαλλαγεί απ' αυτό, να το αφήσει πίσω του μαζί με τον πόλεμο, κι αμέσως τώρα.

«Ο Μούλτιβακ», δήλωσε ο Χέντερσον, «δεν έπαιξε κανένα ρόλο στη νίκη. Δεν είναι παρά μια μηχανή».

«Ναι, αλλά μεγάλη», παρατήρησε ο Σουίφτ.

«Ωραία, μια μεγάλη μηχανή, αν το θες έτσι. Αξίζει όσο και τα στοιχεία που την τροφοδοτούν». Σταμάτησε απότομα, τρομαγμένος ξαφνικά από εκείνα που ήταν έτοιμος ν' αποκαλύψει.

Ο Τζαμπλόνσκυ γύρισε να τον κοιτάξει. Τα χοντρά του δάχτυλα ψαχούλεψαν μηχανικά για ένα τσιγάρο, αλλά τραβήχτηκαν πάλι. «Αυτό το ξέρεις καλύτερα από τον καθένα», είπε. «Εσύ την τροφοδοτούσες με τα στοιχεία. Ή μήπως απλώς είχες τη δόξα;»

«Όχι», γρύλισε ο Χέντερσον θυμωμένα. «Δεν υπήρχε καμιά δόξα. Τι ξέρετε για τα στοιχεία που χρησιμο-

ποιούσε ο Μούλτιβακ; Για τους εκατοντάδες άλλους περιφερειακούς κομπιούτερ που τα προεπεξεργάζονταν εδώ στη Γη, στη Σελήνη, στον Άρη, ακόμη και στον Τιτάνα; Χώρια που εκείνα του Τιτάνα πάντοτε έφταναν με καθυστέρηση, και πάντοτε είχα την εντύπωση ότι τα δεδομένα τους θα εισήγαγαν απρόσμενους παράγοντες».

«Ναι, είναι κάτι που θα μπορούσε να σπάσει τα νεύρα του καθένα», σχολίασε ο Σουίφτ με κάποια φιλική συμπόνια.

Ο Χέντερσον κούνησε αρνητικά το κεφάλι του. «Δεν ήταν μονάχα αυτό. Παραδέχομαι πως όταν πριν οχτώ χρόνια αντικατέστησα τον Λεπόντ ως αρχιπρογραμματιστής, ένιωθα κάποιο τρακ. Ο πόλεμος ήταν ακόμη μια μακρινή υπόθεση, μια περιπέτεια δίχως αληθινούς κινδύνους. Δεν είχαμε φτάσει ακόμη στο σημείο όπου έπρεπε ν' αναλάβουν δράση επανδρωμένα σκάφη και όπου οι τεχνητές χωροχρονικές δίνες μπορούσαν να καταπιούν ολόκληρους πλανήτες αν δεν κατευθύνονταν σωστά. Αλλά μετά, όταν άρχισαν οι αληθινές δυσκολίες...»

Οργισμένα — μπορούσε επιτέλους να επιτρέψει στον εαυτό του την πολυτέλεια του θυμού — ο Χέντερσον πρόσθεσε, «Εσείς δεν έχετε ιδέα απ' όλα αυτά».

«Μπορεί», απάντησε ο Σουίφτ. «Πες μας αυτά που δεν ξέρουμε. Ο πόλεμος τέλειωσε πια. Νικήσαμε».

«Ναι», έγνεψε καταφατικά ο Χέντερσον. Δεν έπρεπε να το ξεχνά αυτό. Η Γη είχε κερδίσει τον πόλεμο και όλα ήταν τώρα εντάξει. «Ε, λοιπόν, μάθετε ότι κάποια στιγμή τα στοιχεία έγιναν ασυνάρτητα».

«Ασυνάρτητα; Τι ασυνάρτητα; Το εννοείς στην κυριολεξία;» ρώτησε ο Τζαμπλόνσκυ.

«Ναι, ακριβώς όπως το λέω. Τι περιμένατε, άλλωστε; Το κακό με σας τους δυο ήταν ότι δεν ήσαστε στην καρδιά των γεγονότων. Ποτέ δεν απομακρυνθήκατε από τον Μούλτιβακ, Μαξ και φίλτατε κύριε διευθυντή μου. Ποτέ δεν εγκαταλείψατε τα γραφεία σας παρά μονάχα για καμιά επίσημη επιθεώρηση, οπότε βλέπατε μονάχα όσα ήθελαν να δείτε».

«Δεν ήμουν και τόσο άσχετος όσο φαντάζεσαι», απάντησε ο Σουίφτ.

«Το ξέρετε», συνέχισε ο Χέντερσον, «πόσο φοβερά αναξιόπιστα και αμφίβολα είχαν γίνει όλα τα στοιχεία σχετικά με τις δυνατότητες παραγωγής μας, την ικανότητα ανεφοδιασμού μας, το δυναμικό μας σε εκπαιδευμένο προσωπικό και γενικά το καθετί από το οποίο θα κρινόταν η νίκη στο δεύτερο μισό του πολέμου; Τα ηγετικά μας στελέχη, πολίτες και στρατιωτικοί, το μόνο που νοιάζονταν ήταν να προβάλλουν μια βελτιωμένη εικόνα της αφεντιάς τους. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να κρύβονται οι αδυναμίες και να μεγεθύνονται τα προτερήματα. Ό,τι κι αν έκαναν οι μηχανές, οι άνθρωποι που τις προγραμμάτιζαν και ερμήνευαν τ' αποτελέσματα είχαν πάνω απ' όλα να σκεφτούν το τομάρι τους και να βγάλουν από τη μέση τους ανταγωνιστές. Δεν υπήρχε τρόπος να σταματήσει αυτό το κακό. Το επιχείρησα, αλλ' απέτυχα».

«Ασφαλώς», έκανε παρήγορα ο Σουίφτ. «Δεν αμφιβάλλω ότι θα έκανες το κατά δύναμη».

Τούτη τη φορά ο Τζαμπλόνσκυ το πήρε απόφαση ν' ανάψει εκείνο το τσιγάρο. «Πάρ' όλα αυτά», παρατήρησε, «υποθέτω ότι συνέχισες να τροφοδοτείς αυτά τα στοιχεία στον Μούλτιβακ. Ποτέ δεν μας είπες τίποτα περί αναξιοπιστίας τους».

«Πώς να σας το πω; Αλλά και αν σας το 'λεγα, θα είχατε καν τα περιθώρια να με πιστέψετε;» φώναξε αγανακτισμένα ο Χέντερσον. «Ολόκληρη η πολεμική μας προσπάθεια στηριζόταν στον Μούλτιβακ. Ήταν το μοναδικό μεγάλο όπλο της παράταξής μας που δεν το διέθεταν οι Ντενέμπιοι. Τι άλλο κρατούσε ψηλά το ηθικό μας μπροστά στο φάσμα της καταστροφής; Μας

κρατούσε η σιγουριά ότι ο Μούλτιβακ θα μπορούσε πάντοτε να προβλέπει και να εξουδετερώνει την κάθε κίνηση του εχθρού, και ότι θα μπορούσε πάντοτε να παρεμποδίζει τον εχθρό από το να προβλέπει και να εξουδετερώνει τις δικές μας κινήσεις. Θα θυμάστε, διάβολε, τότε που ο κατασκοπευτικός μας σταθμός στο υπερδιάστημα καταστράφηκε και δεν είχαμε πια κανένα αξιόπιστο στοιχείο να δώσουμε στον Μούλτιβακ, κάναμε πώς και πώς για να μην το μάθουν οι δικοί μας».

«Αυτό είναι αλήθεια», παραδέχτηκε ο Σουίφτ.

«Λοιπόν», συνέχισε ο Χέντερσον, «αν σας έλεγα ότι τα στοιχεία ήταν αναξιόπιστα, τι θα κάνατε; Απλώς θ' αρνιόσαστε να το πιστέψετε και θα με αντικαθιστούσατε με κάποιον άλλο. Ε... δεν μπορούσα ν' αφήσω να γίνει κάτι τέτοιο».

«Και τι έκανες;» ρώτησε περίεργος ο Τζαμπλόνσκυ.

«Τώρα που κερδίσαμε τον πόλεμο, μπορώ να σας πω τι έκανα. Διόρθωνα τα στοιχεία».

«Πώς;» ρώτησε ο Σουίφτ.

«Με βάση τη διαίσθησή μου, υποθέτω. Άλλαζα κάτι από δω, άλλαζα κάτι από κει, μέχρι που το αποτέλεσμα μου φαινόταν να ταιριάζει ωραία στο μάτι. Στην αρχή δεν τολμούσα και πολλά πράγματα. Άλλαζα κάτι λίγα εδώ κι εκεί, πράγματα που ήταν προφανώς αδύνατο να είναι σωστά. Μετά, όταν δεν είδα να πέφτει ο ουρανός και να μας πλακώνει, ξεθάρρυνα. Προς το τέλος, ούτε που μ' ένοιαζε καν για τίποτα. Απλώς σκαρφιζόμουν μόνος μου όλα τ' απαιτούμενα στοιχεία. Μάλιστα είχα βάλει τον Μούλτιβακ να μου ετοιμάζει φανταστικά στοιχεία σύμφωνα μ' ένα δικό μου πρόγραμμα που έφτιαξα ειδικά για το σκοπό αυτό».

«Σκόρπια νούμερα στην τύχη;» ρώτησε ο Τζαμπλόνσκυ.

«Κάθε άλλο. Είχα εισάγει λογικοφανείς επιλογές

Ο Τζαμπλόνσκυ, εντελώς απρόσμενα, χαμογέλασε και τα μαύρα μάτια του έλαμψαν πονηρά κάτω από τα βλέφαρά του. «Τρεις φορές έφτασαν στα χέρια μου αναφορές για ανεπίτρεπτη χρήση του Μούλτιβακ, και τις τρεις φορές το άφησα να περάσει έτσι. Αν είχε σημασία, Τζων, θα το ερευνούσα και θ' ανακάλυπτα τις δραστηριότητές σου. Αλλά, βέβαια, όπως είχαν τα πράγματα εκείνες τις μέρες, τίποτα σχετικά με τον Μούλτιβακ δεν είχε σημασία, έτσι την έβγαλες καθαρή».

«Τι θες να πεις, τίποτα δεν είχε σημασία;» ρώτησε ο Χέντερσον καχύποπτα.

«Αυτό που άκουσες. Τίποτα δεν είχε σημασία. Υποθέτω ότι αν σ' το είχα πει τότε θα γλίτωνες όλο αυτό το άγχος, αλλά κι εσύ αν μου είχες πει τι έκανες θα γλίτωνα εγώ όλο το άγχος. Άσχετα τι στοιχεία τον τροφοδοτούσες, τι σ' έκανε να φαντάζεσαι ότι ο Μούλτιβακ λειτουργούσε;»

«Μη μου πεις ότι δεν δούλευε!» έκανε εμβρόντητος ο Σουίφτ.

«Ουσιαστικά, όχι. Τουλάχιστον όχι αξιόπιστα. Στο κάτω κάτω, πού ήταν οι τεχνικοί μου στα τελευταία χρόνια του πολέμου; Να σας πω εγώ πού ήταν. Τάιζαν με στοιχεία τους κομπιούτερ στα χιλιάδες διαστημόπλοια. Δεν είχα καν τεχνικούς! Ήμουν αναγκασμένος να βολεύομαι με παιδαρέλια που δεν εμπιστευόμουν και με βετεράνους με ξεπερασμένες γνώσεις. Εξάλλου, νομίζετε ότι θα εμπιστευόμουν ποτέ τα νέα τσιπ που μου έστελνε η Κρυογενική στα τελευταία χρόνια; Απ' όσο ξέρω, και αυτοί είχαν τα ίδια προβλήματα έλλειψης έμπειρου προσωπικού. Για μένα δεν είχε καμιά σημασία αν τα στοιχεία που τροφοδοτούνταν στον Μούλτιβακ ήταν αξιόπιστα ή όχι. Το σίγουρο ήταν ότι τ' *αποτελέσματα* ήταν αναξιόπιστα. Γι' αυτό δεν είχα καμία αμφιβολία».

«Και πώς το αντιμετώπισες;» ρώτησε ο Χέντερσον.

«Θα σου πω πώς το αντιμετώπισα, Τζων. Εισήγαγα
τον ανθρώπινο παράγοντα. Κανόνισα τα πράγματα έ-
τσι που τ' αποτελέσματα να βγαίνουν σωστά σύμφω-
να με τη διαίσθησή μου. Να, λοιπόν, πώς οι μηχανές
κέρδισαν τον πόλεμο».

Ο Σουίφτ έγειρε πίσω στο κάθισμά του και τέντωσε
μπροστά τις αρίδες του. «Μπράβο αποκαλύψεις! Φαί-
νεται λοιπόν ότι τα τελικά πορίσματα που μου δίνον-
ταν για να παίρνω τις αποφάσεις μου βασίζονταν σε
συμπεράσματα της ανθρώπινης διαίσθησης, που και
αυτά στηρίζονταν σε στοιχεία βγαλμένα από την αν-
θρώπινη διαίσθηση. Αυτό δεν μου λέτε και οι δύο τόση
ώρα;»

«Μάλλον», αποκρίθηκε ο Τζαμπλόνσκυ.

«Τότε υποθέτω ότι σωστά έπραξα με το να μην τα
παίρνω και πολύ στα σοβαρά», παρατήρησε ο Σουίφτ.

«Δεν τα έπαιρνες στα σοβαρά;» Παρά τα όσα μόλις
πριν λίγο είχε ομολογήσει, ο Τζαμπλόνσκυ φάνηκε να
θίγεται επαγγελματικά.

«Φοβάμαι πως έτσι είναι. Ο Μούλτιβακ φαινόταν να
λέει, επιτεθείτε εδώ και όχι εκεί· κάντε τούτο κι όχι
εκείνο· περιμένετε και μην κάνετε τίποτα. Αλλά ποτέ
δεν ήμουν σίγουρος κατά πόσο αυτό που ο Μούλτιβακ
φαινόταν να λέει ήταν πραγματικά εκείνο που έλεγε.
Ακόμη κι αν στ' αλήθεια αυτό έλεγε, ποτέ δεν ήμουν
σίγουρος αν αυτό εννοούσε να πει».

«Μα η τελική αναφορά ήταν πάντα αρκετά σαφής»,
διαμαρτυρήθηκε ο Τζαμπλόνσκυ, καταφέρνοντας να
πάρει ένα επαγγελματικό προσβεβλημένο ύφος.

«Για εκείνους που δεν είχαν το βάρος των αποφά-
σεων, μπορεί. Όχι και για μένα. Το βάρος της ευθύνης
αυτών των αποφάσεων ήταν αβάσταχτο, και ούτε καν
κι αυτός ο Μούλτιβακ δεν μπορούσε να με απαλλάξει
από δαύτο. Αλλά εκείνο που μετράει είναι ότι είχα δί-
κιο ν' αμφιβάλλω, κι αυτό είναι φοβερή ανακούφιση
για μένα».

Μπλεγμένος στο δίχτυ των αμοιβαίων εξομολογήσεων, ο Τζαμπλόνσκυ άφησε κατά μέρος τους τύπους. «Και πώς το αντιμετώπισες, Λαμάρ; Τελικά, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, τις έπαιρνες τις αποφάσεις. Πώς;»

«Λοιπόν, μάλλον είναι ώρα να γυρίσουμε στο πάρτι αλλά... τέλος πάντων, ας σας απαντήσω πρώτα. Γιατί όχι; Ε, λοιπόν, χρησιμοποίησα ένα κομπιούτερ, φίλε μου Μαξ, ένα πιο παλιό μοντέλο από τον Μούλτιβακ, πολύ πιο παλιό».

Κοντοστάθηκε και ψαχούλεψε στην τσέπη του για τσιγάρα, κι έβγαλε ένα πακέτο μαζί με μερικά ψιλά· παλιά νομίσματα, πριν από τα πρώτα χρόνια του πολέμου που η έλλειψη μετάλλων είχε επιβάλει ένα σύστημα ηλεκτρονικού χρήματος.

Ο Σουίφτ χαμογέλασε μάλλον ένοχα. «Εξακολουθώ να τα χρειάζομαι τούτα δω για να νιώθω την αίσθηση του χρήματος. Ένας γέρος είναι δύσκολο να εγκαταλείψει τις συνήθειες της νιότης του». Έβαλε ένα τσιγάρο στα χείλη του κι έριξε ένα ένα τα νομίσματα πίσω στην τσέπη του.

Κοιτάζοντας αφηρημένα το τελευταίο νόμισμα στα δάχτυλά του, συνέχισε. «Ο Μούλτιβακ δεν είναι το πρώτο κομπιούτερ, φίλοι μου, ούτε το πιο φημισμένο, ούτε το πιο ιδανικό για ν' ανακουφίζει από το βάρος των αποφάσεων έναν ηγέτη. Ναι, είναι αλήθεια ότι μια μηχανή κέρδισε πράγματι τον πόλεμο, Τζων. Ένα πολύ απλό υπολογιστικό όργανο, που το χρησιμοποιούσα κάθε φορά που είχα να πάρω μια ιδιαίτερα δύσκολη απόφαση».

Με ένα αχνό χαμόγελο από παλιές θύμησες, ο Σουίφτ πέταξε ψηλά το νόμισμα που κρατούσε. Το μέταλλο άστραψε στον αέρα καθώς στριφογύριζε για να πέσει πάλι στην απλωμένη δεξιά παλάμη του. Τα δάχτυλά του έκλεισαν αμέσως πάνω στο νόμισμα και γύρισαν να το χτυπήσουν στη ράχη του αριστερού του χεριού. Το δεξί συνέχιζε να σκεπάζει το νόμισμα.

«Λοιπόν, κύριοι, κεφάλι ή γράμματα;» ρώτησε ο Σουίφτ.

Ο ΠΟΛΙΤΗΣ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ

του Ρόμπερτ Σέκλυ

Γιατί παραπονιόμαστε ότι κάποιες μυστικές υπηρεσίες παρακολουθούν τα τηλέφωνά μας; Για τους παραφουσκωμένους λογαριασμούς το καταλαβαίνω, αλλά τι το κακό έχει η παρακολούθηση; Σκεφτήκατε ποτέ πόσο κολακευτικό είναι να έχεις ***Μυστικούς Πράκτορες*** *να σε παρακολουθούν; Αν δεν με πιστεύετε, πείτε σε οποιονδήποτε, «Το τηλέφωνό μου παρακολουθείται», και θα δείτε με πόσο θαυμασμό θα σας κοιτάξει.*

Χώρια απ' αυτό, με την παρακολούθηση λύνεται και το γνωστό πρόβλημα της μοναξιάς και της περιλάλητης έλλειψης επαφής μεταξύ των ανθρώπων. Τέρμα πια η εποχή που μιλάγαμε και κανένας δεν μας έδινε σημασία. Τώρα δεν έχουμε παρά να σηκώσουμε το ακουστικό, με την ευχάριστη σιγουριά ότι όλο και κάποιο συμπονετικό αυτί θα μας ακούει.

Μετά... σκεφτείτε πόσοι σπουδαίοι άνθρωποι ασχολούνται για να συμπληρώσουν το φάκελό μας. Δεν νιώθετε κιόλας κάποια υπερηφάνεια; Να γράφουν τόσοι και τόσοι για σας! Τη σήμερον ημέρα, ό-

ποιος δεν παρακολουθείται και δεν έχει φάκελο είναι ένα τίποτα, μια ασημαντότητα. Γι' αυτό, όταν σηκώνοντας το ακουστικό ακούτε ένα περίεργο κλικ, μπορείτε ν' ανασάνετε με ανακούφιση· έχετε εξασφαλισμένη τη θέση σας στο Πάνθεο της Ιστορίας.

Γ.Μ.

Είμαι φοβερά μπλεγμένος τώρα, πιο μπλεγμένος απ' όσο θα φανταζόμουν ποτέ δυνατό. Είναι λίγο δύσκολο να σας εξηγήσω πώς μπλέχτηκα έτσι, γι' αυτό καλύτερα να πιάσουμε την ιστορία από την αρχή.

Το 1991, μετά την αποφοίτησή μου από την τεχνική σχολή, έπιασα μια καλή δουλειά σαν συναρμολογητής βαλβίδων Σφιγξ στη γραμμή παραγωγής διαστημοπλοίων τύπου Στάρλινγκ. Αγαπούσα πραγματικά εκείνα τα πελώρια σκάφη που αναχωρούσαν για τον Κύκνο, τον Άλφα του Κενταύρου και όλους εκείνους τους κόσμους για τους οποίους άκουγες στις ειδήσεις. Ήμουν ένας νεαρός με μέλλον, όπως λένε, είχα φίλους, ήξερα ακόμη και μερικά κορίτσια.

Αλλά δεν μπορούσα να προσαρμοστώ.

Η δουλειά ήταν καλή, αλλά δεν μπορούσα να δοθώ ολόψυχα σ' αυτή, με όλες εκείνες τις κρυμμένες κάμερες εστιασμένες στα χέρια μου. Όχι ότι μ' ενοχλούσαν οι ίδιες οι κάμερες· εκείνο που μ' εκνεύριζε ήταν το συνεχές βουητό τους. Μου ήταν αδύνατο να συγκεντρωθώ.

Παραπονέθηκα στην Εσωτερική Ασφάλεια. Τους είπα, κοιτάξτε, παιδιά, γιατί δεν βάζετε από εκείνες τις καινούριες κι αθόρυβες κάμερες όπως όλος ο κόσμος; Αλλά εκείνοι ήταν πολύ απασχολημένοι με άλλα πράγματα για να ενδιαφερθούν.

Ύστερα, ήταν ένα σωρό από άλλα μικροπράγματα

που άρχισαν να μ' ενοχλούν. Όπως, για παράδειγμα, το μαγνητόφωνο που ήταν κρυμμένο στην τηλεόρασή μου. Το Εφ Μπι Άι ποτέ δεν το ρύθμιζε σωστά και το άκουγες να βουίζει όλη νύχτα. Παραπονέθηκα πάνω από εκατό φορές. Τους είπα, κοιτάξτε, παιδιά, κανενός άλλου το μαγνητόφωνο δεν βουίζει έτσι. Γιατί να βουίζει το δικό μου; Αλλά ελόγου τους μου έβγαζαν πάντα το γνωστό λογίδριο, ότι έπρεπε να κερδίσουμε τον ψυχρό πόλεμο, και ότι δεν ήταν δυνατό να ικανοποιούν τον καθένα.

Κάτι τέτοια είναι που κάνουν έναν άνθρωπο να νιώθει σαν πολίτης δεύτερης κατηγορίας. Άρχισα να υποψιάζομαι ότι η κυβέρνησή μας δεν ενδιαφερόταν και τόσο για μένα.

Πάρτε τον Κατάσκοπό μου, για παράδειγμα. Ήμουν ένας Ύποπτος 18-Δ — στην ίδια διαβάθμιση μ' εκείνη του αντιπροέδρου — κι αυτό μου έδινε το προνόμιο της μερικής παρακολούθησης. Αλλά ο προσωπικός μου Κατάσκοπος θα πρέπει να φανταζόταν ότι ήταν κανένας αστέρας του σινεμά, γιατί φορούσε καμπαρντίνα και κατεβαστό καβουράκι σε μόνιμη βάση. Ήταν ένας λιγνός νευρικός τύπος, και με παρακολουθούσε σχεδόν κολλητός από φόβο μήπως με χάσει.

Τέλος πάντων, έκανε ο φουκαράς ό,τι καλύτερο μπορούσε. Η κατασκοπεία είναι ένα σκληρά ανταγωνιστικό επάγγελμα, και δεν γινόταν να μην τον λυπηθεί η ψυχή μου έτσι άσχετος που ήταν. Όπως και να 'χει, ήταν κάπως ρεζιλίκι το να εμφανίζομαι μαζί το[illegible] Οι φίλοι μου χτυπιόνταν από τα γέλια κάθε φορά που μ' έβλεπαν με δαύτον κολλητό από πίσω μου. «Μπι[illegible] μου έλεγαν, «δεν μπορείς να τον αλλάξεις με κάνα[illegible] καλύτερο;» Άστε δε που το κορίτσι μου τον θεωρο[illegible] σχεδόν σιχαμερό υποκείμενο.

Φυσικά, πήγα και παραπονέθηκα στην Επιτροπή Ε[illegible] ρευνών του Κογκρέσου. Τους είπα, κοιτάξτε, παιδ[illegible] [illegible]πορείτε να βάλετε να με παρακολουθεί κανέν[illegible]

Κατάσκοπος της προκοπής, όπως έχουν όλοι οι φίλοι μου;

Μου απάντησαν ότι θα το μελετούσαν, αλλά κατάλαβα ότι δεν ήμουν και τόσο σπουδαίο πρόσωπο για να μ' εξυπηρετήσουν.

Όλα αυτά τα μικροπράγματα μου είχαν δημιουργήσει μεγάλο άγχος, και ακόμη κι ο πιο άσχετος ψυχολόγος θα σας πει ότι δεν χρειάζονται και πολλά για να τρελαθεί κάποιος. Ήμουν αγανακτισμένος απ' όλη αυτή την αδιαφορία τους, τον τρόπο που με παραμελούσαν όλοι.

Ήταν τότε περίπου που άρχισα να σκέφτομαι στα σοβαρά τη λύση του Διαστήματος. Υπήρχαν δισεκατομμύρια κυβικά χιλιόμετρα κενού εκεί έξω, σπαρμένα με αμέτρητα άστρα. Και υπήρχαν και αρκετοί πλανήτες σαν τη Γη για κάθε άντρα, γυναίκα και παιδί. Κάποιος θα έκανε και για μένα.

Αγόρασα ένα *Συμπαντικό Αστρικό Κατάλογο* και ένα μεταχειρισμένο *Γαλαξιακό Πιλότο*. Μελέτησα προσεκτικά το *Βιβλίο Βαρυτικών Παλιρροιών* και τους *Χάρτες Διαστρικής Πλοήγησης*. Και κάποια στιγμή έκρινα ότι είχα μάθει αρκετά καλά όσα υπήρχαν να μάθω.

Όλες οι οικονομίες μου ξοδεύτηκαν για την αγορά ενός μεταχειρισμένου Σταρ Κλίππερ της Κράυσλερ. Ήταν ένα σαράβαλο που έχανε οξυγόνο από κάθε του ραφή. Είχε ένα ξεχαρβαλωμένο ατομικό αντιδραστήρα, και ο χωροστρεβλωτής του μπορούσε να σε βγάλει οπουδήποτε στο σύμπαν, άσχετα αν ήθελες ή όχι να πας εκεί. Ήταν επικίνδυνο, δε λέω, αλλά η μόνη ζωή που ρισκάριζα ήταν η δική μου. Τουλάχιστον έτσι νόμιζα τότε.

Έβγαλα λοιπόν το διαβατήριό μου, πήρα την μπλε άδεια, την κόκκινη άδεια, τα χαρτιά του σκάφους, τα χάπια για τη ναυτία και τα πιστοποιητικά αναδιαβάθμισης. Από τη δουλειά μου εισέπραξα το τελευταίο με-

ροκάματο κι αποχαιρέτησα μ' ένα κούνημα του χεριού όλες τις κρυμμένες κάμερες. Πίσω στο διαμέρισμά μου, ετοίμασα τις βαλίτσες μου και είπα αντίο στα κρυμμένα μαγνητόφωνα. Στο δρόμο αποχαιρέτησα διά χειραψίας τον αξιολύπητο κατάσκοπό μου και του ευχήθηκα θερμά καλή τύχη.

Είχα γκρεμίσει τις γέφυρες πίσω μου.

Το μόνο που έμενε τώρα ήταν η τελική άδεια αναχώρησης, κι έτσι τράβηξα κατευθείαν για το Γραφείο Τελικών Αδειών Αναχώρησης. Ένας υπάλληλος με άσπρα χέρια και τεχνητό μαύρισμα σήκωσε τα μάτια του και με κοίταξε.

«Πού θέλετε να πάτε;» με ρώτησε.

«Στο διάστημα», αποκρίθηκα.

«Προφανώς, αλλά πού συγκεκριμένα στο διάστημα».

«Δεν ξέρω ακόμη», απάντησα. «Απλώς στο διάστημα. Το μακρινό διάστημα. Το ελεύθερο διάστημα».

Ο υπάλληλος αναστέναξε κουρασμένα. «Θα πρέπει να γίνετε πιο σαφής, αν θέλετε να πάρετε την ά-δειά σας. Θα εγκατασταθείτε σε πλανήτη του Αμερικανικού Διαστήματος; Ή μήπως σκοπεύετε να μεταναστεύσετε στο Βρετανικό Διάστημα; Ή στο Ολλανδικό Διάστημα; Ή ακόμα στο Γαλλικό Διάστημα;»

«Δεν ήξερα ότι το *διάστημα* είχε ιδιοκτήτες», μουρ-μούρισα.

«Τότε δεν είστε ενήμερος των πραγμάτων», απάντησε εκείνος με περιφρονητικό χαμόγελο. «Οι Ηνωμένες Πολιτείες έχουν προβάλει δικαιώματα σε όλο το διάστημα ανάμεσα στις συντεταγμένες 2ΧΑ και Δ2Β, εκτός από μια μικρή και σχετικά ασήμαντη περιοχή που τη διεκδικεί το Μεξικό. Στη Σοβιετική Ένωση ανήκει το διάστημα μεταξύ 3ΔΒ και ΛΟ2 — μια πολύ κρί- περιοχή, σας διαβεβαιώ. Μετά έχουμε το Βελγικό Προτεκτοράτο, το Κινεζικό Προτεκτοράτο, το Κεϋλα-νέζικο Προτεκτοράτο, το Νιγηριανό Προτεκτοράτο—

«Και πού είναι το Ελεύθερο Διάστημα;» τον διέκοψα.

«Δεν υπάρχει».

«Τίποτα; Ούτε ίχνος; Έως πού εκτείνονται οι διάφορες συνοριακές γραμμές;»

«Έως το άπειρο», μου απάντησε με καμάρι.

Για μια στιγμή τα λόγια του μου έκοψαν τα πόδια. Για κάποιο λόγο, ποτέ μου δεν είχα φανταστεί την πιθανότητα να είναι ιδιόκτητο όλο το άπειρο. Αλλά ήταν αρκετά φυσικό. Στο κάτω κάτω, σε *κάποιον* έπρεπε να ανήκει.

«Θέλω να πάω στο Αμερικανικό Διάστημα», αποφάσισα τελικά. Δεν φαινόταν να έχει σημασία εκείνη τη στιγμή, αλλά όπως αποδείχτηκε αργότερα, είχε.

Ο υπάλληλος έγνεψε σκυθρωπά. Έλεγξε το φάκελό μου ώς την ηλικία των πέντε ετών — δεν είχε νόημα να ψάξει πιο πίσω — και μου έδωσε την τελική άδεια.

Στο διαστημοδρόμιο έκαναν σέρβις στο σκάφος μου, και κατάφερα ν' απογειωθώ δίχως να μου σκάσει κανένας θάλαμος καυσίμων. Μονάχα όταν η Γη έγινε σαν μια μύτη καρφίτσας και χάθηκε πίσω μου, συνειδητοποίησα ότι ήμουν μόνος.

Ύστερα από πτήση πενήντα ωρών έκανα μια επιθεώρηση των εφοδίων μου, όταν παρατήρησα ότι ένας σάκος λαχανικών είχε εντελώς διαφορετικό σχήμα από τους άλλους. Ανοίγοντάς τον, αντί για τα πενήντα κιλά πατάτες που έπρεπε να δω εκεί, αντίκρισα ένα κορίτσι.

Μια λαθρεπιβάτιδα! Έμεινα κοιτάζοντάς τη μ' ανοιχτό το στόμα.

«Λοιπόν», είπε τελικά εκείνη. «Θα με βοηθήσεις να βγω από δω μέσα ή προτιμάς να ξανακλείσεις το σάκο και να ξεχάσεις την όλη υπόθεση;»

Τη βοήθησα να βγει.

«Οι πατάτες σου είναι όλο πεταχτές στρογγυλά-

δες», παραπονέθηκε η κοπέλα τρίβοντας το κορμί της.

Την ίδια παρατήρηση θα έκανα κι εγώ για την ίδια, και μάλιστα με το δέοντα θαυμασμό. Ήταν μια λεπτόκορμη κοπέλα — όχι παντού — με πυρόξανθα μαλλιά στο χρώμα της φλόγας των πυραύλων. Είχε ένα αυθάδικο, μουτζουρωμένο μουτράκι και σοβαρά γαλανά μάτια. Στη Γη θα βάδιζα ευχαρίστως είκοσι χιλιόμετρα να τη συναντήσω. Εδώ στο διάστημα, δεν ήμουν και τόσο σίγουρος.

«Έχεις να μου δώσεις τίποτα να τσιμπήσω;» με ρώτησε. «Το μόνο που έχω βάλει στο στόμα μου από την ώρα που φύγαμε είναι ωμά καρότα».

Της πρόσφερα ένα σάντουιτς. «Τι γυρεύεις εδώ;» τη ρώτησα καθώς έτρωγε.

«Δεν θα το καταλάβαινες», αποκρίθηκε ανάμεσα στις μπουκιές.

«Μην το λες».

Με άφησε και πλησίασε σ' ένα από τα φινιστρίνια. Εκεί στάθηκε και αγνάντεψε έξω τη φαντασμαγορία των άστρων — τα περισσότερα από δαύτα ήταν αμερικάνικα — που άστραφταν στο αμερικάνικο διάστημα.

«Ήθελα να ζήσω λεύτερη», αποκρίθηκε τελικά.

«Ε;» έκανα χαζά.

Η κοπέλα έκανε λίγα βήματα και βούλιαξε κουρασμένα στην κουκέτα μου. «Φαντάζομαι ότι θα με πεις ρομαντική», αποκρίθηκε σιγανά. «Είμαι από εκείνες τις ανόητες, που τις σκοτεινές νύχτες απαγγέλλουν ποιήματα στον εαυτό τους, και βγάζουν μικρούς ήχους χαράς μπροστά σε κάποιο όμορφο αγαλματάκι. Τα κίτρινα φύλλα του φθινοπώρου με συναρπάζουν, και οι δροσοσταλίδες στο χορτάρι φαντάζουν στα μάτια μου σαν όλα τα δάκρυα όλης της Γης. Ο ψυχίατρός μου ισχυρίζεται ότι είμαι απροσάρμοστο άτομο».

Έκλεισε τα μάτια της με μια κούραση που μπορούσα να τη συμμεριστώ. Το να είσαι πενήντα ώρες κλει-

σμένος σ' ένα σακί με πατάτες είναι αρκετά εξαντλητικό.

«Η Γη είχε αρχίσει να με κουράζει», συνέχισε εκείνη. «Δεν μπορούσα να την αντέξω άλλο — την τάξη, την πειθαρχία, τις στερήσεις, τους ψυχρούς πολέμους, τους θερμούς πολέμους, το καθετί. Ήθελα να γελάσω σε λεύτερο αέρα, να τρέξω ξέγνοιαστη σε πράσινα λιβάδια, να περπατήσω ανενόχλητη μέσα σε σκοτεινά, μυστηριώδη δάση, να τραγουδήσω—».

«Ναι, αλλά γιατί διάλεξες εμένα;» τη διέκοψα.

«Γιατί αναχωρούσες προς τους ελεύθερους ορίζοντες», αποκρίθηκε. «Θα φύγω, αν σ' ενοχλώ».

Αυτό ήταν μάλλον γελοία ιδέα, στα βάθη του διαστήματος όπου βρισκόμαστε. Χώρια που δεν είχα αρκετά καύσιμα για να γυρίσω πίσω και να ξαναφύγω.

«Μπορείς να μείνεις», την καθησύχασα.

«Σ' ευχαριστώ», απάντησε εκείνη πολύ σιγανά. «Αληθινά, με *νιώθεις*».

«Σε νιώθω», τη διαβεβαίωσα. «Αλλά θα πρέπει πρώτα να ξεκαθαρίσουμε μερικά πράγματα. Πρώτα απ' όλα—». Αλλά είδα ότι ήδη είχε αποκοιμηθεί στην κουκέτα μου, μ' ένα χαμόγελο όλο εμπιστοσύνη στα χείλη της.

Αμέσως άρχισα να ψάχνω την τσάντα της. Βρήκα πέντε κραγιόν, ένα κομπάκτ πούδρας, ένα μπουκαλάκι άρωμα Βένους 5, ένα βιβλίο τσέπης με ποιήματα, κι ένα υπηρεσιακό σήμα που έγραφε: *Ειδικός Πράκτορας, Εφ Μπι Άι.*

Το είχα υποψιαστεί, βέβαια. Οι φυσιολογικές κοπέλες δεν μιλάνε ποτέ έτσι· μονάχα εκείνες της κατασκοπείας.

Ήταν ευχάριστο και ενθαρρυντικό να ξέρω ότι η κυβέρνησή μας εξακολουθούσε να νοιάζεται για μένα. Το γεγονός μ' έκανε να νιώθω λιγότερη μοναξιά.

Το σκάφος συνέχιζε να διασχίζει τα βάθη του αμε-

ρικανικού διαστήματος. Δουλεύοντας σκυλίσια δεκαπέντε ώρες το εικοσιτετράωρο, κατάφερνα να μη διαλυθεί τελείως ο χωροστρεβλωτικός κινητήρας, να μη διαρρέει υπερβολική ραδιενέργεια ο ατομικός αντιδραστήρας και να διατηρούνται σχετικά στεγανές οι ραφές της ατράκτου. Η Μέηβις Ο'Ντέυ (έτσι λεγόταν η Κατάσκοπός μου) ετοίμαζε το φαγητό, φρόντιζε το λιγοστό νοικοκυριό μας, και έκρυβε κάμποσες μικροκάμερες σε διάφορα σημεία του σκάφους. Βούιζαν δαιμονισμένα, οι αναθεματισμένες, αλλά έκανα δήθεν πως δεν τις άκουγα.

Πάντως, αν λάβουμε υπόψη τις συνθήκες, οι σχέσεις μου με τη δεσποινίδα Ο'Ντέυ διατηρήθηκαν κανονικά — ευχάριστα, θα μπορούσα να πω — μέχρι που κάτι απρόσμενο συνέβη.

Λαγοκοιμόμουν μπροστά στο χειριστήριο, όταν μια εκτυφλωτική λάμψη άστραψε ξάφνου κάπου προς τα δεξιά μας. Δίχως να το θέλω τινάχτηκα πίσω, ρίχνοντας κάτω τη Μέηβις, που τη στιγμή εκείνη περνούσε καινούριο φιλμ στην κάμερα νούμερο τρία.

«Συγνώμη», απολογήθηκα.

«Α, σκούντα λεύτερα, μη σ' απασχολεί», έκανε εκείνη.

Τη βοήθησα να σηκωθεί. Η επαφή με το καλλίγραμμο κορμί της ήταν επικίνδυνα ευχάριστη, και το σκανδαλιστικό άρωμα του Βένους 5 γαργάλησε τη μύτη μου.

«Μπορείς να με αφήσεις τώρα», μου είπε κάποια στιγμή.

«Το ξέρω», τη διαβεβαίωσα, και συνέχισα να την κρατώ. Νιώθοντας σαν μεθυσμένος από την τόσο κοντινή παρουσία, άκουσα τον εαυτό μου να ψιθυρίζει, «Μέηβις... δεν γνωριζόμαστε πολύ καιρό, αλλά θα ήθελα να σου πω...»

«Ναι, Μπιλ;» έκανε εκείνη.

Στην τρέλα της στιγμής είχα ξεχάσει ακόμη και το

γεγονός ότι εγώ ήμουν ο Ύποπτος κι εκείνη η Κατάσκοπος. Δεν ξέρω τι ήμουν έτοιμος να της πω, αλλά την άλλη στιγμή μια δεύτερη λάμψη άστραψε έξω από το σκάφος.

Άφησα τη Μέηβις και βιάστηκα να τρέξω στο χειριστήριο. Με κάποια δυσκολία ρύθμισα τον κινητήρα του γέρικου Σταρ Κλίπερ στο ρελαντί, και κοίταξα ολόγυρα.

Απέξω, στο αχανές φόντο του διαστήματος, είδα ένα κομμάτι αστεροειδούς. Γαντζωμένο πάνω του υπήρχε ένα αγοράκι με διαστημική στολή. Στο ένα χέρι του κρατούσε ένα κουτί με φωτοβολίδες, ενώ με το άλλο έσφιγγε ένα σκυλάκι, επίσης με ειδική διαστημική στολή.

Γρήγορα φέραμε μέσα το παιδί και ξεκουμπώσαμε τη στολή του.

«Το σκυλάκι μου...» έκανε ξέπνοα εκείνο.

«Μην ανησυχείς, είναι καλά μικρέ μου», το καθησύχασα.

«Με συγχωρείτε που σας ήρθα έτσι ουρανοκατέβατος», μουρμούρισε ο μικρός.

«Δεν πειράζει, φιλαράκο», του είπε. «Αλλά πώς βρέθηκες εκεί έξω;»

«Καλέ μου κύριε», άρχισε ο μικρός με τρεμουλιαστή φωνή, «θα πρέπει να σας τα πω όλα από την αρχή. Ο πατέρας μου ήταν δοκιμαστής πιλότος που σκοτώθηκε σαν ήρωας προσπαθώντας να σπάσει το φράγμα του φωτός. Η μητέρα μου ξαναπαντρεύτηκε τελευταία, και ο καινούριος άντρας της είναι ένας πελώριος, μαυριδερός άνθρωπος με μικρά ύπουλα μάτια και σφιχτά χείλη. Μέχρι πρόσφατα δούλευε σαν βοηθός πωλητής σ' ένα μεγάλο κατάστημα.

»Από την αρχή ο πατριός μου έδειξε να δυσανασχετεί με την παρουσία μου. Ίσως γιατί, με τις ξανθές μπούκλες μου, τα μεγάλα αθώα μάτια μου και τον πρόσχαρο χαρακτήρα μου του θύμιζα τον πεθαμένο ήρωα

πατέρα μου. Οι σχέσεις μας χειροτέρευαν συνέχεια. Ύστερα κάποιος θείος του πέθανε (κάτω από ύποπτες συνθήκες) και του άφησε κάποια κληρονομιά στο Βρετανικό Διάστημα.

»Έτσι ξεκινήσαμε για κει με το διαστημόπλοιό μας. Αλλά μόλις φτάσαμε σε μια ερημική περιοχή, ο πατριός μου είπε στη μητέρα μου, "Ρέητσελ, ο γιος σου είναι αρκετά μεγάλος για να τα βγάλει πέρα μόνος του". Και η μητέρα μου φώναξε με σπαραγμό, "Ντερκ, μα είναι ακόμη τόσο παιδί!" Αλλά η καλόκαρδη, πολυαγαπημένη μου μητέρα δεν μπορούσε να τα βγάλει πέρα με έναν τόσο σκληρό άνθρωπο, παρόλο που κάποτε είχε ελπίσει ότι θα γινόταν για μένα ένας καλός πατέρας. Έτσι εκείνος μου φόρεσε μια στολή, μου έδωσε ένα κουτί φωτοβολίδες, έχωσε τον Φλίκερ στη δική του στολή, και μου είπε, "Ένα ξύπνιο παλικάρι σαν ελόγου σου μπορεί και μόνο του να τα βγάλει πέρα σήμερα στο διάστημα". "Καλέ μου κύριε", τον ικέτεψα εγώ, "δεν υπάρχει ούτε ένας πλανήτης σε διακόσια έτη φωτός". "Δεν πειράζει, κάτι θα βρεις", μόρφασε χαιρέκακα εκείνος και με παράτησε στο βράχο που με βρήκατε».

Ο μικρός κοντοστάθηκε να πάρει μια ανάσα, και ο σκύλος του, ο Φλίκερ, με κοίταξε παρακλητικά με τα μεγάλα αθώα μάτια του. Έδωσα στο σκύλο λίγο γάλα με ψωμί, και στο αγόρι ένα σάντουιτς με μαρμελάδα και φιστικοβούτυρο. Ύστερα η Μέηβις οδήγησε τον πιτσιρικά σε μια κουκέτα και τον σκέπασε τρυφερά.

Επέστρεψα στο χειριστήριο κι έβαλα πάλι μπροστά το σκάφος. Ύστερα πάτησα διακριτικά το κουμπί της ενδοσυνεννόησης.

«Ξύπνα, χαζόπαιδο», άκουσα τη Μέηβις να λέει από τον άλλο θάλαμο.

«Άσε με να κοιμηθώ, νυστάζω», μουρμούρισε το αγόρι.

«Ξύπνα, σου λέω! Πώς τους ήρθε στην Επιτροπή

Ερευνών του Κογκρέσου να σε στείλουν εδώ; Δεν ήξεραν ότι αυτή είναι δουλειά της δικαιοδοσίας του Εφ Μπι Άι;»

«Έχει αναταξινομηθεί σαν Ύποπτος 10-Φ», εξήγησε ο μικρός. «Αυτό απαιτεί παρακολούθηση σε εικοσιτετράωρη βάση».

«Σύμφωνοι, αλλά εμείς τι κάνουμε εδώ, μπρίκια κολλάμε;» φώναξε η Μέηβις.

«Δεν τα καταφέρατε και τόσο καλά στην τελευταία υπόθεση που είχατε αναλάβει», της θύμισε ο μικρός. «Λυπάμαι, δεσποινίς, αλλά η εθνική ασφάλεια προηγείται».

«Κι έτσι έστειλαν εσένα», έκανε η Μέηβις, κλαίγοντας τώρα. «Ένα δωδεκάχρονο νιάνιαρο...»

«Γίνομαι δεκατρία σ' εφτά μήνες».

«Έστω, ένα δεκατριάχρονο νιάνιαρο! Και να σκεφτείς ότι έκανα τόσους αγώνες και θυσίες γι' αυτή τη δουλειά! Σπούδασα, διάβασα βιβλία, παρακολούθησα βραδινά μαθήματα, συμμετείχα σε σεμινάρια...»

«Είδατε πώς μας τα φέρνει καμιά φορά η ρημάδα η τύχη!» έκανε συμπονετικά ο μικρός. «Προσωπικά, ήθελα να γίνω δοκιμαστής πιλότος. Στην ηλικία μου είναι ο μόνος τρόπος για να μαζέψεις ώρες πτήσεις. Λέτε να με αφήσει ο τύπος να οδηγήσω το σκάφος του;»

Έκλεισα απότομα τη συσκευή. Κανονικά θα έπρεπε να νιώθω θαυμάσια, και πολύ περήφανος. Δύο Κατάσκοποι με παρακολουθούσαν σε μόνιμη βάση! Αυτό σήμαινε ότι ήμουν σπουδαίος, κάποιος που άξιζε την προσοχή τους.

Ωστόσο, γεγονός ήταν ότι οι Κατάσκοποί μου ήταν μονάχα μια κοπελίτσα κι ένας δωδεκάχρονος πιτσιρικάς. Θα πρέπει να είχαν ψάξει στον πάτο του βαρελιού για να βρουν και να μου στείλουν αυτούς τους δυο.

Με τον τρόπο της, η κυβέρνησή μας εξακολουθούσε να με θεωρεί αμελητέα ποσότητα.

Οι τρεις μας τα πήγαμε αρκετά καλά στο υπόλοιπο της διαδρομής μας. Ο νεαρός Ρόυ, όπως λεγόταν το αγόρι, ανέλαβε τη διακυβέρνηση του σκάφους, με το σκύλο του να κάθεται ξάγρυπνος στη διπλανή θέση του συγκυβερνήτη. Η Μέηβις συνέχισε ν' ασχολείται με τη μαγειρική και το νοικοκυριό. Εγώ από τη μεριά μου ξόδευα το χρόνο μου βουλώνοντας τις χαραματιές του σκάφους. Κάναμε φίνα παρέα οι τρεις μας, ιδίως αν λάβει κανείς υπόψη ότι η σχέση μας ήταν σχέση Υπόπτου και Κατασκόπων.

Κάποτε βρήκαμε έναν ακατοίκητο πλανήτη τύπου Γης. Στη Μέηβις άρεσε γιατί ήταν μικρός και νοστιμούλης, με όλα εκείνα τα πράσινα λιβάδια και τα σκοτεινά μυστηριώδη δάση που είχε διαβάσει στις ποιητικές ανθολογίες. Στο νεαρό Ρόυ άρεσε γιατί είχε καθάριες λίμνες, και βουνά με το ιδανικό ύψος για να σκαρφαλώνει ένα αγόρι της ηλικίας του.

Προσεδαφιστήκαμε κι αρχίσαμε να φτιάχνουμε το σπιτικό μας.

Ο νεαρός Ρόυ ανακάλυψε ένα άμεσο ενδιαφέρον για τα ζωντανά που ξεπάγωσα από το Ψυγείο. Αυτοδιορίστηκε κηδεμόνας των αγελάδων και των αλόγων, προστάτης των παπιών και των χηνών, υπερασπιστής των χοιρινών και των ορνίθων. Τα καθήκοντα αυτά τον απορροφούσαν τόσο που οι αναφορές του προς τη Γερουσία γίνονταν ολοένα και πιο αραιές, μέχρι που σταμάτησαν εντελώς.

Τι απαιτήσεις θα μπορούσες να έχεις από έναν κατάσκοπο της ηλικίας του;

Αφού έστησα τους θόλους και έσπειρα κάμποσα στρέμματα με σπόρους υπερταχείας ανάπτυξης, η Μέηβις κι εγώ αρχίσαμε να κάνουμε μακρινούς περιπάτους στο σκοτεινό μυστηριώδες δάσος και στα φωτεινά πράσινα και χρυσαφένια λιβάδια ολόγυρα. Μια μέρα ετοιμάσαμε μερικά φαγώσιμα σ' ένα καλάθι και πήγαμε για πικ-νικ στη βάση ενός μικρού καταρράχτη. Τα λυτά μαλλιά της Μέηβις έπεφταν ανάλαφρα γύρω από τους ώμους της και υπήρχε μια απόμακρη, ονειρική έκφραση στα γαλανά της μάτια. Γενικά, θα μπορούσα να πω ότι δεν έμοιαζε διόλου με Κατάσκοπο, και ήμουν αναγκασμένος να υπενθυμίζω συνέχεια στον εαυτό μου τους σχετικούς ρόλους μας.

«Μπιλ», είπε ύστερα από λίγο.

«Ναι, Μέηβις;»

«Τίποτα...» Άρχισε να παίζει μ' ένα φύλλο χλόης.

Αυτό δεν το κατάλαβα. Πάντως το χέρι της έμεινε κάπου κοντά στο δικό μου. Τα δάχτυλά μας άγγιξαν, και έμειναν μαζί.

Μείναμε σιωπηλοί γι' αρκετή ώρα. Ποτέ μου δεν είχα νιώσει τόση ευτυχία.

«Μπιλ;»

«Ναι, Μέηβις;»

«Μπιλ, καλέ μου, τι θα 'λεγες—»

Αλλά ποτέ δεν έμαθα ούτε τι σκόπευε να πει ούτε ποια θα ήταν η δική μου απάντηση. Την άλλη στιγμή τη σιγαλιά έσπασε το μουγκρητό από πυραυλοκινητήρες. Κι από τον ουρανό φάνηκε να κατεβαίνει ένα διαστημόπλοιο.

Ο Εντ Ουώλλας, ο πιλότος, ήταν ένας ασπρομάλλης γέρος, με καβουράκι και λεκιασμένη καμπαρντίνα. Ήταν, μου είπε, πλασιέ της Κληρ-Φλο, μιας εταιρίας που αναλάμβανε καθαρισμό νερού σε πλανητική βάση. Εφόσον δεν είχα ανάγκη από τις υπηρεσίες του, μ' ευχαρίστησε κι έκανε να φύγει.

Αλλά δεν πήγε και πολύ μακριά. Οι μηχανές του σκάφους του έκαναν ένα *γκαχ-γκουχ* και σταμάτησαν με φοβερά τελεσίδικο τρόπο.

Έριξα μια ματιά στις μηχανές του και είδα ότι είχε σκάσει μια βαλβίδα Σφιγξ. Θα μου έπαιρνε κάνα μήνα

να του φτιάξω μια καινούρια με τα ερασιτεχνικά εργαλεία που είχα.

«Αισθάνομαι φοβερά άσχημα», απολογήθηκε ο νεοφερμένος, «που σας φορτώνομαι έτσι. Αλλά, υποθέτω, είμαι αναγκασμένος να δεχτώ τη φιλοξενία σας».

«Όπως ήρθε το πράγμα...» παραδέχτηκα κι εγώ.

Γύρισε και κοίταξε το σκάφος του με θλίψη. «Μα δεν μπορώ να καταλάβω πώς έγινε», απολογήθηκε.

«Ίσως να εξασθένισες υπερβολικά τη βαλβίδα όταν την έκοβες με το σιδεροπρίονο», του αποκρίθηκα, κι απομακρύνθηκα. Είχα δει τα προδοτικά σημάδια.

Ο κύριος Ουώλλας έκανε τάχα πως δεν άκουσε τα λόγια μου. Εκείνο το βράδυ έπιασα με τη δική μου συσκευή την αναφορά που έστειλε με το διαστρικό του ασύρματο, ο οποίος λειτουργούσε τέλεια. Κατά παράξενο τρόπο, η αναφορά του δεν απευθυνόταν προς καμία εταιρία Κληρ-Φλο αλλά προς τη Σι Άι Έι.

Ο κύριος Ουώλλας αποδείχτηκε καλός αγρότης, ιδίως με τα λαχανικά, αν και ξόδευε την περισσότερη ώρα του τριγυρίζοντας μουλωχτά εδώ κι εκεί με μια φωτογραφική μηχανή κι ένα σημειωματάριο. Η παρουσία του παρότρυνε τον νεαρό Ρόυ σε ακόμη μεγαλύτερες προσπάθειες. Η Μέηβις κι εγώ πάψαμε να κάνουμε περιπάτους στο σκοτεινό μυστηριώδες δάσος και δεν φαινόταν να μας περισσεύει διόλου χρόνος για να επιστρέψουμε στα πράσινα και χρυσαφένια λιβάδια, για να τελειώσουμε κάτι που είχαμε αφήσει στη μέση.

Πάντως η μικρή μας αποικία προόδευσε σταθερά. Είχαμε και άλλους επισκέπτες. Ένας άντρας με τη γυναίκα του, της Περιφερειακής Κατασκοπείας, έφτασαν δήθεν σαν φρουτοσυλλέκτες. Τους ακολούθησαν δύο κοπέλες φωτογράφοι, που ήταν μυστικοί πράκτορες του Εκτελεστικού Γραφείου Πληροφοριών. Μετά μας ήρθε ένας νεαρός δημοσιογράφος, που στην

πραγματικότητα δούλευε για το Συμβούλιο Διαστημικής Ηθικής της πολιτείας του Άινταχο.

Όλοι, δίχως εξαίρεση, ανακάλυπταν και από μια σκασμένη βαλβίδα Σφιγξ όταν ερχόταν η ώρα της αναχώρησης.

Δεν ήξερα αν έπρεπε να καμαρώνω ή να ντρέπομαι. Από τη μια μεριά, μισή ντουζίνα πράκτορες παρακολουθούσαν μονάχα *εμένα*, και από την άλλη, όλοι τους ήταν δεύτερης διαλογής. Και, πάλι δίχως εξαίρεση, ύστερα από λίγες βδομάδες στον πλανήτη μου, άρχιζαν να καταπιάνονται με αγροτικές δουλειές και η κατασκοπεία τους έπεφτε σε μηδαμινά επίπεδα.

Είχα κάποιες σποραδικές στιγμές κατάθλιψης με όλα αυτά. Έβλεπα τον εαυτό μου σαν ένα πεδίο δοκιμών για μαθητευόμενους Κατασκόπους, κάτι για να μαθαίνουν την τέχνη. Ήμουν ο Ύποπτος που του φόρτωναν όλους τους Κατασκόπους που ήταν ή πολύ νέοι ή πολύ γέροι ή πολύ αδέξιοι ή πολύ χαζοί ή πολύ ανίκανοι. Είχα αρχίσει να θεωρώ τον εαυτό μου σαν ένα είδος προγράμματος μερικής απασχόλησης, κάτι σαν εναλλακτική λύση αντί της πλήρους συνταξιοδότησης.

Αλλά και δεν μπορώ να πω ότι αυτό μ' ενοχλούσε ιδιαίτερα. Είχα κάποιο σημαντικό ρόλο, μόλο που ήταν λίγο δύσκολο να πεις ποιος ακριβώς ήταν αυτός. Πάντως ήμουν πιο ευτυχισμένος απ' όσο ήμουν ποτέ στη Γη, και οι Κατάσκοποί μου ήταν ευχάριστοι και συνεργάσιμοι άνθρωποι.

Η μικρή μας αποικία ήταν ευτυχισμένη και ασφαλής.

Πίστευα ότι θα μπορούσε να διατηρηθεί έτσι για πάντα.

Ύστερα, μια μοιραία νύχτα, πρόσεξα κάποια ασυνήθιστη δραστηριότητα ανάμεσά τους. Κάποιο σημαντικό μήνυμα φάνηκε να φτάνει, και οι ασύρματοι

όλων δούλευαν ταυτόχρονα. Το τελευταίο, μάλιστα, με υποχρέωσε να ζητήσω από μερικούς Κατασκόπους να μοιραστούν κάποιες συσκευές για να μη μου κάψουν τη γεννήτρια από υπερφόρτωση.

Τελικά, κάποια στιγμή, όλοι οι ασύρματοι σίγησαν, και οι Κατάσκοποι μαζεύτηκαν για συμβούλιο. Τους άκουγα να ψιθυρίζουν μεταξύ τους ώς τις πρωινές ώρες. Το άλλο πρωί συγκεντρώθηκαν όλοι στο σαλόνι μου, με τα πρόσωπά τους σοβαρά και σκυθρωπά. Ύστερα η Μέηβις ανέλαβε να μιλήσει για λογαριασμό όλων.

«Συνέβη κάτι πολύ τρομερό, Μπιλ», μου ανακοίνωσε. «Αλλά πρώτα υπάρχει κάτι που πρέπει να σου ομολογήσουμε... Μπιλ, κανένας από μας δεν είναι αυτό που δείχνει. Όλοι μας είμαστε Κατάσκοποι του Κράτους».

«Τι μου λες!» έκανα. Δεν ήθελα να θίξω τα αισθήματα κανενός.

«Είναι αλήθεια», με διαβεβαίωσε η Μέηβις. «Κατασκοπεύαμε εσένα, Μπιλ».

«Δεν το πιστεύω!» έκανα πάλι. «Ακόμη κι εσύ;»

«Ακόμη κι εγώ», απάντησε η Μέηβις με περίλυπο ύφος.

«Και τώρα τέλειωσαν όλα», πετάχτηκε ο νεαρός Ρόυ.

Αυτό με κλόνισε στ' αλήθεια. *«Γιατί;»* ψέλλισα.

Κοίταξαν αμήχανα ο ένας τον άλλο. Τελικά ο κύριος Ουώλλας, παίζοντας νευρικά το καβουράκι του στα ροζιασμένα χέρια του, είπε, «Μπιλ, μια νέα χαρτογραφική αποστολή ανακάλυψε ότι τούτος ο τομέας του διαστήματος δεν ανήκει στις Ηνωμένες Πολιτείες».

«Και σε ποια χώρα ανήκει;» ρώτησα.

«Ηρέμησε», μου είπε η Μέηβις, «και προσπάθησε να καταλάβεις. Ολόκληρο αυτό τον τομέα τον παρέβλεψαν κατά τη διεθνή χωρομέτρηση, και τώρα δεν

μπορεί να τον απαιτήσει κανένας. Επειδή είσαι ο πρώτος που εγκαταστάθηκε εδώ, ο πλανήτης, και κάμποσα εκατομμύρια μίλια του γύρω διαστήματος, ανήκουν σε σένα, Μπιλ».

Το νέο με άφησε κυριολεκτικά άναυδο, έτσι που για μερικές στιγμές δεν μπορούσα ν' αρθρώσω λέξη.

«Υπό αυτές τις συνθήκες», συνέχισε η Μέηβις, «εμείς δεν έχουμε καμιά δικαιοδοσία εδώ. Γι' αυτό θ' αναχωρήσουμε αμέσως».

«Μα δεν μπορείτε να φύγετε έτσι!» φώναξα. «Δεν έχω φτιάξει καν εκείνες τις βαλβίδες Σφιγξ».

«Όλοι οι Κατάσκοποι είναι εφοδιασμένοι με εφεδρικές βαλβίδες και σιδεροπρίονα», μου αποκρίθηκε η Μέηβις σιγανά.

Κοιτάζοντάς τους όλους μαζί να βαδίζουν προς τα σκάφη, αναλογίστηκα τη μοναξιά που θα με περίμενε. Δεν είχα πια καμιά κυβέρνηση να με παρακολουθεί και να νοιάζεται για μένα. Ποτέ δεν θα ξανάκουγα βήματα μέσα στη νύχτα, και ποτέ δεν θα ξαναγύριζα το κεφάλι για ν' αντικρίσω πίσω μου το πρόσωπο ενός αφοσιωμένου Κατάσκοπου. Ποτέ πια το ηρεμιστικό κλικ-κλικ κάποιας παλιάς φωτογραφικής μηχανής δεν θα μου χαλάρωνε τα νεύρα στη δουλειά μου και κανένα βουητό ελαττωματικού μαγνητοφώνου δεν θα με νανούριζε τα βράδι.

Κι ωστόσο, ακόμη περισσότερο λυπόμουν αυτούς τους ίδιους. Τούτοι οι δύστυχοι, καλοπροαίρετοι, μπουνταλάδες κι αδέξιοι Κατάσκοποι θα επέστρεφαν σε μια σκληρά ανταγωνιστική κοινωνία, όπου όλα δούλευαν γοργά και αποτελεσματικά. Πού θα έβρισκαν άλλον Ύποπτο σαν κι εμένα ή άλλον κόσμο σαν τον δικό μου;

«Αντίο, Μπιλ», μουρμούρισε η Μέηβις, δίνοντάς μου το χέρι της.

Την κοίταζα ν' απομακρύνεται προς το σκάφος του

κυρίου Ουώλλας, και τότε συνειδητοποίησα στ' αλήθεια ότι δεν ήταν πια η *δική μου* Κατάσκοπος.

«Μέηβις!» φώναξα, τρέχοντας πίσω της. Εκείνη τάχυνε το βήμα της προς το σκάφος. Την πρόλαβα και την άρπαξα από το μπράτσο. «Περίμενε! Υπάρχει κάτι που είχα αρχίσει να λέω στο σκάφος. Και ήθελα να το ξαναπώ πάλι σ' εκείνο το πικ-νικ».

Προσπάθησε να τραβηχτεί πέρα. Με την πλέον πεζή και αντιρομαντική φωνή τής είπα πνιχτά, «Μέηβις, σ' αγαπώ».

Την άλλη στιγμή ήταν στην αγκαλιά μου. Φιληθήκαμε, και της είπα ότι το σπίτι της ήταν εδώ, σε τούτο τον πλανήτη με τα σκοτεινά και μυστηριώδη δάση, και τα πράσινα και χρυσαφένια λιβάδια. Εδώ, μαζί μου.

Ήταν πολύ ευτυχισμένη, ακόμη και για ν' αρθρώσει λέξη.

Με τη Μέηβις να μένει πίσω, αποφάσισε να μείνει και ο νεαρός Ρόυ. Αλλά και ο κύριος Ουώλλας θυμήθηκε ότι τα λαχανικά του ήταν πάνω στο μέστωμά τους, και ήθελε να τα φροντίσει. Τελικά, αποδείχτηκε πως όλοι είχαν κάποια σοβαρή δουλειά που δεν μπορούσαν να την παρατήσουν έτσι.

Να 'μαι λοιπόν εδώ — ηγεμόνας, βασιλιάς, δικτάτορας, πρόεδρος και ό,τι άλλο θέλετε. Και ήδη έχουν αρχίσει να καταφθάνουν σωρηδόν Κατάσκοποι από *κάθε* χώρα, όχι μονάχα από την Αμερική.

Για να ταΐσω όλους αυτούς τους υπηκόους, θ' αναγκαστώ σύντομα να κάνω εισαγωγές τροφίμων. Το θέμα είναι ότι οι άλλοι συνάδελφοι ηγέτες έχουν αρχίσει να δυσανασχετούν και ν' αρνούνται κάθε βοήθεια. Νομίζουν ότι εξαγόρασα τους Κατασκόπους τους για ν' αυτομολήσουν.

Όχι, ειλικρινά. Δεν έκανα τίποτα τέτοιο. Απλώς μου κουβαλιούνται από μόνοι τους.

Και δεν μπορώ να παραιτηθώ, γιατί είμαι ο ιδιοκτήτης του πλανήτη. Ούτε και μου κάνει καρδιά να τους

διώξω. Ειλικρινά, έχω φτάσει πια σε αδιέξοδο.

Με ολόκληρο τον πληθυσμό ν' αποτελείται από πρώην κρατικούς πράκτορες, θα φανταζόταν κανείς ότι θα ήταν εύκολο να σχηματίσω κυβέρνηση. Κάθε άλλο· αρνούνται εντελώς να συνεργαστούν σε κάτι τέτοιο. Είμαι ο απόλυτος άρχοντας ενός πλανήτη αγροτών, κηπουρών, κτηνοτρόφων, βοσκών και γαλακτοκόμων, και έτσι δεν φαντάζομαι να πεινάσουμε. Αλλά, το πρόβλημα είναι: πώς στο διάβολο να κυβερνήσω ένα τέτοιο λαό;

Ούτε ένας, έτσι για δείγμα, δεν δέχεται να κάνει τον Κατάσκοπο για λογαριασμό μου.

Η ΜΗΧΑΝΗ

του Ρίτσαρντ Γκέμαν

*Αν ο Θήοντορ Στάρτζον ανακάλυψε το **Προϊόν**, ο Ρίτσαρντ Γκέμαν επινόησε τη **Μηχανή** για να το παράγει.*

Το ηθικό δίδαγμα που προκύπτει εδώ — από τη μεριά μου πάντοτε διαλέγω ιστορίες ηθικοπλαστικού περιεχομένου — είναι... είναι...

Δεν ξέρω — είναι πολύ βαθύ για να το εκφράσω. Πάντως κάποιο ηθικό δίδαγμα πρέπει να βγαίνει.

*Αλλά χώρια από το δίδαγμα, οι Στάρτζον και Γκέμαν δεν ήξεραν οι δύστυχοι ότι και το **Προϊόν** και η **Μηχανή** είχαν ήδη ανακαλυφθεί και εφαρμοστεί σε ευρεία κλίμακα στην Ελλάδα. Σχεδόν ο μισός πληθυσμός μας δουλεύει τη **Μηχανή** του Γκέμαν και παράγει το **Προϊόν** του Στάρτζον. Ο άλλος μισός απλώς το ανέχεται. Βέβαια, αυτό δεν είναι διόλου περίεργο για μια χώρα όπου όλοι μιλούν και συνεννοούνται με τη **Γλώσσα** του Έρικ Φρανκ Ράσσελ.*

Το κακό είναι ότι θέλω να κλείσω τούτη τη βαρετή εισαγωγή με κάτι έξυπνο και βαθυστόχαστο, αλλά ε-

ξακολουθεί να με προβληματίζει εκείνο το ηθικό δίδαγμα. Ποιο στην ευχή είναι;

Τέλος πάντων, ας το αφήσω έτσι, με το ερώτημα αιωρούμενο. Μοιάζει από μόνο του αρκετά έξυπνο και βαθυστόχαστο.

Γ.Μ.

Μόλις πριν λίγο μίλησα με τον Τζο, και τώρα τα έχω χαμένα χειρότερα από πριν. Προσπαθώ να πείσω τον εαυτό μου ότι είμαι τρελός, αλλά δεν τα καταφέρνω. Φοβάμαι όσο δεν φαντάζεστε, κι αναρωτιέμαι συνέχεια πού στην ευχή θα καταλήξει τούτη η ιστορία. Αλ, επαναλαμβάνω, αδιάκοπα στον εαυτό μου, πρέπει να καθίσεις και να σκεφτείς τα πράγματα από την αρχή, μπας και βρεθεί κάποια λύση. Γι' αυτό και τα γράφω τώρα, για να βάλω σε κάποια τάξη τις σκέψεις μου.

Ο Τζο Μακσουήν κι εγώ είμαστε φίλοι από το γυμνάσιο. Μένουμε και στο ίδιο τετράγωνο. Πριν από τον πόλεμο, οπότε ο Τζο πήγε στο πεζικό κι εγώ στους πεζοναύτες, δουλεύαμε μαζί στο μηχανουργείο του Κρουγκ. Πάντως κατά τη διάρκεια της θητείας μας αλληλογραφούσαμε τακτικά και δεν χάσαμε επαφή. Και όταν απολυθήκαμε αποφασίσαμε να βρούμε πάλι κάπου να δουλέψουμε μαζί.

Λίγο μετά τον πόλεμο, ένα μεγάλο εργοστάσιο πλαστικών — η Κατασκευαστική Τέρνμπουλ, ίσως την έχετε ακουστά — άνοιξε λίγο έξω από την πόλη μας. Μάθαμε ότι πλήρωναν καλούς μισθούς και έτσι αποφασίσαμε να δούμε αν θα μπορούσαμε να βολευτούμε εκεί. Μας προσέλαβαν και τους δύο με το πρώτο. Τώρα που το σκέφτομαι, στο γεγονός αυτό πρέπει ν' αναζητήσει κανείς και τη ρίζα του κακού.

Πριν προχωρήσω παρακάτω, καλύτερα να σας πω

και δυο λόγια για την Άγκνις Σλέητερ. Αυτή ήταν και ο βασικός λόγος που έκανε τον Τζο ν' αποφασίσει να δουλέψει στην Τέρνμπουλ. Η Άγκι ήταν η κοπέλα του πριν από τον πόλεμο, αλλά μονάχα όταν επέστρεψε ο Τζο οι σχέσεις τους έγιναν στ' αλήθεια σοβαρές. Ο Τζο σκέφτηκε ότι θα ήταν καλή ιδέα να δουλέψει στην Τέρνμπουλ, επειδή ένας γερός μισθός θα διευκόλυνε τα πράγματα όταν αυτός και η Άγκι θ' αποφάσιζαν να φτιάξουν το σπιτικό τους.

Εμένα μ' έβαλαν στο τμήμα αποστολής. Δεν ήταν και τόσο καλή θέση, αλλά οπωσδήποτε ήταν καλύτερη από εκείνη του Τζο. Αυτόν το δύστυχο τον έστειλαν να δουλέψει στη Χ. Η Τέρνμπουλ διαθέτει κάμποσες από εκείνες τις πελώριες μηχανές, που τις λένε κατασκευαστικές, και η μεγαλύτερη από δαύτες είναι η Χ. Τι ακριβώς κατασκευάζει αυτή η μηχανή δεν έχω ιδέα. Κάποιο είδος πλαστικού, φαντάζομαι. Ό,τι κι αν είναι, το στέλνουν σε κάποιο άλλο εργοστάσιο για να χρησιμοποιηθεί στα δικά του προϊόντα. Το μόνο που ξέρουν εκείνοι που δουλεύουν στη Χ είναι ότι εργάζονται σε μια πελώρια μηχανή, εφτά ορόφους ψηλή, εντελώς κλειστή από παντού, με εναέριους διαδρόμους γύρω από τον κάθε όροφο. Ο Τζο τη μίσησε από την πρώτη στιγμή.

«Αυτό το αναθεματισμένο μηχάνημα», μου εξομολογήθηκε ο Τζο ενώ γυρίζαμε σπίτι ένα βράδυ, «είναι σκέτος εφιάλτης. Μ' έχουν να δουλεύω στον τρίτο όροφο. Βρίσκομαι κλεισμένος σ' ένα μικρό θάλαμο με γυάλινα χωρίσματα, μπροστά σ' ένα ταμπλό ελέγχου. Μου έμαθαν τη δουλειά μέσα σε δέκα λεπτά — το μόνο που έχω να κάνω είναι μερικές μηχανικές κινήσεις. Όλα τα υπόλοιπα γίνονται αυτόματα».

Τώρα, θα πρέπει να ξέρετε ότι ο Τζο είναι άνθρωπος που του αρέσει να χρησιμοποιεί το μυαλό του. Του αρέσει να καταπιάνεται με προβλήματα και να βρίσκει τις λύσεις τους. Αυτή η δουλειά στη Χ δεν φαινόταν να του ταιριάζει καθόλου.

«Τι ακριβώς κάνεις, Τζο;» τον ρώτησα.

«Μμμ», αναστέναξε εκείνος. «Άκου, Αλ, για να πάρεις μια ιδέα. Μπαίνω, που λες, σ' εκείνο το θαλαμίσκο στις 8 το πρωί. Στις 8.10΄ απλώνω το χέρι μου και γυρίζω το διακόπτη Ν στο 40. Στις 8.20΄ πατώ το κουμπί με το γράμμα Κ. Στις 8.23΄ γυρίζω το διακόπτη Ν πίσω στο μηδέν. Στις 8.31΄ παίρνω από ένα ραφάκι ένα λαδωτήρι και ρίχνω δυο σταγόνες λάδι — ακριβώς δυο — σε μια μικρή τρύπα στο ταμπλώ. Στις 8.46΄ απλώνω το χέρι και τραβώ ένα μοχλό προς το μέρος μου. Στις 8.53΄ πατώ πάλι το κουμπί Κ. Στις 8.59΄ γυρίζω το διακόπτη Ν στο 10, τον αφήνω εκεί για ένα δευτερόλεπτο και μετά τον ξαναγυρίζω στην αρχική θέση του. Μετά η ώρα έχει πάει 9, και ξαναρχίζω αυτή όλη τη διαδικασία από την αρχή».

«Ακριβώς την ίδια;»

«Ακριβώς την ίδια», με διαβεβαίωσε ο Τζο. «Αυτό επαναλαμβάνεται τη μια ώρα μετά την άλλη, ώς το μεσημέρι. Μετά κάνω μια ώρα διάλειμμα για φαγητό. Ύστερα ξαναγυρίζω και άντε πάλι το ίδιο βιολί από την αρχή, μέχρι τις πέντε που σχολάω». Αναστέναξε. «Αυτή είναι η νέα μου δουλειά, αν θες να μάθεις».

«Τζο», ρώτησα, «τι αλλάζει στη μηχανή κάθε φορά που κάνεις αυτά τα πράγματα;»

«Απ' όσο μπορώ να δω, Αλ», αποκρίθηκε ο Τζο, «τίποτα απολύτως».

«Τέλος πάντων, τι παράγει αυτή η μηχανή;»

«Μακάρι να 'ξερα. Δεν μου είπαν».

«Μα δεν ακούς κανένα θόρυβο από μέσα — θέλω να πω, δεν αλλάζει τίποτα κάθε φορά που γυρίζεις τους διακόπτες ή πατάς εκείνα τα κουμπιά;»

Ο Τζο κούνησε αρνητικά το κεφάλι του. «Απολύτως τίποτα, Αλ».

Δεν μπορούσα να το καταλάβω. «Είναι πολύ παράξενο αυτό που μου λες, Τζο», του είπα.

«Αυτής της γνώμης είμαι κι εγώ», συμφώνησε ο Τζο. «Το σίγουρο είναι ότι δεν είχαμε τίποτα παρόμοιο τότε στου Κρουγκ». Δεν φαινόταν να έχει διάθεση να το συζητήσει περισσότερο, έτσι σταμάτησα να του κάνω άλλες ερωτήσεις. Μετά άρχισα να του περιγράφω τη δική μου δουλειά, που ήταν να συμπληρώνω δελτία αποστολής από το πρωί ίσαμε το βράδυ. Δελτία αποστολής! Εγώ, ένας μηχανικός!

Ο Τζο και η Άγκι είχαν βγει για σινεμά εκείνο το βράδυ, και στο δρόμο τους πέρασαν από το σπίτι μου να μου πουν μια καλησπέρα. Η Άγκι δεν είναι καμιά καλλονή, αλλά έχει κάτι — και δεν εννοώ τη σιλουέτα της — που σε τραβάει. Είναι η ενεργητικότητά της, νομίζω. Μπορεί και να το πεις φιλοδοξία για να φτάσει κάπου. Είναι πάντοτε υπ' ατμόν, που λένε.

Η Άγκι ήταν στ' αλήθεια πολύ κομψή εκείνο το βράδυ, και στις ομορφιές της. Φορούσε ένα κόκκινο φουστάνι σε ζωηρή αντίθεση με τα μαύρα της μαλλιά, και ήταν πολύ κεφάτη και αεράτη. «Ο Τζο μου μιλούσε για τη δουλιά του, Αλ», μου είπε κάποια στιγμή. «Τη βρήκα πολύ απίθανη».

Ο Τζο πήρε μια ξινισμένη έκφραση, σαν ν' αναρωτιόταν πώς στο δαίμονα η Άγκι έβγαλε τέτοιο συμπέρασμα.

«Θέλω να πω», συνέχισε η Άγκι, «το βρίσκω απίθανο που μια μεγάλη επιχείρηση σαν την Τέρνμπουλ σας έδωσε μια τέτοια θαυμάσια ευκαιρία. Σε μια τόσο μεγάλη επιχείρηση υπάρχουν πολλές προοπτικές για να πάτε μπροστά».

«Σίγουρα», μουρμούρισε ο Τζο. «Έτσι και δουλέψεις εκεί πέντε χρόνια, παίρνεις προβιβασμό και σου αναθέτουν να γυρίζεις μερικούς διακόπτες παραπάνω».

«Εκείνο που μας ενοχλεί κάπως, Άγκι», προσπάθησα να της εξηγήσω, «είναι ότι δεν ξέρουμε τι ακριβώς

παράγει η Τέρνμπουλ. Κάποιο είδος πλαστικού — αυτό είναι το μόνο που ξέρουμε με σιγουριά».

«Το καθετί φαίνεται να 'ναι μυστικό στις μέρες μας», αναστέναξε ο Τζο. «Σχεδόν χειρότερα κι απ' ό,τι ήταν στον πόλεμο. Μόλις απόψε διάβαζα στην εφημερίδα ότι ψηφίστηκε εκείνος ο νόμος — πώς τον λένε, να δεις...»

«Νομοσχέδιο Τσάλλεντορ-Κολλάντερ-Ουίνγκλ-Ουάνγκερ», απάντησε η Άγκι. Της Άγκι ποτέ δεν της ξεφεύγουν κάτι τέτοια. Είναι πολύ ενημερωμένο και ξύπνιο κορίτσι.

«Ναι, αυτό», συνέχισε ο Τζο. «Λοιπόν με τον νέο αυτό νόμο, ο στρατός μπορεί ν' αναλάβει τον έλεγχο σε οτιδήποτε κρίνει αναγκαίο για την εθνική άμυνα. Υποψιάζομαι, λοιπόν, ότι αυτό που φτιάχνει η Τέρνμπουλ μπορεί να έχει κάποια σχέση με το στρατό».

«Δεν αποκλείεται», παραδέχτηκα.

«Δεν ξέρω τι λέτε εσείς», έκανε η Άγκι, «αλλά εγώ νομίζω ότι θα σου αρέσει η δουλειά εκεί, Τζο. Το ίδιο κι εσένα, Αλ».

Λοιπόν, η Άγκι είναι ξύπνιο κορίτσι, όπως σας είπα, αλλά σ' αυτό είχε πέσει εντελώς έξω. Μετά την πρώτη εβδομάδα, ο Τζο ήταν σε ακόμη χειρότερη κατάσταση από ποτέ. Πηγαίνοντας με το αμάξι στη δουλειά τα πρωινά, σχεδόν δεν έβγαζε λέξη σ' όλο το δρόμο. Το βράδυ στην επιστροφή ήταν το ίδιο αμίλητος. Φαινόταν να μην μπορεί να το βγάλει από το μυαλό του. Την τρίτη βδομάδα αποφάσισα ότι καιρός ήταν να μιλήσουμε καθαρά οι δυο μας.

«Τζο», άρχισα, «τι διάολο συμβαίνει με σένα; Δεν σ' αναγνωρίζω πια».

«Με μένα; Δεν έχω κανένα πρόβλημα».

«Τζο», επέμεινα, «πες μου την αλήθεια. Είναι εκείνη η Χ που σ' απασχολεί, έτσι;»

Ο Τζο έμεινε σιωπηλός για κάνα λεπτό. Ύστερα είπε, «Ναι, μάλλον έχεις δίκιο. Φταίει αυτή η Χ. Κάθομαι

εκεί μπροστά της όλη μέρα. Πατάω κουμπιά, γυρίζω διακόπτες, τη λαδώνω, και σ' όλο αυτό το διάστημα, Αλ, είμαι απλώς ένας υπηρέτης της μηχανής. Το αναθεματισμένο μηχάνημα δεν κάνει κανένα θόρυβο, ούτε καμιά κίνηση, και, απ' όσο ξέρω, μπορεί να μην παράγει καν *τίποτα*. Και είναι τόσο πελώρια, που να την πάρει και να τη σηκώσει! Εφτά ολάκερους ορόφους ψηλή!»

Είχε μια τόσο παράξενη έκφραση στο πρόσωπο, που δεν ήξερα πια τι να πω.

«Και δεν είναι μονάχα αυτό», συνέχισε ο Τζο. «Υπάρχει και κάτι άλλο. Θυμάσαι πώς ήταν τότε παλιά στου Κρουγκ; Είχαμε αληθινές μηχανές εκεί, που έκαναν θόρυβο κι έφτιαχναν διάφορα πράγματα. Μπορούσες να τους ρίξεις μια ματιά και να καταλάβεις αμέσως τι δουλειά έκαναν. Όταν πάθαιναν βλάβη, ήξερες ποιο ακριβώς ήταν το πρόβλημα. Όταν τις έβαζες μπροστά, δούλευαν, και όταν τις έσβηνες, σταματούσαν».

Ο Τζο κοντοστάθηκε να πάρει μια ανάσα.

«Με τούτη τη Χ», συνέχισε αργά, «δεν ξέρω τι μου γίνεται. Ό,τι δουλειά κι αν κάνει, την κάνει όλη μέσα της. Εγώ απλώς κάθομαι σ' εκείνο το γυάλινο κλουβί, όπως κι εκατό άλλα παλικάρια, και κάνω ό,τι μου λένε να κάνω. Αν η μηχανή πάθει κάτι, ούτε που το μαθαίνω καν. Απλώς κάνω μερικές κινήσεις εκεί που κάθομαι, και — άσ' τα να 'πάνε στο διάολο! Εγώ δεν είμαι πια άνθρωπος που δουλεύει μια μηχανή, Αλ· έχω καταντήσει απλό εξάρτημα της καταραμένης της Χ. Δεν είμαι παρά ένας ακόμη μοχλός ανάμεσα στους άλλους». Ο Τζο γύρισε και με κοίταξε. «Με νιώθεις, Αλ;»

«Αν θες να σου πω τη γνώμη μου, Τζο», είπα, «νομίζω ότι το καλύτερο που έχεις να κάνεις είναι να παραιτηθείς το συντομότερο. Γιατί δεν τα παρατάς, Τζο;»

«Δεν γίνεται», μουρμούρισε σιγανά. «Δεν είναι τόσο εύκολο όσο νομίζεις».

Για μια στιγμή δεν κατάλαβα τι εννοούσε, αλλά μετά θυμήθηκα την Άγκι. Όπως μου είπε ο ίδιος αργότερα, προσπάθησε να της εξηγήσει πώς είχε το πράγμα, αλλά εκείνη στάθηκε αδύνατο να το καταλάβει. Το όλο μεγάλο μπλέξιμο άρχισε το άλλο βράδυ, όταν ο Τζο μου εξομολογήθηκε την απέχθειά του για τη Χ, και, από τα λεγόμενά του, η συζήτηση με την Άγκι πρέπει να έγινε κάπως έτσι:

«Άγκι», άρχισε ο Τζο, «σκέφτομαι ότι ίσως, λέω ίσως, θα 'ταν καλύτερα αν βλεπόμαστε μονάχα δυο βραδιές την εβδομάδα αντί για τις έξι που βλεπόμαστε τώρα».

Τώρα, ξέρετε πώς είναι οι γυναίκες. Η Άγκι το πήρε αμέσως στραβά και γύρισε το κουμπί της στην κατάψυξη. «Μα, ασφαλώς, Τζο, δεν έχω καμία αντίρρηση, αν έτσι το θες», του αποκρίθηκε παγερά.

«Να... είναι ότι με απασχολεί κάτι», προσπάθησε να της εξηγήσεις ο Τζο. «Με προβληματίζει πολύ, και για να το βγάλω από το μυαλό μου έχω βάλει μπροστά κάποια άλλη ιδέα».

«Αν νομίζεις ότι θα μπορέσεις να περάσεις καλύτερα τα βράδια σου με κάτι άλλο, Τζο», είπε η Άγκι, «εγώ για κανένα λόγο δεν θα ήθελα να σου σταθώ εμπόδιο».

«Άγκι», έκανε ο Τζο, «μακάρι να μπορούσα να σου εξηγήσω τι συμβαίνει. Αλλά χρειάζομαι κάτι για ν' απασχολώ το μυαλό μου μακριά από την Τέρνμπουλ, και έτσι σκέφτηκα αυτή την εφεύρεση. Νομίζω ότι έχω σκεφτεί όλες τις λεπτομέρειες, αλλά χρειάζομαι περισσότερο χρόνο. Θα 'ναι μονάχα για λίγο καιρό, Άγκι».

Στην Άγκι φάνηκε να αρέσει η ιδέα μιας εφεύρεσης, όπως μου είπε ο Τζο αργότερα. Αλλά όταν άρχισε να του κάνει ερωτήσεις σχετικά, εκείνος δεν ήταν σε θέση να της πει τίποτα το συγκεκριμένο. Αυτό της κίνησε ακόμη περισσότερο τις υποψίες. Ξέρετε τώρα

τις γυναίκες. Υπάρχουν μερικές που θέλουν να χώνουν τη μύτη τους παντού. Να λοιπόν πώς ξεκίνησε το πρόβλημα με την Άγκι εκείνο το βράδυ.

Στην αρχή ο Τζο δεν είχε μιλήσει για την εφεύρεσή του ούτε σε μένα. Αλλά γύρω στα μισά του δεύτερου μήνα που δούλευε στην Τέρνμπουλ, τα κέφια του άρχισαν να φτιάχνουν. Στην αρχή σκέφτηκα ότι απλώς είχε αρχίσει να συνηθίζει τη δουλειά, όμως μετά κατάλαβα ότι κάτι άλλο γινόταν. Ο Τζο έμπαινε τώρα στο αυτοκίνητο σφυρίζοντας κεφάτα, και μιλούσε κι αστειευόταν σ' όλη τη διαδρομή ώς τη δουλειά. Τα βράδια στο γύρισμα είχαμε τα ίδια. Άρχιζε ολοένα και πιο πολύ να ξαναβρίσκει τον παλιό του εαυτό.

Το μυστικό αποκαλύφθηκε ένα βράδυ, ενώ γυρίζαμε από τη δουλειά. Ο Τζο είχε πάρει ένα μυστηριώδες ύφος — σφύριζε πάλι κεφάτα και είχε ένα χαμόγελο μέχρι τ' αυτιά. Όταν σταματήσαμε μπροστά στο σπίτι του, γύρισε και μου είπε. «Αλ, σου περισσεύει κάνα λεπτό; Έλα μέσα. Θα ήθελα να σου δείξω κάτι. Νομίζω ότι θα το βρεις απίθανο».

Ούτε που φανταζόμουν ποτέ πόσο απίθανο θα ήταν.

Μπήκαμε στο σπίτι του Τζο και βρήκαμε τη μητέρα του να τον περιμένει, με το φαγητό έτοιμο στο τραπέζι. «Αλ», με ρώτησε η γυναίκα μόλις με είδε, «είσαι κι εσύ ανακατωμένος σ' αυτή την παλαβομάρα;»

«Ποια παλαβομάρα;» ρώτησα σαστισμένος, αλλά ο Τζο είχε κιόλας αρχίσει να κατεβαίνει προς το κελάρι, φωνάζοντάς μου να τον ακολουθήσω.

«Πρώτη μου φορά βλέπω τέτοιο παλαβό πράγμα», άκουσα πίσω μου τη μητέρα του Τζο.

Ακολούθησα τον Τζο κάτω στο εργαστήρι που είχαμε φτιάξει μαζί από την εποχή που πηγαίναμε στο γυμνάσιο. Είχαμε μαζέψει ένα σωρό εργαλεία και εξαρτήματα εκεί κάτω, που αγοράζαμε με τα λεφτά που

βγάζαμε μοιράζοντας εφημερίδες, κι από το χαρτζιλίκι μας. Ήταν ένα αρκετά καλό εργαστήρι. Πάντως, μετά το γυρισμό μας από τον πόλεμο, είχαμε πάψει ν' ασχολιόμαστε με δαύτο. Έτσι κατέβηκα έχοντας σχεδόν ξεχάσει ακόμη και την ύπαρξή του. Εδώ που τα λέμε, δεν περίμενα τίποτα περισσότερο από — τι να σας πω; Κι εγώ δεν ξέρω τι περίμενα. Σίγουρα πάντως όχι εκείνο που αντίκρισα.

«Για δες τη!» έκανε ο Τζο με καμάρι. «Πώς σου φαίνεται;»

Μπορεί να μην είμαι δα κανένας μεγάλος μάστορας της γλώσσας, αλλά όταν έχω κάποια εικόνα στο μυαλό μου μπορώ να την αποδώσω με ανεκτή σαφήνεια. Τις περισσότερες φορές, τουλάχιστον. Τούτη τη φορά, πάντως, δεν μπορούσα να βρω τι να πω.

Στο κέντρο του δαπέδου, στηριγμένη πάνω σε μεγάλους ξύλινους τάκους, υπήρχε μια μηχανή. Και τι μηχανή! Ήταν περίπου δυόμισι επί δυόμισι μέτρα πλατιά, ενάμισι μέτρο ψηλή και, σίγουρα, το πιο πολύπλοκο κατασκεύασμα που αντίκρισα ποτέ. Είχε τροχούς, άξονες, γρανάζια, τροχαλίες, πιστόνια, ιμάντες, φωτάκια, ρολόγια, κουμπιά, βαλβίδες, διακόπτες — ό,τι μπορείτε να φανταστείτε. Μέχρι και μια σφυρίχτρα!

Υπήρχαν τόσα πολλά εξαρτήματα σ' αυτή τη μηχανή που δεν θα μπορούσα καν να την περιγράψω. Ήταν από τις μηχανές εκείνες που θα ονειρευόταν εκστατικά ο κάθε μηχανικός.

Στεκόμουν εκεί χαζεύοντάς την και απορώντας τι στο διάολο ήταν αυτό το κατασκεύασμα, όταν ο Τζο πάτησε ένα κουμπί στον πάγκο του. Οι δυο μεγάλοι τροχοί στη μια άκρη άρχισαν να γυρίζουν, αργά στην αρχή και μετά πιο γρήγορα. Ένα μπράτσο απλώθηκε από τη μια πλευρά, έφτασε στην άλλη, μάζεψε μερικά μαραφέτια και ξαναγύρισε πίσω. Ένα πράσινο φωτάκι άναψε μετά, και στη συνέχεια ένα κόκκινο. Ο Τζο πλη-

σίασε και γύρισε ένα διακόπτη, και το μηχάνημα άρχισε να δουλεύει ολοένα και πιο γοργά. Ο σαματάς που έκανε τράνταζε το σπίτι. Μια σφυρίχτρα σφύριξε. Μια σαΐτα άρχισε ν' ανεβοκατεβαίνει κάπου στο μέσο της μηχανής. Ένας γρασαρισμένος άξονας ξεπρόβαλε από μια άκρη, γύρισε δυο φορές και ξαναγλίστρησε πίσω στην αρχική του θέση. Ένα μπλε φωτάκι άναψε, ενώ μια βελόνα σ' ένα ρολόι άρχισε ν' ανεβαίνει προς ένα κόκκινο σημάδι. Γενικά ήταν το πιο μυστήριο κατασκεύασμα που είχαν δει τα μάτια μου.

«Τζο», ψέλλισα. «Τι διάολο είναι αυτό το πράγμα;»

Ο Τζο μου έριξε μια ματιά σαν να μου 'λεγε καθαρά ότι πρέπει να είχα το μυαλό υπαλλήλου ιδανικού για το τμήμα αποστολής. «Είναι μυστικό», απάντησε τελικά με πονηρό χαμόγελο.

«Τι μυστικό;» έκανα απορημένα.

«Άκρως απόρρητο», αποκρίθηκε ο Τζο. Ύστερα γέλασε. «Όχι, Αλ, σε πειράζω· δεν είναι κανένα μυστικό. Έτσι λέω μονάχα στον κόσμο. Θα θυμάσαι που γκρινιάζαμε ότι το καθετί στις μέρες μας είναι μυστικό. Σαν εκείνη τη Χ. Ε, λοιπόν, δεν υπάρχει κανένα μυστικό σε τούτη τη μηχανή. Αλλά, βέβαια, δεν υπάρχει και τίποτα το κρυφό σε δαύτη. Είναι απλώς μια μηχανή».

«Τι σόι μηχανή, Τζο;»

«Τι θα πει, τι σόι μηχανή; Είναι απλώς μια πολύπλοκη μηχανή».

«Ναι, Τζο», έκανα καρτερικά, «το βλέπω ότι είναι πολύπλοκη. Το θέμα είναι, τι κάνει».

«Τι θα πει τι κάνει; Δεν κάνει τίποτα, απλώς δουλεύει. Αυτό είναι το μόνο που κάνει. Δουλεύει». Ύστερα, πριν προλάβω να πω τίποτα, ο Τζο συνέχισε. «Μα τι έχει πάθει όλος ο κόσμος; Ελόγου σου, η μητέρα μου, ο γείτονάς μας ο Χερμπ, όλοι σας. "Τι κάνει;" ρωτάτε όλοι. Ε, λοιπόν, δεν κάνει απολύτως τίποτα. Είναι μια σκέτη μηχανή που δουλεύει. Είναι η μηχανή μου. Εγώ είμαι το αφεντικό της — εγώ τη διαφεντεύω, κι όχι ε-

κείνη εμένα. Κατάλαβες, Αλ;»

Όταν έκρινα ότι είχα αρχίσει να μπαίνω στο νόημα, του έκανα μερικές ακόμη ερωτήσεις. Δεν πέρασε πολλή ώρα πριν με μπλέξει περισσότερο από πριν. Τώρα, νομίζω ότι καταλαβαίνω πώς ένιωθε ο Τζο με τη Χ ή, μάλλον, πώς η Χ έκανε τον Τζο να νιώθει. Τον είχε κάνει να λαχταράει να φτιάξει μια μηχανή που να μπορεί να της λέει εκείνος τι να κάνει. Γεγονός είναι ότι δεν μπορούσα να το πιάσω τότε. Όταν έφυγα, ο Τζο στεκόταν ακόμη εκεί, με το ύφος ενός περήφανου χαζομπαμπά που καμάρωνε για τον κανακάρη του.

Βγαίνοντας έπεσα πάνω στην Άγκι που έμπαινε. «Αλ, την είδες;» με ρώτησε με κομμένη την ανάσα. «Τι πράγμα είναι αυτό, Αλ;»

«Άγκι μου», της είπα, «σε νόμιζα έξυπνο κορίτσι».

Τα μάτια της πήραν μια πιο σκληρή λάμψη. «Ασ' τα αυτά και λέγε μου, Αλ!»

Η στάση της με νευρίασε κάπως. «Είναι μυστικό, Άγκι», της είπα κοφτά. «Δεν μπορώ να σου πω τίποτα περισσότερο απ' ό,τι μου είπε ο Τζο. Ένα μόνο σου λέω: η μηχανή δουλεύει».

Η Άγκι έκανε μια θυμωμένη κίνηση με το κεφάλι της, και δίχως άλλη κουβέντα μπήκε στο σπίτι. Να μάθει να μη χώνει παντού τη μύτη της, είπα από μέσα μου. Ύστερα μπήκα στο αμάξι μου, έβαλα μπροστά και πήρα το δρόμο για το σπίτι μου.

Όπως αποδείχτηκε αργότερα, το μεγάλο κακό δεν είχε αρχίσει ακόμη. Σε μια μικρή πόλη σαν το Παρκσάιντ, ξέρετε, τίποτα δεν μένει για πολύ μυστικό. Μπορεί η μητέρα του Τζο να είπε κάτι σε μερικές φίλες της, κι εκείνες πήγαν να δουν τη μηχανή. Μπορεί, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, μερικοί από τους συναδέλφους στην Τέρνμπουλ να μυρίστηκαν ότι κάτι έτρεχε. Όπως και να 'χει, το πράγμα διαδόθηκε. Ο ένας το ψιθύριζε στον άλλο, και σε λίγο όλος ο κόσμος που

περνούσε απέξω γύριζε να κοιτάξει προς το σπίτι. Πριν ο Τζο προλάβει να πει κίμινο, ένας δημοσιογράφος από την *Κούριερ* του Παρκσάιντ έφτασε για να του πάρει συνέντευξη και να δει τη μηχανή του.

Δεν ξέρω κατά πόσο ο Τζο πήρε είδηση ότι ο άλλος ήταν δημοσιογράφος. Το σπίτι είχε γίνει σαν κέντρο διερχομένων, και το πιο πιθανό ήταν ο Τζο να μην κατάλαβε ποιος ήταν ο άλλος. Ο δημοσιογράφος του έκανε ένα σωρό ερωτήσεις και ο Τζο του έδωσε τις τυπικές πια απαντήσεις. Για την πλάκα του πράγματος, του επανέλαβε, «Είναι μυστικό», και μετά πρόσθεσε, «Είναι απλώς μια μηχανή που έφτιαξα στον ελεύθερο χρόνο μου — μια μηχανή που δουλεύει». Και ύστερα, με πολύ προσεκτικές εκφράσεις, επιχείρησε να του εξηγήσει τους αληθινούς λόγους που τον έσπρωξαν στην κατασκευή της.

Φαίνεται ότι ο δημοσιογράφος δεν ικανοποιήθηκε με τις εξηγήσεις του Τζο, και πρόσθεσε κάμποση δική του σάλτσα. Για να δώσει χρώμα και τα σχετικά... καταλαβαίνετε. Την άλλη μέρα η επικεφαλίδα της πρώτης σελίδας της *Κούριερ* έγραφε με πηχυαία γράμματα:

ΜΗΧΑΝΗΜΑ ΑΤΟΜΙΚΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ;
ΕΙΝΑΙ ΜΥΣΤΙΚΟ

Στο άρθρο που ακολουθούσε, ο φίλος μας ο δημοσιογράφος άφηνε τη φαντασία του να οργιάσει:

Ο συμπολίτης μας Τζόζεφ Μακσουήν, κάτοικος της οδού Παρκσάιντ 378, έχει στο κελάρι του κάτι που ίσως αποτελεί μια νέα επανάσταση για την επιστήμη. Πρόκειται για μια μηχανή — αλλά ο Μακσουήν αρνείται να διευκρινίσει τι είδους μηχανή είναι. Το μόνο που δέχτηκε να δηλώσει είναι ότι πρόκειται για ένα μυστικό μηχάνημα «που δουλεύει». Ο υπογράφων θα συνιστούσε στους επιστήμονες που εργάζονται στα ατομικά εργαστήρια του Όουκ Ριτζ και του Χάνφορντ ν' αρ-

χίσουν ν' ανησυχούν για τις δάφνες τους. Θα στοιχημάτιζα ό,τι έχω και δεν έχω ότι ο Τζο Μακσουήν, το παιδί της πόλης μας, έχει κατασκευάσει κάποιο ατομικό μηχάνημα εκεί στο κελάρι του. Η όλη συμπεριφορά του σχετικά με αυτή τη συσκευή κάνει ακόμη πιο ευλογοφανή αυτή την υπόθεση. Ο Μακσουήν εργάστηκε για την εφεύρεσή του...

Δεν χρειάζεται να επαναλάβω περισσότερα από το άρθρο· ο δημοσιογράφος συνέχιζε σ' αυτό το στυλ για άλλες δώδεκα παραγράφους ακόμη. Το άρθρο συνοδευόταν και από μια φωτογραφία του Τζο που την είχαν ξεθάψει κάπου από τα αρχεία αποφοίτων του γυμνασίου. Μεταξύ των άλλων, αναφερόταν και τ' όνομά μου. Είχα συνεργαστεί, λέει, με τον Τζο στην κατασκευή αυτού του ατομικού μηχανήματος!

Θα ξέρετε ποια ήταν η συνέχεια. Το άρθρο ήταν το σπίρτο που έβαλε τη φωτιά στην μπαρουταποθήκη. Το ίδιο βράδυ τα διεθνή πρακτορεία ειδήσεων άρπαξαν την ιστορία, και το άλλο πρωί φιγουράριζε σε όλες τις εφημερίδες της χώρας.

ΕΝΑΣ ΕΠΑΡΧΙΩΤΗΣ ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΚΡΑΤΑ ΣΤΟ ΧΕΡΙ ΤΟΥ ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ, διαλαλούσε μια εφημερίδα της Νέας Υόρκης. ΒΟΗΘΕΙΑ! ΜΥΡΙΖΕΙ ΑΤΟΜΙΚΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ, γκάριζε μια άλλη. Ειλικρινά, αν μου είχε πει κανείς από πριν ότι το πράγμα θα έπαιρνε αυτές τις διαστάσεις, θα τον έλεγα τρελό.

Ο Τζο μου τηλεφώνησε γύρω στις εννιά εκείνο το βράδυ, «Αλ», φώναξε, «είδες στις εφημερίδες...»

«Ναι», αποκρίθηκα. «Και το άκουσα και στο ραδιόφωνο».

«Δεν είχα καιρό να το ανοίξω», απάντησε ο Τζο. «Το τηλέφωνο δεν έχει σταματήσει να χτυπάει από τη στιγμή που κυκλοφόρησε η *Κούριερ*. Ακόμη κι ο δήμαρχος μου τηλεφώνησε. Αλ, κοντεύω να τρελαθώ — πώς του 'ρθε εκεινού του ζωντόβολου και μου έκανε τέτοια νίλα;»

«Τζο», του απάντησα, «δεν καταλαβαίνουν όλοι απλό χιούμορ. Μπορεί να νόμισε ότι πέτυχε το μεγάλο λαυράκι».

«Ναι, σίγουρα», έκανε ο Τζο. «Χριστέ μου! Προσπαθώ να τους εξηγήσω ότι όλα είναι παρεξήγηση — οι δημοσιογράφοι με παίρνουν συνέχεια — αλλά κανένας τους δεν θέλει να με ακούσει. Με ρωτάνε για επιστημονικά πράγματα που ούτε τα έχω ακούσει καν, και όταν τους λέω ότι δεν έχω ιδέα, νομίζουν ότι το κάνω από σεμνότητα. Για μια στιγμή, Αλ... Ένας μικρός μόλις έφερε ένα τηλεγράφημα. Έχουν φτάσει τριάντα δύο τηλεγραφήματα μέχρι στιγμής».

«Τι σκοπεύεις να κάνεις τώρα, Τζο;» τον ρώτησα.

«Δεν έχω ιδέα», μου αποκρίθηκε. «Κάθε φορά που λέω κάτι, βάζουν περισσότερα λόγια στο στόμα μου. Και δεν μπορώ — Αλ, πρέπει να σ' αφήσω τώρα. Ο μικρός του τηλεγραφείου φαίνεται ν' αδημονεί. Πάρε με το πρωί, Αλ».

Το να τον πάρω στο τηλέφωνο το άλλο πρωί δεν ήταν τόσο απλό όσο νόμιζε. Προσπάθησα να του τηλεφωνήσω δυο φορές γύρω στις οχτώ, αλλά και τις δυο φορές η γραμμή ήταν πιασμένη. Τελικά, έπρεπε να φύγω για το εργοστάσιο, κι έτσι ξεκίνησα με το αμάξι προς το σπίτι του Αλ με τη σκέψη να τον πάρω για τη δουλειά. Τι αφέλεια! Έφτασα όσο πιο κοντά στο σπίτι μπορούσα, αλλά υπήρχαν πολλά αμάξια παρκαρισμένα εκεί, κι ένα μικρό πλήθος ανθρώπων ήταν μαζεμένο απέξω. Αναγκάστηκα να συνεχίσω με τα πόδια.

«Από ποιο φύλλο είσαι, συνάδελφε;» με ρώτησε κάποια στιγμή ένας δίπλα μου.

Τότε πρόσεξα ότι οι μισοί από τους άντρες και κάμποσες από τις γυναίκες κρατούσαν φωτογραφικές μηχανές. Ήταν φως φανάρι ότι οι εφημερίδες είχαν εξαπολύσει τη μεγάλη επίθεση. Είχαν κουβαληθεί εκεί δημοσιογράφοι απ' όλες τις μεγάλες πόλεις. «Απλώς

είμαι ένας φίλος του Τζο», εξήγησα. Τι το ήθελα; Δεν ήταν και πολύ έξυπνο αυτό που είπα.

«Είσαι φίλος του Τζο Μακσουήν;» φώναξε ο άλλος. «Έι, παιδιά, είναι φίλος του Τζο Μακσουήν!»

Στη στιγμή όρμησαν όλοι πάνω μου και άρχισαν να με βομβαρδίζουν με εκατοντάδες ερωτήσεις: Πού είναι ο Μακσουήν τώρα; Πώς το έφτιαξε; Είναι αλήθεια ότι μπορεί να κινήσει ένα θωρηκτό με μονάχα δυο σταγόνες νερό; Είναι γεγονός ότι το αφεντικό του του πρόσφερε τρία εκατομμύρια δολάρια για τη συμμετοχή στο ένα τέταρτο από τα κέρδη; Από πότε το ξέρεις;

Κράτησα όσο άντεχα, και μετά το έβαλα στα πόδια προς το αμάξι μου. Σάλταρα μέσα, έβαλα μπροστά, και οχτώ τετράγωνα παρακάτω σταμάτησα και δοκίμασα να πάρω τηλέφωνο από ένα μπαράκι. Η γραμμή εξακολουθούσε να είναι πιασμένη. Πέντε λεπτά αργότερα προσπάθησα πάλι. Τζίφος. Έκανα τρεις ακόμη προσπάθειες, και στην τέταρτη τον πέτυχα.

Η φωνή του Τζο ακούστηκε φοβερά κουρασμένη. «Λέγετε». Ήταν σχεδόν σαν γρύλισμα.

«Εδώ Αλ. Πέρασα από το σπίτι σου, αλλά—»

«Το ξέρω. Σε είδα πίσω από τις κουρτίνες. Αλ, δεν έκλεισα μάτι όλη νύχτα. Πού είσαι τώρα;»

Του είπα.

«Θα προσπαθήσω να έρθω από κει», συνέχισε ο Τζο. «Μη φύγεις. Περίμενέ με».

Κατέβασα το ακουστικό και πήγα να καθίσω στον πάγκο. Το ραδιόφωνο έπαιζε κάποιο χορευτικό κομμάτι, αλλά ξαφνικά η μουσική σταμάτησε απότομα κι ακούστηκε η φωνή ενός εκφωνητή.

«Διακόπτουμε για έκτακτο δελτίο ειδήσεων από το Παρκσάιντ της πολιτείας της Νέας Υόρκης. Ενώ ολόκληρη η χώρα είναι περήφανη για την ιδιοφυΐα και επινοητικότητα του νεαρού Τζόζεφ Μακσουήν, που λέγεται ότι κατασκεύασε την πρώτη αληθινή ατομική μηχανή της εποχής μας, οι επίσημες αρχές του Παρ-

κσάιντ ενημερώθηκαν ότι ο στρατός σκοπεύει πολύ σύντομα ν' αναλάβει υπό την εποπτεία του το όλο Σχέδιο Μακσουήν. Ήδη ο αντισυνταγματάρχης Τζωρτζ Π. Τρηξ, γνωστός για το ρόλο του στην κατασκευή της πρώτης ατομικής βόμβας, αναχώρησε για το Παρκσάιντ με ειδικό υπηρεσιακό αεροσκάφος. Ακολουθούν οι συνεργάτες του. Ο—».

«Ο στρατός!» φώναξε, πηδώντας πάνω.

Ο μπάρμαν χασμουρήθηκε. «Συμβαίνει κι αυτό», μου είπε παρήγορα.

«Μα αυτοί είναι εντελώς παλαβ—» Σταμάτησα απότομα για ν' ακούσω και τη συνέχεια.

«...σύμφωνα με το νομοσχέδιο Τσάλλεντορ-Κολλάντερ-Ουίνγκλ-Ουάνγκερ», έλεγε ο εκφωνητής, «οι ένοπλες δυνάμεις έχουν το δικαίωμα να θέτουν υπό τον έλεγχό τους οτιδήποτε κρίνουν ζωτικό για την άμυνα της χώρας. Εικάζεται ότι η μηχανή του νεαρού Μακσουήν θα τεθεί σύντομα υπό επίσημο κρατικό έλεγχο».

«Επίσημο κρατικό έλεγχο!» Δεν μπορούσα να πιστέψω στ' αυτιά μου και κούνησα το κεφάλι μου για να συνέλθω.

«Είναι φυσικό», σχολίασε ο μπάρμαν. «Δεν μπορείς να παίζεις έτσι με την ατομική ενέργεια».

«...και στην αίθουσα της Γερουσίας σήμερα το πρωί», συνέχιζε η φωνή στο ραδιόφωνο, «ο γερουσιαστής Μπερτζ Φούλσομ ανακοίνωσε ότι θα προτείνει ένα νομοσχέδιο για τη διάθεση κονδυλίου ενός εκατομμυρίου δολαρίων προκειμένου να ληφθούν τα απαραίτητα μέτρα για τη διαφύλαξη αυτού του νεότατου όπλου της χώρας. Εξάλλου, ο Χέυντεν Κράτσερ, μέλος της βουλής των Αντιπροσώπων, ενδέχεται να φέρει προς ψήφιση ένα νομοσχέδιο που θα παρέχει ένα ανάλογο ποσό για την ανάπτυξη των υπηρεσιών ασφαλείας της χώρας. "Πρέπει πάση θυσία να διαφυλάξουμε αυτό το μυστικό", ανακοίνωσε σήμερα το

πρωί στους δημοσιογράφους ο Κράτσερ, "και να το κρατήσουμε ασφαλές εντός των ορίων του λίκνου της δημοκρατίας όπου γεννήθηκε"».

«Τι στο διάολο—» Το βούλωσα πάλι για ν' ακούσω.

«... κανένα κονδύλιο, μέχρι στιγμής, για επιπρόσθετες έρευνες στη μηχανή του Μακσουήν. Πάντως, ένα γερουσιαστής, που ζήτησε να διατηρηθεί η ανωνυμία του, ανέφερε ότι ένα τέτοιο νομοσχέδιο μπορεί να εισαχθεί προς ψήφιση τον άλλο μήνα. Όπως πρόσθεσε ο ίδιος, "Δεν θέλουμε να βιάσουμε τα πράγματα σ' αυτή την υπόθεση". Στο μεταξύ ο αντίκτυπος της εφεύρεσης στο κοινό υπήρξε τεράστιος. Ήδη στο Χόλλυγουντ κάμποσες κινηματογραφικές εταιρίες προσπαθούν ν' αγοράσουν τα πρώτα δικαιώματα για το γύρισμα μιας βιογραφία του Μακσουήν. Στη Νέα Υόρκη ο εκδοτικός οίκος Σταντ Πρες ανακοίνωσε σχέδιο για ένα νέο τόμο με τίτλο *Αυτό Είναι!* μια ιστορική ανασκόπηση της Εποχής των Ατομικών Μηχανών. Αλλά και στο Παρκσάιντ σήμερα το πρωί, ο δήμαρχος Ε. Ρ. Ρίσκο ανακοίνωσε ότι θα ζητήσει από το δημοτικό συμβούλιο της πόλης να εγκρίνει κονδύλια τριάντα επτά χιλιάδων δολαρίων για την ανέγερση αδριάντα στη μνήμη του Άντολφ Μακσουήν, πατέρα του νεαρού εφευρέτη. Ο Μακσουήν ο πρεσβύτερος σκοτώθηκε κατά τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, και στον αδριάντα θ' απεικονίζεται με τη στολή του και κρατώντας στα χέρια του το νεογέννητο γιο του. Το βρέφος, εξάλλου, θα σφίγγει στο χέρι του ένα σύμβολο του ατόμου».

Αναρωτήθηκα αν στ' αλήθεια καθόμουν εκεί στο μπαρ ή αν ονειρευόμουν.

«... ο σταθμός μας», συνέχισε ο εκφωνητής, «προσπάθησε αρκετές φορές σήμερα το πρωί να πάρει μια αποκλειστική συνέντευξη από τον Μακσουήν, αλλά δυστυχώς δεν μπορέσαμε να αποσπάσουμε παρά μονάχα μια σύντομη δήλωση από τη μητέρα του. "Το 'ξε-

ρα ότι ο Τζόζεφ κάτι μαγείρευε εκεί κάτω στο κελάρι'', μας είπε η κυρία Μακσουήν».

Μια γυναίκα μπήκε στο μπαρ και ήρθε να καθίσει δίπλα μου. «Γεια σου, Αλ», με χαιρέτησε με μπάσα φωνή. «Έλα να φεύγουμε».

Αναπήδησα σαν να με είχε τσιμπήσει σφήκα — τα νεύρα μου είχαν αρχίσει να σμπαραλιάζουν. «Τζο», τραύλισα, «τι μασκαραλίκια είναι αυτά!» Κοίταξα το πελώριο λουλουδάτο καπέλο του, το φουστάνι του και το παλτό του με το γούνινο γιακά. «Πώς έγινες έτσι;»

«Μεταμφιέστηκα με κάτι ρούχα της μητέρας μου, και μετά το 'σκασα από πίσω, πηδώντας στο διπλανό κήπο του κυρίου Χερμπ», εξήγησε ο Τζο. «Ύστερα βγήκα κανονικά από την μπροστινή πόρτα του, και μάλλον θα με πέρασαν όλοι για τη μητέρα του Χερμπ. Άντε τώρα να του δίνουμε από δω».

Έκανα να πληρώσω το λογιαριασμό, αλλά μετά θυμήθηκα ότι δεν είχα πιει τίποτα. Έτσι βγήκαμε στο δρόμο και μπήκαμε στο αμάξι μου. Τη στιγμή ακριβώς που έβαζα μπροστά, είδα μια κοπέλα να διασχίζει το δρόμο πιο κάτω. «Περίμενε, Τζο», έκανα. «Η Άγκι δεν είναι εκείνη εκεί πέρα;»

«Ναι, αυτή 'ναι!» φώναξε ο Τζο, και την άλλη στιγμή έτρεχε στο δρόμο προς το μέρος της. Τον ακολούθησα, με την υποψία ότι θα χρειαζόταν να δοθούν ορισμένες εξηγήσεις.

Είχα δίκιο.

Η Άγκι τίναξε πέρα το χέρι του Τζο και συνέχισε το δρόμο της. Ο Τζο έμεινε για μια στιγμή να την κοιτάζει χαζά, και μετά έτρεξε πάλι πίσω της και δοκίμασε να τη σταματήσει πιάνοντάς την από το μπράτσο. «Μπορώ να σου τα εξηγήσω όλα, Άγκι, φτάνει να με αφήσεις να σου μιλήσω», την ικέτεψε.

Η Άγκι γύρισε και του άστραψε ένα χαστούκι.

«Άγκι, σε παρακαλώ...»

«Σε παρακαλώ, σου λέει ο κύριος!» βρυχήθηκε εκείνη. «Τζο Μακσουήν, θαυμάζω το θράσος σου να μου το κάνεις εμένα αυτό!»

«Ποιο αυτό;»

«Το θράσος σου δεν έχει όρια! Να δουλεύει ο κύριος μυστικά σε μια ατομική μηχανή και να μη μου πει τίποτα! Ε, αυτό πια—»

«Άγκι μου, εγώ δεν—»

«Τζο Μακσουήν, είσαι το πιο ελεεινό και ποταπό πλάσμα που—»

Στο μεταξύ ένα πλήθος περιέργων είχε αρχίσει να μαζεύεται γύρω μας. Στο κάτω κάτω, δεν βλέπεις κάθε μέρα έναν άντρα ντυμένο γυναίκα να διαπληκτίζεται με μια κοπέλα στη μέση του δρόμου. Ούτε κι ακούς συχνά μια κοπέλα να σέρνει σε κάποιον όσα έσερνε η Άγκι στον Τζο.

Ο Τζο στεκόταν εκεί και την άκουγε σιωπηλός. Ύστερα φάνηκε να συνειδητοποιεί ότι δεν έβγαινε τίποτα έτσι. Εκείνη περίπου τη στιγμή κάποιος από το πλήθος φώναξε, «Μα, αυτός είναι ο Μακσουήν! Ο ατομικός επιστήμονας!» Ο Τζο κι εγώ το βάλαμε στα πόδια προς το αμάξι μου, πηδήσαμε μέσα και πατήσαμε γκάζι. Φεύγοντας, κοίταξα πίσω, αλλά η Άγκι ούτε που είχε γυρίσει το κεφάλι της.

Ο Τζο καθόταν σιωπηλός ενώ οδηγούσα. Ύστερα από λίγο έβγαλε το λουλουδάτο καπέλο του και το φουστάνι, και τα πέταξε στο πίσω κάθισμα μένοντας με τα εσώρουχα. «Ξέρεις, Αλ», αναστέναξε, «αν είχα στ' *αλήθεια* εφεύρει μια ατομική μηχανή δεν θα με πίστευε κανένας».

«Σίγουρα», απάντησα. Ήδη, ύστερα από όλα αυτά, τίποτα δεν θα με παραξένευε. Συνεχίσαμε το δρόμο μας προς το Σένταρ Χιλ, μια μικρή πόλη καμιά εικοσιπενταριά χιλιόμετρα από το Παρκσάιντ. Κάπου στη διαδρομή έκανα μια στάση σ' ένα πολυκατάστημα κι αγόρασα μια φόρμα για τον Τζο. Ευτυχώς είχε σκε-

φτεί να πάρει και το πορτοφόλι του μαζί. Αλλά εξακολουθούσε να μένει σιωπηλός — απλώς καθόταν δίπλα μου με τα μάτια κλειστά.

Θα είχα κάνει καμιά εξηνταριά χιλιόμετρα, όταν ο Τζο αποφάσισε να ανοίξει πάλι το στόμα του. «Αλ, νομίζω ότι πρέπει να κάνω μια ακόμη προσπάθεια. Κάνε σε παρακαλώ μια στάση στο επόμενο βενζινάδικο». Έτσι κι έγινε, και ο Τζο κατέβηκε να τηλεφωνήσει στον αρχισυντάκτη της *Κούριερ*. «Εδώ Τζο Μακσουήν...» είπε. Ύστερα το πρόσωπό του πήρε μια σαστισμένη έκφραση. Γύρισε το κεφάλι του από το ακουστικό και με κοίταξε. «Μου το έκλεισε κατάμουτρα! Δεν πίστεψε ότι ήμουν εγώ. "Ποιον προσπαθείς να δουλέψεις;" μου είπε».

«Ωχ Θεέ μου!» βόγκηξα. «Δεν κάνεις ακόμη μια προσπάθεια;»

«Όχι. Καλύτερα να γυρίσουμε πίσω. Θα τους αναγκάσω να με ακούσουν τούτη τη φορά».

Καθώς βγαίναμε απο το βενζινάδικο, ένας πιτσιρικάς που δούλευε στην αντλία τον παρακάλεσε, «Μπορώ να έχω ένα αυτόγραφό σας, κύριε Μακσουήν;»

«Όχι, δεν μπορείς», γρύλισε ο Τζο. «Άει παράτε με!»

Ήταν η πρώτη φορά που άκουγα τον Τζο να μιλά έτσι άσχημα σ' ένα παιδί. Πω πω τι ζημιά είχε πάθει ο άνθρωπος με τούτη την ιστορία! σκέφτηκα. Πήραμε το δρόμο της επιστροφής οδηγώντας αργά, και σ' ολόκληρη τη διαδρομή ο Τζο δεν άνοιξε το στόμα του παρά μονάχα μια φορά. «Δεν καταλαβαίνω τι την έπιασε την Άγκι κι έκανε έτσι», μουρμούρισε.

Όταν αναχωρήσαμε από το μπαρ του Παρκσάιντ η ώρα θα πρέπει να ήταν γύρω στις δέκα με δέκα και μισή, και τώρα το ρολόι μου έδειχνε κοντά δύο. Έστριψα στο δρόμο που ήταν το σπίτι του κι αναρωτήθηκα τι μας επιφύλασσε ακόμη το μέλλον. Δεν χρειάστηκε

να περιμένω και πολύ για την απάντηση.

Πέρα στο δρόμο, κάτι φαινόταν να συμβαίνει μπροστά από το τετράγωνο μας. Στην αρχή φαντάστηκα ότι θα ήταν το πλήθος των περιέργων μπροστά από το σπίτι του Τζο, αλλά έκανα λάθος. Αν ήξερα περί τίνος επρόκειτο, θα είχα κάνει επιτόπου στροφή εκατόν ογδόντα μοιρών, θα πατούσα τέρμα το γκάζι και δεν θα σταματούσα πριν βρεθούμε διακόσια χιλιόμετρα μακριά από την πόλη. Αλλά δυστυχώς δεν το 'ξερα· έτσι συνεχίσαμε. Όταν φτάσαμε κοντά, είδαμε ότι κάποιοι είχαν στήσει ένα οδόφραγμα ή μπλόκο, αποκόβοντας το δρόμο μας απο την κυκλοφορία. Στο οδόφραγμα υπήρχε μια πινακίδα που στην αρχή δυσκολευτήκαμε να πιστέψουμε αυτό που έγραφε: «Στρατιωτική Περιοχή — Απαγορεύεται η Είσοδος».

Ένας λοχίας της στρατονομίας, οπλισμένος με πιστόλι και γκλοπ, πλησίασε το αμάξι μας. «Τι θέλετε εσείς εδώ;»

«Εδώ μένω», του εξήγησε ο Τζο. «Τι τρέχει;»

«Πώς λέγεστε;» ρώτησε ο λοχίας, βγάζοντας από την τσέπη του ένα φύλλο χαρτιού.

«Μακσουήν. Και ο φίλος μου Αλ Νάιλς».

Ο λοχίας κοίταξε διαπεραστικά τον Τζο, ενώ σε μένα έριξε μια φευγαλέα ματιά. «Για να δούμε τα χαρτιά σας. Στοιχεία ταυτότητας και οι δύο».

Βγάλαμε τα πορτοφόλια μας και του δείξαμε τις άδειες οδήγησης, τα στρατιωτικά μας απολυτήρια και τις άδειες εισόδου στην Τέρνμπουλ.

«Μμμ», έκανε ο λοχίας, αφού μελέτησε πάλι τη λίστα του. «Μάλλον είστε εντάξει», αποφάνθηκε τελικά. «Καλύτερα να πάτε κατευθείαν στο σπίτι σας, κύριε Μακσουήν. Κι εσείς μαζί του, κύριε Νάιλς. Ο συνταγματάρχης θέλει να μιλήσει και στους δυο σας».

Δεν μας επέτρεψε να περάσουμε με το αμάξι, έτσι κατεβήκαμε και συνεχίσαμε με τα πόδια. «Τι λες να σημαίνουν πάλι όλα αυτά, Αλ;» με ρώτησε ο Τζο. «Τώ-

ρα, πες μου, περπατάμε στ' αλήθεια στην οδό Παρκσάιντ ή ονειρευόμαστε;»

Δεν απάντησα — όλη μου η προσοχή ήταν απορροφημένη από τα όσα συνέβαιναν μπροστά στο σπίτι του Τζο. Τρία στρατιωτικά καμιόνια ήταν σταθμευμένα εκεί, ενώ ολόγυρα υπήρχε ένα τσούρμο από άντρες της στρατονομίας. Όλοι φαίνονταν βλοσυροί και πολύ επαγγελματικοί. Ένας από δαύτους κάρφωνε μια πινακίδα στην είσοδο του σπιτιού, που έλεγε ΑΚΡΩΣ ΑΠΟΡΡΗΤΗ ΠΕΡΙΟΧΗ. Ένας άλλος μας είδε κι ήρθε προς το μέρος μας.

«Ταυτότητες», γάβγισε.

Του δείξαμε τα ίδια χαρτιά που είχαμε δείξει και στον πρώτο. Ο στρατονόμος τα εξέτασε και μετά μπήκε στο σπίτι του Τζο. Βγήκε πάλι σε δυο λεπτά. «Λοιπόν, ο συνταγματάρχης Τρηξ λέει ότι, για την ώρα, είστε εντάξει. Τώρα πρέπει να κατέβετε στο κελάρι και να τον περιμένετε εκεί. Θα σας δει σε καμιά ώρα».

«Τι τρέχει εδώ πέρα;» ρώτησε ο Τζο. «Τι συνταγματάρχης μου τσαμπουνάς τώρα;»

«Είναι ο αντισυνταγματάρχης Τζωρτζ Π. Τρηξ, υπεύθυνος επί των ερευνών», εξήγησε ο άλλος. «Προχωρήστε. Και προσπαθήστε να μην κάνετε θόρυβο περνώντας από το χολ. Ο συνταγματάρχης είναι πολύ απασχολημένος».

«Πειράζει αν μασάω τσίκλα;» τον ρώτησα.

«Αφήστε την πλάκα», είπε ο στρατονόμος. «Εδώ πρόκειται για σοβαρή υπόθεση».

Έτσι μπήκαμε στο σπίτι. Η πόρτα του σαλονιού ήταν κλειστή, και διασχίσαμε το χολ ώς την είσοδο προς το κελάρι — όπου χρειάστηκε να δείξουμε πάλι τα χαρτιά μας σ' έναν ακόμη στρατονόμο — κι αρχίσαμε να κατεβαίνουμε τις σκάλες. Στα μισά, σαν ξάφνου να είχε θυμηθεί κάτι, ο Τζο γύρισε απότομα. «Αλ», έκανε αρπάζοντας το μπράτσο μου, «τι έκαναν στη μητέρα μου;»

«Χριστέ μου!» βόγκηξα ανύσυχα. Αμέσως κάναμε μεταβολή, ανεβήκαμε τρέχοντας τις σκάλες και βροντήσαμε τις γροθιές μας στην πόρτα. Μας άνοιξε ο στρατονόμος.

«Τι κάνατε στη μητέρα μου, παλιο—» βρυχήθηκε ο Τζο.

Ο στρατονόμος δεν έδειξε να πειράζεται. «Ο συνταγματάρχης έκρινε ότι θα ήταν καλύτερα γι' αυτή αν μετακόμιζε κάπου αλλού για όσο θα κρατούσαν οι έρευνες», εξήγησε. «Η κυρία Μακσουήν φιλοξενείται τώρα στο ξενοδοχείο Παρκσάιντ — με έξοδα του κράτους βέβαια».

«Πολύ ευγενικό από μέρους του κράτους», έκανε σαρκαστικά ο Τζο.

«Τίποτε άλλο;» ρώτησε ο στρατονόμος.

«Ναι. Πάρε την *Κούριερ* στο τηλέφωνο και ζήτα να μας στείλει ένα δημοσιογράφο της προκοπής», γρύλισε ο Τζο. «Κάποιον που να έχει μια στάλα νιονιό και στοιχειώδεις γνώσεις της γλώσσας μας».

«Λυπάμαι», αποκρίθηκε ο άλλος, «αλλά ο συνταγματάρχης δεν επιτρέπει την είσοδο σε δημοσιογράφους».

Ο Τζο τον κοίταξε άναυδος, κούνησε το κεφάλι του, και μετά κοίταξε εμένα. Τον κοίταξα κι εγώ. Μετά κάναμε μεταβολή και κατεβήκαμε τις σκάλες.

Στο κελάρι είχαν όλα τα φώτα αναμμένα, συν κάμποσα άλλα που είχαν προσθέσει αυτοί. Ο χώρος ήταν πιο άπλετα φωτισμένος και από το δρόμο έξω. Η μηχανή του Τζο στεκόταν στο κέντρο του δαπέδου, σιωπηλή, λες και περίμενε κι αυτή κάτι να συμβεί. Καθίσαμε στον ξύλινο πάγκο και κοιτάζαμε το αναθεματισμένο κατασκεύασμα. Αχ, σε τι μπελάδες μας έβαλες, σκέφτηκα. Σε τι μπελάδες!

«Αλ», έκανε ο Τζο τελικά, «πώς να τους δώσω να το καταλάβουν;»

«Απλώς θα πρέπει να τους το ξαναπείς καθαρά και

σταράτα. Δεν μπορείς να κάνεις και τίποτα άλλο. Εξήγησέ το σ' εκείνο το συνταγματάρχη».

«Αλ, ξέρεις τώρα πώς σκέφτονται οι συνταγματάρχες», γρύλισε μέσα από τα δόντια του ο Τζο.

«Έχεις δίκιο», μουρμούρισα.

Το πώς σκεφτόταν ο συγκεκριμένος συνταγματάρχης το διαπιστώσαμε το επόμενο λεπτό. Μια φωνή ακούστηκε να γκαρίζει από το κεφαλόσκαλο. «Ε, εσείς εκεί κάτω!» Επακολούθησε μια σύντομη σιωπή και μετά ένα βαρύ σώμα άρχισε να κατεβαίνει τα σκαλιά. Την άλλη στιγμή είχαμε την πρώτη μας γνωριμία με το συνταγματάρχη Τζωρτζ Π. Τρης.

Ήταν πολύ τύπος, αυτό το παραδέχομαι. Έμοιαζε κάπως με βουνό με χιονισμένη την κορφή, μονάχα που αυτός είχε τρία προγούλια. Στο στήθος του είχε πλάκα κάπου τέσσερις σειρές σειρήτια από παράσημα και μετάλλια, μαζί και ένα για σκοποβολή. Ο Τζο κι εγώ σηκωθήκαμε από τον πάγκο. Είχαμε πείρα από γαλονάδες.

Ο συνταγματάρχης γύρισε προς το μέρος μου και είπε, «Χαίρομαι που σας γνωρίζω, κύριε Μακσουήν».

«Αυτός είναι ο Μακσουήν», του εξήγησα δείχνοντας τον Τζο. Από τη στιγμή εκείνη και μετά ο συνταγματάρχης ούτε που καταδέχτηκε να μου ρίξει δεύτερη ματιά. Άρπαξε το χέρι του Τζο και το έσφιξε γοργά, σαν να ήταν κάτι που βιαζόταν να το τελειώνει για να συνεχίσει σε πιο σημαντικά πράγματα. Ύστερα έκανε ένα βήμα πίσω και κοίταξε ολόγυρα στο κελάρι, σαν να έκανε πρωινή επιθεώρηση θαλάμου.

«Κύριε συνταγματάρχα», άρχισε ο Τζο. «Πρώτα απ' όλα θα ήθελα να σας διαβεβαιώσω ότι η όλη υπόθεση δεν είναι παρά—»

Ο συνταγματάρχης ούτε που τον άκουγε καν. Κοίταξε στα ράφια πάνω από τον πάγκο. «Αυτά τα ράφια», παρατήρησε, «θέλουν ξεσκόνισμα. Η σκόνη στα ράφια αποτελεί παράγοντα κινδύνου».

Τα μάτια του Τζο πετάχτηκαν έξω. «Μάσ'τα», έκανα εγώ. «Εκεί στην Τέρνμπουλ που δουλεύουμε δεν ξέρετε πόσος κόσμος σκοτώνεται καθημερινά από πτώσεις σκόνης στα κεφάλια τους».

Ο συνταγματάρχης δεν είχε καν συνείδηση της ύπαρξής μου. «Λοιπόν, κύριε Μακσουήν», συνέχισε, «μπορώ να δω τις αναφορές σας; Θα χρειαστεί να τις μελετήσω για την έρευνά μου. Μου τις δίνετε, παρακαλώ;»

«Αναφορές;» ψέλλισε ο Τζο. «Μα δεν υπάρχουν—»

«Κύριε Μακσουήν», τον διέκοψε ο συνταγματάρχης, «μην ανησυχείτε· μπορείτε να μου έχετε απόλυτη εμπιστοσύνη. Βρίσκομαι εδώ κατόπιν εντολής του ίδιου του αρχηγού, βάση διαταγών από τον υπουργό άμυνας. Θα ληφθούν όλα τα απαραίτητα μέτρα ασφαλείας. Δεν πρόκειται να διαρρεύσει το παραμικρό. Μπορείτε να μου δώσετε τα χαρτιά σας με απόλυτη σιγουριά για την ασφάλειά τους».

«Συνταγματάρχα μου», ξέσπασε ο Τζο, «σκασίλα μου κι αν ήρθατε εδώ κατόπιν εντολής ακόμη και του φαντάσματος του Ισαάκ Νεύτωνα!» Ο Τζο είχε πάρει μια πολύ παράξενη έκφραση — πιο παράξενη από κάθε άλλη που ήξερα.

«Σας παρακαλώ, κύριε Μακσουήν», είπε ο συνταγματάρχης. «Έχω και πολλά άλλα καθήκοντα να φέρω σε πέρας. Πρέπει, λόγου χάρη, να διερευνήσω το ενδεχόμενο να εγκαταστήσουμε μια ασπίδα ραντάρ γύρω από το σπίτι. Έχω ακόμη — τέλος πάντων, έχω βαρυφορτωμένο πρόγραμμα, καταλαβαίνετε. Λοιπόν, θα έχετε την καλοσύνη να μου δώσετε τα χαρτιά;»

«Όχι, κύριε συνταγματάρχα», απάντησε αγανακτισμένα ο Τζο. «Και ο λόγος γι' αυτό είναι—»

Τα προγούλια του συνταγματάρχη τρεμούλιασαν σπασμωδικά πριν διακόψει πάλι τον Τζο. «Αρνείστε, κύριε Μακσουήν; Αρνείστε ν' αναγνωρίσετε την εξουσία μου;»

«Δεν αρνούμαι τίποτα», φώναξε ο Τζο. «Απλώς σας λέω ότι δεν υπάρχουν χαρτιά. Και θέλω να σας πω και κάτι άλλο. Εγώ—»

«Πώς είπατε;» Ο αντισυνταγματάρχης Τζωρτζ Π. Τρηξ πήρε μια έκφραση σαν να μην πίστευε στ' αυτιά του. «Δεν υπάρχουν χαρτιά; Τότε δώστε μου τα τεχνικά σχέδιά σας».

«Δεν έχω ούτε χαρτιά, ούτε σχέδια, ούτε τίποτα!»

«Δεν καταλαβαίνω. Ομολογώ ότι δεν περίμενα κάτι τέτοιο, κύριε Μακσουήν», είπε ο συνταγματάρχης μ' ένα ζορισμένο στρατιωτικό γελάκι. «Ειλικρινά, όμως, δεν μπορώ να χάνω το χρόνο μου με αστεία. Ο αρχηγός περιμένει την αναφορά μου. Τώρα, αν έχετε την καλοσύνη, θα ήθελα μια επίδειξη λειτουργίας της μηχανής. Έτσι, για να πάρω μια χοντρική ιδέα των δυνατοτήτων της».

Ο Τζο πλησίασε στον πάγκο του. «Καλά, λοιπόν», γρύλισε. «Επίδειξη θέλετε; Επίδειξη θα 'χετε. Ίσως έτσι να καταλάβετε επιτέλους ότι το όλο κατασκεύασμα είναι—» Και γύρισε το διακόπτη.

Τα υπόλοιπα λόγια του πνίγηκαν στους κρότους και τα μουγκρητά της μηχανής. Οι ιμάντες άρχισαν να κινούνται, οι τροχοί και τα γρανάζια να γυρίζουν, τα φωτάκια ν' αναβοσβήνουν, τα πιστόνια να κλοτσάνε μπρος πίσω — γενικά το μηχάνημα έκανε ένα σαματά άλλο πράγμα! Θα μπορούσα να πω ότι έκανε όλη σχεδόν τη φιγούρα που θα περίμενε κανείς και από μια αληθινή ατομική μηχανή.

Ο συνταγματάρχης εντυπωσιάστηκε φοβερά· αυτό μπορούσε να το δει ο καθένας. «Τι απόδοση έχει;» γκάρισε για ν' ακουστεί πάνω από τον ορυμαγδό.

«Απόδοση σε τι πράγμα;» γκάρισε κι ο Τζο.

«Πόσο παράγει;» ούρλιαξε ο συνταγματάρχης.

«Τίποτα!» ούρλιαξε κι ο Τζο. «Δεν παράγει τίποτα!»

Ο συνταγματάρχης δεν μπορούσε να τον ακούσει και του έκανε νόημα να σβήσει τη μηχανή. «Δεν παράγει τίποτα σας λέω», επανέλαβε ο Τζο όταν σταμάτησε ο ορυμαγδός. «Δεν είναι αυτό που νομίζετε, συνταγματάρχα μου. Είναι μονάχα μια μηχανή — μια σκέτη μηχανή. Την έφτιαξα για να σκοτώσω την ώρα μου. Απλώς δουλεύει, κι αυτό είναι όλο».

Ο συνταγματάρχης ανασήκωσε καρτερικά τους ώμους του και μετά πήγε στη βάση της σκάλας. «Ταγματάρχα Στώτον!» βρυχήθηκε, «Ταγματάρχα Μπράουν! Ανθυπολοχαγέ Ουάινμπεργκ! Ανθυπολοχαγέ Μπορστ! Λοχία Ήγκλις!»

Όρμησαν όλοι κάτω, και στάθηκαν εκεί στη γραμμή, σαν μολυβένια στρατιωτάκια. «Διατάξτε, κύριε συνταγματάρχα», έκανε ένας από τους ανθυπολοχαγούς.

«Σε πόσο θα εκτιμούσατε την απόδοσή της;» ρώτησε εκείνος.

Ο ανθυπολοχαγός έβγαλε από την τσέπη του κάτι που έμοιαζε με ιατρικό θερμόμετρο και, κλείνοντας το ένα μάτι του, κοίταξε μέσα από δαύτο τη μηχανή. «Γύρω στα σαράντα», αποφάνθηκε τελικά. Όλοι οι άλλοι αξιωματικοί είχαν βγάλει μπλοκάκια κι έγραφαν.

Ο συνταγματάρχης κούνησε το κεφάλι του ευχαριστημένα. «Είναι σωστό το νούμερο, κύριε Μακσουήν;»

«Σαράντα τι;» ρώτησε ο Τζο.

«Σας παρακαλώ, κύριε Μακσουήν», διαμαρτυρήθηκε ο συνταγματάρχης. «Ας σοβαρευτούμε επιτέλους. Εδώ σας—»

«Σκασμός!» βρυχήθηκε ο Τζο. Το πρόσωπό του είχε ξαφνικά γίνει μελιτζανί και η ανάσα του έβγαινε σφυριχτή. «Από την αρχή προσπαθώ να σας εξηγήσω πώς έχει το πράγμα, και δεν μ' αφήσατε ν' αρθρώσω λέξη! Ναι, να σοβαρευτούμε, γιατί να μη σοβαρευτούμε; Γι' αυτό κι εγώ—» Και ο Τζο άρπαξε ένα γαλλικό κλειδί από τον πάγκο και άρχισε να το κραδαίνει σαν ρόπαλο.

Όλοι οι αξιωματικοί σταμάτησαν να γράφουν.

«Θα σας δείξω αμέσως τι απόδοση έχει!» γκάρισε έξαλλος ο Τζο. «Θα σας δείξω εγώ τι κάνει τούτη η αναθεματισμένη η μηχανή μου!»

Και πριν κανένας προλάβει να συνειδητοποιήσει τι γινόταν, ο Τζο σάλταρε προς τη μηχανή και άρχισε να την κοπανάει άγρια με το κλειδί του. Έσπασε πρώτα το ταμπλό με τα ρολόγια, μετά ξεκόλλησε έναν ιμάντα, ξεχαρβάλωσε έναν τροχό, έσπασε ένα γρανάζι...

Ο συνταγματάρχης συνήλθε γρήγορα από την πρώτη του σαστιμάρα. Και αντέδρασε — ή, μάλλον, οι άντρες του αντέδρασαν. Τρεις από δαύτους όρμησαν πάνω στον Τζο, ενώ άλλοι δύο άρπαξαν εμένα. Κάποιος βρυχήθηκε «Προδοσία!» Την άλλη στιγμή άρχισαν να φωνάζουν, να γκαρίζουν και να βρυχιώνται όλοι μαζί, με τα ξεφωνητά του Τζο ν' ακούγονται πάνω από το κομφούζιο: «Δεν μπορείτε να μου το κάνετε αυτό! Δική μου είναι η μηχανή και θα τη σπάσω όταν μου κάνει κέφι! Άσ' τε με κάτω! Είσαστε θεοπάλαβοι, όλοι σας! Δεν είναι ατομική μηχανή!»

Για να μην τα πολυλογούμε, χρειάστηκε να μεταφέρουν σηκωτό τον Τζο στο πάνω πάτωμα. Ακολούθησα κι εγώ, με δυο απ' αυτούς να με βοηθούν στο ανέβασμα. Και μετά μας έφεραν εδώ και μας κλείδωσαν στο δωμάτιο του Τζο.

Ο Τζο είναι ήρεμος τώρα. Όπως σας είπα, μόλις κουβέντιασα το όλο θέμα μαζί του, και ήδη έχω καταγράψει την ιστορία στο χαρτί. Μπορεί να μου ξέφυγαν μερικές λεπτομέρειες, αλλά νομίζω ότι δεν παρέλειψα τίποτα σοβαρό.

Ο Τζο μου είπε ότι, κατά τη γνώμη του, ο λόγος που έγινε ό,τι έγινε είναι γιατί μερικοί άνθρωποι θέλουν να βλέπουν πράγματα εκεί που δεν υπάρχουν. Ο Τζο παραδέχεται ότι το αστείο του να πει ότι η μηχανή είναι μυστική ήταν μάλλον κακή ιδέα, γιατί μετά κανένας δεν τον πίστευε όταν έλεγε την αλήθεια.

«Μερικοί άνθρωποι αρνούνται πεισματικά να δουν τα πράγματα όπως έχουν», μου είπε ο Τζο μόλις τώρα. «Εγώ δεν ήθελα να προκαλέσω τόση αναστάτωση. Απλώς έφτιαξα μια μηχανή για ν' απασχολούμαι και να ξεχνώ τη βαρετή δουλειά στην Τέρνμπουλ. Τώρα μου την πήραν κι αυτή. Σε λίγο θα κουβαλήσουν επιστήμονες που θα διαπιστώσουν την αλήθεια, αλλά ούτε κι αυτό θα τους κάνει ν' αλλάξουν γνώμη. Θα ισχυριστούν ότι με κάποιο τρόπο εξαπάτησα τους επιστήμονες. Εδώ είσαι κι εδώ είμαι· περίμενε και θα το δεις».

Ο Τζο δεν είναι πικρόχολος — απλώς το φιλοσοφεί, λέει ο ίδιος. Λέει ότι το μόνο που μετανιώνει είναι που δεν έδωσε εκείνο το αυτόγραφο στον πιτσιρικά του βενζινάδικου.

Αυτή, λοιπόν, είναι τώρα η κατάσταση. Μας έχουν κλειδωμένους, τον Τζο κι εμένα, σε τούτο το δωμάτιο, ενώ κάτω πασχίζουν να επιδιορθώσουν τη μηχανή. Εξακολουθούν να πιστεύουν ότι είναι ατομική, και αμφιβάλλουμε αν θα διαπιστώσουν ποτέ ότι δεν είναι.

Ίσως στην έρευνα που θ' ακολουθήσει να δοθεί λύση και αίσιο τέλος στο πρόβλημα. Ίσως έτσι ο Τζο κι εγώ να ξεμπλέξουμε, αυτός και η Άγκι να τα φτιάξουν πάλι, και η μητέρα του να γυρίσει από το ξενοδοχείο όπου μένει με έξοδα του κράτους. Και ίσως ύστερα ο Τζο κι εγώ να παρατήσουμε την Τέρνμπουλ και να ξαναγυρίσουμε στην παλιά μας δουλειά, στου Κρουγκ.

Και λέω «ίσως», γιατί δεν είμαι σίγουρος αν θα γίνει τίποτα απ' όλα αυτά. Δεν είμαι πια σίγουρος για τίποτα, κι ένας Θεός ξέρει ποια θα 'ναι η συνέχεια.

ΑΚΡΩΣ ΑΠΟΡΡΗΤΟ

του Έρικ Φρανκ Ράσσελ

Κάποτε περπατούσα μ' έναν αλλοδαπό φίλο στην Πλάκα, όταν μας σταμάτησαν δυο άνθρωποι και ο ένας μας ρώτησε κάτι σε μια μυστηριώδη γλώσσα. Ο φίλος μου τον ρώτησε αν μιλούσε αγγλικά, και ο άλλος κούνησε αρνητικά το κεφάλι του. Στη συνέχεια τον ρώτησε αν μιλούσε ισπανικά... γαλλικά... γερμανικά... και ένα σωρό άλλες γλώσσες (που αμφιβάλλω αν ήξερε κι ο ίδιος), και κάθε φορά ο άλλος κούναγε το κεφάλι του αρνητικά. Τελικά ανακαλύψαμε ότι ήταν... Έλληνας με περίεργη προφορά. Έτσι τον ρώτησα εγώ τι, τελοσπάντων, πληροφορία ήθελε.

Απ' όσο μπόρεσα να καταλάβω, δεν... ήθελε τίποτα ο ίδιος. Μόλις πριν λίγο, ένας άγνωστος ξένος (αυτός που ήταν τώρα μαζί του) είχε πει κάτι ενώ περνούσε από δίπλα του. Ο Έλληνας δεν είχε καταλάβει τι ήθελε ο άλλος, και είχε προσφερθεί να τον βοηθήσει ρωτώντας εμάς μήπως καταλαβαίνουμε τι έλεγε. Αρχίσαμε πάλι από την αρχή — και οι τρεις μαζί! — την όλη προσπάθεια με τον άγνωστο αλλοδαπό, αλλά... δεν ανακαλύψαμε ούτε τι γλώσσα μιλούσε, ούτε καν

αν ήθελε τίποτα. Από τις γκριμάτσες και τον τρόπο που κουνούσε αγανακτισμένα το κεφάλι του, έδειχνε σαν να μας έλεγε ότι αυτός ήταν απλώς ένας τυχαίος περαστικός που δεν είχε ιδέα περί τίνος επρόκειτο. Και φαινόταν να έχει την εντύπωση πως πρώτος ο Έλληνας τον είχε ρωτήσει κάτι...

Δεν ξέρω αν καταλάβατε τίποτα, αλλά μη σας προβληματίζει. Ακόμη κι εγώ εξακολουθώ ν' αναρωτιέμαι τι έγινε εκείνο το βράδυ στην Πλάκα. Ίσως το όλο επεισόδιο κρύβει κάποιο βαθύτερο συμβολικό νόημα που σχετίζεται με το χαμένο πια για μας τρένο της πληροφορικής. Αλλά, όποιο τέτοιο νόημα και αν υπάρχει, εμένα, τουλάχιστον, μου διαφεύγει.

Όπως και να 'χει, το **Άκρως Απόρρητο** του Έρικ Φρανκ Ράσσελ μου θύμισε εκείνη την ιστορία. Αν αναρωτηθείτε σχετικά, εννοείται ότι προσάρμοσα τα σχετικά μηνύματα στην ελληνική γλώσσα. Το ποια «μηνύματα» θα το καταλάβετε διαβάζοντας το διήγημα. Ελπίζω.

Γ.Μ.

«Οι Ζενγκ», παρατήρησε ο Άσμορ με εκνευριστικά απαθές ύφος, «ενώ δεν έχουν τίποτα να χάσουν, έχουν απεναντίας πολλά να κερδίσουν παραμένοντας φιλικοί μαζί μας. Δεν με ανησυχούν καθόλου».

«Ανησυχούν όμως εμένα», γρύλισε ο ναύαρχος Ρέιλτον. «Γι' αυτό και με πληρώνουν, για ν' ανησυχώ. Αν η αυτοκρατορία των Ζενγκ εξαπολύσει αιφνιδιαστική επίθεση εναντίον μας και καταφέρει μερικές αρχικές επιτυχίες, ποιον θα κατηγορήσουν μετά; Σε ποιον θα ρίξουν το φταίξιμο ότι δεν είχε λάβει όλα τ' απαραίτητα στρατιωτικά μέτρα;» Χτύπησε με το δάχτυλο τις δυο σειρές από τα παράσημα στο στήθος του. «Την αφεντιά μου και κανέναν άλλον!»

«Καταλαβαίνω τη θέση σας, αλλά δεν συμμερίζομαι την ανησυχία σας», επέμεινε ο Άσμορ, αρνούμενος να κάνει πίσω. «Η αυτοκρατορία των Ζενγκ έχει το μισό μέγεθος της δικής μας. Οι Ζενγκ είναι μια φιλική και συνεργάσιμη ράτσα, και απο τη στιγμή της πρώτης επαφής αναπτύξαμε εξαίρετα φιλικές σχέσεις μαζί τους».

«Δεν αντιλέγω σ' αυτό». Ο ναύαρχος Ρέιλτον τράβηξε νευρικά τα πελώρια και πλούσια μουστάκια του, ενώ εξέταζε το μεγάλο αστρικό χάρτη που σκέπαζε έναν ολόκληρο τοίχο. «Αλλά εγώ είμαι υποχρεωμένος να εξετάσω τα πράγματα και από το καθαρά στρατιωτικό πρίσμα. Είναι καθήκον μου να κοιτάζω το μέλλον

και να προετοιμάζομαι για το χειρότερο».

«Τελοσπάντων, τι σας ανησυχεί συγκεκριμένα;» ρώτησε ο Άσμορ.

«Δύο πράγματα». Ο Ρέιλτον χτύπησε με έμφαση το δάχτυλό του στον αστρικό χάρτη. «Εδώ ακριβώς κρατάμε έναν αρκετά καινούριο πλανήτη, τον Μοτάν. Τον βλέπετε πού είναι· πέρα στις ερημιές και στου διαόλου τη μάνα, πολύ έξω από τα εδραιωμένα μας σύνορα. Βρίσκεται στο κέντρο ενός πυκνού σμήνους ηλιακών συστημάτων, μια αστρική περιοχή που αποτελεί εξαιρετικά σημαντική θέση στο διάστημα».

«Γνωστά όλα αυτά».

«Στον Μοτάν διαθέτουμε μια βάση τεράστιας στρατηγικής σημασίας. Κατά κάποιο τρόπο, είναι σαν ένα οχυρό φυλάκιο σε σταυροδρόμι. Είκοσι χιλιάδες Γήινοι βρίσκονται εκεί, με δύο διαστημοδρόμια και είκοσι τέσσερα ελαφρά καταδρομικά». Ο ναύαρχος κοντοστάθηκε και κοίταξε τον άλλο. «Και είδες τι έγινε;» Ο Άσμορ δεν απάντησε.

«Οι Ζενγκ», συνέχισε ο Ρέιλτον, με ύφος σαν να τον είχαν αδικήσει προσωπικά, «κινήθηκαν και κατέλαβαν δύο γειτονικούς πλανήτες στην ίδια περιοχή».

«Με την έγκρισή μας», του υπενθύμισε ο Άσμορ. «Εκείνοι οι δυο πλανήτες ήταν εντελώς άχρηστοι για μας. Οι Ζενγκ τους χρειάζονταν. Μας υπέβαλαν μια ευγενική και σωστά διατυπωμένη παράκληση να τους επιτρέψουμε να τους χρησιμοποιήσουν. Και ο Γκρήνγουντ τους έδωσε την άδεια να τους πάρουν».

«Θα σου έλεγα με λεπτομέρειες τη γνώμη μου για τον Γκρήνγουντ», εξερράγη ο Ρέιλτον, «αν δεν ήταν στη μέση ο όρκος μου προς τους συνταγματικούς ηγέτες μας και τα σχετικά».

«Ας μην το συζητήσουμε άλλο», αναστέναξε κουρασμένα ο Άσμορ. «Αν ο Γκρήνγουντ έκανε γκάφα, την έκανε με την πλήρη έγκριση του Παγκόσμιου Συμβουλίου».

«Παγκόσμιο Συμβούλιο και κουραφέξαλα!» ρουθούνισε περιφρονητικά ο Ρέιλτον. «Το μόνο που τους ενδιαφέρει αυτούς είναι οι εξερευνήσεις και η ανακάλυψη νέων δρόμων εμπορίου. Το μόνο που τους απασχολεί είναι οι πολιτιστικές ανταλλαγές και το χρήμα. Στερούνται παντελώς κάθε αίσθησης κινδύνου».

«Όντας πολίτες κι όχι στρατιωτικοί», παρατήρησε ο Άσμορ. «Θα ήταν παράλογο να ζουν συνέχεια σε κατάσταση μόνιμης φοβίας».

«Πάντως η δική μου φοβία δεν είναι διόλου αβάσιμη». Ο Ρέιλτον έκανε άλλη μια φιλότιμη προσπάθεια να ξεριζώσει το μουστάκι του. «Αυτοί οι Ζενγκ φρόντισαν πολύ ύπουλα να πιάσουν πόστα κοντά στον Μοτάν». Το χέρι του κινήθηκε διαγράφοντας ένα μεγάλο ημικύκλιο στο χάρτη. «Παντού εδώ υπάρχουν φυλάκια των Ζενγκ ανάκατα με τα δικά μας. Δεν υπάρχει καμία τάξη, κανένα σύστημα. Σκέτος όχλος, αγαπητέ μου, σκέτο σκορποχώρι».

«Αυτό είναι φυσικό να συμβαίνει στα σημεία που συναντιώνται δυο αυτοκρατορίες», του εξήγησε υπομονετικά ο Άσμορ. «Και, στο κάτω κάτω, τούτο το απέραντο σύμπαν δεν είναι μονάχα χώρος παρελάσεων».

Αγνοώντας τη σπόντα, ο Ρέιλτον πρόσθεσε με σκοτεινό ύφος, «Και να που μετά εξαφανίστηκε και ένα βιβλίο κωδίκων».

«Το βιβλίο αυτό στάλθηκε πίσω με το *Λώρα Λίντσεϋ*. Το σκάφος καταστράφηκε στο διάστημα και δεν σώθηκε τίποτα. Το ξέρετε πολύ καλά».

«Το μόνο που ξέρω εγώ είναι εκείνα που καταδέχονται να μου πουν. Δεν έχω καθόλου πειστεί ότι το βιβλίο ήταν πράγματι στο σκάφος. Αν δεν ήταν, πού είναι τώρα; Ποιος το πήρε; Τι το κάνει;»

Περίμενε για κάποια απάντηση, αλλά ο Άσμορ δεν του έκανε τη χάρη, κι έτσι ο Ρέιλτον συνέχισε:

«Γι' αυτό χρειάστηκε να κινήσω γη και ουρανό προ-

κειμένου να ακυρωθούν εκείνοι οι κώδικες και να μου σταλούν καινούριοι».

«Ατυχήματα συμβαίνουν πάντοτε», παρατήρησε ο Άσμορ.

«Μόλις σήμερα», συνέχισε ο Ρέιλτον, «ανακάλυψα ότι στον αντιπλοίαρχο Χάντερ, διοικητή του Μοτάν, δόθηκε η συνήθης βλακώδης διαταγή έκτακτης κατάστασης. Αν ξεσπάσει πόλεμος, είναι υποχρεωμένος ν' ακολουθήσει αμυντική τακτική και να κρατήσει τον πλανήτη πάση θυσία».

«Και πού είναι το στραβό;»

Κοιτάζοντάς τον σαν να μην πίστευε στ' αυτιά του, ο Ρέιλτον γρύλισε, «Μα διαθέτει είκοσι τέσσερα ελαφρά καταδρομικά. Για να μην αναφέρουμε και τα δύο θωρηκτά που φτάνουν σύντομα».

«Δεν καταλαβαίνω τι θέλετε να πείτε».

«Οι πόλεμοι», εξήγησε ο Ρέιλτον σαν να έκανε μάθημα σε παιδί, «δεν γίνονται δίχως πολεμικά σκάφη. Και τα σκάφη αυτά δεν μπορούν να δράσουν δίχως οδηγίες βασισμένες σε προσεκτική εκτίμηση των αναγκαιοτήτων τακτικής. Κάποιος πρέπει να κάνει τα επιτελικά σχέδια και να δίνει διαταγές. Και οι διαταγές αυτές πρέπει να φτάνουν ώς εκείνους που οφείλουν να τις εφαρμόσουν».

«Και λοιπόν;»

«Πες μου, θα λάβαιναν και θα εφάρμοζαν τις διαταγές τα πολεμικά σκάφη των Ζενγκ αν καταστρέφονταν τα πλανητικά τους κέντρα διαβιβάσεων;»

«Και η γνώμη σας είναι ότι αμέσως μόλις ξεσπάσει πόλεμος οι δυνάμεις μας στον Μοτάν πρέπει να βομβαρδίσουν κάθε σταθμό επικοινωνίας τους;»

«Ασφαλώς, άνθρωπέ μου!» Ο Ρέιλτον πήρε επιτέλους ευχαριστημένο ύφος. «Αμέσως μόλις οι Ζενγκ μας επιτεθούν πρέπει ν' απαντήσουμε με αντίποινα, καταστρέφοντας τις διαβιβάσεις τους. Για να το πούμε πιο απλά, θα πάψουν έτσι να διαθέτουν αυτιά και

μάτια. Ο Μοτάν θα πρέπει να είναι πανέτοιμος να παίξει το ρόλο του σ' ένα τέτοιο ενδεχόμενο. Οι διαταγές που έλαβε ο αντιπλοίαρχος Χάντερ είναι ξεπερασμένες και αρχαίες, για να μην πούμε κι εντελώς ηλίθιες».

«Εσείς κάνετε κουμάντο», του θύμισε ο Άσμορ. «Έχετε όλη την εξουσία να τις αλλάξετε».

«Αυτό ακριβώς σκοπεύω να κάνω. Θα στείλω αμέσως στον Χάντερ τις κατάλληλες οδηγίες. Και, μάλιστα, όχι με δέσμη άμεσης επαφής». Έδειξε πάλι στο χάρτη. «Σ' αυτό τον φρικαλέο κυκεώνα υπάρχουν πενήντα και παραπάνω σταθμοί άμεσης δέσμης των Ζενγκ, σε ευθεία γραμμή ανάμεσα σε μας και τον Μοτάν. Πού ξέρουμε πόσα μηνύματά μας πιάνουν και αποκωδικοποιούν;»

«Η μόνη εναλλακτική λύση είναι η στενή δέσμη», παρατήρησε ο Άσμορ. «Κι αυτή απαιτεί δεκαπλάσιο χρόνο. Κάνει ζιγκ-ζαγκ σ' όλο το γαλαξία, από τον ένα σταθμό στον άλλο».

«Ναι, αλλά είναι χίλιες φορές πιο ασφαλής και σίγουρη», του θύμισε ο Ρέιλτον. «Ο σταθμός του Μοτάν μόλις ολοκληρώθηκε, και τώρα είναι η στιγμή να τον χρησιμοποιήσουμε. Θα στείλω νέες διαταγές με στενή δέσμη, όχι σε κώδικα αλλά σε απλή γλώσσα, έτσι ώστε να μην υπάρχουν περιθώρια παρερμηνείας».

Ο Ρέιλτον χρειάστηκε είκοσι λεπτά για να συντάξει το κατάλληλο μήνυμα. Ο Άσμορ το διάβασε και δεν βρήκε να προτείνει καμία βελτίωση. Έτσι σε λίγο το μήνυμα ταξίδευε προς τον αστερισμό του Κενταύρου, τον πρώτο σταθμό του προς το Γαλαξία.

Σε περίπτωση εχθρικής επίθεσης στον τομέα σας οφείλετε να αναλάβετε την εκμηδένιση και καταστροφή το ταχύτερο απάντων των μέσων επαφής των Ζενγκ.

«Η διαταγή», εξήγησε ο Ρέιλτον, «είναι αρκετά γενική ώστε αφ' ενός μεν να δείξει στον Χάντερ τι πρέπει να κάνει, και αφ' ετέρου να του αφήσει και κάποια

περιθώρια πρωτοβουλίας».

Στον Κένταυρο το μήνυμα έφτασε ακωδικοποίητο, διαβάστηκε προσεκτικά, μεταφέρθηκε σε άλλη δέσμη διαφορετικής συχνότητας και ενισχύθηκε για να φτάσει στον επόμενο πλησιέστερο σταθμό αναμετάδοσης. Εκεί διαβάστηκε προσεκτικά, μεταφέρθηκε στη σύχνότητα άλλης δέσμης και αναμεταδόθηκε ξανά.

Ταξίδεψε αριστερά, δεξιά, πάνω και κάτω, και επαναλήφθηκε φιλότιμα δεκαοχτώ φορές από λαρύγγια που μιλούσαν απο βλαχοαμερικάνικα του Νότου μέχρι βλαχοαλταίρ-ανσανιτικά του Βορρά. Και όμως κάποτε έφτασε στον προορισμό του.

Έφτασε δεν θα πει τίποτα.

Καθισμένος πίσω από το γραφείο του, ο διοικητής αντιπλοίαρχος Χάντερ κοίταξε βαριεστημένα το μοτανέζικο ρολόι των τριάντα ωρών, χασμουρήθηκε, κι αναρωτήθηκε για εκατοστή φορά μήπως υπήρχε κάτι σε τούτη την ξένη ατμόσφαιρα που προκαλούσε χασμουρητό. Ένα χτύπημα ακούστηκε στην πόρτα του.

«Εμπρός!»

Η πόρτα άνοιξε και μέσα μπήκε ο Τάυλερ, με τη μύτη κόκκινη και να στάζει, όπως συνήθως. Χαιρέτησε κανονικά και άφησε ένα χαρτί στο γραφείο του Χάντερ. «Μήνυμα από τη Γη, κύριε διοικητά». Ύστερα χαιρέτησε πάλι και βγήκε, ρουφώντας αδιάκοπα τη μύτη του σ' όλο αυτό το διάστημα.

Ο Χάντερ σήκωσε το χαρτί και χασμουρήθηκε πάλι καθώς το κοίταζε. Ύστερα τα σαγόνια του έκλεισαν μ' έναν κρότο σαν από δόκανο για λύκους. Τινάχτηκε πάνω, τα μάτια του πετάχτηκαν έξω, και το διάβασε για δεύτερη φορά.

Από Γη. Διοίκηση Διαστημικού Ελέγχου. Στενή Δέσμη, Ακωδικοποίητο. Άκρως Απόρρητο. Προς Μοτάν. Σε περίπτωση ειδικής επίσκεψης στον τομέα σας οφείλετε να αναλάβετε την εκτελώνιση και διατροφή του παχύτερου των ελεφάντων με άμεσον αφή των γκαζοζέν.

Κρατώντας το χαρτί στο ένα χέρι ο Χάντερ έκανε τρεις φορές το γύρο του γραφείου του, αλλά δεν άλλαξε τίποτα. Το μήνυμα εξακολουθούσε να λέει τα ίδια που έλεγε και πριν.

Έτσι ξανακάθισε στη θέση του, σήκωσε το τηλέφωνο και βρυχήθηκε στο ακουστικό, «Μάξγουελ; Εκεί είναι ο Μάξγουελ; Να έρθει αμέσως εδώ».

Ο Μάξγουελ εμφανίστηκε δυο λεπτά αργότερα. Ήταν ένας ψηλός, λιπόσαρκος τύπος που είχε στη φάτσα του μια μόνιμη έκφραση χρόνιας απογοήτευσης. Μ' ένα βαθύ αναστεναγμό, ο Μάξγουελ βούλιαξε σε μια πολυθρόνα.

«Τι τρέχει πάλι, Φέλιξ;»

«Λοιπόν», άρχισε ο Χάντερ, με τον τόνο οδοντογιατρού που είναι έτοιμος να τραβήξει εκείνο το δύσκολο φρονιμίτη, «είσαι ο υπεύθυνος αξιωματικός εφοδιασμού. Ό,τι δεν ξέρεις εσύ για τα θέματα εφοδιασμού, δεν το ξέρει ούτε το καλύτερο κομπιούτερ, έτσι;»

«Δεν θα το έθετα με τόση έμφαση, αλλά—»

«*Ξέρεις*, άκου με που σου λέω. Ξέρεις το καθετί σχετικά με τον εφοδιασμό», επέμεινε ο Χάντερ, «αλλιώς θα ήσουν ένας ασυνείδητος αργόμισθος, ένας απατεώνας που ρουφά το αίμα των φορολογούμενων της Γης».

«Ηρέμησε, Φέλιξ», τον συμβούλεψε ο Μάξγουελ. «Αρκετές δικές μου σκοτούρες έχω». Ύστερα τα ερευνητικά μάτια του πρόσεξαν το χαρτί στο χέρι του άλλου. «Υποθέτω ότι πάλι σου ζήτησαν κάτι που δεν το εγκρίνεις. Τι είναι τούτη τη φορά;»

«Ο παχύτερος ελέφαντας», τον πληροφόρησε ο Χάντερ.

Ο Μάξγουελ τινάχτηκε σαν να τον είχε τσιμπήσει σφήκα και γκρεμίστηκε από την καρέκλα του. Ύστερα ξανακάθισε και είπε, «Χα, χα! Ωραίο αυτό. Το καλύτε-

ρο καλαμπούρι που άκουσα εδώ και χρόνια».

«Σου αρέσει σαν καλαμπούρι, ε;» έκανε ο Χάντερ με επικίνδυνα καλοσυνάτο ύφος. «Το βρίσκεις ωραίο αστείο, έ;»

«Α, σίγουρα», παραδέχτηκε ο Μάξγουελ. «Έχει πολύ κέφι». Και πρόσθεσε άλλο ένα «χα-χα» για καλό και για κακό.

«Αφού σ' αρέσει», συνέχισε ο Χάντερ με κάπως πιο φαρμακερή φωνή, «τότε θα ήθελα να μου το εξηγήσεις για να το καταλάβω κι εγώ. Βλέπεις, η μάνα μου μ' έκανε πολύ χαζό». Έσκυψε πάνω από τον Χάντερ με τα χέρια στη μέση. «Σε τι χρειαζόμαστε έναν ελέφαντα, δεν μου λες;»

«Σοβαρά μιλάς τώρα;» έκανε ο Μάξγουελ κάπως σαστισμένος.

Αντί γι' απάντηση, ο Χάντερ του έσπρωξε το χαρτί κάτω απο τη μύτη. Ο Μάξγουελ το διάβασε, σηκώθηκε πάνω, κάθισε κάτω, το ξαναδιάβασε, και μετά το γύρισε ανάποδα και περιεργάστηκε μ' εμβρίθεια τη λευκή πίσω σελίδα.

«Λοιπόν;» τον παρότρυνε ο Χάντερ.

«Εγώ δεν έχω καμιά σχέση με την υπόθεση», βιάστηκε να τον διαβεβαιώσει ο Μάξγουελ. Του έδωσε πίσω το χαρτί σαν να φοβόταν μήπως του κάψει τα χέρια. «Εδώ πρόκειται για εγκεκριμένη αποστολή με πρωτοβουλία του στρατηγείου Γης. Δεν είναι κάτι που ζητήσαμε εμείς».

«Η περιορισμένη νοημοσύνη μου αρκεί για να το καταλάβω αυτό», τον διαβεβαίωσε ο Χάντερ. «Αλλά, όπως παρατήρησα αρχικά, εσύ ξέρεις τα πάντα σχετικά με το τι εφόδια προβλέπονται για τις διάφορες συνθήκες του κάθε κόσμου. Το μόνο που ζητώ από σένα είναι να μου πεις γιατί χρειαζόμαστε ένα ελέφαντα, και μάλιστα παχύτατο, και τι υποτίθεται ότι θα τον κάνουμε όταν έρθει».

«Μακάρι να 'ξερα», ομολόγησε ο Μάξγουελ.

«Ώστε δεν ξέρεις».

«Όχι».

«Τώρα με φώτισες», γρύλισε ο Χάντερ αγριοκοιτάζοντας το μήνυμα. «Μου έλυσες τη μεγάλη απορία που είχα».

«Μήπως είναι γραμμένο σε κώδικα;» πρότεινε ο Μάξγουελ, νιώθοντας αρκετή απόγνωση για ν' αρπαχτεί απ' οπουδήποτε.

«Εδώ λέει ότι είναι ακωδικοποίητο».

«Μπορεί να 'ναι λάθος».

«Σύμφωνοι. Αυτό εξακριβώνεται εύκολα». Ανοίγοντας ένα μεγάλο εντοιχισμένο χρηματοκιβώτιο, ο Χάντερ έβγαλε από μέσα ένα βιβλίο με μεταλλικό δέσιμο και ξεφύλλισε τις σελίδες του. Ύστερα το έδωσε στον Μάξγουελ. «Ψάξε μήπως βρεις τίποτα για ελέφαντες ή για οτιδήποτε που δείχνει σχετικό».

Ύστερα από πέντε λεπτά ο Μάξγουελ μουρμούρισε ένα απογοητευμένο, «Μπα».

«Για πες μου», επέμεινε ο Χάντερ. «Μπας και ζήτησες τίποτα που θα μπορούσε να μπερδευτεί με τη λέξη "ελέφαντας";»

«Το παραμικρό». Ο Μάξγουελ το συλλογίστηκε για λίγο και μετά πρόσθεσε σκυθρωπά. «Το μόνο που ζήτησα να στείλουν ήταν ένα γκαζάκι του ενός λίτρου».

Σφίγγοντας την άκρη του γραφείου του σαν να 'θελε να πάρει κουράγιο, ο Χάντερ ρώτησε. «Τι σχέση έχει αυτό;»

«Δεν ξέρω, εγώ αυτό μόνο ζήτησα. Αλλά ίσως αυτό που μου έστειλαν είναι το γκαζοζέν που λένε για τη θέρμανση του ελέφαντα». Του έκανε νόημα να έρθει προς την πόρτα. «Είναι εκεί έξω στην αυλή. Έβαλα να το σύρουν ώς εκεί έτσι για να το χαζέψεις».

«Για να το δούμε».

Ο Χάντερ τον ακολούθησε έξω και επιθεώρησε το αντικείμενο που ήταν η αιτία της κατάθλιψης του Μάξ-

γουελ. Ήταν κάτι με όγκο κάπως μεγαλύτερο από βαρέλι των σκουπιδιών, με σωλήνα μήκους ενός μέτρου και πλάτους δέκα εκατοστών. Αν και άδειο, μόλις και θα μπορούσαν να το σηκώσουν δυο άντρες.

«Τι στο διάολο είναι πάλι τουτο;» ρώτησε ο Χάντερ, σμίγοντας τα φρύδια του.

«Ένα γκαζάκι του ενός λίτρου. Τουλάχιστον έτσι λέει η απόδειξη αποστολής».

«Πρώτη φορά βλέπω τέτοιο πράγμα. Καλύτερα να ελέγξουμε τον κατάλογο υλικού». Γυρίζοντας στο γραφείο, έβγαλε το σχετικό ογκώδες βιβλίο από το χρηματοκιβώτιο, το ξεφύλλισε γοργά και βρήκε εκείνο που γύρευε κάπου στις μεσαίες σελίδες.

19112. Καυστήρας βουτανίου χωρητικότητας 1/2 λίτρου.

19112Α. Καυστήρας βουτανίου χωρητικότητας 1 λίτρου.

19112Β. Καυστήρας κηροζίνης (τύπου οδοποιίας διά τήξιν πίσσας) χωρητικότητας 15 γαλονίων.

19111Β(α). Τροχοφόρος φορέας διά το 19112Β.

«Σου στείλανε το Β αντί για το Α», μάντεψε ο Χάντερ.

«Ακριβώς. Παράγγειλα το Α και μου ήρθε το Β».

«Δίχως το καροτσάκι του;»

«Δίχως».

«Φαίνεται ότι κάποιο ζωντόβολο χρησιμοποιεί όλο του το ταλέντο», συμπέρανε ο Χάντερ, γυρίζοντας τον κατάλογο στο χρηματοκιβώτιο. «Αν εξαιρέσουμε τη θέρμανση του ελέφαντα, δεν θα μας είναι και φοβερά χρήσιμο δίχως το καροτσάκι του, ακόμη κι αν βρίσκαμε κάποια χρήση για ζεστή πίσσα».

«Α, μπορεί και να βολευτούμε δίχως το καροτσάκι», παρατήρησε ο Μάξγουελ. «Αρκεί να βάλουμε να το κουβαλάνε οι διακόσιοι μονόποδες άντρες που θα φτάσουν όπου να 'ναι».

Ο Χάντερ σωριάστηκε βαριά στην καρέκλα του και κοίταξε τον άλλο με λοξό, καχύποπτο βλέμμα. «Άσε τα μισόλογα. Τι θες να μου πεις πάλι;»

«Στην τελευταία αποστολή», εξήγησε σκυθρωπά ο Μάξγουελ, «μας έστειλαν διακόσια ζευγάρια αριστερές γαλότσες».

«Στην επόμενη αποστολή μπορεί να μας στείλουν και τα διακόσια δεξιά για συμπλήρωμα», τον παρηγόρησε ο Χάντερ. «Συν έναν παχύτατο ελέφαντα. Μ' έναν ελέφαντα στη διάθεσή μας ποιος μας κρατάει μετά από το να κατακτήσουμε το σύμπαν!» Ξαφνικά το πρόσωπό του πήρε μια μελιτζανιά απόχρωση, άρπαξε το τηλέφωνο και γκάρισε έξαλλος στο ακουστικό, «Τάυλερ! Τάυλερ!»

Όταν το ομώνυμο αξιότιμο πρόσωπο έκανε την εμφάνισή του, ο Χάντερ του είπε, «Καθάρισε τη μύτη σου και στείλε αμέσως το παρακάτω μήνυμα: *Δεν στείλαμε αίτηση για κανέναν ελέφαντα*».

Το μήνυμα έφυγε για τ' άστρα, το έλαβαν, το αναμετάδωσαν, το έλαβαν πάλι και το ξαναναμετάδωσαν, προς τα πάνω, προς τα κάτω, προς τα δεξιά και προς τ' αριστερά, πότε με την προφορά των σειριανών βαθύπεδων του Χαμ και πότε με των σκωτσέζικων υψίπεδων της Γης. Και όμως κάποτε έφτασε στον προορισμό του.

Έφτασε δεν θα πει τίποτα.

Ο ναύαρχος Ρέιλτον σήκωσε το βλέμμα του από τη χοντρή στοίβα των εγγράφων στο γραφείο του και χτύπησε ανυπόμονα τα δάχτυλά του στο ξύλο. «Τι τρέχει πάλι;»

«Άκρως απόρρητο μήνυμα από τον Μοτάν, κύριε ναύαρχε».

Ο Ρέιλτον το πήρε και το διάβασε προσεχτικά.

Δεχτήκαμε επίθεση από έναν ελέφαντα.

«Άσμορ!» βρυχήθηκε ο ναύαρχος. «Πέννινγκτον! Γουίττακερ!»

Έφτασαν όλοι τρεχάτοι, αραδιάστηκαν μπροστά στο γραφείο του και πήραν τις συνηθισμένες εκφράσεις απόλυτης αθωότητας. Ο Ρέιλτον τους κάρφωσε με το βλέμμα του, με ύφος σαν ο καθένας τους ξεχωριστά να ήταν ο δράστης κάποιας πολύ πρόστυχης πράξης.

«Τι σημαίνει αυτό;» γρύλισε.

Ο Ρέιλτον πέταξε το χαρτί στον Πέννιγκτον, που το κοίταξε με απλανές βλέμμα και το έκανε πάσα στον Άσμορ. Ο τελευταίος το διάβασε και το πέταξε πίσω στο γραφείο. Κανένας δεν είπε λέξη.

«Λοιπόν», φώναξε ο Ρέιλτον, «δεν υπάρχει ούτε ένας σας να μου πει κάτι χρήσιμο;»

Συγκεντρώνοντας το κουράγιο του, ο Πέννιγκτον τόλμησε να παρατηρήσει, «Μπορεί να είναι σε κώδικα, κύριε ναύαρχε».

«Αναγράφεται σαφώς από πάνω ότι είναι σε απλή γλώσσα».

«Μπορεί, αλλά σε απλή γλώσσα δεν έχει νόημα».

«Και νομίζεις ότι θα σας φώναζα εδώ αν είχε νόημα;» Ο Ρέιλτον άφησε ένα περιφρονητικό ρουθούνισμα που έκανε τα μουστάκια του να τρεμουλιάσουν. «Φέρτε μου τον τελευταίο κώδικα. Θα δούμε αν μπορέσουμε να βγάλουμε νόημα».

Του έφεραν τον υπό χρήση κώδικα, τον έκτο της σειράς Β. Ο Ρέιλτον τον έψαξε συστηματικά. Το ίδιο επανέλαβαν και οι άλλοι τρεις στη σειρά. Πουθενά δεν γινόταν λόγος για ελέφαντες.

«Για κάντε μια προσπάθεια με τους παλιότερους κώδικες», τους πρόσταξε ο Ρέιλτον. «Μπορεί κάποιος βλάκας στον Μοτάν να χρησιμοποίησε κάποια παλιά έκδοση».

Οι τρεις ξαναγύρισαν φορτωμένοι με τριάντα τόμους, που τους ερεύνησαν συστηματικά ώς τη σειρά ΒΑ. Πουθενά ελέφαντες. Έτσι τους ξανάπιασαν από την αρχή, από το ΑΩ προς το ΑΑ.

Ο Πέννιγκτον ήταν στον κώδικα της σειράς ΑΚ, όταν άφησε μια κραυγή θριάμβου. «Εδώ είναι, κύριε ναύαρχε! Το "ελέφαντας", γράφει, είναι η κωδική λέξη στοιχείου διατροφής και η μετάφρασή της βρίσκεται στο παράρτημα διαχείρησης και εφοδιασμού».

«Και τι σημαίνει τελικά;» ρώτησε ο Ρέιλτον, ανασηκώνοντας με ελπίδα τα φρύδια του.

«Μια γρόσα από ξερά καρύδια», εξήγησε ο Πέννιγκτον, με το ύφος ανθρώπου που έσκιζε τα πέπλα του μυστηρίου.

«Α, μάλιστα!» έκανε ο Ρέιλτον με απειλητικά μελιστάλακτο ύφος. «Ώστε τελικά μάθαμε τι σημαίνει η λέξη, έτσι; Μα τώρα όλα είναι ξεκάθαρα. Κανένα πρόβλημα. Η βάση μας στον Μοτάν δέχτηκε επίθεση από μια γρόσα ξερά καρύδια, αυτό δεν λες;»

Ο Πέννιγκτον φάνηκε φοβερά συντετριμμένος.

«Ξερά καρύδια», παρενέβη ο Άσμορ. «Η έκφραση μπορεί να έχει κάποιο ιδιαίτερο νόημα!»

«Σαν τι δηλαδή;» ρώτησε ο Ρέιλτον, γυρίζοντας προς το μέρος του.

«Τα παλιά χρόνια», εξήγησε ο Άσμορ, «η λέξη ξερός σήμαινε και ξυλιασμένος ή πεθαμένος. Επίσης το καρύδι σήμαινε τον άνθρωπο, ιδίως τον παλικαρά, που τον έλεγαν και σκληρό καρύδι».

«Αν έχεις δίκιο, αυτό σημαίνει ότι ο Μοτάν δέχτηκε επιδρομή από μια γρόσα ξυλιασμένους ή πεθαμένους παλικαράδες».

«Έτσι, εκ του προχείρου, θα 'λεγα ότι δεν μπορώ να φανταστώ πιθανότερη ερμηνεία», παραδέχτηκε θλιβερά ο Άσμορ.

«Είναι εντελώς απίθανο», γρύλισε ο Ρέιλτον. «Δεν υπάρχουν διαστημικοί πειρατές σ' εκείνη την περιοχή. Η μόνη πιθανή απειλή είναι οι Ζενγκ. Αν πάλι το μήνυμα αφορούσε σε κάποια καινούρια και εντελώς άγνωστη μορφή ζωής, θα το ανέφεραν καθαρά».

«Ίσως θέλουν να πουν ότι έχουν προβλήματα με

τους Ζενγκ», πρότεινε ο Γουίττακερ.

«Αμφιβάλλω», αποκρίθηκε ο Ρέιλτον. «Πρώτα, οι Ζενγκ δεν είναι τόσο βλάκες για να κάνουν μια τόσο μάταιη επίθεση με μονάχα εκατόν σαράντα τέσσερις — μια γρόσα — άντρες. Και δεύτερο, αν οι επιτιθέμενοι ήταν Ζενγκ, θα μας το είχαν πει ξεκάθαρα. Το δίκτυο της στενής δέσμης είναι ασφαλές και δεν θα υπήρχε λόγος η βάση του Μοτάν να καταφύγει σε τόσο δυσνόητους κώδικες».

«Ναι, σωστά», συμφώνησε και ο Άσμορ.

Ο Ρέιλτον συλλογίστηκε πάλι το πρόβλημα και τελικά είπε συλλογισμένα. «Τούτο το μήνυμα μοιάζει με αναφορά ρουτίνας. Δεν ζητούν άμεση βοήθεια ή οτιδήποτε. Νομίζω ότι καλύτερο να τους ζητήσουμε διευκρινίσεις. Στείλτε μήνυμα και ρωτήστε τι κώδικα χρησιμοποιούν».

Και το μήνυμα έφυγε για τ' άστρα, κάνοντας βόλτες από δω κι από κει, από προφορά σε προφορά, πότε με τη μια φωνή και πότε με την άλλη.

Ποιο κωδικό βιβλίο χρησιμοποιείτε;

Ο Τάυλερ ρούφηξε τη μύτη του, παρέδωσε το μήνυμα, ρούφηξε πάλι τη μύτη του και βγήκε έξω νυχοπατώντας. Ο αντιπλοίαρχος Χάντερ το σήκωσε και το διάβασε.

Ποιο κωνικό τριβείο χρησιμοποιείτε;

«Μάξγουελ! Μάξγουελ!» έβαλε μια άγρια φωνή ο Χάντερ.

Όταν έφτασε ο υφιστάμενός του, ο Χάντερ του είπε, «Δεν πρόκειται να ξεμπλέξουμε εύκολα με τούτη την ιστορία. Για τι σόι κωνικό τριβείο ρωτάνε αυτοί;»

«Θα πρέπει να συμβουλευτούμε τον κατάλογο».

«Θες να πεις ότι δεν ξέρεις;»

«Υπάρχουν κάπου πενήντα διαφορετικά είδη τριβείων», τον πληροφόρησε ο Μάξγουελ, προσπαθώντας να δικαιολογηθεί. «Και για πολλά απ' αυτά υπάρ-

χουν τεχνικά ονόματα εντελώς διαφορετικά από εκείνα που χρησιμοποιούν οι τεχνικοί του διαστημικού ναυτικού ή και οι αποθηκάριοι. Όπως το ελαιοτριβείο, για παράδειγμα, το λένε και λιοτριβιό».

«Τότε ας συμβουλευτούμε τον κατάλογο». Ο Χάντερ τον έβγαλε από το χρηματοκιβώτιο και τον άνοιξε στο γραφείο του, ενώ ο Μάξγουελ έσκυψε πάνω από τον ώμο του. «Πώς θα 'ναι καταχωρημένο;» ρώτησε ο Χάντερ. «Σαν "κωνικό τριβείο" ή σαν "τριβείο, κωνικό"; Στο Κ ή το Τ;»

«Άγνωστο. Μπορεί και με τον ένα και με τον άλλο τρόπο».

Έτσι έψαξαν και στα δυο μέρη. Αφού έλεγξαν αράδα αράδα μισή ντουζίνα σελίδες, ο Μάξγουελ έδειξε με το δάχτυλο σε μια στήλη.

«Να το!»

Ο Χάντερ κοίταξε πιο προσεκτικά. «Εδώ λέει "κοπικό" τριβείο, για χρωμιοχάλυβες, όχι "κωνικό". Πού είναι τα *κωνικά* τριβεία;»

«Δεν μου φαίνεται να υπάρχουν», παραδέχτηκε ο Μάξγουελ. Ξαφνικά μια λάμψη έμπνευσης φώτισε το πρόσωπό του. «Μπας κι έχει καμιά σχέση μ' εκείνον τον ελέφαντα;»

«Μακάρι να 'ξερα. Πάντως είναι πολύ πιθανό».

«Τότε», ανακοίνωσε ο Μάξγουελ, «μαντεύω τι σόι τριβείο είναι αυτό. Και δεν θα το βρεις στον κατάλογο».

Κλείνοντας με κρότο τον κατάλογο, ο Χάντερ ρώτησε απηυδισμένα, «Ωραία λοιπόν. Για φώτισε κι εμένα».

«Τα είδα κάποτε να τα χρησιμοποιούν», τον φώτισε ο Μάξγουελ. «Πριν από χρόνια, στον κινηματογράφο».

«Τον κινηματογράφο».

«Ναι. Έδειχναν μια ταινία από ζωολογικό κήπο με ζώα της Αφρικής. Όταν οι ελέφαντες έκαναν λασπό-

λουτρο, τους έξυναν μετά τη ράχη με κάτι μεγάλα ξυστριά που τα φορούσαν στο χέρι. Νομίζω ότι είχαν κωνικό σχήμα και έτριβαν με δαύτα τους ελέφαντες μέχρι που να λάμψουν».

«Ω!» έκανε ο Χάντερ, κοιτάζοντάς τον χαζά.

«Νομίζω πως ήταν σαν μεγάλα γάντια του μπάνιου», διευκρίνισε ο Μάξγουελ.

«Έτσι ε;» τραύλισε ο Χάντερ, ανοιγοκλείνοντας τα μάτια του. «Όπως και να 'χει, ταιριάζει με το προηγούμενο μήνυμα για τον ελέφαντα». Το συλλογίστηκε για λίγο και μετά συνέχισε. «Το νέο μήνυμα υπονοεί ότι υπάρχουν πολλά είδη από τέτοια τριβεία. Επίσης, ότι πρέπει να είμαστε εφοδιασμένοι με κάποιον συγκεκριμένο τύπο. Ρωτάνε τι είδος χρησιμοποιούμε. Τι θα τους πούμε;»

«Ότι δεν έχουμε», αποκρίθηκε ο Μάξγουελ. «Τι να τα κάνουμε τα κωνικά τριβεία;»

«Για να τρίβουμε τους ελέφαντες», του εξήγησε ο Χάντερ. «Και μάλιστα, τους παχύτατους ελέφαντες».

Ο Μάξγουελ κοντοστάθηκε να το σκεφτεί. «Δεν έχουμε κανένα απ' αυτά τ' αναθεματισμένα κωνικά τριβεία τους. Ούτε ένα για δείγμα. Αλλά προφανώς αυτοί νομίζουν ότι έχουμε. Σ' αυτό τι απαντάμε;»

«Για πες μου εσύ», τον ενθάρρυνε ο Χάντερ.

«Το πρώτο μήνυμα μας προειδοποιούσε ότι ο ελέφαντας θα έρθει με ειδικό σκάφος, προφανώς κάποιο ναυλωμένο εμπορικό. Έτσι μάλλον θ' αργήσει να φτάσει. Στο μεταξύ κάποιος θα σκέφτηκε ότι χρειαζόμαστε αυτά τα τριβεία για την περιποίησή του και μας έστειλε μερικά με υπηρεσιακό σκάφος. Ύστερα θ' ανακάλυψε ότι δεν θυμόταν τι είδος μας έστειλε και δεν θα μπορούσε να συμπληρώσει τα κατάλληλα χαρτιά αν δεν ανέφερε και τον τύπο τους. Έτσι ζητά από μας να του τον πούμε».

«Αν έτσι έχει το πράγμα», παρατήρησε ο Χάντερ «θα πρέπει να ήταν πολύ θρασύς για να χρησιμοποιή-

σει τη στενή δέσμη και να χαρακτηρίσει το μήνυμα άκρως απόρρητο».

«Πίσω στο αρχηγείο της Γης», είπε ο Μάξγουελ, «ποτέ δεν σ' εκτελούν την αυγή για σαμποτάζ, εσχάτη προδοσία, φόνο ή οποιοδήποτε τέτοιο ασήμαντο πταίσμα. Εκεί σου δένουν τα μάτια και σε στήνουν στα τρία μέτρα μονάχα όταν δεν συμπληρώσεις τις κατάλληλες αιτήσεις ή όταν τις συμπληρώσεις λάθος ή, σωστά μεν, αλλά σε λάθος αίτηση».

«Δεν πάνε στο διάολο, λέω 'γω!» ξέσπασε ο Χάντερ, αγανακτισμένος. «Δεν θα χάσω εγώ το χρόνο μου για να ξεμπλέξω ένα βλάκα του αρχηγείου. Εδώ υποτίθεται ότι πρέπει να έχουμε κάποια τριβεία, και τέτοια τριβεία δεν έχουμε. Θα τους το πω ξερά και σταράτα». Πήρε μια βαθιά ανάσα για ν' ανεβάσει τη φωνή του κατά μερικά ντεσιμπέλ και γκάρισε, «Τάυλερ, Τάυλερ!»

Μισή ώρα αργότερα το μήνυμα εκπεμπόταν προς το άπειρο, σαφές και λακωνικό, αφού αφαιρέθηκαν πρώτα τα υβριστικά σχόλια.

Δεν μου στείλατε τριβεία.

Κρατώντας το μήνυμα κοντά στο φως, ο Ρέιλτον το περιεργάστηκε από την καλή και από την ανάποδη. Τα μουστάκια του τρεμούλιασαν. Τα μάτια του αλληθώρισαν ελαφρά και το πρόσωπό του άρχισε να παίρνει μια ελαφριά απόχρωση χαλασμένης μελιτζάνας.

«Πέννιγκτον!» μούγκρισε. «Σώντερς! Άσμορ! Γουίττακερ!»

Ήρθαν όλοι. Στάθηκαν μπροστά του στη γραμμή, και περιεργάστηκαν το μήνυμα. Ύστερα ανασάλεψαν νευρικά, κοίταξαν ο ένας τον άλλο, μετά το βλέμμα τους περιπλανήθηκε στο πάτωμα, στο ταβάνι, στους τοίχους... Τελικά κατέληξε ν' αγναντεύει το ανούσιο τοπίο έξω από το παράθυρο. Το μήνυμα έλεγε:

Θεέ μου, φύλαγε τη θεία.

«Λοιπόν;» γρύλισε ο Ρέιλτον, δείχνοντας το άκρως διαφωτιστικό μήνυμα στο γραφείο του.

Κανένας δεν έβγαλε άχνα.

«Πρώτα», άρχισε ο Ρέιλτον, «μας λένε ότι δέχτηκαν επίθεση από έναν ελέφαντα. Τώρα άρχισαν ν' ανησυχούν μην τους πάθει τίποτα η θεία τους. Αν υπάρχει καμιά σχέση σ' αυτά τα δύο, εμένα τουλάχιστον μου διαφεύγει. Κάποιος, κάπου πρέπει να έχει μια εξήγηση. Αλλά ποια είναι αυτή;»

Κανένας δεν ήξερε.

«Η καλύτερη λύση θα ήταν να πούμε στους Ζενγκ να τα πάρουν όλα, με γεια τους και χαρά τους», μουρμούρισε ο Ρέιλτον. «Θα γλιτώσουμε τουλάχιστον κάμποση αιματοχυσία έτσι».

Τα λόγια του φαίνεται να συγκίνησαν κάπως τον Γουίττακερ, που παρατήρησε. «Η βάση του Μοτάν κάτι προσπαθεί να μας πει, κύριε ναύαρχε. Κάποιο σοβαρό λόγο θα έχουν για να εκφράζονται με αυτό τον τρόπο.

»Μπορεί να έχουν λόγους να πιστεύουν ότι η στενή δέσμη δεν είναι πια και τόσο ασφαλής. Ίσως κάποιος κατασκοπευτικός σταθμός των Ζενγκ εγκαταστάθηκε σε κάποια από τις γραμμές μας. Έτσι από τον Μοτάν προσπαθούν να μας δείξουν ότι πρέπει να σταματήσουμε να εκπέμπουμε στη στενή δέσμη».

«Αυτό θα μπορούσαν να το πουν με κώδικα, καθαρά και απλά. Δεν υπήρχε λόγος να μας ταλαιπωρούν με αυτά τα μυστηριώδη μηνύματα για ελέφαντες και θειάδες».

Ξαφνικά μίλησε ο Σώντερς που, από κάποιο θαύμα, είχε βρει τη λαλιά του. «Αποκλείεται, κύριε ναύαρχε, μιλώντας για ελέφαντα να εννοούν τον Γκανέσα, τον ινδικό θεό Ελέφαντα; Οπότε η θεία να μην είναι η ομώνυμη συγγενής αλλά η ιδιότητα του θεού;»

«Δεν αποκλείεται τίποτα!» βρυχήθηκε ο Ρέιλτον. «Ούτε και το να έχει λασκάρει η βίδα όλων στον Μοτάν». Άχνισε σιωπηλά για λίγες στιγμές και μετά πρόσθεσε στυφά, «Σύμφωνοι. Ας υποθέσουμε ότι ο ελέφαντας και η θεία κάνουν το θεό Ελέφαντα. Τι βγαίνει μ' αυτό;»

«Μπορεί, ναύαρχέ μου», επέμεινε ο Σώντερς, παρασυρμένος από τις ίδιες του τις λέξεις, «να έχουν ανακαλύψει κανένα ελεφαντόμορφο πλάσμα με υπερφυσικές ιδιότητες και να μας ειδοποιούν με τρόπο ότι μπορούν με τη βοήθειά του ν' αντιμετωπίσουν τους Ζενγκ χωρίς κανένα πρόβλημα. Μπορεί ακόμη να έχουν βρει το ελιξίριο της αθανασίας, και γι' αυτό—»

«Σκασμός» γκάρισε ο Ρέιλτον, σε ελαφρά παρανοϊκή κατάσταση. Ύστερα ξεφύσηξε με αρκετή δύναμη για να πεταρίσει το μήνυμα στο γραφείο του. Έπειτα σήκωσε το τηλέφωνο. «Συνδέστε με με την υπηρεσία εξωβιολογίας... Ναι, ακριβώς». Περίμενε για λίγο και μετά γρύλισε στο τηλέφωνο. «Τι πιθανότητες υπάρχουν να ζουν πλάσματα σαν ελέφαντες στον Μοτάν;»

Άκουσε για μερικές στιγμές και μετά κατέβασε το ακουστικό και αγριοκοίταξε τους άλλους. «Όσες και ψάρια στα βουνά», τους πληροφόρησε.

«Μπορεί τα ψάρια στον Μοτάν να είναι άλλου είδους», επέμεινε ο Σώντερς. «Δεν μπορείς να κρίνεις για ένα εξωγήινο είδος με—»

«Για τελευταία φορά σου λέω, σκασμός!» Ο Ρέιλτον γύρισε το εξαγριωμένο βλέμμα του στον Άσμορ. «Δεν κάνουμε τίποτα αν δεν μάθουμε τι διαολοκώδικα χρησιμοποιούν εκεί πέρα».

«Θα πρέπει τον πιο πρόσφατο. Είχαν αυστηρές διαταγές να καταστρέψουν τον προηγούμενο».

«Το ξέρω τι θα *έπρεπε* να κάνουν. Το έκαναν όμως; Ήδη τους ρωτήσαμε σχετικά και δεν μας απάντησαν. Ρωτήστε τους πάλι, με *άμεση* δέσμη τούτη τη φορά. Δεν δίνω πεντάρα αν οι Ζενγκ πιάσουν και την ερώτηση και την απάντηση. Δεν μπορούν να εκμεταλλευτούν την πληροφορία. Ξέρουν από χρόνια ότι χρησι-

μοποιούμε κώδικες σαν στοιχειώδες μέτρο ασφάλειας».

«Θα φροντίσω να σταλεί αμέσως».

«Ωραία. Και φέρε μου την απάντηση αμέσως μόλις φτάσει». Ύστερα φώναξε και προς τους τέσσερις. «Και άει σιχτίρι από δω όλοι σας!»

Το μήνυμα έφυγε κατευθείαν για τον Μοτάν, δίχως να πηγαίνει πια ζιγκ-ζαγκ από κόσμο σε κόσμο.

Ποιον κώδικα χρησιμοποιείτε; Υπερεπείγον.

Δυο μέρες αργότερα η απάντηση έφτασε πίσω και μεταφέρθηκε στο γραφείο του Ρέιλτον, περιμένοντάς τον εκεί να επιστρέψει από τη λέσχη αξιωματικών όπου είχε πεταχτεί για φαγητό. Κάποτε ο Ρέιλτον επέστρεψε, διέσχισε το διάδρομο και μπήκε στο γραφείο του. Το μυαλό του ήταν απασχολημένο με την έλλειψη προσωπικού στον τομέα του Σείριου και τίποτα δεν ήταν πιο μακριά από τις σκέψεις τους από τα μυστήρια του Μοτάν. Κάθισε στο γραφείο του και σήκωσε το χαρτί.

Το μόνο που έγραφε ήταν:

Κανέναν.

Όλο το αίμα ανέβηκε ξαφνικά στο κεφάλι του. Και το ίδιο ξαφνικά έφυγε από εκεί.

«Άσμορ!» ούρλιαξε. «Πέννιγκτον! Σώντερς! Γουίτακερ!»

Από Γη. Διοίκηση Διαστημικού Ελέγχου. Άμεση Δέσμη. Ακωδικοποίητο. Προς Μοτάν.

Ο διοικητής Χάντερ ανακαλείται πάραυτα. Άμα τη λήψη του παρόντος την διοίκηση αναλαμβάνει ο πλωτάρχης Μάξγουελ.

Ένα πλατύ χαμόγελο ικανοποίησης απλώθηκε στο πρόσωπο του Χάντερ καθώς σήκωνε το τηλέφωνο. «Στείλτε μου τον Μάξγουελ εδώ». Όταν ο τελευταίος έφτασε, ο Χάντερ του ανακοίνωσε, «Μόλις έφτασε με

άμεση δέσμη η ανάκλησή μου. Επιστρέφω στην πατρίδα».

«Ω...» έκανε ο Μάξγουελ δίχως ιδιαίτερο ενθουσιασμό. Φαινόταν πιο απογοητευμένος από ποτέ.

«Με καλούν στο αρχηγείο. Ξέρεις τι σημαίνει αυτό».

«Ναι», αναστέναξε ο Μάξγουελ με κάποιο φθόνο. «Μια ωραία, τεμπέλικη δουλειά, με καλύτερες συνθήκες εργασίας, με καλύτερο μισθό και ταχύτερη προαγωγή».

«Ακριβώς. Για να πούμε και του στραβού το δίκιο, τα προσόντα πρέπει ν' ανταμείβονται». Κοίταξε τον άλλο, δίχως να του αποκαλύπτει και το υπόλοιπο μήνυμα. «Λοιπόν, δεν χαίρεσαι με το νέο;»

«Όχι», απάντησε ο Μάξγουελ ξερά.

«Και γιατί, παρακαλώ;»

«Γιατί εσένα σε συνήθισα. Τώρα πρέπει να ξαναρχίσω από την αρχή μέχρι να συνηθίσω κάποιον άλλο παλαβό».

«Μην ετοιμάζεσαι, φιλαράκο. Αναλαμβάνεις *εσύ* τη διοίκηση». Ο Χάντερ του πέταξε το μήνυμα. «Συγχαρητήρια, κύριε Διοικητά!»

«Ευχαριστώ», αποκρίθηκε ο Μάξγουελ, «αλλά καλύτερα να μου 'λειπε. Τώρα πρέπει εγώ να βγάλω το φίδι από την τρύπα. Ή μάλλον τον ελέφαντα. Και παχύτατο, μάλιστα».

Τα μεσάνυχτα ο Χάντερ αποβιβάστηκε στο καταδρομικό Κ 10 και κούνησε το χέρι του σ' αποχαιρετισμό. Το έκανε με την αυτάρεσκη σιγουριά κάποιου που θα πήγαινε να εισπράξει το δίκαιο καρπό των κόπων του. Βέβαια, αυτό θα συνέβαινε ύστερα από μερικές βδομάδες ταξιδιού, αλλά η αναμονή άξιζε τον κόπο.

Το βροντερό ροχαλητό του σκάφους ακουγόταν μέσα στη νύχτα, μέχρι που η φλόγα από τον κινητήρα του χάθηκε κάπου στ' αριστερά της τέταρτης σελήνης

του Μοτάν. Ψηλά πάνω από τον αντικρινό ορίζοντα έλαμπαν ο Κορίμα και ο Κορόμα, οι δυο πλανήτες των Ζενγκ, ο πρώτος μπλε κι ο άλλος πράσινος. Ο Μάξγουελ αγνάντεψε για λίγο το λαμπερό στερέωμα κι ένιωσε να τον πλακώνει ασήκωτο το βάρος της νέας του ευθύνης.

Τις επόμενες δυο βδομάδες τις πέρασε μελετώντας τα έγγραφα του προκατόχου του και συνηθίζοντας τον εαυτό του στις ποικίλες σκοτούρες και τα καθήκοντα μιας πλανητικής διοίκησης. Στο τέλος αυτής της περιόδου εξακολουθούσε ν' απορεί και να προβληματίζεται με την όλη μυστηριώδη υπόθεση. Στο τέλος δεν άντεξε άλλο.

«Τάυλερ!» φώναξε. Ύστερα, όταν ο άλλος μπήκε στο γραφείο, του είπε. «Μα, τελοσπάντων, δεν μπορείς να πάψεις να ρουφάς τη μύτη σου; Τέλος πάντων, στείλε αμέσως αυτό το μήνυμα».

Παίρνοντάς το, ο Τάυλερ κοντοστάθηκε και ρώτησε, «Με στενή ή με άμεση δέσμη;»

«Μην το στέλνεις με την άμεση. Καλύτερα να πάει με τη στενή δέσμη. Το θέμα είναι χαρακτηρισμένο εξαρχής ως άκρως απόρρητο από το αρχηγείο, και είμαστε υποχρεωμένοι να το αφήσουμε έτσι».

«Πολύ καλά, κύριε διοικητά». Μ' ένα ασυνήθιστα ηχηρό ρούφηγμα, ο Τάυλερ αναχώρησε και ξαπόστειλε το μήνυμα στον πρώτο σταθμό αναμετάδοσης. Το μήνυμα ρωτούσε απλά:

Γιατί μας στέλνετε ελέφαντα;

Το παραπάνω μήνυμα δεν έφτασε ποτέ ούτε στον Ρέιλτον ούτε και σε κανέναν άλλο ανώτερο αξιωματικό. Αυτό γιατί ο πρώτος που έτυχε να το λάβει ήταν ένας καινούριος γήινος διαβιβαστής που είχε πέσει θύμα σε τρεις διαδοχικές φάρσες. Ήταν φυσικό να μην έχει καμία διάθεση να πέσει θύμα και τέταρτης, έτσι όταν διάβασε, *Γιατί μας στέλνετε ελέφαντα;* τα φρύδια του ανασηκώθηκαν πονηρά. Αμ δεν θα την ξα-

ναπατούσε. Απεναντίας, μάλιστα.

Δίχως να διστάσει έσκισε το μήνυμα κι απάντησε ο ίδιος στους εξυπνάκιες του Μοτάν.

Γιατί είστε κωλόπαιδα.

Κάποτε ο Μάξγουελ το έλαβε, το διάβασε δυο φορές, έκανε μια βόλτα του γραφείου του και ξαναβρέθηκε στο ίδιο σημείο απ' όπου είχε ξεκινήσει. Η απάντηση έγραφε:

Γιατί είστε καλά παιδιά.

Για τριακοστή φορά μέσα σε τέσσερις μήνες ο Μάξγουελ κατέβηκε ώς το διαστημοδρόμιο να ελέγξει την άφιξη κάποιου σκάφους. Μέχρι στιγμής δεν είχε λάβει ούτε ελέφαντα, ούτε τριβεία, ούτε καν καναρίνι σε κλουβί.

Ήταν μια δουλειά που τη σιχαινόταν, γιατί κάθε φορά που ρωτούσε έναν καπετάνιο αν του είχε φέρει κανέναν ελέφαντα, εκείνος τον κοιτούσε με βλέμμα που πρόδινε καθαρά τις σκέψεις του για τη διανοητική του κατάσταση.

Όπως και να 'χει, τούτη τη φορά δεν ήταν κανένα ναυλωμένο εμπορικό. Αναγνώρισε τον τύπο του πριν καν το σκάφος αγγίξει το έδαφος και σβήσει τους κινητήρες του. Ήταν ένα τετραθέσιο περιπολικό των Ζενγκ. Εξάλλου, αναγνώρισε και τον πρώτο Ζενγκ που κατέβηκε από τη σκάλα. Ήταν ο Τορμίν, ο στρατιωτικός διοικητής του Κορόμα.

«Α, κύριε Μάξγουελ», τον χαιρέτησε ο Τορμίν. Τα κίτρινα μάτια του ήταν ανήσυχα. «Θα ήθελα να δω αμέσως το διοικητή σας».

«Ο Χάντερ πήρε μετάθεση για τη Γη. Ανέλαβα εγώ τη διοίκηση. Έχετε κανένα πρόβλημα;»

«Πολλά», αναστέναξε ο Τορμίν. «Όπως ξέρετε, είχαμε εγκαταστήσει συνηθισμένους αποίκους στον Κορίμα. Αλλά στον αδελφό πλανήτη Κορόμα είχαμε, εκτός από τους αποίκους, κι ένα μεγάλο αριθμό κατα-

δίκων. Δυστυχώς οι κατάδικοι δραπέτευσαν, και από κάπου άρπαξαν όπλα. Έτσι ξέσπασε εμφύλιος πόλεμος στον Κορόμα. Χρειαζόμαστε βοήθεια».

«Λυπάμαι, αλλά δεν έχω τέτοια δυνατότητα», αποκρίθηκε ο Μάξγουελ. «Έχω αυστηρές διαταγές σε καμία περίπτωση να μην αναμειχθώ σε εσωτερικές υποθέσεις των Ζενγκ».

«Το ξέρω, το ξέρω». Ο Τορμίν έκανε νευρικές χειρονομίες με τα μακριά, κοκαλιάρικα χέρια του. «Δεν ζητάμε από σας σκάφη και όπλα. Είμαστε πρόθυμοι ν' αναλάβουμε μόνοι μας όλη τη βρόμικη δουλειά. Εξάλλου, το θέμα είναι σοβαρό αλλά όχι και άμεσα επείγον. Ακόμη και αν οι κατάδικοι καταλάβουν τον πλανήτη, δεν θα μπορούν να ξεφύγουν από κει. Έχουμε μεταφέρει όλα τα σκάφη μας στον Κορίμα».

«Τότε τι θέλετε από μένα;»

«Να στείλετε ένα μήνυμα για βοήθεια. Εμείς δεν μπορούμε να το κάνουμε. Ο σταθμός επικοινωνιών μας είναι ακόμη ημιτελής».

«Δυστυχώς δεν μου επιτρέπεται ούτε η άμεση επαφή με τις αρχές των Ζενγκ», αποκρίθηκε ο Μάξγουελ. «Μπορείτε, ωστόσο, να ειδοποιήσετε το αρχηγείο σας στη Γη. Εκείνο θα ενημερώσει σχετικά τον εκεί πρέσβη μας. Αυτός με τη σειρά του θα έρθει σ' επαφή με τις πλησιέστερες δυνάμεις μας».

«Μια τέτοια διαδικασία θα σήμαινε μεγάλη καθυστέρηση».

«Όπως έχει το πράγμα, δεν υπάρχει άλλη λύση», επέμεινε ο Τορμίν. «Θα μας κάνετε αυτή τη χάρη; Υπό τις ίδιες συνθήκες θα κάναμε το ίδιο για σας».

«Εντάξει», συμφώνησε ο Μάξγουελ, μην μπορώντας ν' αρνηθεί μια τέτοια παράκληση. «Έτσι κι αλλιώς, η όλη ευθύνη θ' ανήκει στο στρατηγείο μας». Επιστρέφοντας στο γραφείο του, έδωσε στον Τάυλερ το σχετικό μήνυμα. «Για καλό και για κακό, καλύτερα να το στείλεις με τη στενή δέσμη. Μπορεί να πιάσει το μήνυ-

μα κάποιος γραφειοκράτης των Ζενγκ και μετά να μας δημιουργήσει θέμα ότι χώνουμε τη μύτη μας στα εσωτερικά τους».

Το μήνυμα έφυγε, πέρα, δώθε, πάνω, κάτω, με τη μια ή άλλη διάλεκτο και προφορά...

Εμφύλια διαμάχη ξέσπασε ανάμεσα στους ντόπιους Ζενγκ. Ζητούν συμπαράσταση και βοήθεια.

Το μήνυμα έφτασε λίγα λεπτά μετά τον Χάντερ, ο οποίος μπήκε στο γραφείο του Ρέιλτον και στάθηκε σε στάση προσοχής χαιρετώντας κανονικά.

«Αντιπλοίαρχος Χάντερ, κύριε ναύαρχε, πρώην διοικητής του Μοτάν».

«Καιρός ήταν!» γρύλισε ο Ρέιλτον, που προφανώς δεν ήταν σε διάθεση ν' αρχίσει να μοιράζει παράσημα. «Ως διοικητής του Μοτάν είχες την πλήρη ευθύνη για τα κείμενα όλων των μηνυμάτων που στέλνονταν από εκεί, ή κάνω λάθος;»

«Μάλιστα, κύριε ναύαρχε», συμφώνησε ο Χάντερ, νιώθοντας μια παράξενη ανατριχίλα στο σβέρκο του.

Ανοίγοντας ένα συρτάρι, ο Ρέιλτον έβγαλε μια στοίβα φόρμες μηνυμάτων και τις πέταξε μπροστά στο γραφείο του.

«Αυτές», πληροφόρησε τον Χάντερ, «είναι οι αποδείξεις της φρικαλέας ασυνεννοησίας που με ταλαιπωρεί από τη μέρα που μπήκε σε λειτουργία η βάση του Μοτάν. Μονάχα μια εξήγηση μπορώ να βρω γι' αυτά τα ακατανόητα κορακίστικα για ελέφαντες και θειάδες, κι αυτή είναι ότι σου χρειάζεται ψυχιατρική παρακολούθηση. Στο κάτω κάτω, δεν είναι η πρώτη φορά που άνθρωποι σε ξένους πλανήτες παρουσιάζουν κρίσεις ανισορροπίας».

«Αν μου επιτρέπετε, κύριε ναύαρχε—» άρχισε να τραυλίζει ο Χάντερ.

«Όχι, δεν σ' το επιτρέπω», βρυχήθηκε ο Ρέιλτον. «Να περιμένεις πρώτα να τελειώσω. Και μη μου ανοίγεις έτσι τα ρουθούνια σου. Σε αντικατέστησα με τον

Μάξγουελ. Η απόδειξη της ανισορροπίας σου θα έρθει με το επόμενο μήνυμα από τον Μοτάν».

«Μα, κύριε ναύαρχε—»

«Σκασμός! Θα σου δώσω να δεις τα μηνύματα του Μάξγουελ για να τα συγκρίνεις με τις δικές σου ασυναρτησίες. Αν και αυτό δεν σε πείσει, τότε—»

Ο Ρέιλτον σταμάτησε την κατσάδα του βλέποντας τον Άσμορ να εμφανίζεται και ν' αφήνει ένα μήνυμα στο γραφείο του.

«Άκρως επείγον από τον Μοτάν, κύριε ναύαρχε».

Ο Ρέιλτον το άρπαξε και άρχισε να το διαβάζει, ενώ ο Άσμορ και ο Χάντερ περίμεναν σ' αναμμένα κάρβουνα.

Η φίλη της Ανδρομάχης χόρεψε ανάμεσα στους ντόπιους Ζενγκ. Ζητούν νέα παράσταση και ρεβύθια.

Η έκρηξη που επακολούθησε θα παραμείνει στην ιστορία σαν ένας από τους θρύλους του διαστήματος για να εμπνέει τις επερχόμενες γενιές.

ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΤΙΠΟΤΑ— ΑΛΗΘΕΙΑ ΣΑΣ ΛΕΩ!

του Θήοντορ Στάρτζον

Παρ' όλες τις φιλότιμες προσπάθειες λογοτεχνών και ποιητών, δημοσιογράφων και σεναριογράφων, γραφειοκρατών και τυπογράφων, ποτέ το διαθέσιμο χαρτί δεν επαρκούσε για να καλύψει όλες τις ανάγκες της ανθρωπότητας.

Και το πρόβλημα αυτό παρέμενε άλυτο μέχρι που κάποιος διάβασε κάπου για τις τελευταίες συμφωνίες ειρήνης, αφοπλισμού και κατάπαυσης του πυρός ανάμεσα στους διάφορους εμπολέμους του κόσμου μας. Τι τα έκαναν όλα αυτά τα χαρτιά μετά την επίσημη υπογραφή τους, αναρωτήθηκε. Και, ξαφνικά, στο κεφάλι του έλαμψε το γλομπάκι της έμπνευσης.

Έτσι εφεύρε το χαρτί υγείας.

Έχοντας λύσει και αυτό το πρόβλημα, ο άνθρωπος είχε πλέον όλο το χρόνο να καθίσει και να σκεφτεί. Ή τουλάχιστον αυτό έκανε ο Θήοντορ Στάρτζον. Και ομολογουμένως σκέφτηκε κάτι το φοβερό! Δεν ξέρω αν είναι καν σωστό που το μεταφράζω. Ίσως είναι κα-

λύτερα κάτι τέτοιες επικίνδυνες γνώσεις να ξεχαστούν.

Και — να πάρει η ευχή — αυτό που λέει σε τούτο το διήγημα το έχω προσέξει κι εγώ. Λέτε...

Γ.Μ.

Ο Χένρυ Μέλλοου είχε φτάσει στο στάδιο εκείνο της καριέρας του που μπορούσε να διαθέτει την πολυτέλεια μιας προσωπικής τουαλέτας στο γραφείο του. Έτσι, κάποια στιγμή, βγήκε από δαύτη και φώναξε στο μικρό μαύρο κουτάκι της ενδοσυνεννόησης. «Δεσποινίς Πρινς, έρχεστε, σας παρακαλώ, για μια υπαγόρευση;»

Η δεσποινίδα Πρινς, η γραμματέας του, άνοιξε την πόρτα, μπήκε μέσα και έσκουξε, «Ιιιικ».

«Από την αυγή ακόμη της ιστορίας», άρχισε να υπαγορεύει ο Χένρυ Μέλλοου, «ο άνθρωπος βρέθηκε πρόσωπο με πρόσωπο με διάφορες βασικές αλήθειες. Ωστόσο—»

«Τι να πω εγώ», τον διέκοψε η δεσποινίδα Πρινς, «που βρέθηκα αντιμέτωπη με τα κατεβασμένα σας παντελόνια, κύριε Μέλλοου, και με σας ν' ανεμίζετε σαν μπαϊράκι ένα μακρύ κομμάτι χαρτί υγείας;»

«Εντάξει, θα έρθω και σ' αυτό... Τι έλεγα; Α, ναι! "... με διάφορες βασικές αλήθειες. Ωστόσο, εξαιτίας της αδιαφορίας, της προκατάληψης ή και της καθαρής βλακείας του, δεν μπόρεσε ούτε να τις δει ούτε να τις αναγνωρίσει, ούτε να τις καταλάβει". Τα προλαβαίνετε, δεσποινίς Πρινς;»

«Είμαι πολύ σοκαρισμένη, κύριε Μέλλοου. Σας παρακαλώ, σηκώστε τα παντελόνια σας».

Ο κύριος Μέλλοου την κοίταξε για μερικές στιγμές

ενώ έβαζε τον ειρμό των σκέψεών του στο «σταντ-μπάυ» προκειμένου ν' αλλάξει κανάλι από τους δικούς του συλλογισμούς στα λόγια της. Ύστερα το βλέμμα του κατέβηκε αργά προς τα πόδια του.

«Την πάτησα σαν τον Αρχιμήδη», εξήγησε, κι άφησε το χαρτί της τουαλέτας στο γραφείο του. Σηκώνοντας τα παντελόνια του, συνέχισε, «Ή, τουλάχιστον, νομίζω ότι ήταν ο Αρχιμήδης. Έκανε, λέει, το μπάνιο του και μπαίνοντας στην μπανιέρα είδε το νερό ν' ανεβαίνει και να χύνεται από τα χείλη της μπανιέρας. Και βλέποντάς το, του κατέβηκε ξαφνικά η λύση στο πρόβλημα που τον απασχολούσε, το πώς να προσδιορίσει πόσο φτηνό μέταλλο περιείχαν τα χρυσά κοσμήματα του βασιλιά. Αμέσως πήδησε έξω από την μπανιέρα και άρχισε να τρέχει τσίτσιδος στους δρόμους φωνάζοντας "Εύρηκα!". Εσείς, δεσποινίς Πρινς, είχατε την ατύχη να είστε μάρτυρας μιας ανάλογης στιγμής... Αλήθεια, μήπως τελικά δεν ήταν ο Αρχιμήδης αλλά ο Αριστοτέλης;»

«Ήταν ντροπή, αυτό ήταν», αποκρίθηκε η δεσποινίδα Πρινς. «Παρ' όλα τα χρόνια που δουλεύω μαζί σας, ποτέ δεν θα πάψετε να μ' αιφνιδιάζετε. Ακούς εκεί, χαρτί τουαλέτας!»

«Μερικές από τις πιο σπουδαίες εμπνεύσεις στην ανθρώπινη ιστορία ήρθαν σε τουαλέτες», παρατήρησε ο Χένρυ Μέλλοου. «Η προτεσταντική Μεταρρύθμιση άρχισε σε μια τουαλέτα, όταν ο Λούθηρος καθόταν εκεί και έστυβε το — μήπως σας σοκάρω πάλι, δεσποινίς Πρινς;»

«Δεν ξέρω. Εξαρτάται από το τι θα πείτε παρακάτω», απάντησε η δεσποινίδα Πρινς, κατεβάζοντας τα χέρια από τ' αυτιά της, αλλά όχι εντελώς. Τον κοίταξε καχύποπτα καθώς εκείνος άπλωνε τη λουρίδα του χαρτιού στο γραφείο του, την πατούσε με τις παλάμες του και άρχιζε να τη σκίζει σε κομμάτια, τεντώνοντας προς δύο αντίθετες κατευθύνσεις.

«Όπως παρατηρείτε εδώ — Το καταλαβαίνετε, δεσποινίς Πρινς;»

«Όχι, κύριε Μέλλοου, δεν καταλαβαίνω τίποτα», αποκρίθηκε εκείνη, μαζεύοντας από κάτω το καρνέ που είχε πετάξει, για να σκεπάσει τ' αυτιά της.

«Τότε ας το πιάσουμε πάλι από την αρχή», αναστέναξε ο Χένρυ Μέλλοου, και άρχισε να της υπαγορεύει το κείμενο που θα έσπερνε τον τρόμο και τον πανικό στην καρδιά και την ψυχή του κάθε στρατιωτικού και βιομήχανου. Ω, ασφαλώς και έχουν καρδιά και ψυχή. Απλώς δεν ήταν πράγματα που τα χρησιμοποιούσαν πριν από την εποχή του Χένρυ Μέλλοου. Προσέξτε πώς έχει το πράγμα και θα καταλάβετε.

Ο Χένρυ Μέλλοου δεν ήταν απλώς ένας άνθρωπος, ήταν ένα ιστορικό γεγονός. Σήμερα δεν χρειάζεται να πούμε «η πρώτη άνευ σταθμού υπερατλαντική πτήση έγινε, κτλ.». Αρκεί να πούμε απλώς «η πτήση του Λίντμπεργκ», και οι άλλοι θα καταλάβουν. Αντίστοιχα, λέμε «από την εποχή της Χιροσίμα» ή «του Ντάλλας» ή «του Παστέρ» ή «του Δαρβίνου» και όλοι καταλαβαίνουν αμέσως για ποιο πράγμα μιλάμε. Κατά τον ίδιο τρόπο, το όνομα του Χένρυ Μέλλοου εκφράζει πλέον την ανατροπή των πάντων σ' ό,τι αφορά στο στρατιωτικο-βιομηχανικό κατεστημένο.

Το μνημόνιο Μέλλοου έφτασε στο Πεντάγωνο μέσω της συνηθισμένης οδού. Κοντολογής, ένας ομοσπονδιακός πράκτορας που ερευνούσε καθημερινά στα σκουπίδια, ελέγχοντας κάθε άχρηστο χαρτί που έβγαινε από τα γραφεία του Μέλλοου, βρήκε τρεις σελίδες οι οποίες είχαν πεταχτεί γιατί μια καινούρια δακτυλογράφος είχε κάνει καμιά σαρανταριά λάθη. Στη συνέχεια οι σελίδες αυτές πέρασαν από όλα τα ιεραρχικά επίπεδα του Εφ Μπι Άι φτάνοντας ώς τον ίδιο τον Αρχηγό. Ο τελευταίος εξουσιοδότησε τον πράκτορα να διαρρήξει τα γραφεία του Μελλοου προκει-

μένου να φωτογραφήσει ολόκληρο το σχετικό φάκελο.

Στην προσπάθειά του αυτή ο πράκτορας συνελήφθη δύο φορές κατά λάθος, έφαγε ξύλο άλλη μια και μετά εξαφανίστηκε για ένα διάστημα εξαιτίας ενός αναπόφευκτου ατυχήματος. Δηλαδή, μετά την κλοπή των χαρτιών, τα ξέχασε σ' ένα ταξί και χρειάστηκε τρεις βδομάδες μέχρι να εντοπίσει τον ταξιτζή και να διαρρήξει το σπίτι του για να τα πάρει πίσω. Στο μεταξύ το μνημόνιο είχε αποσταλεί στους *Τάιμς* από τον ίδιο τον Μέλλοου, και αποτέλεσε τη βάση για ένα εκτεταμένο άρθρο. Αλλά, όπως συνήθως γίνεται με παρόμοια δημοσιεύματα στον τύπο, πέρασε εντελώς απαρατήρητο τόσο από το κοινό όσο και από το Πεντάγωνο.

Το σοκ που προκάλεσε το μνημόνιο όταν τελικά έφτασε στο Πεντάγωνο, και ιδίως στην ειδική υπηρεσία γι' αυτά τα πράγματα, το τμήμα του υποστράτηγου Φόρτνυ Σούπερπεντ, ήταν ανάλογο με σεισμική δόνηση. Η αντίδραση του Σούπερπεντ υπήρξε άμεση και πιστή προς την καλύτερη στρατιωτική παράδοση. Ο στρατηγός κήρυξε ολόκληρο το τμήμα του σε Ερυθρά Κατάσταση και χαρακτήρισε το θέμα Άκρως Απόρρητο ώστε να μη διαρρεύσει το παραμικρό σε κανέναν εκτός του τμήματος.

Το αποτέλεσμα ήταν να νεκρωθούν τα πάντα για δύο ώρες και σαράντα λεπτά εξαιτίας της ακαριαίας απόφασής του να ελέγξει αμέσως την ιδέα του Μέλλοου.

Βλέπετε, προκειμένου να γίνει αυτός ο πειραματικός έλεγχος, χρειαζόταν χαρτί υγείας. Αλλά, μόλο που ο στρατηγός Σούπερπεντ, σαν τον Χένρυ Μέλλοου, διέθετε εσωτερική τουαλέτα στο γραφείο του, δεν μπορούσε να πάει κόντρα στην παράδοση. Έτσι συγκράτησε την τάση του να σηκωθεί και να φέρει λίγο χαρτί ο ίδιος, και κάλεσε τον υπασπιστή του. Ο τε-

λευταίος μπήκε, χαιρέτησε ζωηρά, και πήρε διαταγή από το στρατηγό να φέρει αμέσως ένα ρολό χαρτί υγείας. Από το εξωτερικό γραφείο του ο υπασπιστής διέταξε να παρουσιαστεί αμέσως μπροστά του ο λοχίας εφοδιασμού που, δυστυχώς, έτυχε να λείπει με άδεια. Αυτό υποχρέωσε τον υπασπιστή (μην ξεχνάτε ότι το θέμα ήταν ήδη άκρως απόρρητο) να ελέγξει πρώτα το φάκελο του αντικαταστάτη δεκανέα.

Τέλος πάντων, κάποτε συμπληρώθηκαν οι σχετικές αιτήσεις, με μονάχα ένα λάθος στο τέταρτο αντίγραφο (από τα έξι), που χρειάστηκε διόρθωση, και το ρολό του χαρτιού υγείας έφτασε διπλοκλειδωμένο σ' ένα μαύρο σφραγισμένο κιβώτιο ασφαλείας και παραδόθηκε στο στρατηγό. Τη στιγμή εκείνη, τον Σούπερπεντ διέκοψε η επίσκεψη κάποιου κυρίου Μπράουν (έτσι συστήθηκε) από το Τζέημστάουν. Ήταν ένας τύπος με μαύρο κοστούμι, μαύρη γραβάτα, και μαύρη δερμάτινη θήκη που μέσα έλαμπε ένα αστραφτερό σήμα με τον αμερικανικό αετό και διάφορα άλλα.

«Α, πανάθεμά σας!» γρύλισε ο στρατηγός. «Πώς διάολο το μάθατε κιόλας;»

Στα λόγια του, ο άλλος χαμογέλασε αυτάρεσκα — ήταν η μόνη περίπτωση που χαμογελούν οι τύποι σαν τον κύριο Μπράουν — και μάζεψε από το γραφείο του στρατηγού το μνημόνιο Μέλλοου και το κλειδωμένο μαύρο κουτί με το χαρτί υγείας. Ύστερα αναχώρησε.

Όταν έφυγε ο επισκέπτης, ο στρατηγός, με το πρακτικό πνεύμα που διακρίνει κάθε στρατιωτικό, το πήρε απόφαση ότι το πράγμα είχε ξεφύγει πλέον από τα χέρια του. Έτσι επανέφερε την υπηρεσία του σε Πράσινη Κατάσταση, ακύρωσε τα μέτρα μυστικότητας και μετά ένιωσε ελεύθερος πια να μπει στην τουαλέτα του και να πάρει από κει λίγο χαρτί υγείας. Ξαναβγήκε με κάνα μέτρο από δαύτο, το άπλωσε πάνω στο γραφείο του, το πάτησε με τις παλάμες του και άρχισε να το κομματιάζει... Και το πρόσωπό του χλώμιασε σαν κερί.

Η διαρροή του Μνημονίου Μέλλοου στο χώρο της βιομηχανίας είναι πολύ πιο μυστήρια υπόθεση. Το σίγουρο είναι ότι αυτό ήταν η αιτία να μειωθούν κατά έξι τοις εκατό οι πάσης φύσεως παραγγελίες πρώτων υλών της Ίνλαντ Κορπ. Και όταν μια μεγάλη εταιρία σαν την Ίνλαντ κόβει τις παραγγελίες της κατά έξι τοις εκατό, ολόκληρη η αγορά τρέμει σαν φορτίο ζελέ σε κάρο με τετράγωνες ρόδες.

Αυτός εξάλλου ήταν και ο πραγματικός λόγος που το βιομηχανικό τραστ της Άουτλαντ άρχισε να εξετάζει το ενδεχόμενο συγχώνευσης με την Ίνλαντ. Ένας από τους κατασκόπους της Άουτλαντ τους είχε σφυρίξει το θέμα, αλλά δεν είχε μπορέσει να κλέψει το ίδιο το μνημόνιο. Έτσι τώρα τα μεγάλα κεφάλια της Άουτλαντ σκέφτονταν ότι αν αγόραζαν την Ίνλαντ, στη συμφωνία θα συμπεριλαμβανόταν και αυτό.

Φανταστείτε, λοιπόν, την έκπληξή τους, όταν ο πρόεδρος του συμβουλίου της Ίνλαντ όχι μόνο συμφώνησε με ενθουσιασμό στην ιδέα της συγχώνευσης αλλά έστειλε μαζί και ένα αντίγραφο του μνημονίου, έτσι δίχως υποχρέωση! Δεν υπάρχουν τα πρακτικά της συνάντησης των μεγάλων των δύο βιομηχανικών γιγάντων, αλλά όταν βγήκαν από την αίθουσα ήταν όλοι τους σαφώς τρομοκρατημένοι. Με τον ερχομό της αυγής, σε πολλά πλουσιόσπιτα στα προάστια, σε αποκλειστικές λέσχες και πολυτελείς σουίτες ξενοδοχείων, ακουγόταν ο μαλακός ήχος από χαρτιά τουαλέτας που σκίζονταν νευρικά.

Και από χαρτοπετσέτες.

Και από κρέας που κατέβαινε σε φέτες από μάγουλα.

Όσον αφορά στη συγχώνευση, τα πράγματα πάγωσαν στο στάδιο των διαπραγματεύσεων. Δεν τη ματαίωσαν ούτε την προχώρησαν, απλώς όλοι περίμεναν. Στο μεταξύ, η μείωση παραγγελιών πρώτων υ-

λών της Ίνλαντ κατέληξε σ' ένα συμβιβαστικό τρία τοις εκατό. Όσο για τον υπόλοιπο κόσμο — το μικρό, αληθινό κόσμο, όχι τις μεγάλες μάζες που κοιμόντουσαν τον ύπνο του δικαίου — κι αυτός περίμενε να δει πώς θα εξελιχθούν τα πράγματα.

Εκεί, ωστόσο, που το Μνημόνιο Μέλλοου προκάλεσε το φοβερότερο σοκ ήταν στο μυστικό αρχηγείο του Τζέημστάουν. Αν δεν το ξέρατε, εκεί βρίσκεται το πιο μυστικό αρχηγείο στον κόσμο ή και οπουδήποτε. Δεν υπάρχει όνομα στην είσοδο, τα αυτοκίνητα απέξω είναι δίχως πινακίδες και όλες οι παραγγελίες για σάντουιτς που φτάνουν στο μπροστινό γραφείο είναι για κάποιους με τ' όνομα «Μπράουν». Κανένας δεν ξέρει πώς ξεχωρίζουν ποιο σάντουιτς είναι για ποιον. Ολόκληρη η πόλη κρατά καλά το μυστικό.

Είχαν κάνει ό,τι ήταν δυνατό να κάνει κανείς. Είχαν παρακολουθήσει σε εικοσιτετράωρη βάση με ανθρώπους και «κοριούς» τα γραφεία του Χένρυ Μέλλοου, τα πρόσωπα του περιβάλλοντός του και τον ίδιο. Είχαν αναλύσει τις πιθανές του κινήσεις και αντιδράσεις, και τώρα δεν έμενε άλλο από το να καθίσουν και να περιμένουν κάτι να συμβεί. Η όλη υπόθεση Μέλλοου είχε ανατεθεί σε τρεις κορυφαίους πράκτορες, τον Ρεντ Μπράουν, τον Τζο Μπράουν και τον Μπράουν Χ. Ο τελευταίος ήταν και ο άνθρωπος που είχε εισχωρήσει στους Μαύρους Πάνθηρες για λογιαριασμό της Υπηρεσίας.

Εξαιτίας της εξαιρετικά ευαίσθητης φύσης του Μνημονίου, ο Ρεντ Μπράουν είχε ξαποστείλει τον Μπράουν Χ σε μια εντελώς τρελή έρευνα, να εντοπίσει και να ανακρίνει τους παλιούς δασκάλους του Χένρυ Μέλλοου, από το νηπιαγωγείο ώς την τετάρτη Δημοτικού, που βρίσκονταν σε κάτι απίθανα μέρη σαν το Ένουμκλο της πολιτείας Ουάσιγκτον ή το Τερτλ Κρηκ της Πενσυλβάνια.

Ο Ρεντ Μπράουν σηκώθηκε απο το γεμάτο κουμπιά και φωτάκια γραφείο του, διέσχισε το δωμάτιο και έκλεισε την πόρτα, πνίγοντας έτσι το συνεχές θρόισμα από τα κομπιούτερ και τις λαστιχένιες σόλες, και τις ψιθυριστές συνδιαλέξεις με την παλάμη πάνω από το ακουστικό σε στυλ: «Εδώ Μπράουν... Έτοιμος. Κώδικας δύο. Ο Μπράουν σε αποστολή».

Ο Τζο Μπράουν, που καθόταν πιο πέρα, παρατήρησε αυτή την κίνηση του Ρεντ και κατάλαβε οτι θα μιλούσαν για την αποστολή τους. Ήξερε ακόμη ότι έπρεπε ν' αναφέρονται στον Χένρυ Μέλλοου μονάχα με τη λέξη «Ύποπτος». Όχι «ο ύποπτος», ούτε ο «κύριος Ύποπτος», αλλά σκέτο «Ύποπτος».

Ο Ρεντ Μπράουν κάθισε πάλι στο θρόνο του, ή στο χειριστήριο — κανένας δεν θα μπορούσε να την πει απλή καρέκλα — και είπε: «Ανασκόπηση. Σύσκεψη».

Ο Τζο Μπράουν έβαλε μπροστά το μαγνητόφωνο που ήταν κρυμμένο κάτω από το μαύρο σακάκι του και επανέλαβε. «Ανασκόπηση. Σύσκεψη», και πρόσθεσε ημερομηνία και ώρα.

«Ύποπτος;» ρώτησε ο Ρεντ Μπράουν.

Ο Τζο Μπράουν κατάλαβε αμέσως ότι του ζητούσαν μια συνοπτική ανασκόπηση των όσων ήξεραν για τον Χένρυ Μέλλοου, με την ελπίδα να εντοπίσουν κάποιες νέες όψεις και να κατεβάσουν καινούριες ιδέες, άσχετα πόσο παρατραβηγμένες και απίθανες. Χώρια απ' αυτό, η ερώτηση ήταν και κάποιο είδος τεστ για τον ίδιο, του τύπου «για να δούμε αν διάβασες το μάθημά σου». Έτσι απάντησε σβέλτα, με καθαρή φωνή και με επαγγελματικά κοφτά τρόπο: «Λευκός, ένα εβδομήντα πέντε, άγαμος, τριανταεξάρης, μάτια καστανά, εβδομήντα εφτά κιλά—»

«Εντάξει, εντάξει. Επάγγελμα;»

«Συγγραφέας, τεχνικά θέματα, επιστημονικά άρθρα και κριτική βιβλίων. Αυτοαπασχολούμενος. Επίσης: εφευρέτης, κάτοχος διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας

υπ' αριθμόν πρωτοκόλλου—»

«Άσε τους αριθμούς γιατί θ' αναγγέλλεις νούμερα ώς το βράδυ. Εξάλλου, το κάνεις για φιγούρα, Μπράουν. Ξέρω πόσο αριθμομνήμονας είσαι».

Ο Τζο Μπράουν πειράχτηκε πολύ, αλλά ήξερε ότι καλά θα έκανε να μην το δείξει. Η απομνημόνευση αριθμών ήταν στ' αλήθεια το μόνο πράγμα που έκανε πολύ καλά, και με τους αριθμούς πρωτοκόλλου των διπλωμάτων θα έδειχνε όλο του το ταλέντο. «Διαθέτει ευρεσιτεχνίες σε οικιακές συσκευές, χημικές διαδικασίες, τεχνικά εργαλεία, οπτικά συστήματα...»

«Από τις μεγαλοφυΐες, έτσι; Πολύ επικίνδυνος. Η Υπηρεσία μας ερευνά τα σκουπίδια του εδώ και δεκαοχτώ μήνες».

«Τι επέστησε την προσοχή μας στο πρόσωπό του;»

«Η εφορία. Εισπράττει ποσοστά πωλήσεων από ολόκληρο τον κόσμο. Και ποτέ δεν κρύβει δεκάρα».

Ο Τζο Μπράουν σούφρωσε σκεφτικά τα χείλη του. «Κάτι πρέπει να κρύβει».

«Σωστά, το να μην κρύβει δεν είναι ούτε σύνηθες ούτε φυσιολογικό. Από φρονήματα;»

«Δεν ασχολείται με τα πολιτικά. Είναι γραμμένος στους καταλόγους και ψηφίζει, αλλά δεν εκφράζει γνώμη».

Ο Τζο Μπράουν σούφρωσε πάλι τα χείλη του. Ήταν το ίδιο σούφρωμα με το προηγούμενο, γιατί επανέλαβε περίπου και τα ίδια λόγια. «Κάτι πρέπει να κρύβει. Και τι θα γίνει έτσι κι αυτό το πράγμα κυκλοφορήσει ανεξέλεγκτο στην ανθρωπότητα;»

«Θα 'ναι φοβερότερο και από την ατομική βόμβα και από τα χημικά όπλα και από την πανούκλα και απ' ό,τι άλλο φανταστείς».

«Και αν διατηρήσει ο ίδιος τον αποκλειστικό του έλεγχο;»

«Θα γίνει ο κυρίαρχος του κόσμου».

«Ναι, αλλά για όχι παραπάνω από δέκα λεπτά». Ο

Τζο Μπράουν έκανε σαν να σημάδευε μέσα από μια φανταστική τηλεσκοπική διόπτρα ντουφεκιού και πάτησε μια φανταστική σκανδάλη.

«Όχι, αν έχει την υποστήριξη της Υπηρεσίας».

Ο Τζο Μπράουν κοίταξε διαπεραστικά τον Ρεντ Μπράουν κι έδειξε να μπαίνει στο νόημα. Πριν γίνει μυστικός πράκτορας, και πριν καν αρχίσει την ειδική εκπαίδευση, είχε πολύ σαφείς απόψεις σχετικά με το για ποιον δούλευε η Υπηρεσία. Αλλά όσο περνούσε ο καιρός, το ερώτημα αποκτούσε ολοένα και λιγότερη σημασία. Οι πράκτορες δούλευαν απλώς για την Υπηρεσία, και κανένας, μέσα ή έξω από αυτήν, ή από την κυβέρνηση, ή απ' οπουδήποτε, δεν θα διενοείτο ποτέ να ρωτήσει για ποιον δούλευε η Υπηρεσία. Έτσι, αν η Υπηρεσία αποφάσιζε να δουλέψει για τον κυρίαρχο του κόσμου, ε... γιατί όχι; Θα ήταν ένας, και είναι πιο εύκολο να κουμαντάρεις μονάχα έναν άνθρωπο. Από παλιά η Υπηρεσία είχε ξεκαθαρισμένες αντιλήψεις για την ιδανική κοινωνία, και με τον αποκλειστικό έλεγχο ενός τέτοιου πράγματος, θα μπορούσε και να τη φτιάξει. Για όλους. Και παντού.

Ο Ρεντ Μπράουν έκανε μια γρήγορη, περίπλοκη χειρονομία που ο Τζο Μπράουν φάνηκε να καταλαβαίνει. Αμέσως έβγαλαν και οι δυο τα κρυμμένα τους μαγνητόφωνα κι έσβησαν την τελευταία πρόταση από την ταινία. Ύστερα έκρυψαν πάλι τα μαγνητόφωνα και κοίταξαν ο ένας τον άλλο με αλλαγμένα μάτια που έλαμπαν παράξενα. Αν οι δυο τους τύχαινε να γίνουν οι αποκλειστικοί κάτοχοι της μεθόδου Μέλλοου, τότε ο προϊστάμενός τους, κάποιος κύριος Μπράουν, και ο δικός του προϊστάμενος, εκείνος που διεύθυνε την όλη Υπηρεσία, θα πάθαιναν τη νίλα της ζωής τους.

Ο Ρεντ Μπράουν έβγαλε μια αρμαθιά κλειδιά απ' τη ζώνη του, διάλεξε ένα και ξεκλείδωσε μ' αυτό ένα κρυφό συρτάρι του γραφείου του. Από μέσα έβγαλε ένα ατσάλινο κουτί σαν μικρό χρηματοκιβώτιο. Ρ

χνοντας μια ματιά προς το συνάδελφό του για να σιγουρευτεί ότι δεν έβλεπε από εκεί που ήταν, σχημάτισε με φροντίδα και προσοχή ένα συνδυασμό στο καντράν, και μετά γύρισε μια λαβή. Το καπάκι του κουτιού άνοιξε, και ο Ρεντ Μπράουν έβγαλε από μέσα δυο φωτοκόπιες του Μνημονίου Μέλλοου. «Και τώρα», είπε προς το μαγνητόφωνο. «Θα διαβάσουμε το Μνημόνιο Μέλλοου».

Όπως θα το διαβάσετε κι εσείς.

ΜΝΗΜΟΝΙΟ ΜΕΛΛΟΟΥ

Από την αυγή της ιστορίας του ο άνθρωπος βρέθηκε πρόσωπο με πρόσωπο με διάφορες βασικές αλήθειες. Ωστόσο, εξαιτίας της αδιαφορίας, της προκατάληψης ή και της καθαρής βλακείας του, δεν μπόρεσε ούτε να τις δει ούτε να τις αναγνωρίσει ούτε να τις καταλάβει. Υπήρξαν φορές που τα κατάφερε πολύ καλά με πολύπλοκα πράγματα, όπως είναι για παράδειγμα τα πέτρινα ημερολόγια των Μάγιας και η τεχνική πλοήγησης των Πολυνησίων. Από την άλλη μεριά, παρέβλεπε σαν στραβός το γεγονός ότι τα πολύπλοκα πράγματα είναι φτιαγμένα από απλά πράγματα, και ότι τα απλούστερα πράγματα βρίσκονται, από την ίδια τους τη φύση, ολόγυρά μας και απλώς περιμένουν κάποιον να τα παρατηρήσει.

Η ανθρωπότητα καθυστέρησε φοβερά για ν' ανακαλύψει ακόμη και αυτό που ήταν κάτω από τη μύτη της. Δυο σχετικά κραυγαλέα παραδείγματα αρκούν:

Μπορείτε, για πενταροδεκάρες, σε οποιοδήποτε κατάστημα παιχνιδιών ή λούνα-παρκ, ν' αγοράσετε ένα μυλαράκι. Δεν έχω καταφέρει ν' ανακαλύψω πότε επινοήθηκε αυτό το πράγμα, ούτε πού, ούτε από ποιον, αλλά απ' όσο ξέρω δεν υπάρχουν στ' αλήθεια αρχαϊκά δείγματά του. Ένα ακόμη πιο απλό κατασκεύασμα μπορεί να το φτιάξει ακόμη κι ένας οχτάχρονος σκαλίζοντας ένα κλαδάκι πεύκου: μια έλικα

δυο πτερύγων. Στερεωμένη σ' έναν άξονα ή μια καρφίτσα ή έλικα μπορεί να περιστρέφεται ελεύθερα στον άνεμο. Προφανώς είναι μια εφεύρεση που θα μπορούσε να έχει γίνει πεντακόσια, χίλια, ακόμη και πέντε χιλιάδες χρόνια πριν, όταν οι αιγύπτιοι τεχνίτες έφτιαχναν ήδη πολύ πιο πολύπλοκα όργανα και εργαλεία. Το να στερεωθεί η έλικα σε σταθερό άξονα, το να περιστραφεί ο άξονας και να δημιουργήσει άνεμο, το να βυθιστεί το μηχάνημα στο νερό και το να επινοήσει κανείς έτσι αντλίες και προωθητικά μέσα — αυτά φαίνονται να είναι τα προφανή και αυτονόητα βήματα. Κι ωστόσο, για χιλιάδες χρόνια, κανένας δεν τα έκανε.

Τώρα, φανταστείτε αν μπορείτε — και δεν μπορείτε — ποια θα ήταν η εξέλιξη του πολιτισμού και πού θα βρισκόμαστε τεχνολογικά, αν είχαν υπάρξει έλικες και αντλίες πριν χίλια χρόνια — ή τρεις ή πέντε χιλιάδες! Κι όλα αυτά επειδή δεν βρέθηκε ένα παρατηρητικό παιδί, ένα περίεργο σπηλαιόβιο παιδάκι που το μάτι του να πιάσει ένα στριφτό φύλλο που στροβιλιζόταν στον ιστό κάποιας αράχνης.

Ένα ακόμη παράδειγμα. Τούτη τη φορά θα ξεκινήσουμε με σύγχρονα υλικά και μετά θα πάμε πίσω. Αν ανοίξετε μια τρύπα γύρω στο ενάμισι χιλιοστό σε μια λαμαρίνα και τοποθετήσετε μια σταγόνα νερού στο άνοιγμα, η σταγόνα θα παραμείνει εκεί αιωρούμενη. Η βαρύτητα θα την τραβά προς τα κάτω, ενώ η επιφανειακή τάση θα την τραβά προς τα πάνω δίνοντάς της κυρτό σχήμα. Αν την παρατηρήσει κανείς από το πλάι της λαμαρίνας, η σταγόνα έχει σχήμα φακού — και είναι φακός! Αν κοιτάξετε μέσα απ' αυτή, με το μάτι κοντά στη σταγόνα, σε κάτι καλοφωτισμένο που βρίσκεται από κάτω, θα διαπιστώσετε ότι ο υγρός φακός έχει εστιακή απόσταση περίπου ενός και μισού εκατοστού και μεγέθυνση πενήντα διαμέτρων.

(Αν συμπτωματικά χρειάζεστε ένα μικροσκόπιο

που δεν κοστίζει τίποτα, ανοίξτε την ίδια τρύπα στον πάτο μιας κονσέρβας. Μετά κόψτε τις τρεις πλευρές ενός τετράγωνου παράθυρου — δεξιά, αριστερά και πάνω — στο πλάι της κονσέρβας. Ύστερα λυγίστε το κομμένο μέταλλο προς τα μέσα, στις σαράντα πέντε μοίρες, για να περνά το φως και ν' αντανακλάται προς την τρύπα. Μετά κόψτε ένα τζαμάκι και στερεώστε το με κάποιο τρόπο μέσα στην κονσέρβα και λίγο πιο κάτω από την τρύπα. Τώρα τοποθετήστε το θέμα σας — ένα πόδι μύγας, ένα φτερό, μια τρίχα ή οτιδήποτε — πάνω στο τζάμι, βάλτε μια σταγόνα νερού στην τρύπα, και θα δείτε το θέμα σας μεγεθυμένο κατά πενήντα φορές. Έτσι, πληροφοριακά, μια σταγόνα γλυκερίνης μπορεί να μην είναι τόσο καθαρή, αλλά δουλεύει σχεδόν το ίδιο καλά και δεν εξατμίζεται).

Τα μικροσκόπια και τα αυτονόητα παρελκόμενά τους, τα τηλεσκόπια, δεν εμφανίστηκαν πριν από το δέκατο όγδοο αιώνα. Γιατί όχι πιο πριν; Δεν υπήρχαν άραγε αναρίθμητοι βοσκοί που σε αναρίθμητα πρωινά αντίκρισαν κάτω από το φως του πρώτου ήλιου δροσοσταλίδες πάνω σε ιστούς αράχνης ή σε τρύπες φύλλων; Γιατί κανένας απ' αυτούς δεν κοίταξε έστω μια φορά μέσα από μια τέτοια σταγόνα για να δει τις σπείρες στις ρόγες των δαχτύλων του; Και γιατί, προφανώς, οι θαυμαστοί τεχνήτες γυαλιού της Τύρου, της Φλωρεντίας και της αρχαίας Βαβυλώνας δεν σκέφτηκαν ποτέ να κοιτάξουν μέσα από τα φυσητά μπολ και τα βάζα τους αντί γι' αυτά τα ίδια; Μπορείτε να φανταστείτε πώς θα ήταν ο κόσμος σήμερα αν οι φακοί ανάμματος με τον ήλιο, τα μικροσκόπια, τα ματογυάλια και τα τηλεσκόπια είχαν εφευρεθεί τρεις χιλιάδες χρόνια νωρίτερα.

Ίσως ήδη να νιώθετε όπως κι εγώ μια αίσθηση δέους μπροστά σ' αυτή την ανθρώπινη στραβομάρα, την ανθρώπινη ηλιθιότητα. Επιτρέψτε μου τότε να προσθέσω και ένα άλλο είδος στραβομάρας: την πεποίθη-

ση ότι δήθεν όλα αυτά τα απλά πράγματα έχουν πλέον παρατηρηθεί και χρησιμοποιηθεί, και ότι όλες οι αρχές που τα διέπουν έχουν γίνει κατανοητές. Κάθε άλλο. Υπάρχουν στη φύση αναρίθμητες παρατηρήσεις που μένει ακόμη να γίνουν, και πολλές από αυτές ίσως να γίνουν από κάποιον αγράμματο βοσκό. Αλλά, χώρια απ' αυτό, η ίδια μας η τεχνολογία έχει παράγει ένα ολόκληρο νέο φάσμα φαινομένων, που απλώς περιμένουν ένα παρατηρητικό μάτι, ένα διαυγές μυαλό για να διακρίνει πράγματα που βρίσκονται μπροστά στη μύτη μας. Και δεν είναι πράγματα που συμβαίνουν μονάχα μια φορά, ούτε σπάνια, αλλά ξανά και ξανά, πάλι και πάλι, και που κυριολεκτικά φωνάζουν ν' ανακαλυφθούν και να χρησιμοποιηθούν.

Υπάρχει ένα τέτοιο φαινόμενο που κυριολεκτικά γκαρίζει μπροστά στη μύτη σας, σήμερα και κάθε μέρα, από τρία τουλάχιστον σημεία του σπιτιού σας — το λουτρό, την κουζίνα και, αν έχετε βιβλιάριο επιταγών, από την τσέπη σας.

Κατά μέσον όρο, στις δύο από τις πέντε φορές όταν σκίζετε ένα χαρτί υγείας, μια χαρτοπετσέτα από ρολό ή ένα τσεκ από το καρνέ σας, το σκίσιμο γίνεται κάπου στο χαρτί και όχι στη διάτρητη γραμμή. Το ίδιο συμβαίνει και με τα σημειωματάρια, τα γραμματόσημα, το συνεχές χαρτί των εκτυπωτικών μηχανημάτων, και ουσιαστικά με καθετί που είναι φτιαγμένο να κόβεται κατά μήκος μιας διάτρησης.

Απ' όσο γνωρίζω, δεν έχει γίνει καμιά σοβαρή μελέτη αυτού του φαινομένου. Μια τέτοια μελέτη έχω να προτείνω εδώ.

Κι ας αρχίσουμε με το πειραματικά αποδείξιμο γεγονός ότι σ' ένα μεγάλο ποσοστό περιπτώσεων, το χαρτί σκίζεται οπουδήποτε αλλού εκτός από τη γραμμή διάτρησης. Σε όλες αυτές τις περιπτώσεις το συμπέρασμα είναι φανερό: ότι η γραμμή διάτρησης πα-

ρουσιάζει μεγαλύτερη αντοχή από τα μη διάτρητα σημεία.

Ας αναλογιστούμε τώρα τι σημαίνει διάτρηση, κοντολογίς τι συμβαίνει όταν υφίσταται διάτρηση ένα υλικό. Προφανώς και καταφανώς αφαιρείται υλικό.

Τώρα, αν σ' αυτές τις ειδικές περιπτώσεις, το υλικό γίνεται ανθεκτικότερο με την αφαίρεση ενός μικρού μέρους του, είναι λογικό να υποθέσουμε ότι θα γίνεται ακόμη πιο ανθεκτικό όταν αφαιρεθεί μεγαλύτερο μέρος του. Αν ακολουθήσουμε αυτό το συλλογισμό ώς τη λογική του κατάληξη, θα ήταν λογικό να υποθέσουμε ότι αφαιρώντας ολοένα και περισσότερο υλικό, εκείνο που απομένει αυξάνεται αντίστοιχα σε αντοχή. Έτσι, τελικά, θα φτάναμε σε κάτι φτιαγμένο από το τίποτα — που θα ήταν ακατάστρεπτο και άφθαρτο!

Ίσως η συμβατική σκέψη σάς δυσκολεύει να συλλάβετε αυτό τον απλό συνειρμό ή, ναι μεν τον καταλαβαίνετε, αλλά δυσκολεύεστε να τον αποδεχτείτε. Στην περίπτωση αυτή, παρακαλώ επιτρέψτε μου να σας υπενθυμίσω τα λόγια που είπε κάποτε ένας κορσικανός κύριος ονόματι Ναπολέων Βοναπάρτης: «Για να βρείτε κατά πόσο κάτι είναι αδύνατο — δοκιμάστε το».

Εγώ αυτό ακριβώς έκανα, και τ' αποτελέσματα μέχρι στιγμής είναι εξαιρετικά ελπιδοφόρα. Πριν συμπληρώσω ορισμένο ερευνητικό έργο, προτιμώ να μην επεκταθώ στις μεθόδους μου ούτε να κατονομάσω τα υλικά που δοκίμασα. Θα περιοριστώ μονάχα ν' αναφέρω ότι το υλικό μου δεν είναι πλέον το χαρτί. Είμαι πεπεισμένος, πάντως, ότι η βασική θεωρία είναι ορθή, και πως ο τελικός στόχος θα επιτευχθεί.

Μια τελευταία παρατήρηση — που σίγουρα είναι περιττή, γιατί όπως το καθετί σ' αυτή τη διαδικασία, το κάθε βήμα υπαγορεύει και περιγράφει το επόμενο — θα δείξει εν συντομία τα προτερήματα αυτού του καινούριου υλικού, που για χάρη ευκολίας θα το ανα-

φέρω, με κεφαλαίο αρχικό, σαν Τίποτα.

Η προς διάτρηση πρώτη ύλη είναι φτηνή και πάντοτε θα υπάρχει διαθέσιμη σε μεγάλη ποσότητα. Η επεξεργασία της, αν και απαιτεί ένα μάλλον υψηλό βαθμό ακρίβειας στη διάταξη των οπών, προσαρμόζεται εύκολα σε αυτόματα μηχανήματα. Και από τη στιγμή που θα γίνει η αρχική ρύθμιση, η φροντίδα που απαιτείται είναι ασήμαντη. Η πιο σημαντική ιδιότητα — θα μπορούσε κανείς να πει και η πιο ευχάριστη — είναι ότι η διαδικασία αυτή, από την ίδια της τη φύση (την αφαίρεση υλικού) επιτρέπει την ανάκτηση κατά εκατό τοις εκατό της αρχικής πρώτης ύλης. Αυτό το ανακτώμενο υλικό μπορεί να μετατραπεί σε φύλλα που θα υποστούν πάλι την επεξεργασία της διάτρησης παράγοντας περισσότερο Τίποτα. Κι αυτό μπορεί να επαναληφθεί επ' άπειρον, παράγοντας Τίποτα σε απεριόριστες ποσότητες.

Μπορούν να κατασκευαστούν απλές μηχανές που θα διαμορφώνουν το Τίποτα σε φύλλα, ράβδους, σωλήνες, δοκούς ή τμήματα μηχανών οποιασδήποτε ευκαμψίας, ελαστικότητας, ελατότητας ή ακαμψίας. Από τη στιγμή που θ' αποκτήσει την τελική του μορφή, το Τίποτα είναι ακατάστρεπτο. Η διαπερατότητα, η αγωγιμότητα και η χημική του αντιδραστικότητα στα οξέα και τις βάσεις είναι μηδενική. Μπορεί να διαμορφωθεί σε λεπτά φύλλα περιτυλίγματος, έτσι ώστε αλλοιώσιμα υλικά να συσκευάζονται με Τίποτα, και να προβάλλονται με πολύ ελκυστικό τρόπο σε ράφια κατασκευασμένα από Τίποτα. Ολόκληρα σπίτια, εργοστάσια και σχολεία μπορούν να χτιστούν απ' αυτό.

Ακόμη και στην πιο συμπαγή του μορφή δεν ζυγίζει ουσιαστικά τίποτα, και αποθηκεύεται τόσο αποδοτικά που ακόμη δεν μπόρεσα να βρω τρόπο να υπολογίσω πόσο Τίποτα χωρά σ' ένα δεδομένο χώρο. Έτσι, ένα οποιοδήποτε μεταφορικό μέσο, ας πούμε ένα φορτηγό ή ένα αεροπλάνο, θα μπορούσε να μεταφέρει αρκε-

τό Τίποτα για να χτιστεί, να οδοστρωθεί και να εφοδιαστεί μια ολόκληρη πόλη.

Εφόσον το Τίποτα είναι αδιαπέραστο (αν το επιθυμεί κανείς) και άφθαρτο, θα ήταν απόλυτα εφικτό να κατασκευαστούν με αυτό προστατευτικοί θόλοι πάνω από σπίτια, πόλεις ή και ολόκληρες γεωγραφικές περιοχές. Η προστασία αεροπλάνων, ωστόσο, είναι κάτι άλλο: το να έχεις ροή αέρα μέσα από μια αόρατη επένδυση από Τίποτα και πάνω από τα φτερά ενός αεροσκάφους παρουσιάζει ορισμένα τεχνικά προβλήματα. Από την άλλη μεριά, τέτοια προβλήματα δεν θ' αντιμετωπίζονταν στην περίπτωση διαστημικών σκαφών.

Για να συνοψίσουμε: τα λογικά βήματα που οδηγούν στην παρασκευή του Τίποτα φαίνονται απολύτως εφικτά με τα υπάρχοντα μέσα, και τα οφέλη που θα προκύψουν για την ανθρωπότητα δικαιολογούν την άμεση προώθηση της σχετικής έρευνας.

Υπήρχε κάποια απόχρωση δέους στη φωνή της δεσποινίδας Πρινς που έβγαινε από το μικρό μαύρο κουτί της ενδοσυνεννόησης. «Κάποιος κύριος Μπράουν είναι εδώ και ζητά να σας δει».

Ο Χένρυ Μέλλοου έσμιξε τα φρύδια του, με το συνοφρύωμα του είδους. «Άλλο φρούτο πάλι!» Και μετά είπε μεγαλόφωνα. «Πείτε του να περάσει».

Ο επισκέπτης μπήκε. Μαύρο κοστούμι, μαύρα παπούτσια, μαύρη γραβάτα και μάτια ανέκφραστα. Ο Χένρυ Μέλλοου δεν σηκώθηκε, αλλά έγνεψε με αρκετή ευγένεια. «Καθίστε, κύριε Μπράουν».

Υπήρχε μονάχα μια καρέκλα να καθίσει, και στην κατάλληλη θέση, έτσι ο κύριος Μπράουν κάθισε. Συστήθηκε ανοιγοκλείνοντας αστραπιαία κάτι πέτσινο που έμοιαζε σαν μαύρη μασέλα γεμάτη παράσημα.

«Σε τι μπορώ να σας φανώ χρήσιμος;» ρώτησε ο Χένρυ Μέλλοου.

«Είστε ο Χένρυ Μέλλοου». Ο κύριος Μπράουν δεν

ρωτούσε, δήλωνε ένα γεγονός.

«Ο ίδιος».

«Γράψατε κάποιο μνημόνιο σχετικά με το Τίπ — σχετικά με ένα υλικό με το οποίο μπορεί να κατασκευαστούν πολλά και διάφορα».

«Α, μάλιστα. Μιλάτε για το Τίποτα».

«Αυτό εξαρτάται», απάντησε ο κύριος Μπράουν, δίχως την παραμικρή αίσθηση του χιούμορ. «Και προχωρήσατε με την έρευνα και την ανάπτυξη».

«Προχώρησα;»

«Αυτό θα θέλαμε να μάθουμε κι εμείς».

«Ποιοι εμείς;»

Το χέρι του κυρίου Μπράουν μπήκε και βγήκε από την τσέπη του κι έκανε πάλι εκείνο το κόλπο με τη μαύρη μασέλα.

«Ω...» έκανε ο Χένρυ Μέλλοου. «Τέλος πάντων, ας πούμε ότι η όλη ιστορία ήταν μια εγκεφαλική άσκηση — ένα πνευματικό παιχνίδι. Λέω να το στείλω σε κάνα περιοδικό, ίσως σαν διήγημα επιστημονικής φαντασίας».

«Αποκλείεται να επιτρέψουμε κάτι τέτοιο».

«Σοβαρά;»

«Ζούμε σ' έναν αληθινό κόσμο, κύριε Μέλλοου, όπου συμβαίνουν πράγματα που οι άνθρωποι σαν κι εσάς δεν μπορούν να καταλάβουν. Τώρα δεν ξέρω κατά πόσο η ιδέα σας είναι εφαρμόσιμη ή πόσο την έχετε προχωρήσει, αλλά σας συμβουλεύω να σταματήσετε εδώ και τώρα».

«Αλήθεια; Και για ποιο λόγο, κύριε Μπράουν;»

«Ξέρετε πόσες μεγάλες εταιρίες θα επηρεάζονταν απ' αυτό το πράγμα — αν, δηλαδή, υπάρχει τέτοιο πράγμα; Κατασκευαστικές, μεταλλευτικές, μεταφορών, οικοδομικές — όλες. Όχι ότι το παίρνουμε στα σοβαρά, καταλαβαίνετε, αλλά ξέρουμε κάτι για σας και είμαστε υποχρεωμένοι να το πάρουμε στα σοβαρά έτσι κι αλλιώς».

«Λοιπόν, σας ευχαριστώ για τη συμβουλή, αλλά τελικά μάλλον θα το στείλω για δημοσίευση».

«Μετά», συνέχισε ο κύριος Μπράουν σαν να μην είχε ακούσει τίποτα, και με τη φωνή του να παίρνει ξαφνικά έναν τόνο κηρύγματος από άμβωνα. «Μετά... υπάρχει και ο στρατός».

«Ο στρατός;»

«Η εθνική άμυνα, κύριε Μέλλοου. Δεν μπορούμε να επιτρέψουμε στον οποιονδήποτε να βάλει στο χέρι σχέδια για άτρωτους θόλους πάνω από πόλεις. Σκέφτεστε τι θα γινόταν αν τους έφτιαχνε πρώτος κάποιος από την άλλη μεριά του ωκεανού;»

«Και φαντάζεστε ότι αν πολύς κόσμος το διαβάσει σε περιοδικό, κάποιος από την άλλη μεριά του ωκεανού θα τους φτιάξει πρώτος;»

«Αυτό είμαστε αναγκασμένοι να υποθέσουμε». Κοντοστάθηκε κι έσκυψε προς το μέρος του. «Κοιτάξτε, κύριε Μέλλοου... σκεφτήκατε ότι ίσως τελικά να έχετε εδώ ένα δικό σας χρυσωρυχείο; Δεν θα θέλατε, βέβαια, να το μοιραστείτε με όλο τον κόσμο».

«Κύριε Μπράουν, δεν θέλω κανένα δικό μου χρυσωρυχείο. Δεν θέλω κανενός είδους ορυχείο για κανέναν. Δεν θέλω οι άνθρωποι να κόβουν δάση, ούτε να βγάζουν από τη γη ό,τι δεν μπορούν να ξαναβάλουν πίσω· τουλάχιστον όχι όταν υπάρχουν καλύτεροι τρόποι. Και δεν θέλω να πληρώνομαι για να μείνει κουκουλωμένος ένας τέτοιος καλύτερος τρόπος όταν τον βρω. Απλώς θέλω οι άνθρωποι να μπορούν να έχουν ό,τι επιθυμούν δίχως να φαίνονται βιαστές ενός πλανήτη για να το πάρουν. Και θέλω ακόμη να μπορούν να προστατέψουν τον εαυτό τους αν χρειαστεί, και να φτάσουν πολύ γρήγορα και πολύ φτηνά σ' ένα άνετο επίπεδο διαβίωσης έστω κι αν αυτό σημαίνει ότι στο ίδιο επίπεδο θα κατέβουν και μερικοί μεγαλοκαρχαρίες. Δεν είπα ότι οι τελευταίοι θα μείνουν στο δρό-

μο, κύριε Μπράουν· απλώς θα ζουν και αυτοί μονάχα άνετα».

«Την περίμενα μια τέτοια απάντηση», δήλωσε ο κύριος Μπράουν. Το χέρι του χώθηκε κάτω από το μαύρο σακάκι του και ξαναβγήκε, κρατώντας τώρα ένα πολύ μικρό αντικείμενο σαν διαστημικό παιδικό πιστόλι. «Θα έρθετε με το καλό μαζί μου, ή θ' αναγκαστώ να χρησιμοποιήσω τούτο δω;»

«Θα 'λεγα, καλύτερα να το χρησιμοποιήσετε», απάντησε ο Χένρυ Μέλλοου.

«Είναι φίνο εργαλείο», παρατήρησε ο κύριος Μπράουν. «Δεν αφήνει ούτε σημάδι».

«Δεν αμφιβάλλω», τον διαβεβαίωσε ο Χένρυ Μέλλοου καθώς το μικρό όπλο άφηνε ένα μικρό, κοφτό σφύριγμα. Αλλά η βελόνα που εκτόξευσε διαλύθηκε στον αέρα.

Ο κύριος Μπράουν πήρε ένα σταχτύ χρώμα. Ύστερα σήκωσε πάλι το όπλο του.

«Μην κάνετε τον κόπο, κύριε Μπράουν», τον πρόλαβε ο Χένρυ Μέλλοου. «Υπάρχει ένα φύλλο από Τίποτα ανάμεσά μας, και είναι αδιαπέραστο απ' οτιδήποτε».

Δίχως να κατεβάσει το όπλο του, ο κύριος Μπράουν σηκώθηκε κι άρχισε να πισωπατά — για να σκοντάψει ξαφνικά σ' ένα άλλο φύλλο Τίποτα πίσω του.

«Καθίστε στην καρέκλα σας», του είπε ο Χένρυ Μέλλοου ευγενικά. «Σας παρακαλώ. Ναι... έτσι μπράβο. Λοιπόν, ακούστε με τώρα».

Και την ίδια στιγμή, για τα μάτια του κυρίου Μπράουν, κάτι παράξενο φάνηκε να συμβαίνει στον Χένρυ Μέλλοου. Φάνηκε να ψηλώνει και να γιγαντώνεται, κατά κάποιο τρόπο να γίνεται πιο αληθινός από πριν. Ίσως η δουλειά που έκανε ο κύριος Μπράουν τόσο καιρό τον είχε ξεσυνηθίσει από το να βλέπει τους ανθρώπους σαν αληθινούς, και τώρα, ξαφνικά, τους ξανάβλεπε όπως πραγματικά ήταν.

«Είχα πολύ περισσότερο καιρό από σας για να σκεφτώ το όλο θέμα με την ησυχία μου», συνέχισε ο Χένρυ Μέλλοου. «Κι εξάλλου, το μυαλό μου δουλεύει διαφορετικά από το δικό σας. Δεν ξέρω... ίσως, τελικά, να δουλεύει διαφορετικά απο του καθενός. Αυτό μου έχουν πει. Καλό, κακό, έτσι είμαι. Να λοιπόν πώς το βλέπω εγώ. Αν προσπαθούσα να κρατήσω και να εκμεταλλευτώ τούτη την εφεύρεση για λογαριασμό μου, δεν θα ζούσα ούτε δέκα λεπτά — Τι πάθατε κύριε Μπράουν; Το ίδιο είπε και κανένας άλλος; Δεν θ' απορούσα γι' αυτό.

»Μια άλλη λύση θα ήταν να περάσω το θέμα στο αρχείο και να το ξεχάσω. Εδώ που τα λέμε, το επιχείρησα, αλλά στάθηκε αδύνατο να το βγάλω από το μυαλό μου, γιατί πολλοί πεθαίνουν τώρα, και περισσότεροι θα πεθάνουν στο μέλλον από την έλλειψη ενός τέτοιου πράγματος. Μια άλλη σκέψη μου ήταν να τυπώσω τα πάντα με κάθε λεπτομέρεια και να τα σκορπίσω απο ένα αεροπλάνο. Αλλά, βέβαια, θα θυμάστε εκείνο που έγραψα, ότι ποτέ κανένας βοσκός δεν φαίνεται να έδωσε σημασία στο φακό των δροσοσταλίδων. Ο κίνδυνος ήταν να γίνει το ίδιο και τώρα. Αυτό ήταν και το πιο πιθανό, και δεν ήταν ένα εγχείρημα που θα μπορούσα να το επαναλάβω χιλιάδες φορές.

»Έτσι αποφάσισα τελικά να κάνω αυτό που προανέφερα — να το δημοσιεύσω σε περιοδικό. Αλλά όχι με λεπτομέρειες. Δεν θέλω να νομίσει κανείς ότι μου έκλεψε την ιδέα, ούτε και θέλω κανένας να βγάλει πολλά απ' αυτό και μετά να με γυρεύει, είτε για να με καθαρίσει (θα μπορούσε να συμβεί κι αυτό) είτε για να το μοιραστούμε. Δεν θέλω να το μοιραστώ ούτε με άτομο ούτε με ομάδα ούτε με εταιρία· θέλω να το μοιραστώ με τους πάντες, και τα καλά που θα προκύψουν, και τα κακά. Αλλά εσείς δεν με καταλαβαίνετε, σωστά δεν το μάντεψα, κύριε Μπράουν;

»Σε κάνα λεπτό θα γνωρίσετε ένα φίλο μου γιατρό,

που θα σας δώσει κάτι που θα βοηθήσει να ξεχάσετε όλα όσα είπαμε και λέμε. Είναι εντελώς ακίνδυνο, αλλά ούτε κι αυτό θα το θυμάστε. Πριν φύγετε, πάντως, θέλω να προσθέσω ένα πράγμα: υπάρχει άλλος ένας κύριος Μπράουν κάτω, κάποιος Μπράουν Χ. Λέει ότι το μόνο που θέλει είναι το μυστικό — όχι για τον εαυτό του, ούτε για την Υπηρεσία αλλά για τη ράτσα του. Είπε ότι οι μαύροι ξέρουν καλύτερα από τον καθένα πώς να τα βγάζουν πέρα με το Τίποτα».

Ο Χένρυ Μέλλοου χαμογέλασε και συνέχισε:

«Και μην το παίρνετε και κατάκαρδα, αλλά η Υπηρεσία σας δεν είναι καν τόσο σβέλτη όσο τη φαντάζεστε. Είναι ήδη μια βδομάδα που ήρθε να με δει κάποιος με αραβική προφορά, και κάποιος άλλος που μιλούσε ουκρανικά, και δυο ανατολίτες, μέχρι κι ένας μουσάτος από την Κούβα. Σας το λέω, έτσι, πληροφοριακά...

»Λοιπόν, αντίο σας, κύριε Μπράουν. Θα ξεχάσετε όλα όσα είπαμε, αλλά, κάθε φορά που θα σκίζετε ένα τσεκ στραβά ή ένα γραμματόσημο ή ένα κομμάτι χαρτί υγείας, ίσως κάτι μέσα σας θα σας λέει να σταθείτε για λίγο και να το σκεφτείτε».

Ο Χένρυ Μέλλοου χαμογέλασε και πάτησε την ενδοσυνεννόηση. «Έτοιμος, γιατρέ;»

«Πανέτοιμος», απάντησε η φωνή από τη συσκευή.

Ο Χένρυ Μέλλοου πίεσε κάτι κάτω από το γραφείο του και η καρέκλα του επισκέπτη χάθηκε σε μια καταπακτή, για να επιστρέψει μια στιγμή αργότερα άδεια. Ύστερα άγγιξε κάποιο άλλο κουμπί, και τα φύλλα του Τίποτα μαζεύτηκαν για να μπορέσει να περάσει ο επόμενος επισκέπτης.

Έτσι κάθε φορά που σας συμβαίνει η μικροζημιά, μη λέτε μονάχα «φτου να πάρει!» και μετά το ξεχνάτε. Σταθείτε για μια στιγμή και συλλογιστείτε το. Κάποιος, κάποτε, θ' αλλάξει τη μορφή του κόσμου. Γιατί να μην είστε εσείς;

ΤΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

του Φίλιπ Χοσέ Φάρμερ

Άραγε πόσοι θεοί έχουν περάσει από τούτη τη Γη, και πόσοι θα περάσουν ακόμη; Και πόσο στα σοβαρά θα πρέπει να τους πάρει κανείς; Εξαρτάται... Υπάρχουν θεοί και θεοί. Μερικοί ξέρουν μονάχα να δίνουν εντολές και να μας απειλούν για το τι θα πάθουμε αν δεν υπακούσουμε στις εντολές τους. Όμως υπάρχουν και θεοί σαν τον δικό μας Διόνυσο ή τον κελτικό Γκοϊμπνίου (ή Γκομπνίου), που φαίνεται να έχουν κάνει και κάτι χρήσιμο: ο πρώτος ανακάλυψε το κρασί και ο δεύτερος την μπίρα. (Και μετά κάποιος δαίμονας ανακάλυψε τον ειδικό φόρο οινοπνεύματος).

Ωραία, θα πείτε, αλλά... το ***επάγγελμα*** *του Θεού; Το επάγγελμα;*

Ναι, μη σας ξενίζει η λέξη. Μπορεί στη χώρα μας να μην υπάρχουν επαγγέλματα παρά μονάχα λειτουργήματα, αλλά σκέφτεστε τι θα γινόταν αν δεν υπήρχε και κάποιος θεός να κάνει τη δουλειά; Σκέφτεστε πώς θα ήταν τα πράγματα αν τους φυσικούς νόμους τους είχε φτιάξει όχι ένας καλός επαγγελματίας αλλά ένας που τελούσε το ***λειτούργημα*** *του Θεού;*

Μην το σκέφτεστε. Το βιβλίο είναι χιουμοριστικό, όχι φρίκης και τρόμου.

Γ.Μ.

Ήταν η πρώτη φορά που οι αμερικανοί πεζοναύτες τρέπονταν σε άτακτη φυγή μπροστά σε νεροπίστολα.

Η σκηνή στην οθόνη έσβησε, και μια νέα εικόνα αντικατέστησε την προηγούμενη. Αλλά ήδη εκείνη που είχα δει είχε αποτυπωθεί στο μυαλό μου σαν με πυρωμένη σφραγίδα.

Οι ακτίνες ενός αλλόκοτα παραμορφωμένου ήλιου, που δεν είχε καμιά δουλειά εκεί στο Ιλλινόις, είχαν φωτίσει άπλετα τη σκηνή για τους τηλεφακούς. Είχαν δείξει ολοκάθαρα τους άντρες ενός συντάγματος πεζοναυτών, με κράνη και εξάρτυση μάχης, οπλισμένους με ντουφέκια, λόγχες και αυτόματα όπλα, να πισωπατούν παραπατώντας και σκοντάφτοντας σε πλήρη και άτακτη υποχώρηση, μπροστά σε μια ορδή από γυμνούς άντρες και γυναίκες. Οι γυμνιστές, χαχανίζοντας και χοροπηδώντας, κυνηγούσαν τους πεζοναύτες με ψεύτικα καουμπόικα εξάσφαιρα και παιδικά ακτινοπίστολα. Με δαύτα εκτόξευαν μικρούς πίδακες υγρού και κατάβρεχαν τα ανασηκωμένα όπλα και μούσκευαν τα απελπισμένα πρόσωπα των πεζοναυτών κάτω από τα κράνη.

Ύστερα, οι σκληροτράχηλοι εκείνοι πολεμιστές άρχισαν ένας ένας να πετάνε τα ντουφέκια τους και να το βάζουν στα πόδια. Ή απλώς έστεκαν εκεί σαν ηλίθιοι, ανοιγοκλείνοντας τα μάτια τους και γλείφοντας τα βρεγμένα χείλη τους. Και οι νικητές μάζευαν

τα θύματα τραβώντας τα από το χέρι και τα οδηγούσαν πίσω από τις δικές τους άτακτες γραμμές.

Αναρωτιέστε γιατί δεν είχαν πυροβολήσει οι πεζοναύτες; Πολύ απλό. Οι σφαίρες τους είχαν αρνηθεί να πάρουν φωτιά.

Και τα φλογοβόλα, τα πολυβόλα και τα ρουκετοβόλα; Κι αυτά δεν είχαν φανεί πιο αποτελεσματικά από τσοπάνικες γκλίτσες.

Η οθόνη έγινε λευκή. Τα φώτα στην αίθουσα άναψαν. Η ταγματαρχίνα Άλις Λιούις, του γυναικείου σώματος πεζοναυτών, ακούμπησε κάτω το ραβδί της.

«Λοιπόν, κύριοι, έχετε να υποβάλετε ερωτήσεις; Κανένας; Κύριε Τέμπερ, ίσως εσείς θα θέλατε να μας εξηγήσετε τι σας κάνει να ελπίζετε πως θα πετύχετε εκεί όπου απέτυχαν τόσοι άλλοι. Ο κύριος Τέμπερ, κύριοι, θα μας δώσει τώρα τα φώτα της κεφαλής του».

Στάθηκα όρθιος. Τα μάγουλά μου είχαν φουντώσει σαν παντζάρι και οι παλάμες μου ήταν καταϊδρωμένες. Θα ήταν πιο φρόνιμο αν είχα γελάσει κι εγώ με τη χοντρή σπόντα της ταγματαρχίνας για τη φαλάκρα μου, αλλά είκοσι πέντε χρόνια φαλάκρας δεν ήταν αρκετά για να έχω πάψει να ντρέπομαι γι' αυτό το αυγό που είχα για κεφάλι. Στα είκοσί μου χρόνια με είχε ρ... ξει κάτω ένας παρ' ολίγο μοιραίος πυρετός, που οι γιατροί δεν είχαν καταφέρει να βρουν τι τον προκάλεσε. Όταν τελικά σηκώθηκα από το κρεβάτι, το κεφάλ... μου ήταν γουλί και δεν ξαναφύτρωσε τρίχα από τότε. Έτσι μου ήταν αρκετά δυσάρεστο να σηκωθώ μπροστά στο ακροατήριο μια στιγμή μετά τη σπόντα της όμορφης ταγματαρχίνας Λιούις για το αστραφτερ... μου κρανίο.

Προχώρησα ώς την έδρα όπου στεκόταν η ταγματαρχίνα, τσακπίνα και — πανάθεμά την — πανέμορφη. Μονάχα όταν έφτασα κοντά πρόσεξα ότι το χέ... της που κρατούσε το ραβδί έτρεμε. Αποφάσισα ν' α... γνοήσω την εχθρική της στάση. Στο κάτω κάτω, ο...

μας τους δυο είχε ανατεθεί τούτη η αποστολή, και δεν ήταν στο χέρι της να κάνει τίποτα για να το αλλάξει, όπως άλλωστε δεν ήταν και στο δικό μου. Εξάλλου, δικαιολογημένα ένιωθε νευρική. Τούτες ήταν δύσκολες εποχές για όλους, και ιδίως για τους στρατιωτικούς.

Είχα ν' αντιμετωπίσω μια αίθουσα φίσκα από πολίτες και αξιωματικούς, όλοι τους υψηλά ιστάμενα πρόσωπα ή μεγάλοι γαλονάδες. Από το πίσω παράθυρο μπορούσα να διακρίνω έξω ένα χιονισμένο κομμάτι από την πόλη Γκέιλσμπεργκ του Ιλλινόις. Ο ήλιος που έγερνε προς τη δύση φαινόταν απόλυτα φυσιολογικός εδώ. Ο κόσμος κυκλοφορούσε κανονικά στους δρόμους, λες και ήταν εντελώς φυσικό να υπάρχουν πενήντα χιλιάδες στρατιώτες στρατοπεδευμένοι μεταξύ της πόλης και της κοιλάδας του Ιλλινόις, όπου παράξενα πλάσματα περιπλανιόνταν σε μια φανταστικά οργιαστική βλάστηση.

Πήρα μια ανάσα για να κουμαντάρω το τρακ που μ' έπιανε πάντοτε κάθε φορά που είχα να μιλήσω μπροστά σε κοινό. Ήταν κάτι τέτοιες κρίσιμες στιγμές που, για κάποιο λόγο, το πάνω μέρος της ψεύτικης μασέλας μου αποφάσιζε να χορέψει κλακέτες: Κυρίε-ς-ς και κύριοι. Σ-συνάντησ-σ-σ-α τη Σ-σ-σούζυ σ-στο σ-σ-συσ-σίτιο...

Καταλαβαίνετε πώς έχει το πρόβλημά μου. Ακόμη και αν αρχίσω να περιγράφω τη δυστυχία των ορφανών προσφυγόπουλων του Αζερμπαϊτζάν, σε λίγο βλέπω τους ακροατές μου ν' αρχίζουν να σκάνε χαμόγελο και μετά να κρύβουν το στόμα τους. Και βέβαια νιώθω σαν ηλίθιος.

Δεν θα 'πρεπε να φάω τόση ώρα για να βρω το κουράγιο μου, γιατί αυτό έδωσε την ευκαιρία στην ταγματαρχίνα να μιλήσει πάλι. Τα χείλη της συσπάστηκαν. Ήταν πολύ όμορφα χείλη, αλλά δεν νομίζω ότι τα βελ-

τίωνε ιδιαίτερα η γκριμάτσα γέλιου που πάσχιζε να πνίξει.

«Ο κύριος Τέμπερ πιστεύει ότι διαθέτει το κλειδί του προβλήματός μας. Μπορεί και να 'ναι έτσι όπως τα λέει. Οφείλω ωστόσο να σας προειδοποιήσω ότι η ιστορία του συνδυάζει κάμποσα άσχετα και απίθανα συμβάντα, όπως τη δραπέτευση ενός ταύρου από τα σφαγεία και τις τρέλες ενός μεθυσμένου πανεπιστημιακού καθηγητή της κλασικής φιλολογίας που φημιζόταν για τη νηφαλιότητά του, για να μην αναφέρουμε την εξαφάνιση του συγκεκριμένου καθηγητή καθώς και δύο φοιτητών του την ίδια νύχτα».

Περίμενα πρώτα να κοπάσουν τα γέλια. Όταν μίλησα τελικά, δεν είπα κουβέντα για τα δυο απίθανα σχετιζόμενα συμβάντα. Δεν έκανα λόγο για την μπουκάλα που είχα αγοράσει σε μια ιρλανδέζικη ταβέρνα και την έστειλα στον καθηγητή πριν δυο χρόνια. Ούτε είπα τη γνώμη μου για το τι σήμαινε μια από εκείνες τις φωτογραφίες που είχαν τραβήξει από στρατιωτικό αερόστατο πάνω από την πόλη του Οναμπάκ. Η συγκεκριμένη αυτή φωτογραφία έδειχνε ένα πελώριο άγαλμα από κόκκινη τερακότα να στέκεται καβαλητά πάνω από το ποδοσφαιρικό γήπεδο του πανεπιστημίου Τρέιμπελ.

«Κύριοι», άρχισα, «προτού αναφέρω οτιδήποτε για τον εαυτό μου, θα ήθελα να σας εξηγήσω γιατί η Διεύθυνση Τροφίμων και Φαρμάκων αποφάσισε να στείλει έναν μοναχικό της πράκτορα σε μια περιοχή όπου, μέχρι στιγμής, απέτυχε να κάνει το παραμικρό η συνδυασμένη ισχύς του στρατού, της αεροπορίας, της ακτοφυλακής και του σώματος των πεζοναυτών».

Στα λόγια μου, κάμποσες φάτσες στο ακροατήριο φούντωσαν σαν ν' άνθιζαν κόκκινα λουλούδια την άνοιξη.

«Η Δ.Τ.Φ αναμείχθηκε εκ των πραγμάτων στην υπόθεση του Οναμπάκ. Όπως θα ξέρετε, ο ποταμός Ιλ-

λινόις, από το Τσίλικοτ ώς τη Χαβάνα, δεν τρέχει πια με νερό αλλά με μπίρα».

Τούτη τη φορά δεν γέλασε κανένας. Είχαν πάψει προ πολλού να βρίσκουν αστεία κάτι τέτοια γεγονότα. Όσο για μένα, μου ανακάτευε το στομάχι ακόμη και η σκέψη ενός αλκοολούχου ποτού ή ναρκωτικού. Και υπήρχαν συγκεκριμένοι λόγοι γι' αυτό.

«Μάλλον θα πρέπει να τροποποιήσω τη δήλωσή μου», συνέχισα. «Ολόκληρος ο ποταμός Ιλλινόις μυρίζει σαν το ζυθοβότανο που βάζουν στην μπίρα, αλλά εθελοντές που ήπιαν από το νερό του δεν παρουσιάζουν συμπτώματα όπως από ένα κοινό αλκοολούχο ποτό. Το υγρό αυτό προκαλεί ένα είδος ευφορίας και μια σχεδόν πλήρη εξουδετέρωση κάθε αναστολής. Τα συμπτώματα αυτά παραμένουν ακόμη και όταν κάθε ίχνος αλκοόλ έχει οξειδωθεί από το αίμα τους. Εξάλλου, η ουσία αυτή επενεργεί σαν διεγερτικό, όχι σαν ηρεμιστικό, και δεν έχει σαν παρενέργεια το γνωστό πονοκέφαλο της μέθης. Για να γίνει ακόμη πιο ακατανόητο το φαινόμενο, οι επιστήμονες δεν κατάφεραν να εντοπίσουν καμία άγνωστη χημική ουσία στο νερό που ανέλυσαν.

»Αλλ' αυτά ήδη τα γνωρίζετε όλοι, όπως γνωρίζετε και γιατί στην υπόθεση ανακατεύτηκε η Δ.Τ.Φ. Ο βασικός λόγος που με στέλνουν εκεί, πέρα από το γεγονός ότι είμαι γέννημα θρέμμα του Οναμπάκ, είναι ότι οι προϊστάμενοί μου, συμπεριλαμβανομένου και του Προέδρου των Ηνωμένων Πολιτειών, εντυπωσιάστηκαν από τη θεωρία μου για την ταυτότητα του ανθρώπου που ευθύνεται για την όλη αυτή φανταστική υπόθεση.

»Πέραν αυτού», πρόσθεσα με μια κάποια κάπως χαιρέκακη ματιά προς την ταγματάρχινα Λιούις, «οι προϊστάμενοί μου έκριναν ότι, εφόσον ήταν δική μου η ιδέα να σταλεί ένας πράκτορας με ειδική ψυχολογική ενίσχυση για ν' αντιμετωπίσει τον πειρασμό που

ασκεί το ποταμόνερο, αυτός ο πράκτορας έπρεπε να είμαι εγώ.

»Όταν το όλο φαινόμενο υπέπεσε στην αντίληψη της Δ.Τ.Φ. η υπηρεσία μού ανέθεσε να ερευνήσω την υπόθεση. Επειδή τόσοι και τόσοι ομοσπονδιακοί πράκτορες είχαν ήδη χαθεί στην περιοχή του Οναμπάκ, έκρινα φρόνιμο να ελέγξω μερικά πράγματα πριν αποτολμήσω να μπω εκεί. Έτσι επισκέφθηκα τη βιβλιοθήκη του Κογκρέσου και άρχισα να ερευνώ όλα τα παλιά φύλλα των δύο εφημερίδων της Οναμπάκ, από τη μέρα που η βιβλιοθήκη έπαψε να λαμβάνει αντίτυπα και προηγουμένως. Μονάχα όταν έφτασα στα προ διετίας φύλλα της 13ης του Γενάρη βρήκα τελικά κάτι το σημαντικό».

Κοντοστάθηκα να πάρω ανάσα. Τώρα που είχα εκθέσει προφορικά σε τούτα τα υψηλά ιστάμενα ζωντόβολα τους συλλογισμούς που είχα ακολουθήσει, μπορούσα να ζυγιάσω την αντίδρασή τους. Ήταν πολύ ψυχρή, σκέτος πάγος. Παρ' όλα αυτά, δεν το έβαλα κάτω και συνέχισα. Είχα έναν άσο στο μανίκι μου. Ή, για να 'μαστε πιο ακριβείς, είχα μια μαϊμού στο κλουβί της.

«Κύριοι, τα φύλλα της 13ης του Γενάρη ανέφεραν, μεταξύ άλλων, την εξαφάνιση κατά την προηγούμενη νύχτα του Δρα Μπόσγουελ Ντούραμ, καθηγητή του πανεπιστημίου Τρέιμπελ. Μαζί του είχαν εξαφανιστεί και δύο φοιτητές του, του τμήματος μελέτης κλασικής λογοτεχνίας. Τα ρεπορτάζ ήταν αλληλοσυγκρουόμενα, αλλά τα περισσότερα συμφωνούσαν στα εξής σημεία. Πρώτο, ότι νωρίτερα την ίδια μέρα της 13ης, ένας φοιτητής, ο Άντριου Πολιβινόσελ, πέταξε κάποιο προσβλητικό σχόλιο για την κλασική λογοτεχνία. Ο Δρ Ντούραμ, άνθρωπος γνωστός για τον πράο χαρακτήρα και την ανοχή του, έγινε έξω φρενών και αποκάλεσε τον Πολιβινόσελ γάιδαρο. Ο Πολιβινόσελ, ένας άντρακλας ίσαμε κει πάνω και παίχτης του ράγκμπι,

σηκώθηκε και δήλωσε ότι θ' άρπαζε τον Ντούραμ από τον καβάλο και θα τον πέταγε σηκωτό έξω από την αίθουσα. Τότε, αν πιστέψουμε τους μάρτυρες, ο δειλός, κοντούλης και μεσόκοπος Ντούραμ άρπαξε τον πελώριο Πολιβινόσελ από το ένα χέρι και τον εκτόξευσε κυριολεκτικά από την πόρτα στο διάδρομο.

»Αμέσως μετά απ' αυτό, κάποια Πέγκυ Ρουρκ, μια εξαιρετικά ωραία φοιτήτρια και "κορίτσι" του Πολιβινόσελ, προσπάθησε να συγκρατήσει το φοιτητή για να μην επιτεθεί στον καθηγητή. Ο αθλητικός νεαρός, ωστόσο, δεν χρειαζόταν να τον πείσουν γι' αυτό. Ζαλισμένος ακόμη από το βρόντο του, δεν έφερε καμιά αντίρρηση όταν η Πέγκυ Ρουρκ τον απομάκρυνε από την τάξη.

»Οι άλλοι φοιτητές του τμήματος κατέθεσαν ότι προϋπήρχαν κάποια σημεία προστριβής μεταξύ καθηγητή και φοιτητή και ότι ο παίδαρος αθλητής κολλούσε άσκημα στο Δρα Ντούραμ στην τάξη. Ο Ντούραμ, από τη μεριά του, είχε τώρα μια εξαιρετική ευκαιρία για ν' αποβάλει τον Πολιβινόσελ από το πανεπιστήμιο, έστω και αν ο τελευταίος ήταν ο κορυφαίος παίχτης της ομάδας. Ο καθηγητής, όμως, δεν ανέφερε το επεισόδιο στον κοσμήτορα της σχολής. Τον άκουσαν μονάχα να μουρμουρίζει ότι ο Πολιβινόσελ ήταν γάιδαρος και ότι αυτό μπορούσε να το δει κι ένας στραβός. Ένας άλλος φοιτητής ανέφερε ακόμη ότι του φάνηκε σαν να μύρισε αλκοόλ στην ανάσα του καθηγητή, αλλά πρόσθεσε ότι θα ήταν μάλλον ιδέα του. Αυτό γιατί ήταν παροιμιώδες στο πανεπιστήμιο το γεγονός ότι ο αγαθός καθηγητής δεν άγγιζε ούτε καν κόκα κόλα. Φαίνεται ότι γι' αυτό ευθυνόταν κυρίως η γυναίκα του. Η κυρία Ντούραμ ήταν φανατικά θρησκόληπτη και μαχητικό στέλεχος του αντιαλκοολικού αγώνα.

»Όλ' αυτά, κύριοι, μπορεί να σας φαίνονται εκτός θέματος, αλλά σας διαβεβαιώνω ότι δεν είναι καθό-

λου άσχετα. Προσέξτε τώρα τη μαρτυρία δύο άλλων φοιτητών. Και οι δύο αυτοί ορκίστηκαν ότι είδαν το λαιμό μιας μπουκάλας να εξέχει από την τσέπη του σακακιού του καθηγητή που ήταν κρεμασμένο στο γραφείο του. Το μπουκάλι δεν είχε πώμα. Και, μόλο που έξω το κρύο περόνιαζε τα κόκαλα, ο καθηγητής, κρυογάτσουλο, είχε και τα δύο παράθυρα ορθάνοιχτα. Ίσως για να διώξει τις αναθυμιάσεις από την μπουκάλα.

»Ύστερα από τον καβγά που περιέγραψα, ο Δρ Ντούραμ κάλεσε την Πέγκυ Ρουρκ στο γραφείο του. Μια ώρα αργότερα η δεσποινίδα Ρουρκ βγήκε από κει μέσα με το πρόσωπο κατακόκκινο και τα μάτια γεμάτα δάκρυα. Όπως εξομολογήθηκε στη συγκάτοικό της, ο καθηγητής είχε συμπεριφερθεί σαν παλαβός. Μεταξύ άλλων, της είχε εξομολογηθεί ότι την είχε ερωτευτεί από την πρώτη στιγμή που την αντίκρισε στην τάξη του. Ότι, αρχικά, ήξερε πως ήταν πολύ γέρος κι άσκημος για να σκεφτεί να την απαγάγει, αλλά τώρα που τα ''πράγματα είχαν αλλάξει'' ήθελε να το σκάσει μαζί της. Η κοπέλα του απάντησε ότι μπορεί να τον συμπαθούσε και να τον σεβόταν, αλλά ούτε κατ' ιδέα δεν ήταν ερωτευμένη μαζί του. Ακούγοντας τα λόγια αυτά, ο Ντούραμ τη διαβεβαίωσε ότι ώς το βράδυ θα γινόταν άλλος άνθρωπος, και ότι μετά θα τον έβρισκε ακαταμάχητο.

»Παρ' όλα αυτά, τα πάντα φαίνονταν να βαίνουν ομαλά εκείνο το βράδυ, όταν ο Πολιβινόσελ συνόδεψε την Πέγκυ Ρουρκ στο Πάρτι των Δευτεροετών. Ο Ντούραμ, που εκτελούσε χρέη επιβλέποντος, τους χαιρέτησε σαν να μην έτρεχε τίποτα. Αλλά και η γυναίκα του δεν φαίνεται να διαισθάνθηκε τίποτε το αφύσικο στη συμπεριφορά του. Αυτό από μόνο του ήταν παράξενο, γιατί η κυρία Ντούραμ ήταν από τις συζύγους εκείνες που δεν της ξέφευγε το παραμικρό από τα όσα γίνονταν ή λέγονταν στο πανεπιστήμιο. Εξάλλου, ήταν εξαιρετικά νευρωτικός τύπος και δεν θα μπορούσε να κρύψει τις τυχόν υποψίες της. Ούτε και σκιαζόταν τον καθηγητή. Απεναντίας, ο τελευταίος ήταν ο στόχος πολλών κουτσομπολιών πίσω από την πλάτη του επειδή ήταν ολοφάνερο ότι ανήκε στην κατηγορία των ταλαιπωρημένων συζύγων. Η κυρία Ντούραμ τον έκανε συχνά ρεζίλι, και τον είχε του χεριού της, σαν ταύρο που τον έσερνε από ένα χαλκά στη μύτη. Κι ωστόσο εκείνη τη νύχτα...»

Η ταγματαρχίνα Λιούις ξερόβηξε δυνατά.

«Κύριε Τέμπερ, κοντεύουν να μας πέσουν *τα μαλλιά* από τις λεπτομέρειες. Οι κύριοι έχουν κι άλλες δουλειές. Σκέτα τα γεγονότα, αν έχετε την καλοσύνη».

«Τα σκέτα γεγονότα», συνέχισα, «είναι τα εξής. Αργά το βράδυ μετά το χορό, η κυρία Ντούραμ τηλεφώνησε στην αστυνομία. Ήταν σε υστερική κατάσταση και δήλωσε ότι ο άντρας της είχε χάσει τα λογικά του. Δεν ανέφερε ότι ήταν πιωμένος. Κάτι τέτοιο θα της ήταν αδιανόητο. Ποτέ ο άντρας της δεν θα τολμούσε να...»

Η ταγματαρχίνα Λιούις ξερόβηξε πάλι. Την κάρφωσα εκνευρισμένος μ' ένα άγριο βλέμμα. Προφανώς δεν εννοούσε να καταλάβει ότι μερικές λεπτομέρειες *ήταν* σημαντικές.

«Ένας από τους αστυνομικούς που ανταποκρίθηκαν στο τηλεφώνημα ανέφερε αργότερα ότι βρήκαν τον καθηγητή να τρέχει παραπατώντας στο χιόνι, φορώντας μονάχα το παντελόνι του. Μια μπουκάλα εξείχε από την πίσω τσέπη του, και κυνηγούσε και έβαφε τους πάντες κόκκινους με ένα σπρέι. Ένας άλλος αστυνομικός διέψευσε τον πρώτο, λέγοντας ότι τη δουλειά την έκανε με πινέλο κι ένα κουτί μπογιά.

»Ό,τι κι αν χρησιμοποιούσε, τελοσπάντων, γεγονός είναι ότι έβαψε πατόκορφα κάμποσα σπίτια γειτόνων του. Όταν κατέφθασε η αστυνομία, τους έλουσε

το περιπολικό με την μπογιά και τους στράβωσε. Ενώ οι αστυνομικοί προσπαθούσαν ακόμη να καθαρίσουν τα μάτια τους, ο καθηγητής βρήκε την ευκαιρία κι εξαφανίστηκε. Μισή ώρα αργότερα έβαψε κόκκινο τον κοιτώνα των φοιτητριών και κοψοχόλιασε κάμποσες κοπέλες σε επίπεδο υστερίας. Όρμησε μέσα στον κοιτώνα, παραμέρισε την εμβρόντητη επιμελήτρια και άρχισε να τρέχει πάνω κάτω στους διαδρόμους μπογιατίζοντας όποια τολμούσε να βγάλει κεφάλι. Θα 'λεγε κανείς την μπογιά την είχε με τη μάνικα. Τελικά, μην καταφέρνοντας να βρει την Πέγκυ Ρουρκ, εξαφανίστηκε.

»Θα πρέπει να προσθέσω εδώ ότι σ' όλο αυτό το διάστημα γελούσε σαν τρελός και γκάριζε στους πάντες και τα πάντα ότι εκείνη τη βραδιά θα έβαφε όλη την πόλη κόκκινη.

»Η δεσποινίδα Ρουρκ είχε βγει με τον Πολιβινόσελ και μερικούς συμφοιτητές και τις κοπέλες τους για να φάνε. Αργότερα το ζευγάρι άφησε τους άλλους στα σπίτια τους και συνέχισαν, θεωρητικά, προς τους κοιτώνες των φοιτητριών. Κανείς από τους δύο δεν έφτασε ποτέ εκεί. Στα δυο χρόνια που πέρασαν, από το επεισόδιο εκείνο ώς τη μέρα που έπαψαν να κυκλοφορούν οι εφημερίδες του Οναμπάκ, κανένας δεν ξανάδε ποτέ ούτε αυτούς ούτε τον καθηγητή τους. Η λαϊκή θεωρία είναι ότι ο ερωτοχτυπημένος καθηγητής τους σκότωσε πάνω στην τρέλα του, τους έθαψε και μετά το έσκασε για το άγνωστο. Αλλά προσωπικά έχω λόγους να πιστεύω ότι δεν έχουν έτσι τα πράγματα».

Βιαστικά, γιατί είχα δει ότι οι ακροατές μου άρχιζαν να σαλεύουν ανυπόμονα, τους ανέφερα για τον ταύρο που είχε εμφανιστεί ξαφνικά στην αρχή της Κεντρικής Οδού. Τα σφαγεία διαβεβαίωσαν αργότερα ότι δεν είχαν χάσει κανένα από τα ζώα τους. Παρ' όλα αυτά, δεν υπάρχει αμφιβολία για την εμφάνιση, γιατί πάρα πολλοί άνθρωποι είδαν τον ταύρο. Και σαν

να μην έφτανε αυτό, όλοι δήλωσαν ότι την τελευταία φορά που τον είδαν, το ζώο διέσχιζε κολυμπώντας τον ποταμό Ιλλινόις με μια γυμνή γυναίκα στη ράχη του. Η τελευταία κουνούσε εύθυμα μια μπουκάλα στο χέρι της. Μετά ο ταύρος και η γυναίκα χώθηκαν στο δάσος της αντικρινής όχθης κι εξαφανίστηκαν.

Όλα αυτά προκάλεσαν βέβαια μεγάλη αίσθηση στο ακροατήριο. Μάλιστα ένας αντιπλοίαρχος της αστοφυλακής είπε χαρακτηριστικά, «Μα, κύριε Τέμπερ, θέλετε τώρα να μας πείτε ότι ο μύθος του Δία και της Ευρώπης έγινε ξαφνικά πραγματικότητα;»

Δεν είχε νόημα να συνεχίσω. Τούτοι οι άνθρωποι δεν ήταν διατεθειμένοι να πιστέψουν τίποτα αν δεν το 'βλεπαν πρώτα με τα μάτια τους. Έτσι αποφάσισα να τους αφήσω να το δουν με δαύτα.

Έκανα ένα νόημα με το χέρι. Οι βοηθοί μου μπήκαν σπρώχνοντας ένα μεγάλο κλουβί με τροχούς. Μέσα βρισκόταν μια πολύ μεγαλόσωμη πιθηκίνα με ξινισμένο ύφος, ψάθινο καπελίνο και ροζ νάυλον κυλότα. Μια τρύπα που ήταν κομμένη στο πίσω μέρος της κιλότας επέτρεπε στην ουρά της να κρέμεται έξω. Υποθέτω ότι αν θέλουμε να κυριολεκτήσουμε, η λέξη «πίθηκος» δεν ήταν η κατάλληλη. Οι πίθηκοι δεν έχουν ουρά.

Από την άλλη μεριά, ένας ζωολόγος θα καταλάβαινε με την πρώτη ματιά ότι δεν ήταν ούτε μαϊμού. Είναι αλήθεια ότι είχε πεταχτό σαγόνι, μακρύ τρίχωμα που σκέπαζε όλο της το κορμί, μακριά χέρια και ουρά. Αλλά καμιά μαϊμού δεν είχε ποτέ τόσο λείο και ψηλό μέτωπο, τόσο μεγάλη και γαμψή μύτη ή τόσο μακριά πόδια σε σύγκριση με το κορμί της.

Όταν το κλουβί έφτασε και σταμάτησε δίπλα στην έδρα, είπα, «Κύριοι, αν όσα ανέφερα σας φάνηκαν άσχετα, είμαι σίγουρος ότι τα επόμενα λεπτά θα σας πείσουν ότι δεν γαβγίζω κάτω από λάθος δέντρο».

Γύρισα προς το κλουβί, και μόλις και συγκρατήθηκα για να μην κάνω μια μικρή υπόκλιση. «Κυρία Ντού-

ραμ», είπα, «μπορείτε, σας παρακαλώ, να εξηγήσετε σ' αυτούς τους κυρίους το τι σας συνέβη;»

Ύστερα στάθηκα και περίμενα, σίγουρος για τη φοβερά φλύαρη και ασύνδετη αλλά πολύ διαφωτιστική της απάντηση, που τόσο με είχε συγκλονίσει το προηγούμενο βράδυ, όταν οι βοηθοί μου την έπιασαν στις παρυφές της πόλης. Ήμουν πολύ περήφανος, γιατί είχα κάνει μια ανακάλυψη που θα έκανε αυτούς τους εντιμότατους κυρίους να χάσουν και τα όποια ελάχιστα μυαλά είχαν. Θα τους έδειχνα ότι ένας ασήμαντος πράκτορας της ΔΤΦ τα είχε καταφέρει εκεί που είχαν αποτύχει όλες οι ένοπλες δυνάμεις. Και τότε θα σταματούσαν να χασκογελάνε σε βάρος μου και να με περιγράφουν σαν τον «παλαβό *Τεμπερ-αμέντο*».

Περίμενα...

Και περίμενα...

Και η κυρία Ντούραμ αρνιόταν να βγάλει άχνα. Ούτε λέξη, ακόμη κι όταν έπεσα στα γόνατα εκλιπαρώντας την. Προσπάθησα να της εξηγήσω τι γιγάντιες δυνάμεις ισορροπούσαν εδώ στην κόψη του ξυραφιού, και ότι στα ροδαλά άτριχα χέρια της κρατούσε την τύχη του κόσμου. Φαίνεται ότι κάποιος της είχε θίξει την αξιοπρέπεια και τώρα δεν εννοούσε να κάνει τίποτε άλλο από το κάθεται μουτρωμένη, δείχνοντάς μας την πλάτη της και την ουρά που ξεπετιόταν από την κιλότα της.

Ήταν το πιο εκνευριστικό θηλυκό που γνώρισα ποτέ. Δεν είναι ν' απορεί κανείς που ο άντρας της την είχε κάνει ρεζίλι και των μαϊμούδων.

Ο θρίαμβός μου είχε εξελιχθεί σε φιάσκο. Ούτε και έπεισε τους γαλονάδες η χτεσινοβραδινή μαγνητοφώνηση της συζήτησης που είχα κάνει μαζί της. Εξακολουθούσαν να πιστεύουν ότι είχα λιγότερο μυαλό και από μαλλιά. Και το έδειξαν με τη σιωπή τους όταν ρώτησα αν είχαν καμιά απορία. Η ταγματαρχίνα Άλις Λιούις απλώς χαμογέλασε κοροϊδευτικά.

Τέλος πάντων, αυτό δεν άλλαξε σε τίποτα την αποστολή μου. Δεν είχαν την εξουσία ν' αναιρέσουν τις διαταγές μου.

Στις 7.30 εκείνο το βράδι ήμουν έξω από την περιοχή, μαζί με μια ομάδα αξιωματικών και το αφεντικό μου. Αν και το φεγγάρι μόλις είχε αρχίσει να σκάζει μύτη, το φως του ήταν αρκετό ακόμη και για να διαβάσεις. Καμιά δεκαριά μέτρα πιο πέρα το κρύο και το χιόνι σταματούσαν απότομα κι έδιναν τη θέση τους στην πρασινάδα και τη ζέστη.

«Θα σας δώσουμε δυο μέρες καιρό, κύριε Τέμπερ», μου εξήγησε ο στρατηγός Λούις, ο πατέρας της ταγματαρχίνας, «για να έρθετε σ' επαφή με τον Ντούραμ. Στις 14.00 της Τετάρτης θα εξαπολύσουμε την επίθεση. Πεζοναύτες οπλισμένοι με τόξα, βέλη και αεροβόλα, και φορώντας αντιασφυξιογόνες προσωπίδες, θα επιβιβαστούν σε μεταγωγικά ανεμόπτερα. Αυτά θ' απαγγιστρωθούν σε μεγάλο ύψος από τα ρυμουλκά αεροπλάνα. Θα προσγειωθούν στον Αυτοκινητόδρομο 24, λίγο νοτιότερα από τα όρια της πόλης, εκεί που τώρα υπάρχουν δυο μεγάλα λιβάδια. Κατόπιν οι πεζοναύτες θ' ακολουθήσουν τη νότια οδό Άνταμς μέχρι να φτάσουν στο κέντρο της πόλης. Ελπίζω ότι εσείς στο μεταξύ θα έχετε εντοπίσει και εξουδετερώσει την αιτία όλου αυτού του κακού».

Με το «εξουδετερώσει» εννοούσε «δολοφονήσει». Από το ύφος του καταλάβαινα ότι δεν με θεωρούσε ικανό να το κάνω. Ο στρατηγός Λιούις δεν με χώνευε καθόλου. Κι αυτό όχι μόνο γιατί ήμουν πολίτης με εξουσία, έχοντας πίσω μου τον ίδιο τον πρόεδρο, αλλά και γιατί οι συνθήκες της αποστολής μου μαζί με την κόρη του ήταν τουλάχιστον ανορθόδοξες, για να μην πούμε και τίποτε άλλο. Η Άλις Λιούις δεν ήταν μονάχα ταγματαρχίνα και γυναίκα — ήταν και πολύ νέα για το βαθμό της, και φοβερά ελκυστική.

Στεκόταν τώρα εκεί, τουρτουρίζοντας, φορώντας

μονάχα το σουτιέν και το σλιπ της, όπως κι εγώ ήμουν με το σώβρακο. Μόλις θα φτάναμε ασφαλείς στο δάσος θα βγάζαμε και τα υπόλοιπα. Όπως λένε, όταν είσαι στη Ρώμη...

Πεζοναύτες με τόξα, βέλη και αεροβόλα! Αν είναι δυνατόν! Δεν είναι ν' απορεί κανείς που οι στρατιωτικοί ένιωθαν τόσο χάλια. Αλλά μέσα στην Περιοχή που έλεγχε ο πρώην καθηγητής μου με το Πιοτό του, τα πυροβόλα έπαυαν να λειτουργούν. Αλλά το Πιοτό έκανε τη δουλειά του, και θαυμάσια μάλιστα, μεταβάλλοντας σε σκλάβους του όλους όσοι το δοκίμαζαν.

Όλους, εκτός από μένα.

Ήμουν ο μόνος που είχε σκεφτεί να λάβει τα μέτρα του ενάντια στην επιρροή του.

Ο Δρ Ντυόρφ μου έκανε μερικές τελευταίες ερωτήσεις, ενώ κάποιος στερέωνε στην πλάτη μου ένα δοχείο με τρία γαλόνια αποσταγμένο νερό. Ο Ντυόρφ ήταν ο ψυχίατρος του πανεπιστημίου της Κολούμπια που με είχε προετοιμάσει ψυχολογικά για ν' αντέχω στο Πιοτό.

Ξαφνικά, εκεί που έλεγε κάτι άσχετο, με γράπωσε απο το πίσω μέρος του κεφαλιού. Ύστερα ένα ποτήρι ξεφύτρωσε από κάπου στο χέρι του και προσπάθησε ν' αδειάσει το περιεχόμενό του στο στόμα μου. Η πρώτη μυρωδιά ήταν αρκετή. Με το ένα χέρι πέταξα βίαια το ποτήρι πέρα και με το άλλο του κατέβασα μια γροθιά στα μούτρα.

Ο Δρ Ντυόρφ χοροπήδησε πίσω, κρατώντας το πλάι του σαγονιού του. «Πώς αισθάνεσαι τώρα;» με ρώτησε.

«Εντάξει», αποκρίθηκα, «αλλά για μια στιγμή νόμισα ότι θα πνιγόμουν. Είχα κάθε καλή διάθεση να σε σκοτώσω γι' αυτό που μου έκανες».

«Έπρεπε να σου κάνω και αυτό το τελευταίο τεστ. Το πέρασες με άριστα. Είσαι πανέτοιμος ν' αντιμετωπίσεις το Πιοτό».

Οι δυο Λιούις δεν είπαν τίποτα. Ήταν πειραγμένοι επειδή εγώ, ένας πολίτης, είχε σκεφτεί έναν τρόπο καταπολέμησης της σαγήνης του πιοτού. Οι χίλιοι πεζοναύτες, που ήταν προγραμματισμένοι να με ακολουθήσουν σε δυο μέρες, θα ήταν υποχρεωμένοι να φορούν μάσκες οξυγόνου για να μην υποκύψουν στον πειρασμό. Όσο για τη συντρόφισσά μου, ο Ντυόρφ την είχε βιαστικά υπνωτίσει για ν' αυξήσει την αντίστασή της, αλλά δεν ήξερε με πόση επιτυχία. Ευτυχώς η αποστολή της δεν θα ήταν τόσης διάρκειας όσο η δική μου. Υποτίθεται ότι εκείνη θα προχωρούσε ώς την πηγή του Πιοτού και θα γύριζε πίσω μ' ένα δείγμα. Επίσης, αν και αυτό δεν ειπώθηκε ανοιχτά, ένα από τα καθήκοντά μου θα ήταν και το να φροντίζω να μην υποκύψει στον πειρασμό του Πιοτού.

Σφίξαμε όλοι τα χέρια και ξεκινήσαμε. Λίγα βήματα, και ο ζεστός αέρας μας τύλιξε σαν κουβέρτα. Τη μια στιγμή τουρτουρίζαμε από το κρύο και την άλλη ιδρωκοπούσαμε από τη ζέστη. Αυτό ήταν πολύ κακό. Σήμαινε ότι θα χρειαζόμαστε περισσότερο νερό απ' όσο είχαμε πάρει μαζί μας.

Κοίταξα ολόγυρα στο λαμπρό φεγγαρόφωτο. Τα δυο χρόνια είχαν αλλάξει εντελώς το τοπίο του Ιλλινόις. Υπήρχαν πολύ περισσότερα δέντρα από παλιά, και μάλιστα από είδη που δεν περίμενες να δεις τόσο βόρεια. Όποιος κι αν ήταν υπεύθυνος για τούτη την αλλαγή θα πρέπει να είχε προμηθευτεί πολλούς σπόρους και φιντάνια, προετοιμάζοντας αυτό το πιο θερμό κλίμα. Το ήξερα, γιατί είχα ερευνήσει στο Σικάγο και είχα μάθει ότι δυο βδομάδες μετά την εξαφάνιση του Ντούραμ κάποιος Σμιθ — Άκου «Σμιθ!» Πιο πρωτότυπο δεν έβρισκε; — είχε αρχίσει να παραγγέλνει σπόρους από τροπικές χώρες. Τα πακέτα είχαν φτάσει σ' ένα σπίτι στο Οναμπάκ, για να καταλήξουν σε τούτο το έδαφος. Ο Ντούραμ θα πρέπει να είχε προβλέψει ότι, έτσι και σταματούσαν να φτάνουν τα τρέ-

να και τα φορτηγά με τις κονσέρβες, το φρέσκο γάλα και τ' άλλα τρόφιμα, τούτη η παραποτάμια κοιλάδα δεν θα μπορούσε να συντηρήσει τους σταθερούς 300.000 κατοίκους της. Και μετά οι πεινασμένες ορδές θ' αποψίλωναν εντελώς το έδαφος.

Αλλ' αρκούσε τώρα να βλέπεις τα καρποφόρα που φύτρωναν ολόγυρα... Υπήρχαν μπανανιές, κερασιές, μηλιές, αχλαδιές, πορτοκαλιές κι εγώ δεν ξέρω τι άλλα, τα περισσότερα, μάλιστα, εκτός εποχής. Και όμως ευδοκιμούσαν τώρα σε εδάφη κάποτε αφιλόξενα γι' αυτά. Αρκεί να έβλεπες τα βατόμουρα, τα μύρτιλλα, τα λαγοκέρασα, τις φράουλες, τα πεπόνια, τις πατάτες και τις τομάτες στο χώμα — όλα αρκετά μεγάλα για να κερδίσουν πρώτα βραβεία σε εκθέσεις — για να καταλάβεις ότι δεν υπήρχε κίνδυνος για έλλειψη τροφής. Δεν είχες παρά ν' απλώσεις το χέρι σου για να κόψεις και να φας.

«Μοιάζει σαν Κήπος της Εδέμ», ψιθύρισε από δίπλα μου η Άλις Λιούις.

«Σταμάτα να μιλάς σαν προδότης, Άλις!» γρύλισα.

Με κάρφωσε με μια παγερή ματιά. «Μη γίνεσαι γελοίος. Και πάψε να με λες Άλις. Είμαι ταγματάρχης των πεζοναυτών».

«Με συγχωρείς», απάντησα. «Αλλά καλύτερα ν' αφήσουμε κατά μέρος τους τίτλους, δεν νομίζεις; Μπορεί οι ιθαγενείς ν' αρχίσουν να υποψιάζονται. Εξάλλου, καλά θα κάνουμε να ξεφορτωθούμε κι αυτά τα ρούχα προτού συναντήσουμε κανέναν».

Θα ήθελε να φέρει αντιρρήσεις, αλλά είχε τις διαταγές της. Έστω κι αν θα παραμέναμε μαζί για τουλάχιστον τριάντα έξι ώρες, και ολόγυμνοι σ' όλο αυτό το διάστημα, επέμενε να πάει πίσω από τους θάμνους για να γδυθεί. Δεν της έφερα αντίρρηση.

Προχώρησα πίσω από ένα δέντρο κι έβγαλα το εσώρουχό μου. Την ίδια στιγμή με χτύπησε στη μύτη καπνός πούρου. Ξεκρέμασα το δοχείο του νερού από

την πλάτη μου και έκανα μερικά βήματα στο στενό μονοπάτι. Λίγο πιο πέρα με περίμενε το σοκ της ζωής μου.

Ένα τέρας στεκόταν ακουμπισμένο στον κορμό ενός δέντρου, με τα κοντά πόδια του σταυρωμένα. Ένα μεγάλο πούρο ήταν σφιγμένο ανάμεσα στα μυτερά δόντια του, ενώ οι αντίχειρές του κρέμονταν από τα τσεπάκια ενός ανύπαρκτου γιλέκου.

Δεν θα έπρεπε να 'χω τρομάξει. Κανονικά θα έπρεπε να γελάσω. Τούτο το πλάσμα είχε βγει κατευθείαν μέσα από τις σελίδες ενός πασίγνωστου καρτούν. Είχε μπόι πάνω από δυο μέτρα, με πράσινο δέρμα και καστανοπράσινες φολίδες στο στήθος και την κοιλιά του. Τα πόδια του ήταν πολύ κοντά. Το πρόσωπό του ήταν μισο-ανθρώπινο, μισοκροκοδειλίσιο. Στην κορφή του κεφαλιού του υπήρχαν δυο μεγάλα εξογκώματα και τα μάτια του ήταν μεγάλα σαν πιατάκια. Είχε την ίδια μισο-αγαθή, μισο-ηλίθια και αγέρωχη έκφραση με τον ήρωα του γνωστού καρτούν. Δεν παράλλαζε σε τίποτα, ακόμη και στο ότι είχε τέσσερα δάχτυλα αντί για πέντε.

Το σοκ μου δεν οφειλόταν μονάχα στην απροσδόκητη θέα. Υπάρχει μεγάλη διαφορά ανάμεσα σε κάτι ζωγραφισμένο στο χαρτί και σε κάτι που το βλέπεις με σάρκα και οστά. Σαν σκίτσο, το πλάσμα ήταν νόστιμο, χιουμοριστικό κι αξιαγάπητο. Μεταλλαγμένο σε ζωντανή ύλη και σάρκα, ήταν τερατώδες.

«Μην τρομάζεις», μου είπε το τέρας. «Θα με συνηθίσεις μετά από λίγο».

«Ποιος είσαι;» τραύλισα.

Εκείνη τη στιγμή η Άλις ξεπρόβαλε πίσω από ένα δέντρο. Αμέσως άφησε μια πνιχτή κραυγή και με άρπαξε από το μπράτσο.

Το πλάσμα έκανε μια κίνηση με το πούρο του. «Είμαι η Αλληγορία στις Όχθες του Ιλλινόις. Καλωσορίσατε, ξένοι, στο βασίλειο του Μεγάλου Μαρούντ».

Δεν κατάλαβα τι εννοούσε μ' αυτά τα λόγια. Και χρειάστηκα κάνα λεπτό για να μαντέψω ότι αυτός ο τίτλος ήταν ένα λογοπαίγνιο από το σχετικό καρτούν και από την Κυρία Μάλαπροπ στο θεατρικό του Σέρινταν.

«Άλμπερτ Αλληγορίας, αυτό είναι το πλήρες μου όνομα», πρόσθεσε το πλάσμα. «Δηλαδή, σε τούτη τη μορφή. Σε άλλες μορφές έχω άλλα ονόματα, ξέρετε. Και σεις οι δυο, υποθέτω ότι είστε ξένοι που θέλετε να ζήσετε στην κοιλάδα του Ιλλινόις, να πίνετε από το Πιοτό και να λατρεύετε τον Μεγάλο Μαρούντ».

Σήκωσε το χέρι του, με τα δυο μεσαία δάχτυλα διπλωμένα και τα δυο εξωτερικά τεντωμένα.

«Αυτός είναι ο χαιρετισμός που κάνει ο κάθε αληθινός πιστός όταν συναντήσει έναν άλλο», εξήγησε. «Να το θυμάστε αυτό, και θα γλιτώσετε από πολλά προβλήματα».

«Πώς το κατάλαβες ότι ερχόμαστε απέξω;» ρώτησα. Δεν προσπάθησα καν να πω ψέματα. Δεν φαινόταν να έχει κακές προθέσεις απέναντί μας.

Γέλασε, και το πελώριο στόμα του μεγέθυνε τον ήχο σαν μεγάφωνο. Η Άλις, που δεν ήταν πια η φαντασμένη αξιωματικός των πεζοναυτών, μου έσφιξε το χέρι σαν τανάλια.

«Θα μπορούσα να πω ότι είμαι κάτι σαν ημίθεος», αποκρίθηκε το πλάσμα. «Όταν ο Μαρούντ, δοξασμένο τ' όνομα του ταύρου, έγινε θεός, μου έστειλε ένα γράμμα — με το κανονικό ταχυδρομείο βέβαια — που με προσκαλούσε εδώ για ν' αναλάβω καθήκοντα ημίθεου. Ποτέ δεν έκανα και πολύ κέφι τον έξω κόσμο, κι έτσι ξεγλίστρησα μέσα από το στρατιωτικό κλοιό και ήρθα ν' αναλάβω τα καθήκοντα που μου ανέθεσε ο Μαρούντ, δοξασμένο τ' όνομα του ταύρου».

Είχα κι εγώ λάβει ένα γράμμα από τον παλιό μου καθηγητή. Είχε φτάσει λίγο πριν ξεσπάσει το κακό και δεν είχα καταλάβει την πρόσκλησή του να πάω να

ζήσω μαζί του και να γίνω ημίθεός του. Απλώς είχα σκεφτεί ότι κάποια βίδα θα του είχε λασκάρει.

Μη βρίσκοντας τι άλλο να πω, ρώτησα, «Και ποια είναι αυτά τα καθήκοντα;»

Το πλάσμα έκανε πάλι μια κίνηση με το πούρο του. «Η δουλειά μου, που είναι κάθε άλλο παρά δυσάρεστη, είναι να υποδέχομαι τους ξένους και να τους εφιστώ την προσοχή στο να έχουν τα μάτια τους τέσσερα. Πρέπει να θυμούνται ότι το καθετί εδώ δεν είναι πάντα αυτό που δείχνει, και ότι πρέπει να ψάχνουν πίσω από την επιφάνεια της πράξης για να διακρίνουν το κρυμμένο σύμβολο».

Τράβηξε μια ρουφηξιά από το πούρο του και συνέχισε.

«Έχω μια ερώτηση να σου κάνω. Δεν θέλω να μου απαντήσεις αμέσως τώρα, αλλά θέλω να τη σκεφτείς και να μου δώσεις μια απάντηση αργότερα». Τράβηξε πάλι μια ρουφηξιά. «Η ερώτησή μου είναι — πού θέλεις να πας τώρα;»

Το πλάσμα δεν επιχείρησε να επεξηγήσει την ερώτηση. «Άντε, γεια χαρά», έκανε και απομακρύνθηκε με το πάσο του από ένα διπλανό μονοπάτι. Τα κοντά ποδαράκια του φαίνονταν να κινούνται σχεδόν ανεξάρτητα από το στενόμακρο κορμί του. Έμεινα για λίγο χαζεύοντας πίσω του, ακόμη σοκαρισμένος από τη συνάντηση. Ύστερα επέστρεψα στο δέντρο πίσω από το οποίο είχα αφήσει το δοχείο του νερού, και το κρέμασα πάλι στην πλάτη μου.

Πήραμε βιαστικά δρόμο από κει. Η Άλις ήταν τόσο μαζεμένη μετά απ' αυτό, που φαινόταν να έχει ξεχάσει ακόμη και τη γύμνια της. Ύστερα από λίγο μου είπε, «Κάτι τέτοια είναι που με τρομάζουν. *Πώς* θα μπορούσε ένας άνθρωπος να μεταμορφωθεί έτσι;»

«Μη σ' απασχολεί, θα το μάθουμε», αποκρίθηκα με περισσότερη αισιοδοξία απ' όση ένιωθα. «Νομίζω, πάντως, ότι καλά θα κάνουμε να είμαστε προετοιμα-

σμένοι για οτιδήποτε».

«Ίσως να ήταν αλήθεια η ιστορία που σου είπε η κυρία Ντούραμ πίσω στη βάση».

Έγνεψα καταφατικά. Λίγο πριν αποκλειστεί ο τόπος, μας είχε πει η γυναίκα του καθηγητή, η ίδια είχε διασχίσει το ποτάμι μπαίνοντας στην περιοχή που ήξερε ότι βρισκόταν ο άντρας της. Έστω κι αν στο μεταξύ είχε ανακηρύξει τον εαυτό του θεό, εκείνη δεν τον σκιαζόταν καθόλου.

Ωστόσο, για καλό και για κακό, η κυρία Ντούραμ είχε πάρει μαζί της και δυο δικηγόρους. Στη συνέχεια, η αφήγησή της σχετικά με τα όσα είχαν συμβεί στην άλλη όχθη είχε γίνει εντελώς ασυνάρτητη. Το σίγουρο ήταν ότι κάποια παράξενη δύναμη, προφανώς ελεγχόμενη από τον Δρα Ντούραμ, την είχε μεταμορφώσει σ' ένα μεγάλο πίθηκο με ουρά, υποχρεώνοντάς τη σε άτακτη φυγή. Οι δυο δικηγόροι, μεταμορφωμένοι σε κουνάβια, είχαν επίσης υποχωρήσει με τον ίδιο τρόπο.

Φέρνοντας στο νου αυτά τα παράξενα γεγονότα, η Άλις παρατήρησε, «Εκείνο που δεν καταλαβαίνω είναι πώς ο Ντούραμ μπόρεσε να κάνει αυτά τα πράγματα. Από πού αντλεί τη δύναμή του; Τι είδους εφεύρεση έκανε;»

Παρ' όλη τη ζέστη, ανατρίχιασα. Πώς θα μπορούσα να της πω ότι κατά το μεγαλύτερο μέρος *εγώ* ήμουν ο υπεύθυνος για την όλη κατάσταση; Αρκετά ένοχος ένιωθα ήδη, δίχως να χρειάζεται να της πω και την αλήθεια. Εξάλλου, αν της είχα πει αυτό που πίστευα, δεν θα της έμενε καμιά αμφιβολία ότι ήμουν ανισόρροπος. Πάντως αυτή ήταν η αλήθεια, κι αυτός ήταν ο βασικός λόγος που είχα προσφερθεί εθελοντικά για την αποστολή. Από μένα είχαν αρχίσει όλα, και από μένα έπρεπε να τελειώσουν.

«Διψώ», είπε κάποια στιγμή η Άλις. «Τι θα 'λεγες να πιούμε καμιά γουλιά, Παππούλη; Μπορεί ν' αργήσουμε πολύ να ξαναβρούμε την ευκαιρία».

«Άει στο διάολο!» γρύλισα, κατεβάζοντας το δοχείο από την πλάτη μου. «Μη με ξαναπείς Παππούλη! Τ' όνομά μου είναι Ντάνιελ Τέμπερ, και δεν είμαι δα και τόσο γέρος για να είμαι...»

Κοντοστάθηκα. Τελικά, ήμουν αρκετά μεγάλος για να είμαι πατέρας της. Τουλάχιστον, όπως έχει το πράγμα στα βουνά του Κεντάκυ.

Μαντεύοντας τι σκεφτόμουν, η Άλις χαμογέλασε και μου άπλωσε τη μικρή κούπα που είχε ξεκρεμάσει από το πλάι του δοχείου.

«Ένας άντρας έχει την ηλικία που νιώθει, κι εγώ δεν νιώθω παραπάνω από τριαντάρης», τη διαβεβαίωσα.

Τη στιγμή εκείνη το μάτι μου έπιασε ένα τρεμοπαίξιμο του φεγγαρόφωτου σε μια μορφή που κατηφόριζε το μονοπάτι. «Κρύψου!» ψιθύρισα στην Άλις.

Μόλις και πρόλαβε να βουτήξει μέσα στα χορτάρια. Όσο για μένα, έμπλεξα με την εξάρτυση του δοχείου, κι έτσι αποφάσισα να σταθώ εκεί και ν' αντιμετωπίσω αυτό που πλησίαζε.

Όταν είδα τι κατηφόριζε το μονοπάτι, ευχήθηκα να είχα προλάβει να κρύψω εκείνο το υδροδοχείο. Μα, τελοσπάντων, δεν υπήρχε *κανένα* ανθρώπινο πλάσμα σε τούτη την παράλογη περιοχή; Πρώτα ήταν εκείνος ο Αλληγορίας. Τώρα ήταν ο Γάιδαρος.

«Γεια σου, αδερφέ», με χαιρέτισε το πλάσμα, και, πριν μπορέσω ν' αρθρώσω λέξη, έγειρε πίσω το παράξενο κεφάλι του και άφησε ένα τρανταχτό γέλιο που ήταν μισό *χα-χα* και μισό *χι-χο*!

Δεν το βρήκα και τόσο αστείο. Εξάλλου ήμουν σε μεγάλη υπερένταση για να προσποιηθώ τον κεφάτο. Χώρια απ' αυτό, η ανάσα του έζεχνε από το Πιοτό, και κόντεψα να ξεράσω πριν κάνω πίσω για να την αποφύγω.

Ήταν ψηλός και σκεπασμένος με κοντό ξανθό τρί-

χωμα, αντίθετα από τους περισσότερους γαϊδάρους, και στεκόταν σε δυο ανθρωποειδή πόδια που κατέληγαν σε πλατιές οπλές. Είχε ακόμη δυο μακριά τριχωτά αυτιά, αλλά κατά τ' άλλα ήταν τόσο άνθρωπος όσο και ο καθένας που θα μπορούσες να δεις στο δάσος — ή στο δρόμο. Και τ' όνομά του, που δεν άργησε να μου το πει, ήταν Πολιβινόσελ.

«Τι κουβαλάς σ' αυτό το δοχείο;» με ρώτησε.

«Περνάω λαθραία Πιοτό στους Απέξω».

Η γκριμάτσα του άφησε να φανούν τα μακριά, κιτρινωπά, αλογίσια δόντια του. «Λαθρεμπόριο, ε; Και με τι σε πληρώνουν; Τα λεφτά δεν έχουν αξία για τους πιστούς του Παντοδύναμου Ταύρου».

Σήκωσε το δεξί χέρι του, με τα δυο μεσαία δάχτυλα διπλωμένα και τα δυο ακριανά τεντωμένα. Δεν αντα-ποκρίθηκα αμέσως, και με κοίταξε καχύποπτα. Ύστερα επανέλαβα τη χειρονομία του και ηρέμησε.

«Κάνω λαθρεμπόριο έτσι για την πλάκα του», εξήγησα. «Και για να διορθώσω το ευαγγέλιο».

Το πώς μου κατέβηκε η τελευταία δικαιολογία δεν έχω ιδέα. Ίσως από την κουβέντα του περί πιστών και την αόριστα θρησκευτική χειρονομία που είχε κάνει.

Ο Πολιβινόσελ άπλωσε ξαφνικά την τριχωτή χερούκλα του και άνοιξε το βρυσάκι του δοχείου μου. Πριν προλάβω να κάνω το παραμικρό, είχε ρίξει αρκετό από το υγρό στη χούφτα του. Ύστερα σήκωσε το χέρι στο στόμα του και ήπιε ρουφηχτά. «Φτου!» έκανε φτύνοντας και μουσκεύοντάς με ολόκληρο. «Μα τούτο είναι *νερό*!»

«Ασφαλώς», δικαιολογήθηκα. «Όταν μοιράσω όλο το Πιοτό, γεμίζω το δοχείο μου με συνηθισμένο νερό. Ύστερα, αν με συλλάβει καμιά στρατιωτική περίπολος, τους λέω ότι μεταφέρω λαθραίο νερό στην περιοχή μας».

Ο Πολιβινόσελ ξέσπασε σε τραντακτά *χου-χα-χα* και χτύπησε το μηρό του με τόση δύναμη που ακού-

στηκε σαν τσεκουριά σε δέντρο.

«Και δεν είναι μονάχα αυτό», συνέχισα. «Τα έχω κανονίσει με μερικούς ανώτερους αξιωματικούς και με αφήνουν να περνώ αν τους πηγαίνω αρκετό Πιοτό».

Ο Πολιβινόσελ μου έκλεισε πονηρά το μάτι και έριξε πάλι μια στράκα στο μηρό του. «Τους λαδώνεις, έτσι, αδερφέ; Ακόμη και οι μεγάλες καραβάνες σκουριάζουν, σωστά; Λοιπόν, σου λέω να το ξέρεις ότι δεν θ' αργήσει να εξαπλωθεί σ' όλο τον κόσμο το Πιοτό του Ταύρου».

Έκανε πάλι τη χαρακτηριστική χειρονομία, και τούτη τη φορά την επανέλαβα σχεδόν ταυτόχρονα.

«Θα σου κάνω παρέα για κάνα δυο χιλιόμετρα. Οι πιστοί μου — της τοπικής Λατρείας του Γαϊδάρου — έχουν μια τελετή γονιμότητας λίγο πιο κάτω. Θες να λάβεις μέρος κι εσύ;»

Ανατρίχιασα. «Όχι, ευχαριστώ» βιάστηκα ν' απαντήσω.

Μια νύχτα είχα παρακολουθήσει με τα κιάλια ένα απ' αυτά τα ομαδικά όργια. Η πελώρια γιορταστική πυρά ήταν αναμμένη καμιά διακοσαριά μέτρα παραμέσα από τ' απαγορευμένα όρια. Πίσω από τις τεράστιες φλόγες μπορούσα να δω τα γυμνά κορμιά των αντρών και των γυναικών που χοροπηδούσαν και έκαναν έρωτα εντελώς ξετσίπωτα. Πέρασε πολύς καιρός πριν μπορέσω να βγάλω τη σκηνή από τη σκέψη μου. Κι ερχόταν αρκετά συχνά στα όνειρά μου.

Όταν αρνήθηκα την πρόσκληση, ο Πολιβινόσελ γκάρισε ξανά και με χτύπησε εγκάρδια στην πλάτη ή, μάλλον, εκεί που θα ήταν η πλάτη μου αν δεν υπήρχε το υδροδοχείο. Όπως και να 'χει, το χτύπημα μ' έριξε στα γόνατα σε μια τούφα από ψηλό γρασίδι. Ήμουν έξω φρενών. Όχι μόνο δεν μ' άρεσε το μεγάλο κέφι του, αλλά φοβόμουν ότι είχε βουλιάξει το λεπτό τοίχωμα του δοχείου και του είχε ανοίξει ρωγμή στις ραφές.

Αλλά δεν ήταν αυτός ο βασικός λόγος που δεν σηκώθηκα αμέσως. Δεν μπορούσα να σαλέψω, γιατί βρέθηκα να κοιτάζω ίσια στα μεγάλα γαλανά μάτια της Άλις.

Ο Πολιβινόσελ άφησε μια άγρια ιαχή και σάλταρε στον αέρα για να προσγειωθεί δίπλα μου. Ύστερα, πέφτοντας στα τέσσερα, κόλλησε το άσκημο γαϊδουρινό μούτρο του στο πρόσωπο της Άλις και γκάρισε. «Βρε, βρε, μια άσπρη γελάδα! Για πού το 'βαλες να βοσκήσεις;»

Την άλλη στιγμή άρπαζε την Άλις από τη μέση και τη σήκωνε ψηλά, ενώ ταυτόχρονα στεκόταν όρθιος και ο ίδιος. Την κράτησε έτσι κρεμασμένη στο φεγγαρόφωτο, γυρίζοντάς την και κοιτάζοντάς την σαν να ήταν κανένα παράξενο ζουζούνι που είχε βρει στα χορτάρια.

Εκείνη τσίριζε και έσκουζε. «Άσε με κάτω, γαϊδουρογάιδαρε! Μη μ' αγγίζεις με τα βρομόχερά σου!»

«Είμαι ο Πολιβινόσελ, ο τοπικός θεός της γονιμότητας!» γκάρισε εκείνος. «Είναι καθήκον μου — και προνόμιο — να επιθεωρήσω τα προσόντα σου. Πες μου, κόρη μου, προσευχήθηκες τώρα τελευταία για ν' αποκτήσεις γιο ή θυγατέρα; Μεστώνουν καλά τα γεννήματά σου; Πώς πάνε τα λάχανά σου; Τα κρεμμύδια κα τα γογγύλια σου; Και οι κότες σου, γεννάνε αρκετ αυγά;»

Αντί να τρομάξει, η Άλις θύμωσε. «Θαυμάσια, Γα δουρότατε. Και τώρα με αφήνεις κάτω, σε παρακαλ Και σταμάτα να με κοιτάζεις έτσι με τις έκφυλες ματ ρες σου. Αν θέλεις αυτό που νομίζω ότι θέλεις, βιάσ να πας στα όργιά σου. Οι πιστοί σου σε περιμένουν

Ο Πολιβινόσελ άνοιξε τα χέρια του αφήνοντάς τ να πέσει στο χώμα. Ευτυχώς ήταν σβέλτη και λυγερ και κατάφερε να πέσει στα πόδια της. Ύστερα έκα ν' απομακρυνθεί, αλλά εκείνος πρόλαβε και την άρπ πό το χέρι.

«Πήρες λάθος κατεύθυνση, ομορφούλα κόρη μου. Οι άπιστοι περιπολούν στα σύνορα λίγες εκατοντάδες μέτρα πιο πέρα. Δεν θα 'θελες, βέβαια, να σε πιάσουν. Ύστερα δεν θα μπορούσες πια να πίνεις το θείο Πιοτό. Δεν θα 'θελες να πάθεις κάτι τέτοιο, καλά δεν λέω;»

«Μπορώ να φροντίσω τον εαυτό μου και μόνη μου, ευχαριστώ», αποκρίθηκε εκείνη βραχνά. «Άσε με μονάχα στην ησυχία μου. Τι κακό είναι αυτό; Δεν μπορεί πια μια κοπέλα να πιει μια γουλιά στο γρασίδι με την ησυχία της δίχως να τη διακόψουν η μια ή η άλλη θεότητα που έχει κέφι για παιχνιδάκια;»

Η Άλις είχε αρχίσει να μαθαίνει γοργά τις ντόπιες συνήθειες και τη διάλεκτο.

«Έλα τώρα, κόρη μου. Δεν μπορείς να κατηγορείς εμάς τους θεούς για κάτι τέτοιο. Όχι, όταν έχεις και η ίδια κορμάρα θεάς».

Ο Πολιβινόσελ άφησε ένα γκάρισμα που μας ξεκούφανε. Ύστερα μας άρπαξε και τους δυο από το χέρι και άρχισε να μας τραβολογάει πίσω του στο μονοπάτι.

«Ελάτε, τέκνα μου, να σας συστήσω στο εκκλησίασμα. Και θα έχουμε γλέντι μετά το πέρας της Πανδαισίας του Γαϊδάρου». Ύστερα άφησε πάλι εκείνο το ηχηρό, ανυπόφορο γκάρισμα. Τώρα μπορούσα να καταλάβω γιατί ο Ντούραμ είχε μεταμορφώσει τον τύπο στην τωρινή του μορφή.

Η σκέψη αυτή έκανε τους συλλογισμούς μου να σταματήσουν απότομα και ν' αλλάξουν κανάλι. Το ερώτημα ήταν, *πώς* το είχε καταφέρει αυτό; Δεν πίστευα βέβαια σε υπερφυσικές δυνάμεις. Αν υπήρχαν τέτοιες, σίγουρα δεν τις κατείχε ο άνθρωπος. Και καθετί που συνέβαινε στο φυσικό σύμπαν έπρεπε ν' ακολουθεί τους φυσικούς νόμους.

Ας πάρουμε για παράδειγμα τ' αυτιά και τις οπλές του Πολιβινόσελ. Είχα όλη την άνεση να τα περιεργα-

στώ προσεκτικά, ενώ βάδιζα δίπλα του. Μπορεί τ' αυτιά του να είχαν αλλάξει σε γαϊδουρινά, αλλά εκείνος που το είχε κάνει δεν είχε σαφή εικόνα στο νου του για το σχήμα των αληθινών γαϊδουρινών αυτιών. Τούτα δω ήταν κατά βάση ανθρώπινα, μεγαλωμένα σε μήκος και σκεπασμένα με κοντό τρίχωμα.

Όσον αφορά στα πόδια, και αυτά ήταν ανθρώπινα και όχι γαϊδουρινά. Μονάχα στο κάτω μέρος κατέληγαν σε οπλές. Και αυτές οι λαμπερές οπλές, αν και έμοιαζαν πολύ με γνήσιες, ήταν προφανώς φτιαγμένες από ανθρώπινο νύχι, και μπορούσες να διακρίνεις ακόμη το αχνό περίγραμμα από πέντε δάχτυλα.

Ήταν ολοφάνερο ότι κάποιος γλύπτης της βιολογίας είχε επανασμιλέψει και αναδιαμορφώσει τη βασική ανθρώπινη μορφή.

Κοίταξα την Άλις να δω πώς αντιμετώπιζε το φαινόμενο. Ήταν υπέροχη στο θυμό της. Όπως και ο Πολιβινόσελ είχε παραδεχτεί με κάπως χυδαίο τρόπο, η κοπέλα είχε θαυμάσιο κορμί. Ήταν από τα κορίτσια εκείνα που εκλέγονται για εκπρόσωποι των συλλόγων φοιτητριών, που ανακηρύσσονται βασίλισσες του χορού αποφοίτων και που είναι αρραβωνιασμένες με το γιο κάποιου γερουσιαστή. Γενικά ήταν από εκείνες που ποτέ μου δεν είχα μπορέσει να ζυγώσω όσο φοιτούσα στο πανεπιστήμιο του Τρέιμπελ.

Ο Πολιβινόσελ κοντοστάθηκε ξαφνικά και φώναξε, «Δεν μου λες, πώς σε λένε, αλήθεια;»

«Ντάνιελ Τέμπερ», αποκρίθηκα.

«Ντάνιελ Τέμπερ; Ντι Τι; Α, *χα-χου-χα-χα!* Άκου δω, Ντι Τι, παλιόφιλε. Πέτα αυτό το παλιοδοχείο σου. Σε βαραίνει και σε κάνει να μοιάζεις με γάιδαρο. Είσαι σαν αληθινό υποζύγιο με δαύτο στη ράχη σου. Και δεν επιτρέπω σε άλλους να με μιμούνται. *Χουχα-χιχω.* Το 'πιασες το ωραίο;»

Μου έριξε μια φιλική καρφωτή στα πλευρά με το μεγάλο του αντίχειρα, σκληρό σαν κέρατο. Μόλις και

κρατήθηκα να μην του κοπανίσω μια γροθιά στη μούρη. Ποτέ μου δεν είχα ξανανιώσει τέτοιο μίσος για άνθρωπο... ή και για θεό. Ο Ντούραμ είχε αποτύχει αν πρόθεσή του ήταν να τον τιμωρήσει. Ο Πολιβινόσελ φαινόταν υπερήφανος για τη μεταμόρφωσή του και, αν είχα καταλάβει σωστά, είχε κερδίσει αρκετά από την εμπειρία του ώστε να φτιάξει μια μικρή θρησκεία γύρω του. Βέβαια, δεν ήταν ο πρώτος που έφτιαχνε θρησκεία με βάση κάποιο κουσούρι του.

«Και μετά πώς θα μπορώ να βγάζω λαθραία το Πιοτό;» τον ρώτησα.

«Τι σημασία έχει;» μου φώναξε. «Οι ψιλικατζίδικες δουλειές σου δεν πρόκειται να βοηθήσουν και πολύ στη διάδοση του θείου Πιοτού. Άσε τη δουλειά αυτή να την αναλάβουν τα ποτάμια του κόσμου και ο Μαρούντ, δόξα στ' όνομα του ταύρου».

Έκανε πάλι εκείνη την περίεργη χειρονομία.

Δεν θα μπορούσα να φέρω αντίρρηση. Θα πέταγε με το ζόρι το δοχείο από τη ράχη μου. Αργά, έβγαλα την εξάρτυση. Ο Πολιβινόσελ με βοήθησε αρπάζοντας το δοχείο και εκσφενδονίζοντάς το πέρα στη μαυρίλα του δάσους.

Αμέσως μ' έπιασε τέτοια φοβερή δίψα που ξεράθηκε το στόμα μου.

«Δεν το χρειάζεσαι αυτό το απαίσιο υγρό!» γκάρισε ο Πολιβινόσελ. «Έλα μαζί μου στον Οίκο του Γαϊδάρου! Έχω ένα συμπαθητικό ναουδάκι εκεί — όχι πολύ φανταιζίστικα πράγματα, καταλαβαίνεις. Δεν είναι σαν το Παλάτι των Ανθέων του Μαρούντ, δόξα στ' όνομα του ταύρου — αλλά βολεύομαι. Θα το διασκεδάσουμε ωραία».

Σ' όλο αυτό το διάστημα έτρωγε με τα μάτια του την Άλις, ανοιχτά και ξεδιάντροπα, και το έδειχνε όχι μονάχα με το ύφος του. Όπως όλοι οι έκφυλοι στο συγκεκριμένο θέμα, δεν είχε καθόλου αναστολές. Αν είχα ντουφέκι, νομίζω ότι θα τον σκότωνα δίχως δεύ-

τερη σκέψη. Αυτό, δηλαδή, αν έπαιρναν φωτιά τα φυσίγγια.

«Κοίτα να σου πω», ξέσπασα, ξεχνώντας στο θυμό μου τη φρονιμάδα. «Θα πάμε όπου μας αρέσει και μας γουστάρει», και άρπαξα το χέρι της κοπέλας. Πολύ χεροπιάσιμο έπεφτε τώρα τελευταία. «Έλα, Άλις. Αρκετά ανεχτήκαμε αυτόν το φαμφαρόνο γάιδαρο».

Ο Πολιβινόσελ όρθωσε το μπόι του μπροστά μας. Η ελαφρά μογγολική κοψιά των ματιών του του έδινε μια πολύ μουλαρίσια έκφραση. Φαινόταν πελώριος, κακός και δυνατός, με ιδιαίτερη έμφαση στο «κακός».

«Μη σου περνά καν απ' το μυαλό», γκάρισε, «ότι θα με τσαντίσεις αρκετά για να σε πειράξω, έτσι ώστε να το καρφώσεις μετά στον προσευχητή σου για να με αναφέρει στον Μαρούντ! Δεν μπορείς να με προκαλέσεις αρκετά για να οργιστώ! Κάτι τέτοιο θα ήταν θα*νάσιμη* αμαρτία, θνητοί!»

Συνεχίζοντας να γκαρίζει ότι ποτέ δεν θα μπορούσα να ταράξω την ολύμπια αταραξία του, τύλιξε το μπράτσο του γύρω από το λαιμό μου και με το άλλο χέρι του τράβηξε έξω το πάνω μέρος της μασέλας μου.

«Εσύ και οι σαχλαμάρες σου μου τη δίνουν!» φώναξε.

Ύστερα χαλάρωσε το δυνατό σφίξιμο στο λαιμό μου και πέταξε τη μασέλα μου στις σκιές του δάσους. Η πρώτη μου κίνηση ήταν να ορμήσω στα χαμόκλαδα όπου μου φάνηκε ότι είχα δει να πέφτουν τα άσπρα δόντια. Πέφτοντας στα τέσσερα άρχισα να ψάχνω με αγωνία ολόγυρα, αλλά στάθηκε αδύνατο να τα βρω

Η στριγκλιά της Άλις μ' έκανε να τιναχτώ πάνω Μάλλον πολύ βιαστικά, γιατί κοπάνισα γερά το κεφάλι μου σ' ένα κλαδί. Παρά τον πόνο μου, γύρισα πίσω να δω τι έτρεχε, χυμώντας μέσα από τα χαμόκλαδα Αλλά χτύπησα το καλάμι μου πάνω σε κάτι σκληρό

με αποτέλεσμα να φάω τα μούτρα μου και να μου κοπεί η ανάσα.

Όταν σηκώθηκα είδα ότι είχα σκοντάψει πάνω στο υδροδοχείο μου. Δεν έχασα καιρό για να ευχαριστήσω τους όποιους θεούς ευθύνονταν για την καλή μου τύχη. Αντίθετα, άρπαξα από κάτω το δοχείο και τρέχοντας μπροστά το κοπάνισα με δύναμη στο κεφάλι του Πολιβινόσελ. Σωριάστηκε δίχως να βγάλει άχνα. Ύστερα πέταξα το δοχείο πέρα και πλησίασα την Άλις.

«Είσαι καλά;» τη ρώτησα.

«Μια... μια χαρά», αποκρίθηκε εκείνη με λυγμούς, και ακούμπησε το κεφάλι της στον ώμο μου.

Συμπέρανα ότι ήταν μάλλον σοκαρισμένη και οργισμένη παρά τραυματισμένη. Τη χτύπησα παρήγορα στον ώμο — είχε θαυμάσια βελουδένια επιδερμίδα — και χάιδεψα τα μακριά μαύρα της μαλλιά. Αλλά δεν εννοούσε να σταματήσει το κλάμα.

«Το ξετσίπωτο κάθαρμα! Πρώτα κατέστρεψε την αδερφή μου, και τώρα προσπάθησε να κάνει το ίδιο και σε μένα».

«Τι έκανε λέει;»

Σήκωσε το βλέμμα της να με κοιτάξει. Ή, μάλλον, το κατέβασε, γιατί ήταν κάμποσους πόντους ψηλότερη από μένα.

«Η Πέγκυ ήταν ετεροθαλής αδερφή μου, παιδί από τον πρώτο γάμο του πατέρα μου. Ύστερα η μητέρα της παντρεύτηκε κάποιον συνταγματάρχη Ρουρκ. Αλλά πάντοτε ήμαστε πολύ δεμένες οι δυο μας».

Ήθελα ν' ακούσω κι άλλα, αλλά η άμεση κατάσταση απαιτούσε την προσοχή μου.

Γύρισα τον Πολιβινόσελ ανάσκελα. Η καρδιά του συνέχιζε να χτυπά. Από μια πληγή στο πίσω μέρος του κεφαλιού του έτρεχε κοινό αίμα, και όχι ο αιθέριος χυμός που θα περίμενε κανείς από τις φλέβες ενός θεού.

«Ομάδας Ο», εξήγησε η Άλις. «Ακριβώς όπως ήταν

και πριν. Και μην ανησυχείς για δαύτον. Του αξίζει να πεθάνει. Είναι ένα σκέτο ζωντόβολο που χάρη στο γοητιλίκι του κανόνισε την αδερφή μου και μετά δεν...»

Σταμάτησε ξαφνικά αφήνοντας μια πνιχτή ανάσα. Ακολούθησα το αγωνιώδες βλέμμα της και είδα το χυμένο νερό που μούλιαζε το χώμα. Αμέσως ένιωσα πάλι εκείνη τη φοβερή δίψα να μου γδέρνει το λαιμό. Ήταν καθαρά ψυχολογικό, βέβαια, αλλά το ότι το 'ξερα αυτό δεν ανακούφιζε διόλου τον ξερό μου λαρύγγι.

Η Άλις ακούμπησε το χέρι στο λαιμό της και έκρωξε βραχνά. «Εντελώς ξαφνικά μ' έπιασε φοβερή δίψα».

«Τώρα πια δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα, εκτός κι αν βρούμε κάποια πηγή με αμόλυντο νερό», απάντησα. «Και όσο περισσότερο χάνουμε χρόνο συζητώντας το, τόσο πιο έντονη θα γίνεται η δίψα μας».

Το δοχείο ήταν άδειο. Σκύβοντας να βεβαιωθώ για το θλιβερό αυτό γεγονός, είδα κάτι να γυαλίζει κάτω από ένα θάμνο. Το σήκωσα και ήταν η χαμένη πάνω μασέλα μου. Την έχωσα πάλι στη θέση της και, νιώθοντας κάπως πιο άνετα τώρα, είπα στην Άλις ότι καλύτερα να ξεκινούσαμε.

Αυτό κάναμε, αλλά εκείνη εξακολουθούσε να την απασχολεί το πρόβλημα του νερού.

«Σίγουρα κάπου θα υπάρχουν πηγάδια ή ρυάκια με καθαρό νερό. Μονάχα το ποτάμι είναι γεμάτο Πιοτό έτσι δεν είναι;»

«Αν ήμουν σίγουρος γι' αυτό δεν θα 'χα πάρει εκείνο το νερό μαζί μου», παρατήρησα, έστω κι αν της χαλούσα την ελπίδα.

Η Άλις άνοιξε το στόμα της κάτι να πει, όταν ακούσαμε φωνές από πιο κάτω στο μονοπάτι και διακρίναμε λάμψεις από πυρσούς. Αμέσως βουτήξαμε βιαστικά στο πλάι και κρυφτήκαμε πίσω από κάτι θάμνους.

Οι νεοφερμένοι τραγουδούσαν το *Εμβατήριο της*

Δημοκρατίας από τον πόλεμο Βορείων και Νοτίων, αλλά τα λόγια ήταν λατινικά. Ήταν λατινικά της φωτιάς, γιατί η προφορά έπρεπε να ταιριάζει στο εμβατήριο, αλλ' αυτό δεν έδειχνε να τους σκοτίζει καθόλου. Αμφιβάλλω αν ήξεραν καν τι σήμαιναν τα λόγια που τραγουδούσαν.

Οριέντις πάρτιμπους
Αντβέντατιβ Ασίνους
Πούλχερ ετ Φορτίσσιμους
Σαρκίνις απτισσίμους.

Οριέντις πάρτιμπους
Ανβέντατιβ... *Ιιιικ!*

Το τελευταίο ήταν η στριγκλιά που έβγαλαν όταν, στρίβοντας στο μονοπάτι, έπεσαν πάνω στο θεό τους, ματωμένο και αναίσθητο.

«Να πάρουμε δρόμο από δω», ψιθύρισε η Άλις. «Αν αυτός ο όχλος μας πάρει είδηση, θα μας κομματιάσει ζωντανούς».

Εγώ ήθελα να παρακολουθήσω, να μάθω απο τη συμπεριφορά τους πώς έπρεπε να φερθούμε σε μελλοντική επαφή μας με τους ιθαγενείς. Της το είπα, και κούνησε το κεφάλι της καταφατικά. Παρά τον ανταγωνισμό μας, οφείλω να παραδεχτώ ότι ήταν ξύπνια και γενναία κοπέλα. Αν ένιωθε και κάποια νευρικότητα, είχε κάθε λόγο να τη νιώθει.

Εκείνοι οι άνθρωποι δεν αντέδρασαν με τον τρόπο που περίμενα. Αντί ν' αρχίσουν να σκούζουν και να οδύρονται, μαζεύτηκαν πιο πέρα και στέκονταν αμήχανα σαν να μην ήξεραν τι να κάνουν. Στην αρχή δεν μπορούσα να εξηγήσω τη στάση τους. Ύστερα, από τις εκφράσεις και τους ψιθύρους τους, κατάλαβα ότι φοβόντουσαν να επέμβουν στις υποθέσεις ενός ημίθεου — έστω και ενός πολύ «ημί» σαν τον Πολιβινόσελ.

Το γεγονός που υπογράμμιζε την αναποφασιστικό-
τητά τους ήταν το νεαρό της ηλικίας τους. Δεν υπήρχε
άντρας ή γυναίκα στην παρέα τους που να φαίνεται
παραπάνω από τα είκοσι πέντε, και όλοι είχαν υπέρο-
χη κορμοστασιά.

Κάτι έτριξε δυνατά στο μονοπάτι πίσω μας. Η Άλις
κι εγώ αναπηδήσαμε αλαφιασμένοι, όπως άλλωστε
και όλη η παρέα. Ύστερα εκείνοι το έβαλαν στα πόδια,
σαν τρομαγμένοι λαγοί. Είχα όλη την καλή διάθεση
να τους μιμηθώ, αλλά κράτησα τη θέση μου. Ωστόσο
προσευχήθηκα από μέσα μου να μην ήταν πάλι κανένα
από εκείνα τ' αποκρουστικά τέρατα.

Ήταν απλώς ένας γυμνός ιθαγενής, ένας ψηλός λι-
γνός άντρας με μακριά λεπτή μύτη που το παρουσια-
στικό του θα ταίριαζε σε καθηγητή πανεπιστημίου. Η
τελευταία εντύπωση γινόταν πιο έντονη από το γεγο-
νός ότι είχε χωμένη τη μύτη του σ' ένα βιβλίο. Όπως
είπα και παραπάνω, το φως ήταν αρκετά δυνατό για
να διαβάσει κανείς, αλλά ειλικρινά δεν είχα φαντα-
στεί ότι κάποιος θα το έκανε στην πράξη.

Τη διδασκαλίστικη εμφάνισή του τη χάλαγε κάπως
ένας ψόφιος σκίουρος, μεγάλος σαν λυκόσκυλο, που
κρεμόταν σαν κασκόλ γύρω από το λαιμό και τους ώ-
μους του. Φαίνεται ότι επέστρεφε από κυνήγι, αν και
πρώτη φορά έβλεπα κάποιον να κυνηγά σκίουρους
στο σκοτάδι. Εξάλλου δεν κρατούσε κανένα όπλο.

Όλα αυτά, εκτός από το μέγεθος του σκίουρου, ή-
ταν πολύ παράξενα. Ο σκίουρος δεν μου έκανε εντύ-
πωση, γιατί είχα δει φωτογραφίες των τεράστιων
ζώων που είχαν τραβηχτεί κοντά στις παρυφές της
Περιοχής.

Τον παρακολουθούσα προσεκτικά, θέλοντας να δω
τι θα έκανε μόλις θ' αντίκριζε τον Πολιβινόσελ. Με α-
πογοήτευσε. Όταν έφτασε στην πεσμένη μορφή, ού-
τε κοντοστάθηκε ούτε καν έδειξε να βλέπει το θέ-
αλλά απλώς δρασκέλισε αδιάφορα από πάνω του. Η

μύτη του δεν σηκώθηκε στιγμή από το βιβλίο.

Έπιασα την Άλις από το χέρι. «Έλα», της ψιθύρι-
σα. «Θα τον ακολουθήσουμε».

Θα βαδίσαμε πίσω από το βιβλιόφιλο για κάνα χι-
λιόμετρο. Όταν έκρινα ότι θα 'ταν ασφαλές να τον
σταματήσω, του έβαλα μια φωνή. Εκείνος κοντοστά-
θηκε, ακούμπησε το σκίουρό του καταγής και στάθηκε
μέχρι να πλησιάσω.

Τον ρώτησα αν είχε προσέξει τον Πολιβινόσελ που
ήταν σωριασμένος καταγής.

Κούνησε το κεφάλι του απορημένα.

«Σας είδα να περνάτε πάνω του», παρατήρησα.

«Δεν πέρασα πάνω από κανέναν», διαμαρτυρήθηκε
εκείνος. «Το μονοπάτι ήταν εντελώς ελεύθερο». Ύ-
στερα με κοίταξε διαπεραστικά. «Απ' ό,τι βλέπω, είστε
νεοφερμένος. Ίσως είχατε την πρώτη σας επαφή με
το Πιοτό. Μερικές φορές προκαλεί στην αρχή παράξε-
νες παραισθήσεις και οράματα. Χρειάζεται λίγος και-
ρός για να το συνηθίσει κανείς, ξέρετε».

Δεν το σχολίασα αυτό, αλλά επέμεινα στο θέμα του
Πολιβινόσελ. Μονάχα όταν ανέφερα το όνομα, φάνη-
κε να καταλαβαίνει τι του έλεγα. Χαμογέλασε μ' έναν
αγέρωχο τρόπο και με κοίταξε αφ' υψηλού.

«Α, αγαπητέ μου κύριε, δεν πρέπει να πιστεύετε το
καθετί που ακούτε, ξέρετε. Μόνο και μόνο επειδή ο
όχλος, που ανέκαθεν αποτελείτο από αδαείς και α-
νόητους, θέλει να ερμηνεύει το νέο φαινόμενο με βά-
ση τις αρχαίες δεισιδαιμονίες, αυτό δεν είναι λόγος
για να τους δίνει πίστη ένας έξυπνος άνθρωπος σαν
κι εσάς. Θα σας συνιστούσα να μη δίνετε βάση σε τίπο-
τα απ' όσα ακούτε — εκτός βέβαια από εκείνα που σας
λέω εγώ — και να χρησιμοποιήσετε τις νοητικές ικα-
νότητες με τις οποίες σας προίκισε η φύση και καλ-
λιεργήσατε σε κάποιο πανεπιστήμιο. Αυτό, βέβαια, με
την προϋπόθεση ότι δεν φοιτήσατε σε κάποιο από τα
ψευτοϊδρύματα που αποτελούν απλώς τον προθάλα-

μο για το Εμπορικό Επιμελητήριο, το Ρόταρυ, τους Ιπ-
πότες του Κολόμβου, τους Τέκτονες, τους Λάιον κι ε-
γώ δεν ξέρω ποιους άλλους αυτής της φάρας. Ούτε
κατ' ιδέαν...»

«Μα τον *είδα* τον Πολιβινόσελ!», τον έκοψα, ζαλι-
σμένος από αυτή την ακατάσχετη λογοδιάρροια. «Και
αν δεν τύχαινε να σηκώσετε το πόδι σας θα είχατε
σκοντάψει πάνω του!»

Ο άλλος μου χάρισε πάλι ένα αγέρωχο χαμόγελο.
«Ανοησίες, ανοησίες. Αυθυπνωτισμός, μαζική παραί-
σθηση ή κάτι τέτοιο. Ίσως πέσατε θύμα κάποιας υπο-
βολής. Πιστέψτε με, υπάρχουν πολλά παράξενα
πράγματα σε τούτη την κοιλάδα. Δεν πρέπει να επι-
τρέπετε στον εαυτό σας να εξαπατάται από τον πρώ-
το αγύρτη και τσαρλατάνο που σας προτείνει μια αλη-
θοφανή — έστω κι εξωπραγματική — εξήγηση για ό-
λα αυτά».

«Και ποια είναι η δική σας εξήγηση;» τον προκά-
λεσα.

«Ο Δρ Ντούραμ θα εφεύρε κάποιο είδος συσκευής
που παράγει την άγνωστη χημική ουσία η οποία επη-
ρεάζει τώρα τον ποταμό Ιλλινόις. Και τελικά, ελπίζου-
με να συμβεί το ίδιο με όλα τα νερά του κόσμου. Μια
από τις ιδιότητες της ουσίας αυτής είναι η εξουδετέ-
ρωση πολλών από τα κοινωνικά και ψυχολογικά εξηρ-
τημένα ανακλαστικά τα οποία μερικοί αποκαλούν ανα-
στολές, κοινωνικά ήθη ή νευρώσεις. Αυτό είναι λίαν
θετικό, αν θέλετε τη γνώμη μου. Επίσης συμβαίνει να
είναι και ένα γενικό παναντιβιοτικό και τονωτικό —
τι υπέροχος συνδυασμός! — πέρα από τις άλλες του
ιδιότητες, ορισμένες από τις οποίες δεν τις επιδοκι-
μάζω.

»Ωστόσο, οφείλω να το παραδεχτώ, κατάφερε να
μας απαλλάξει από κοινωνικές και πολιτικο-οικονομι-
κές δομές και πράγματα σαν τα εργοστάσια, τα μαγα-
ζιά, τους γιατρούς, τα νοσοκομεία, τα σχολεία — τα

οποία σημειωτέον αφιερώνουν τον περισσότερο χρόνο και την ενέργειά τους για να παράγουν ημιμαθείς ηλίθιους — τη γραφειοκρατία, τα αυτοκίνητα, τις εκκλησίες, τους κινηματογράφους, τις διαφημίσεις, τα ποτοποιεία, τις σαπουνόπερες, τους στρατούς, τις πόρνες και τα αναρίθμητα άλλα λειτουργήματα που μέχρι πρόσφατα θεωρούνταν απαραίτητα.

»Δυστυχώς είναι πολύ δύσκολο να εξουδετερωθεί το ένστικτο του ανθρώπου να εκλογικεύει τα πράγματα, όπως άλλωστε και η τάση του για εξουσία. Έτσι εξακολουθούμε να έχουμε τσαρλατάνους που προσποιούνται τους προφήτες και που στήνουν κάθε λογής εκκλησίες, προσελκύοντας τον όχλο, ο οποίος διακρίνεται για τη βλακώδη του αφέλεια και την αξιοθρήνητη λαχτάρα του ν' αρπαχτεί από την οποιαδήποτε εξήγηση του αγνώστου».

Θα ήθελα να τον πιστέψω, αλλά ήξερα ότι ο καθηγητής Ντούραμ δεν είχε ούτε τις γνώσεις ούτε τα χρήματα για να φτιάξει μια τέτοια συσκευή.

«Ποια είναι η λαϊκή εξήγηση που έχουν οι ντόπιοι για το Πιοτό;» τον ρώτησα.

«Δεν έχουν καμία, εκτός μονάχα ότι πηγάζει από την Μπουκάλα», απάντησε ο Λογικός Άνθρωπος. «Παίρνουν όρκο ότι ο Ντούραμ αντλεί τις δυνάμεις του απ' αυτή την Μπουκάλα η οποία, αν κρίνουμε από τις περιγραφές της, δεν είναι τίποτα περισσότερο από ένα κοινό μπουκάλι μπίρας. Μερικοί, ωστόσο, ισχυρίζονται ότι φέρει πάνω της την εικόνα ενός ταύρου».

Το συναίσθημα ενοχής που με κυρίεψε έκανε σταγόνες ιδρώτα να φανούν στο μέτωπό μου. Ώστε, τελικά, έφταιγε εκείνο το δώρο μου! Κι εγώ που νόμιζα ότι έκανα μια μικρή, αθώα φάρσα στον καλοκάγαθο αλλά παλαβιάρη γερο-καθηγητή μου!

«Αυτή η ιστορία πιθανόν να προέρχεται από τ' όνομά του», βιάστηκα να εξηγήσω. «Όμως, ο λόγος που οι φοιτητές τού είχαν κολλήσει το παρατσούκλι "Ταύ-

ρος" δεν ήταν μόνο επειδή "Ντούραμ" λέγεται και μια ράτσα ταύρων. Ήταν και επειδή η γυναίκα του τον έσερνε σαν να του είχε περασμένο χαλκά στη μύτη, και—»

«Στην περίπτωση αυτή εξαπάτησε τους φοιτητές του», με διέκοψε ο Λογικός Άνθρωπος. «Γιατί, κάτω από εκείνο το αγαθό και μειλίχιο εξωτερικό παρουσιαστικό του, κρυβόταν ένας ταύρος πρώτης διαλογής, ένας γνήσιος επιβήτορας ίππος, ένας φιλήδονος γερο-τράγος. Όπως θα ξέρετε, ή δεν θα ξέρετε, διαθέτει τώρα κάμποσες νύμφες στο χαρέμι του στο λεγόμενο Παλάτι των Ανθέων, για να μην αναφέρουμε και την πανέμορφη Πέγκυ Ρουρκ, που τώρα είναι γνωστή σαν—»

Μια πνιχτή ανάσα ξέφυγε από τα χείλη της Άλις. «Ώστε ζει λοιπόν! Και με τον Ντούραμ!»

Ο άλλος ανασήκωσε τα φρύδια του. «Να σας πω, αυτό εξαρτάται από το κατά πόσο πιστεύετε ή όχι στα λεγόμενα εκείνων των τσαρλατάνων. Μερικοί απ' δαύτους ισχυρίζονται ότι η Πέγκυ έχει μεταμορφωθεί κατά κάποιο νεφελώδη και μυστικιστικό τρόπο — πολλαπλασιαστεί, το λένε — και έχει γίνει όλες εκείνες οι νύμφες στο χαρέμι του Μαρούντ. Και ότι, ταυτόχρονα, δεν είναι καμία από αυτές αλλά υπάρχει μονάχα στην πεμπτουσία της».

Κούνησε το κεφάλι του και πρόσθεσε, «Ω αυτή η εκλογικευτική ράτσα που θέλει να επινοεί συνέχεια θεούς και δόγματα!»

«Ποιος είναι, τελοσπάντων, αυτός ο Μαρούντ;» ρώτησα.

«Μα... ο Ντούραμ προφερόμενος ανάποδα. Ποιος άλλος; Δεν ξέρετε ότι υπάρχει μια τάση σε όλες τις θρησκείες ν' αποφεύγουν να προφέρουν το Αληθινό Όνομα; Ωστόσο πιστεύω ότι είναι εκείνοι οι απατεώνες, οι Ασυνάρτητοι Άνθρωποι, που επινόησαν το όνομα, κυρίως γιατί δεν μπορούσαν να το προφέρουν

σωστά. Επέμεναν ότι το προθεϊκό όνομα έπρεπε να διακρίνεται από το Αληθινό. Η συνήθεια επικράτησε γρήγορα, πιθανόν γιατί το νέο όνομα ακουγόταν έτσι πολύ ανατολίτικο και συνεπώς, για το μυαλό αυτών των αγροίκων, μυστικιστικό».

Μου έρχονταν τόσες πολλές πληροφορίες μαζεμένες που είχα θολώσει περισσότερο από πριν.

«Έχετε δει ποτέ τον Μαρούντ;» ρώτησα.

«Όχι, ούτε και θα τον δω ποτέ. Αυτοί οι θεοί, όπως τους λένε, δεν υπάρχουν, όπως δεν υπάρχει ο Αλληγορίας και ο Γάιδαρος. Κανένας λογικός άνθρωπος δεν θα πίστευε σ' αυτούς. Δυστυχώς, το Πιοτό, παρά τις πολές θαυμαστές του ιδιότητες, έχει πράγματι μια ισχυρή τάση να κάνει τον άνθρωπο παράλογο, ανορθολογικό και ευάλωτο στην υποβολή».

Χτύπησε με το δάχτυλο το ψηλό του μέτωπο και πρόσθεσε. «Αλλά εγώ δέχομαι όλα τα θετικά και απορρίπτω τα υπόλοιπα. Είμαι απόλυτα ευτυχής».

Λίγο αργότερα βγήκαμε σε μια δημοσιά που μου ήταν γνώριμη.

«Σύντομα φτάνουμε στο σπίτι μου», είπε ο Λογικός Άνθρωπος. «Τι θα λέγατε για μια μικρή στάση; Έχουμε αυτό το σκίουρο για φαγητό και μπόλικο Πιοτό από το πηγάδι της πίσω αυλής. Θα έρθουν και μερικοί φίλοι και θα έχουμε μια θαυμάσια πνευματική συζήτηση πριν αρχίσει το όργιο. Θα τους βρείτε πολύ ευχάριστη συντροφιά· είναι όλοι τους άθεοι ή αγνωστικιστές».

Ανατρίχιασα στην ιδέα να πιω από εκείνο το απαίσιο Πιοτό. «Λυπάμαι», απάντησα, «αλλά πρέπει να πηγαίνουμε. Πέστε μου, όμως, έτσι από περιέργεια, πώς πιάσατε αυτό το σκίουρο; Δεν σας βλέπω να κρατάτε κανένα όπλο».

«Καντ», αποκρίθηκε λακωνικά, κουνώντας το βιβλίο του.

«Τι να κάνω;» απόρησα.

«Δεν είπα καν' το· είπα Κ-α-ν-τ. Το Πιοτό, βλέπετε,

έχει την εκπληκτική ιδιότητα να επιταχύνει την ανά-
πτυξη ορισμένων ζώων. Χώρια απ' αυτό, είμαι σίγου-
ρος ότι επιδρά και στον εγκέφαλό τους. Έτσι τα ζώα
γίνονται πολύ πιο έξυπνα από πριν. Πιθανόν επιφέρει
ένα συνδυασμό αύξησης της εγκεφαλικής μάζας και
αλλαγή στην οργάνωση των νευρικών κυττάρων. Ό-
ποια και αν είναι η επίδραση, η αλλαγή υπήρξε ιδιαίτε-
ρα σημαντική στα τρωκτικά. Κι αυτό ήταν πολύ θετικό.
Αποτελούν θαυμάσια πηγή κρέατος, ξέρετε.
»Όπως και να 'χει», συνέχισε, βλέποντας την αυξα-
νόμενη ανυπομονησία μου, «ανακάλυψα ότι δεν
χρειάζεται κανένα ντουφέκι, που έτσι κι αλλιώς τα φυ-
σίγγια του δεν εκπυρσοκροτούν εδώ, ούτε βέλη και
τόξα. Το μόνο που χρειάζεται είναι να εντοπίσεις μια
περιοχή όπου αφθονούν οι σκίουροι και μετά να καθί-
σεις κάτω και ν' αρχίσεις να διαβάζεις μεγαλόφωνα.
Ενώ συνδυάζεις έτσι το τερπνό μετά του ωφελίμου,
κάποιος σκίουρος, που τον προσελκύει η μονότονη
φωνή σου, κατεβαίνει αργά από το δέντρο του και σε
ζυγώνει.
»Εσύ δεν του δίνεις σημασία και συνεχίζεις το διά-
βασμα. Το ζωντανό κάθεται κοντά σου, κουνώντας αρ-
γά τη φουντωτή του ουρά και σε κοιτάζει με τα μεγάλα
μαύρα μάτια του. Ύστερα από λίγο σηκώνεσαι, κλεί-
νεις το βιβλίο και μαζεύεις το σκίουρο, που στο μετα-
ξύ έχει ναρκωθεί εντελώς και δεν συνέρχεται ούτε ό-
ταν τον πας σπίτι σου και τον σφάζεις.
»Ανακάλυψα με πειράματα ότι τα καλύτερα αποτε-
λέσματα τα πετυχαίνεις διαβάζοντας την *Κριτική του
Καθαρού Λόγου* του Καντ. Με αυτή ναρκώνονται στο
πι και φι. Οι λαγοί ωστόσο, για κάποιο λόγο, παραδί-
ρονται πιο εύκολα με τον *Τροπικό του Αιγόκερω* του
Χένρυ Μίλλερ. Στη γαλλική μετάφραση, βέβαια. Μερι-
κοί φίλοι μου λένε ότι το καλύτερο βιβλίο για να πιά-
νεις πουλιά είναι η *Διανετική* του Χάμπαρντ, αλλά
προτιμά κανείς εκείνα που έχει μάθει, ξέρετε. Εγώ

για παράδειγμα, πάντοτε έπιανα τους φασιανούς και τις χήνες μου με το *Τρεις Συνεισφορές στη Θεωρία του Σεξ*».

Κάποτε φτάσαμε στο κτήμα του και εκεί τον αποχαιρετήσαμε. Ταχύνοντας το βήμα μας, διανύσαμε μερικά χιλιόμετρα περνώντας από μπροστά από πολλές αγροικίες κατά μήκος εκείνης της χαλικόστρωτης δημοσιάς. Μερικές από αυτές ήταν καμένες, αλλά οι ένοικοί τους είχαν απλώς μετακομίσει στον αχυρώνα. Ή, αν είχε καεί και αυτός, είχαν φτιάξει κάποιο πρόχειρο καλύβι.

«Οι φωτογραφίες από τα στρατιωτικά αερόστατα έδειξαν ότι πολλα σπίτια στην πόλη έχουν καεί», εξήγησα στην Άλις. «Χώρια απ' αυτό, και το γρασίδι έχει αρχίσει κιόλας να φυτρώνει στους δρόμους. Αναρωτιόμουν πού ζούσαν όλοι αυτοί που κάηκαν τα σπίτια τους, αλλά τώρα βλέπω πως βολεύτηκαν. Ζουν σαν άγριοι».

«Και λοιπόν, γιατί όχι;» μου πέταξε προκλητικά η Άλις. «Δεν φαίνεται να χρειάζονται να δουλέψουν και πολύ σκληρά για να ζήσουν με άνεση. Πρόσεξα ότι δεν μας τσίμπησαν καθόλου κουνούπια, έτσι υποθέτω ότι τα ενοχλητικά έντομα εξολοθρεύτηκαν. Προβλήματα υγιεινής δεν πρέπει να έχουν· το Πιοτό θεραπεύει όλες τις αρρώστιες, αν πιστέψουμε εκείνον τον αναγνώστη των σκίουρων. Εξάλλου δεν έχουν και πολλά σκουπίδια από κονσέρβες, χαρτιά και τα σχετικά για να προβληματίζονται. Όλοι τους φαίνονται πολύ ευτυχισμένοι και φιλόξενοι. Ήδη χρειάστηκε ν' αρνηθούμε κάμποσες προσκλήσεις να σταματήσουμε για φαγητό και Πιοτό. Μας κάλεσαν», πρόσθεσε με χαιρέκακο χαμόγελο, «να συμμετάσχουμε ακόμη και σε όργια μετά. Λες να μην πρόσεξα εκείνη την όμορφη ξανθιά στο άλλο αγρόκτημα που προσπάθησε να σε τραβήξει στο πλάι του δρόμου; Πρέπει να ομολογήσεις

ότι δεν υπήρχε περίπτωση να σου τύχει κάτι τέτοιο έξω».

«Μπορεί να είμαι φαλακρός», γρύλισα, «αλλά δεν είμαι δα και τόσο αποκρουστικός για ν' αποκλείεται να μ' ερωτευτεί μια όμορφη κοπέλα. Θα 'θελα τώρα να 'χα μια φωτογραφία της Μπερναντέτ να σου δείξω. Η Μπερναντέτ κι εγώ ήμαστε στα πρόθυρα του αρραβώνα. Εκείνη ήταν τριάντα και—»

«Εκείνη είχε όλα τα δόντια της;» με διέκοψε η Άλις.

«Ναι, τα είχε», βρυχήθηκα. «Δεν είχε αρπάξει στο στόμα ένα θραύσμα όλμου όπως εγώ. Ούτε έχασε μετά και τα όσα δόντια της έμεναν από μια μόλυνση, διχως διαθέσιμα αντιβιοτικά, γιατί πού να βρεθούν εκεί που ήμαστε καθηλωμένοι επί πέντε μέρες στο όρυγμα, κάτω απο διασταυρούμενα πυρά;»

Ήμουν τόσο έξω φρενών που έτρεμα ολόκληρος.

«Νταν...» έκανε σιγανά η Άλις. «Με συγχωρείς που μίλησα έτσι. Δεν ήξερα».

«Δεν είναι μονάχα αυτό», συνέχισα αδιαφορώντας για την απολογία της. «Τι έχεις εναντίον μου εκτός απο τα δόντια και τα μαλλιά μου, και το γεγονός ότι εγώ σκέφτηκα την ψυχολογική αντίσταση στο Πιοτό, και το ότι οι προϊστάμενοί μου — ακόμη και ο πρόεδρος — εκτίμησαν αρκετά τις ικανότητές μου για να με στείλουν σε τούτη την περιοχή δίχως δέκα χιλιάδες πεζοναύτες να πηγαίνουν μπροστά για να μου ανοίγουν δρόμο; Και εδώ που τα λέμε, γιατί νομίζεις ότι σ' έστειλαν μαζί μου; Μήπως γιατί ο μπαμπάκας σου τυχαίνει να είναι στρατηγός και ήθελε ν' αρπάξει μια μερίδα δόξας για την αφεντιά του και ελόγου σου από τη συνεργασία σας μαζί μου; Αν αυτό δεν λέγεται μιλιταριστικός παρασιτισμός, να μου πεις τι λέγεται. Και χώρια απ' αυτό...»

Συνέχισα ακάθεκτος αυτό τον εξάψαλμο, και κάθε φορά που άνοιγε το στόμα της να πει κάτι, γκάριζα πιο δυνατά μέχρι να το ξανακλείσει. Δεν είχα συνειδητοποιήσει πόσο δυνατά φώναζα, μέχρι που αντίκρισα έναν άντρα και μια γυναίκα να στέκονται στο δρόμο μπροστά μας και να μας παρακολουθούν μ' ενδιαφέρον. Το βούλωσα αμέσως, αλλά η ζημιά είχε γίνει.

Μόλις βρεθήκαμε κοντά τους, ο άντρας είπε, «Νεοφερμένε, πολύ γκρινιάρης είσαι». Ύστερα άπλωσε ένα μπουκάλι προς το μέρος μου. «Έλα, πιες μια γουλιά. Είναι φάρμακο για κάθε σκοτούρα. Δεν συνηθίζουμε τις κακές κουβέντες εδώ στη χώρα του Μαρούντ».

«Ευχαριστώ, δεν θέλω», είπα ξερά, και προσπάθησα να τους προσπεράσω. Αλλά η γυναίκα, μια καστανομάλλα — κάτι ανάμεσα στις δυο Ράσσελ, την Τζέην και την Λίλλιαν — με γράπωσε από το σβέρκο και μου είπε.

«Α, έλα τώρα, καραφλάκια. Σε βρίσκω και νοστιμούλη. Πιες μια γουλίτσα και μετά ελάτε μαζί μας. Πηγαίνουμε σε μια τελετή γονιμότητας στη φάρμα του Τζόνεσυ. Θα είναι εκεί και ο ίδιος ο Πολιβινόσελ. Απόψε θα μας κάνει την τιμή να καταδεχτεί για λίγο τη συντροφιά εμάς των κοινών θνητών. Και, αν θες, μπορείς μετά να κάνεις έρωτα μαζί μου και να εξασφαλίσεις έτσι μια καλή σοδιά. Είμαι μια από τις νύμφες του Πόλι, ξέρεις».

«Λυπάμαι», επέμεινα. «Έχω δουλειά».

Τότε ένιωσα κάτι υγρό και ζεστό να χύνεται στο κρανίο μου. Για μια στιγμή δεν κατάλαβα τι ήταν. Ύστερα με πήρε η μυρωδιά του Πιοτού και κατάλαβα! Και αντέδρασα με όλη τη βιαιότητα και την απέχθεια που μου προκαλούσε αυτό το πράγμα. Πριν ο άντρας προλάβει να συνεχίσει να μου καταβρέχει το κεφάλι, ξέφυγα μ' ένα τίναγμα από το χέρι της γυναίκας και ξέρασα ίσια πάνω στα μούτρα του συντρόφου της. Και οι δυο έπεσαν κάτω.

Πριν προλάβουν να σηκωθούν, άρπαξα την Άλις από το χέρι και άρχισα να τρέχω στο δρόμο.

Αφού θα είχαμε τρέξει μερικές εκατοντάδες μέτρα, αναγκάστηκα να κόψω τη φόρα μου. Η καρδιά μου κτυπούσε τρελά, λες και ήθελε να πεταχτεί έξω από το στήθος μου, και το κεφάλι μου φούσκωνε σαν μπαλόνι για να γεμίσει το θόλο του ουρανού. Ακόμη και οι ασκήσεις της προετοιμασίας δεν με είχαν προετοιμάσει για τέτοιο τρεχαλητό.

Όμως ένιωσα κάπως καλύτερα όταν είδα ότι και η Άλις, νέα και λυγερή όπως ήταν, αγκομαχούσε με τον ίδιο τρόπο.

«Δεν μας κυνηγούν», δήλωσα. «Ξέρεις, διασχίσαμε την περιοχή τόσο εύκολα που αναρωτιέμαι πόσο θα είχε προχωρήσει μια δύναμη πεζοναυτών αν είχαν εισβάλει απόψε. Ίσως θα ήταν καλύτερα να επιχειρηθεί μια επίθεση με αυτό τον τρόπο».

«Δοκιμάσαμε τέσσερις ήδη», με διαβεβαίωσε η Άλις. «Δυο μέρα και δυο νύχτα. Στις πρώτες τρεις, οι άντρες απλώς μπήκαν και δεν ξαναβγήκαν. Όσο για την τελευταία, είδες και μόνος σου τι έγινε».

Για κάμποση ώρα συνεχίσαμε το δρόμο μας σιωπηλοί. Ύστερα μουρμούρισα. «Κοίτα, Άλις, πιο πριν έχασα την ψυχραιμία μου και παρά λίγο να μπλέξουμε πολύ άσχημα έτσι. Λοιπόν, γιατί δεν λέμε τα περασμένα ξεχασμένα και να το ξεκινήσουμε από την αρχή, ωραία και φιλικά;»

«Αποκλείεται! Θα συγκρατιέμαι για να μην ξαναρπαχτώ μαζί σου, αλλά ξέχασέ τα αυτά τα ωραία και φιλικά. Ίσως, λέω ίσως, αν πίναμε από εκείνο το Πιοτό μπορεί και να σε συμπαθούσα, αλλά αμφιβάλλω αν θα 'χες τα κότσια να το κάνεις ακόμη κι αυτό».

Δεν έβγαλα άχνα. Ήμουν αποφασισμένος να κρατήσω το στόμα μου κλειστό έστω κι αν έσκαζα.

Ενθαρρυμένη από τη σιωπή μου — ή ίσως εξοργισμένη από αυτήν — η Άλις συνέχισε, «Ίσως αναγκαστούμε τελικά να πιούμε από το Πιοτό. Το νερό μας χάθηκε, και αν διψάς όσο κι εγώ, τότε καίγονται τα

σωθικά σου. Θα είμαστε δεκατέσσερις ώρες δίχως νερό, μπορεί και είκοσι. Και σ' όλο αυτό το διάστημα θα περπατάμε. Τι θα γίνει όταν δεν θ' αντέχουμε άλλο στη δίψα και δεν υπάρχει τίποτε άλλο να πιούμε παρά μονάχα από το ποτάμι; Δεν είναι δα και κανένα δηλητήριο.

»Για να πούμε και του στραβού το δίκιο, πολύ φοβάμαι ότι θα μας αρέσει κι από πάνω. Και αυτό είναι το χειρότερο. Αυτή η ουσία Χ, το πιοτό, ή όπως αλλιώς το πούμε, είναι το πιο ύπουλο ναρκωτικό που ανακαλύφθηκε ποτέ. Οι πότες του φαίνονται όχι μόνο να είναι ευτυχείς σε μόνιμη βάση, αλλά και να έχουν κάμποσα επιπρόσθετα οφέλη απο δαύτο».

Δεν άντεχα άλλο να κρατώ το στόμα μου κλειστό. «Αυτές είναι επικίνδυνες κουβέντες!» φώναξα.

«Καθόλου, *κύριε* Τέμπερ. Απλώς περιγράφω τα γεγονότα».

«Δεν μου αρέσουν, ό,τι κι αν είναι!»

«Γιατί τσαντίζεσαι τόσο;»

«Γιατί;» γρύλισα με τη φωνή μου πιο τραχιά. «Δεν έχω λόγους να ντρέπομαι, αλλά τυχαίνει οι γονείς μου να ήταν ναρκομανείς. Ο πατέρας μου πέθανε σε κρατικό νοσοκομείο. Η μητέρα μου θεραπεύτηκε, αλλά κάηκε ζωντανή όταν έπιασε φωτιά το εστιατόριο όπου δούλευε. Και οι δυο είναι θαμμένοι στο παλιό κοιμητήρι του Μέλτονβιλ, λίγο έξω από το Οναμπάκ. Όταν ήμουν νεότερος, πήγαινα στο μνήμα τους τα βράδια και βλαστημούσα τους ουρανούς που ένας άδικος θεός είχε επιτρέψει να πεθάνουν με τόσο φρικτό κι απάνθρωπο τρόπο. Για το λόγο αυτό...»

Η φωνή της με διέκοψε σιγανή, αλλά σταθερή και ψυχρή. «Λυπάμαι, *Νταν*, για την τραγωδία σου. Αλλά γίνεσαι λίγο μελοδραματικός, δεν νομίζεις;»

Αυτό με ηρέμησε αμέσως. «Έχεις δίκιο. Είναι απλώς που με τσιγκλάς και μ' ερεθίζεις συνέχεια, που θέλω να—»

«Να γυμνώσεις την ψυχή σου; Ευχαριστώ, αλλά να μου λείπει το βύσσινο, Νταν. Μου φτάνει και μου περισσεύει που είμαστε γυμνοί οι ίδιοι. Δεν θέλω να σ' εκνευρίσω, αλλά δεν υπάρχει θέμα σύγκρισης ανάμεσα στα παλιά ναρκωτικά και σε τούτο το Πιοτό».

«Επειδή δεν παρατηρούνται οργανικές βλάβες σ' εκείνους που το πίνουν; Και πώς το ξέρεις; Μήπως έχει μεσολαβήσει αρκετός καιρός για να το κρίνεις; Και αν όλοι τους είναι τόσο υγιείς και ευτυχείς όσο λες, γιατί ο Πολιβινόσελ προσπάθησε να σε βιάσει;»

«Σίγουρα δεν προσπαθώ να δικαιολογήσω εκείνο το Γάιδαρο», απάντησε η Άλις. «Αλλά, Νταν, ειλικρινά δεν μπορείς να πιάσεις την ψυχική ατμόσφαιρα που επικρατεί εδώ; Δεν φαίνεται να υπάρχουν φραγμοί ανάμεσα σε άντρες και γυναίκες, και όλοι κάνουν ό,τι θέλουν μεταξύ τους. Ούτε και υπάρχει ζήλεια. Δεν κατάλαβες, από τα όσα είπε εκείνη η στηθάτη, ότι ο Πολιβινόσελ μπορούσε να διαλέξει όποια γυναίκα ήθελε, και κανένας δεν θα είχε αντίρρηση; Πιθανόν να το θεώρησε δεδομένο ότι δεν θα είχα αντίρρηση να κυλιστώ στο γρασίδι μαζί του».

«Εντάξει, εντάξει», αποκρίθηκα. «Πάντως είναι σιχαμερό, και δεν καταλαβαίνω γιατί ο Ντούραμ τον έκανε θεό της γονιμότητας όταν όλα δείχνουν ότι τον μισούσε».

«Τι ξέρεις εσύ για τον Ντούραμ;» αντιρρώτησε εκείνη.

Της εξήγησα ότι ο Ντούραμ ήταν ένας κοντός, φαλακρός ανθρωπάκος, με κοιλίτσα και με φάτσα σαν ιρλανδέζικο ξωτικό. Ότι η γυναίκα του τον έσερνε από τη μύτη μέχρι που του την είχε κάνει σαν προβοσκίδα. Ότι έκρυβε μέσα του ψυχή ποιητή και ότι του άρεσε ν' αναφέρει αποσπάσματα από έλληνες και λατίνους κλασικούς. Ότι τρελαινόταν να φτιάχνει λογοπαίγνια και ότι το μεγάλο, κρυφό του όνειρο ήταν να εκδόσει τον *Χρυσό Αιώνα*, ένα βιβλίο με δικά του δοκίμια.

«Θα 'λεγες ότι τον χαρακτήριζε εκδικητική ψυχή;» με ρώτησε η Άλις.

«Όχι, ήταν πολύ καλοκάγαθος και ανεκτικός τύπος. Γιατί ρωτάς;»

«Να, η ετεροθαλής αδερφή μου, η Πέγκυ, μου έγραφε ότι ο φιλαράκος της, ο Πολιβινόσελ, δεν χώνευε τον Ντούραμ επειδή ήταν αναγκασμένος να παρακολουθεί τα μαθήματά του αν ήθελε να πάρει βαθμό στα κλασικά μαθήματα. Και δεν ήταν μόνον αυτό· ήταν ολοφάνερο ότι ο Ντούραμ έκανε τα γλυκά μάτια στην Πέγκυ. Έτσι ο Πολιβινόσελ κοντράριζε τον καθηγητή κάθε φορά που του δινόταν η ευκαιρία. Αυτό, μάλιστα, η Πέγκυ το ανέφερε στο τελευταίο της γράμμα λίγο πριν εξαφανιστεί. Και όταν διάβασα στις εφημερίδες ότι υποψιάζονταν τον Ντούραμ πως τους σκότωσε, αναρωτήθηκα μήπως τους φύλαγε μίσος από παλιά».

«Ο καθηγητής; Αποκλείεται!» τη διαβεβαίωσα. «Μπορεί να γινόταν μπαρούτι μερικές φορές, αλλά του περνούσε γρήγορα».

«Να λοιπόν η απάντηση στην ερώτησή σου!» έκανε εκείνη θριαμβευτικά. «Ο Ντούραμ μεταμόρφωσε τον Πολιβινόσελ σε γάιδαρο, και μετά μαλάκωσε και τον συγχώρεσε. Γιατί όχι; Είχε ήδη κερδίσει την Πέγκυ».

«Τότε γιατί ο Πολιβινόσελ δεν ξανάλλαξε σε άνθρωπο;»

«Το μόνο που ξέρω για δαύτον είναι ότι σπούδαζε γεωπόνος και, αν πιστέψω στα γράμματα της Πέγκυ, ήταν τύπος Καζανόβα».

«Τώρα καταλαβαίνω γιατί ήσουν τόσο σαρκαστική σ' εκείνη την ενημερωτική διάλεξή μου», μουρμούρισα. «Ήξερες περισσότερα από μένα και για τους δυο τους. Πάντως αυτό δεν δικαιολογεί τις σπόντες σου για τη φαλάκρα και τη μασέλα μου».

Η Άλις γύρισε το πρόσωπο από την άλλη μεριά. «Δεν ξέρω γιατί το 'κανα. Το μόνο που ξέρω είναι ότι

σε μισούσα, γιατί ήσουν πολίτης που σου έδιναν μεγάλη εξουσία και σου εμπιστεύονταν μια τόσο σημαντική αποστολή».

Ήθελα να τη ρωτήσω αν στο μεταξύ είχε αλλάξει γνώμη. Εξάλλου, ήμουν σίγουρος ότι κάτι μου έκρυβε, αλλά προτίμησα να μη θίξω το θέμα. Συνέχισα, εκθέτοντάς της όλα όσα ήξερα για τον Ντούραμ. Το μόνο που κράτησα για λογαριασμό μου ήταν και το πιο σημαντικό. Έπρεπε να τη βολιδοσκοπήσω καλά πριν το αποκαλύψω κι αυτό.

«Δηλαδή, το συμπέρασμά σου», παρατήρησε όταν τέλειωσα, «είναι ότι το καθετί που συμβαίνει εδώ ταιριάζει με τις ιδέες που είχε ο Δρ Μπόσγουελ Ντούραμ για τον υποθετικό Χρυσό Αιώνα;»

«Ακριβώς. Μας έκανε συχνά ολόκληρη διάλεξη για το τι ευκαιρίες είχαν χάσει οι αρχαίοι θεοί. Έλεγε ότι αν είχαν μπει στον κόπο να ενδιαφερθούν για τους θνητούς υπηκόους τους θα είχαν δει και πώς να τους απαλλάξουν από τις αρρώστιες, τη φτώχεια, τη δυστυχία και τους πολέμους. Ισχυριζόταν ακόμη ότι οι αρχαίοι θεοί ήταν στην πραγματικότητα άνθρωποι που, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, είχαν αποκτήσει υπεράνθρωπες δυνάμεις. Αλλά δεν ήξεραν πώς να τις χρησιμοποιήσουν, γιατί δεν είχαν ιδέα από φιλοσοφία, ηθική ή επιστήμη.

»Συνήθιζε να μας επαναλαμβάνει πως, αν αυτός ήταν στη θέση τους, θα τα κατάφερνε καλύτερα, και μετά μας έκανε διάλεξη με θέμα *Πώς Να Γίνεις Θεός Και Να Σου Αρέσει Κι Από Πάνω*. Το έβρισκα πολύ ξεκαρδιστικό, γιατί δεν μπορούσες να φανταστείς λιγότερο θείο σουλούπι από εκείνο του Ντούραμ».

«Δεν μου είναι άγνωστα όλα αυτά», είπε η Άλις. «Μου έγραφε και η Πέγκυ σχετικά. Μάλιστα, ανέφερε ότι αυτό ακριβώς ήταν που κυρίως δαιμόνιζε τον Πολιβινόσελ. Ο νεαρός δεν μπορούσε να καταλάβει ότι ο καθηγητής απλώς υπερασπιζόταν τον ονειρικό του

κόσμο με την ορολογία που επέτρεπε μια αίθουσα διδασκαλίας. Πιθανόν ο Ντούραμ να ονειρευόταν έναν τέτοιο κόσμο σαν καταφύγιο από τη μόνιμη μουρμούρα της γυναίκας του. Ο δύστυχος ο ανθρωπάκος».

«Ποιος δύστυχος ανθρωπάκος!» γρύλισα σαρκαστικά. «Ο τύπος κατάφερε να πραγματοποιήσει όλα όσα έλεγε. Πόσοι άλλοι θα μπορούσαν να καυχηθούν το ίδιο, και μάλιστα σ' αυτή την κλίμακα;»

«Κανένας», παραδέχτηκε η Άλις. «Αλλά πες μου, ποια ήταν η κεντρική ιδέα του Ντούραμ στον *Χρυσό Αιώνα*;»

«Υποστήριζε ότι η ιστορία διδάσκει πως ο λεγόμενος μέσος άνθρωπος, ο κ. Κοινός, είναι κάποιος που θέλει να τον αφήνουν στην ησυχία του, και είναι απόλυτα ευχαριστημένος αρκεί η επίγεια ζωή του να κυλά σχετικά ήρεμα. Ότι το ιδανικό του είναι μια ζωή δίχως αρρώστιες, με μπόλικο φαγητό, ψυχαγωγία, σεξ και στοργή, δίχως το άγχος πώς να πληρώσει τους λογαριασμούς του. Θέλει να δουλεύει ίσα ίσα όσο χρειάζεται για να μη νιώθει ανία μονάχα με το παιχνίδι, και κάποιον που ν' αναλάβει να σκέφτεται γι' αυτόν. Οι περισσότεροι ενήλικες επιθυμούν κάποιο είδος θεού για να φροντίζει τα πράγματα για λογαριασμό τους, ενώ εκείνοι θα κάνουν το κέφι τους».

«Μα...» φώναξε η Άλις, «οι απόψεις του δεν είναι καλύτερες από εκείνες του Χίτλερ ή του Στάλιν!»

«Μην το λες», αποκρίθηκα. «Αντίθετα από τους άλλους, ο Ντούραμ *κατάφερε* να φτιάξει έναν Παράδεισο. Αυτό μπορεί να το δει ο καθένας αρκεί να κοιτάξει γύρω του. Χώρια που αυτός δεν πίστευε σε καμιά ιδιαίτερη ιδεολογία, ούτε στη χρήση βίας. Ο Ντούραμ...»

Σταμάτησα με το στόμα ορθάνοιχτο. Μα τι έκανα! Είχα αρχίσει να υπερασπίζομαι τον καθηγητή!

«Μπας και άλλαξες γνώμη;» γέλασε σιγανά η Άλις.

«Όχι», τη διαβεβαίωσα. «Καθόλου. Γιατί εκείνος που πρέπει ν' άλλαξε γνώμη, όπως συμβαίνει με κάθε

δικτάτορα, είναι μάλλον ο καθηγητής. Σε τελική ανάλυση, και αυτός χρησιμοποιεί βία. Δες πώς έκανε τον Πολιβινόσελ».

«Αυτός δεν μετράει για παράδειγμα. Από γεννησιμιού του ήταν γάιδαρος. Και τέτοιος εξακολουθεί να είναι. Και πού ξέρεις αν δεν του *αρέσει* κιόλας να είναι;»

Δεν μου δόθηκε η ευκαιρία ν' απαντήσω. Ο ανατολικός ορίζοντας φωτίστηκε ξαφνικά από μια δυνατή λάμψη. Μια δυο στιγμές αργότερα ο ήχος μιας έκρηξης έφτασε στ' αυτιά μας.

Το γεγονός μας άφησε εμβρόντητους και τους δύο. Είχαμε ήδη αποδεχτεί σαν δεδομένο ότι τέτοιες χημικές αντιδράσεις ήταν κάτι αδύνατο στην κοιλάδα.

Η Άλις έσφιξε το μπράτσο μου και είπε βραχνά. «Λες η επίθεση ν' άρχισε πριν από την προγραμματισμένη ώρα; Ή πρόκειται για κάποια άλλη επιχείρηση που δεν μας την είχαν πει;»

«Δεν το νομίζω. Γιατί να εξαπολύσουν επίθεση σε τούτα τα μέρη; Καλύτερα να πάμε να δούμε τι έγινε».

«Ξέρεις, θα έλεγα ότι ήταν αστροπελέκι, μονάχα που... να, ήταν το αντίθετο μιας αστραπής».

«Μήπως θες να πεις το αρνητικό της;» ρώτησα.

Έγνεψε καταφατικά. «Ήταν μια αστραπή — μαύρη».

«Έχω δει αστραπές να διακλαδίζονται σαν δέντρα», παρατήρησα, «αλλά τούτη ήταν η πρώτη φορά που είδα τέτοιο δέντρο...» Κοντοστάθηκα και πρόσθεσα ψιθυριστά. «Μπα, είναι τρελό. Θα περιμένω να φτάσουμε ώς εκεί πριν πω τίποτε περισσότερο».

Εγκαταλείψαμε τη χαλικόστρωτη δημοσιά και πήραμε έναν ασφαλτόδρομο. Αναγνώρισα σ' αυτόν τον αυτοκινητόδρομο που περνούσε έξω από το αεροδρόμιο και μέσα από το Μέλτονβιλ, δυο τρία χιλιόμετρα πιο κάτω. Τη στιγμή εκείνη άλλη μια έκρηξη καταύγασε τον ανατολικό ουρανό, αλλά τούτη τη φορά την εί-

δαμε πολύ πιο κοντά απ' όσο μας είχε φανεί αρχικά.

Ταχύναμε το βήμα μας προς τα εκεί, με τα νεύρα τεντωμένα και έτοιμοι να τρέξουμε προς το δάσος έτσι και κάποιος κίνδυνος μας απειλούσε. Θα είχαμε διανύσει καμιά πεντακοσαριά μέτρα, όταν σταμάτησα τόσο απότομα που η Άλις σκόνταψε πάνω μου. «Τι τρέχει;» ρώτησε ψιθυριστά.

«Δεν θυμάμαι να υπήρχε εκεί αυτή η ρεματιά», αποκρίθηκα αργά. «Πιο συγκεκριμένα, είμαι *σίγουρος* ότι δεν υπήρχε. Είχα περάσει πολλές φορές από δω όταν ήμουν πρόσκοπος».

Και όμως υπήρχε μια ρεματιά εκεί. Ερχόταν από τ' ανατολικά, από τη γενική κατεύθυνση του Οναμπάκ, και έκοβε προς τα νοτιοδυτικά, μακριά από το ποτάμι. Κάποιος είχε ρίξει δυο μεγάλους κορμούς από πάνω της και τους είχε ενώσει με σανίδες, φτιάχνοντας έτσι μια πρόχειρη γέφυρα.

Τη διασχίσαμε και συνεχίσαμε στον αυτοκινητόδρομο, αλλά μετά μια άλλη έκρηξη στ' αριστερά μας μας έδειξε ότι είχαμε πάρει λάθος κατεύθυνση. Τούτη η τελευταία, πολύ κοντινή, προερχόταν από τις παρυφές ενός μεγάλου λιβαδιού που θυμόμουν ότι κάποτε χρησίμευε σαν χώρος στάθμευσης για μια εταιρία φορτηγών.

Η Άλις οσμίστηκε τον αέρα. «Σαν να μυρίζει καμένη βλάστηση», παρατήρησε.

«Δίκιο έχεις». Έδειξα προς την αντικρινή πλευρά της ρεματιάς όπου το φεγγάρι φώτιζε τις όχθες. «Δες εκείνα κει».

Τα «εκείνα» ήταν οι μισοκαμένοι και κομματιασμένοι κορμοί και κλαδιά κάτι δέντρων μεγάλων σαν πεύκα. Ήταν σκόρπια, καμιά δεκαριά μέτρα το ένα από το άλλο. Μερικά ήταν πεσμένα στην όχθη και άλλα κατά μήκος της κοίτης.

Τι σήμαινε πάλι αυτό; Ο μόνος τρόπος να το μάθουμε ήταν να πάμε ώς εκεί και να δούμε. Φτάνοντας από-

τομα στο τέρμα της ρεματιάς, είδαμε συγκεντρωμένους ολόγυρα καμιά εκατοστή ανθρώπους, και αρχίσαμε ν' ανοίγουμε δρόμο ανάμεσά τους για να δούμε τι κοίταζαν με τόσο ενδιαφέρον.

Δεν προλάβαμε να το κάνουμε, γιατί την άλλη στιγμή ακούστηκε μια γυναίκα να ξεφωνίζει. «Έβαλε μέσα πολύ Πιοτό!»

«Τρέξτε να γλιτώσετε!» γκάρισε αμέσως μια αντρική φωνή.

Η νύχτα ολόγυρά μας γέμισε ξαφνικά από ένα πανδαιμόνιο κραυγών και από γυμνά κορμιά που έτρεχαν προς όλες τις κατευθύνσεις. Όλοι είχαν πάρει δρόμο και όλοι έσπρωχναν όλους για να περάσουν. Ωστόσο, και παρά τα τρελά τρεχαλητά τους, γελούσαν σαν όλα να ήταν ένα μεγάλο αστείο. Ήταν ένα παράξενο χαρμάνι πανικού και περιφρόνησης προς τον πανικό.

Άρπαξα πάλι την Άλις από το χέρι και άρχισα να τρέχω μαζί τους. Πρόλαβα έναν άντρα που πιλαλούσε μπροστά μας και του φώναξα, «Τι τρέχει;»

Ο τύπος έφτιαχνε ένα απίστευτο θέαμα, ο πρώτος άνθρωπος που είχα δει με κάποια ρούχα. Φορούσε ένα κόκκινο φέσι με φουντίτσα, ενώ ένα φαρδύ πράσινο ζωνάρι ήταν τυλιγμένο γύρω από τη μέση του. Ένα γιαταγάνι ήταν περασμένο στο ζωνάρι του, σε τέτοια γωνία που έμοιαζε σαν ουρά πάπιας. Η ψευδαίσθηση αυτή γινόταν ακόμη πιο έντονη από την ταχύτητα που ανεβοκατέβαιναν τα πόδια του.

Ακούγοντας την κραυγή μου, ο τύπος γύρισε και μου έριξε ένα τρελό βλέμμα που ταίριαζε τέλεια με το παλαβό του ντύσιμο, και φώναξε κάτι.

«Τι;»

Ο άλλος κάτι φώναξε πάλι και συνέχισε την τρεχάλα του.

«Τι είπε;» ρώτησα λαχανιασμένα την Άλις. «Μου φάνηκε σαν να είπε, "Σκίζει η τρίχα σου"».

«Εμένα μου φάνηκε μάλλον σαν "Σκάσε και τρέχα"», απάντησε εκείνη.

Ήταν εκείνη τη στιγμή που διαπιστώσαμε γιατί όλοι έτρεχαν σαν τρελοί. Κάτι σαν μουγκρητό λιονταριού μεγάλου σαν βουνό ακούστηκε πίσω μας και μια έκρηξη μας τίναξε με τα μούτρα στο χώμα. Ένα κύμα ζεστού αέρα είχε προηγηθεί της έκρηξης, και μετά νιώσαμε να μας μαστιγώνει το κορμί ένα χαλάζι από πέτρες και χώματα. Άφησα ένα σκούξιμο πόνου καθώς μια πέτρα με πετύχαινε στη γάμπα. Για μια στιγμή θα έπαιρνα όρκο ότι το πόδι μου είχε σπάσει.

Η Άλις άφησε μια στριγκλιά και κρεμάστηκε στο σβέρκο μου. «Νταν, σώσε με!»

Πολύ θα το 'θελα, αλλά *εμένα* ποιος θα μ' έσωζε;

Απότομα το πετροβολητό σταμάτησε και τα ξεφωνητά κόπασαν. Ολόγυρά μας επικρατούσε τώρα μια νεκρική σιγή, που τη διέκοπταν μονάχα οι λαχανιαστές ανάσες ανακούφισης. Ύστερα άρχισαν κάτι γελάκια και τσιρίγματα κεφιού, και φωνές που καλούσαν η μια την άλλη. Λευκά κορμιά που γυάλιζαν στο φεγγαρόφωτο σηκώνονταν σαν φαντάσματα από τα χορτάρια. Ο φόβος ανάμεσα σ' αυτούς τους δίχως αναστολές ανθρώπους δεν μπορούσε να κρατήσει για πολύ. Ήδη είχαν αρχίσει να καλαμπουρίζουν ο ένας με τον άλλο για τον τρόπο που το είχαν βάλει στα πόδια, και γύριζαν πίσω προς την αιτία της φυγής τους.

Σταμάτησα μια κοπέλα, μια όμορφη και αφράτη εικοσιπεντάρα — αργότερα ανακάλυψα ότι όλες οι γυναίκες που έπιναν το Πιοτό ήταν όμορφες, καλοφτιαγμένες και νεανικές — και τη ρώτησα, «Μα τι έγινε;»

«Να, εκείνος ο βλάκας ο Ασυνάρτητος έριξε πολύ Πιοτό στην τρύπα», αποκρίθηκε εκείνη χαμογελώντας. «Ο καθένας μπορούσε να μαντέψει τι θα συνέβαινε. Αλλά δεν εννοούσε να μας ακούσει, και οι φίλοι του είναι τόσο ασυνάρτητοι όσο κι ελόγου του, δόξα να 'χει ο Μαρούντ».

Όταν πρόφερε το όνομα, έκανε ταυτόχρονα και τη χαρακτηριστική χειρονομία. Τούτοι οι άνθρωποι, άσχετα με το πόση επιπολαιότητα και ασέβεια συμπεριφέρονταν σε άλλα θέματα, σίγουρα δεν παρέλειπαν να δείξουν το σεβασμό τους στο θεό τους, τον Μαρούντ.

Η απάντησή της με μπέρδεψε.

«Ποιος Ασυνάρτητος; Ποιοι φίλοι του;»

«Αχαχούχαχα!», γκάρισε κεφάτα εκείνη, και για μια στιγμή πάγωσα νομίζοντας ότι εννοούσε τον Πολιβινόσελ. Ύστερα κατάλαβα ότι απλώς αστειευόταν με την άγνοιά μου. «Οι Ασυνάρτητοι Άνθρωποι, βέβαια, Φαλακρούλη». Ρίχνοντάς μου μια εξεταστική ματιά, που άρχισε από τα πόδια μου και τέλειωσε στην κορφή του κεφαλιού μου, πρόσθεσε, «Αν δεν ήταν αυτό, θα φανταζόμουν ότι δεν έχεις καν δοκιμάσει το Πιοτό ακόμη».

Δεν κατάλαβα τι εννοούσε λέγοντας «αυτό». Κοίταξα ψηλά, γιατί προς τα κει είχε δείξει, αλλά δεν είδα τίποτα πέρα από τον ξάστερο ουρανό κι ένα πελώριο, παραμορφωμένο φεγγάρι.

Δεν ήθελα να συνεχίσω με τις ερωτήσεις μου για να μην αποκαλυφθεί πόσο νεοφερμένος ήμουν. Παράτησα τη γυναίκα και, με την Άλις δίπλα μου, ακολούθησα το πλήθος που γύριζε πίσω. Προορισμός τους ήταν το τέρμα της ρεματιάς. Εκεί, ένας φρέσκος κρατήρας από έκρηξη μου έδωσε να καταλάβω αμέσως πώς είχε ξεφυτρώσει έτσι ξαφνικά αυτό το μεγάλο χαντάκι. Κάποιος το είχε ανοίξει με μια σειρά φοβερών ανατινάξεων, εκείνες που είχαμε ακούσει.

Ένας άντρας πέρασε από δίπλα μου. Τα πόδια του ανεβοκατέβαιναν γοργά σαν πιστόνια, το κορμί του ήταν γερμένο μπροστά, και το ένα μπράτσο του ήταν λυγισμένο πίσω στη ράχη του. Το δεξί του χέρι έσφιγγε το πυκνό τρίχωμα του στήθους του. Σφηνωμένο στο κεφάλι του ήταν ένα από εκείνα τα ψηλά πλουμιστά καπέλα που βλέπεις να φοράνε οι μεγάλοι γαλονάδες στις παρελάσεις. Από μια ζώνη γύρω από την κατά τ' άλλα γυμνή μέση του κρεμόταν ένα θηκαρισμένο σπαθί. Ένα ζευγάρι ψηλοτάκουνες καουμπόικες μπότες συμπλήρωναν την αμφίεσή του. Τα φρύδια του ήταν σμιγμένα σε βαθιά σκέψη, και στο χέρι πίσω του κρατούσε ένα μεγάλο χάρτη.

«Ε, ναύαρχε!» του φώναξα.

Συνέχισε το δρόμο του δίχως να μου δώσει σημασία.

«Στρατηγέ!»

Και πάλι δεν γύρισε το κεφάλι.

«Αφεντικό! Αρχηγέ! *Ε, αγόρι!*»

Επιτέλους σήκωσε το κεφάλι του. *«Ουίνκλ Τουπόνις;»* με ρώτησε.

«Ε;» έκανα χαζά.

«Κλείσε το στόμα σου πριν σου πέσει η μασέλα», με συμβούλεψε η Άλις, «και παράτα τον».

Φτάσαμε στο χείλος του μεγάλου ορύγματος πριν το πλήθος γίνει πολύ πυκνό για να περάσουμε. Το χαντάκι είχε πλάτος γύρω στα δέκα μέτρα και οι πλευρές του κατηφόριζαν απότομα προς την κοίτη, που ήταν κάπου έξι μέτρα βαθιά. Ακριβώς στο κέντρο του υψωνόταν ένα τεράστιο, μαυρισμένο και φλεγόμενο φυτό. Η θέα του έφερνε στο νου τον Τζακ και τη μαγική φασολιά. Μονάχα που τούτη δω ήταν καλαμποκιά, με καλαμπόκια, φύλλα και τα όλα της, αλλά ήταν τουλάχιστον δεκαπέντε μέτρα ψηλή. Τώρα έγερνε επικίνδυνα και θ' αρκούσε να τη σπρώξει κανείς με το ένα δάχτυλο για να γκρεμιστεί φλεγόμενη στη γη. Και μάλιστα πάνω μας, αν τύχαινε να πέσει κατά τη μεριά μας. Οι ρίζες της ήταν στον αέρα σαν τα μπλεγμένα υδραυλικά μιας μισογκρεμισμένης οικοδομής.

Το χώμα είχε τιναχτεί πέρα από τις ρίζες και ήταν σωριασμένο ολόγυρα στην τρύπα, κάνοντας το άνοιγμα να μοιάζει με κρατήρα. Φαινόταν σαν ένας μετεω-

ρίτης να είχε χτυπήσει τη γη.

Αυτό, τουλάχιστον, νόμισα στην αρχή. Ύστερα, προσέχοντας πώς ήταν σκορπισμένο το χώμα ολόγυρα, κατάλαβα ότι αν ήταν μετεωρίτης θα πρέπει να είχε ξεπηδήσει από τη γη.

Δεν μου δόθηκε χρόνος να σκεφτώ τι σήμαινε αυτό, γιατί η τεράστια καλαμποκιά άρχισε την ήδη καθυστερημένη πτώση της. Το βάλαμε όλοι στα πόδια ν' απομακρυνθούμε από το δρόμο της. Αφού σωριάστηκε με μεγάλο πάταγο, και αφού μερικοί από τους παράξενα ντυμένους τύπους την έδεσαν πίσω από μια ομοζυγία δέκα αλόγων, γύρισα πάλι πίσω μαζί με την Άλις. Τούτη τη φορά κατέβηκα κάτω στον κρατήρα. Το έδαφος ήταν σκληρό και ξερό κάτω από τα πόδια μου. Κάτι είχε ρουφήξει όλη την υγρασία από το χώμα, και μάλιστα πολύ γοργά, γιατί το παραπέρα έδαφος ήταν νωπό από μια πρόσφατη βροχή.

Παρά τη θερμοκρασία που επικρατούσε μέσα στον κρατήρα, οι Ασυνάρτητοι Άνθρωποι όρμησαν μέσα σαν τα μυρμήγκια και άρχισαν να δουλεύουν με φτυάρια κι αξίνες στο δυτικό τοίχωμα. Ο επικεφαλής τους, εκείνος με το καπέλο ναυάρχου, στεκόταν ανάμεσά τους, κρατώντας το χάρτη και με τα δυο χέρια και μελετώντας τον με σκοτεινό βλέμμα. Κάθε λίγο και λιγάκι καλούσε μ' ένα βασιλικό νεύμα κάποιον από τους υποτακτικούς του, του έδειχνε κάτι στο χάρτη και μετά του καθόριζε το σημείο που θα δούλευε με το φτυάρι του.

«Ολντέρωσε το κρόκι ριτσμπάνι», πρόσταξε κάποιον.

«Νίατιπακ νομ, ίυο ίυο», απάντησε ο άλλος.

Αλλά το σκάψιμο δεν έφερε στο φως εκείνο που έψαχναν. Και οι θεατές που στέκονταν στο χείλος του κρατήρα — όπως οι περίεργοι στις μεγάλες πόλεις χαζεύουν εκεί όπου δουλεύουν εκσκαφείς — γκάριζαν και φώναζαν περιττές οδηγίες στους Ασυνάρτητους Ανθρώπους. Μπουκάλες με Πιοτό κυκλοφορούσαν από χέρι σε χέρι και όλοι το γλεντούσαν, αν και ορισμένες από τις οδηγίες του πλήθους προς τους εργάτες ήταν σαφώς πρόστυχου περιεχομένου.

Ξαφνικά ο ημι-Ναπολέων ξεφύσηξε οργισμένα και τίναξε ψηλά τα χέρια του έτσι που ο χάρτης ανέμισε σαν σημαία.

«Σίμσα τα ροταμούτα σικάτα!» βρυχήθηκε στους ανθρώπους του.

«Φερύφ νιάμ, λόβαιγ!» αποκρίθηκαν οι άντρες του.

«Φραμιστάτε τα σκουλιμπάτα φριγκατέρμπα!»

Το αποτέλεσμα της τελευταίας διαταγής ήταν να παρατήσουν όλοι το σκάψιμο, εκτός από έναν. Αυτός φορούσε ψηλό μεταξωτό καπέλο και κάπου δυο ντουζίνες χαλκάδες σκλάβων. Έριξε κάποιο είδος σπόρου σε μια τρύπα γύρω στα δυο μέτρα βαθιά, ανοιγμένη σχεδόν οριζόντια στο τοίχωμα του ορύγματος. Ύστερα τη γέμισε με χώμα, το πατήκωσε καλά και μετά έχωσε μια λεπτή μετάλλινη βέργα στο χώμα. Κάποιος άλλος, με γυαλιά αρλεκίνου δίχως φακούς και με κράνος πρώσσου αξιωματικού του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου, τράβηξε έξω τη βέργα και άρχισε να χύνει στην τρύπα μια γερή ποσότητα Πιοτού από μια μεγάλη στάμνα. Το ξερό χώμα ρουφούσε διψασμένα το υγρό.

Επικρατούσε σιγή καθώς οι Ασυνάρτητοι Άνθρωποι και οι θεατές παρακολουθούσαν απορροφημένοι την όλη τελετουργία. Ξαφνικά μια γυναίκα από το χείλος του ορύγματος ξεφώνισε, «Πάλι βάζει πάρα πολύ! Σταματήστε τον το βλάκα!»

Ο Ναπολέων την κοίταξε άγρια και την κατσάδιασε, *«Βαμούσου, παποτίνα»*.

Την άλλη στιγμή το χώμα άρχισε να τρέμει και το έδαφος να τραντάζεται και να μπουμπουνίζει υπόκωφα. Κάτι πήγαινε να ξεπεταχτεί από κάτω, και σίγουρα με πολύ σαματατζίδικο τρόπο.

«Δρόμο για τα βουνά!» ξεφώνισε κάποιος. «Τούτη τη φορά το παράκανε!»

Δεν ήξερα τι είχε παρακάνει, αλλά δεν μου φάνηκε η κατάλληλη στιγμή για να σταθώ εκεί και να ζητήσω επεξηγήσεις.

Ανεβήκαμε τρέχοντας την πλαγιά, βγήκαμε στο λιβάδι και συνεχίσαμε το τρεχαλητό μας. Ήμαστε στα μισά περίπου της απόστασης ώς το δρόμο, όταν κατάφερα να ελέγξω κάπως το μεταδοτικό πανικό που με κατείχε για να ρίξω μια ματιά πίσω μου. Και τότε το *είδα!*

Έχετε ακούσει ποτέ την έκφραση «εκρηκτική άνθηση»; Ε, τούτη τη φορά την έβλεπα στην κυριολεξία. Ένα κολοσσιαίο ηλιολούλουδο έσκαζε, με το ρυθμό ανάπτυξής του ενεργοποιημένο και επιταχυμένο σε απίστευτο βαθμό από μια υπερβολική δόση εκείνου του εκπληκτικού διεγερτικού, του Πιοτού. Μέσα σε κλάσμα δευτερολέπτου το φυτό έφτασε σε διαστάσεις σεκόγιας, με το λουλούδι και το κοτσάνι να τινάζουν πέρα τη γη στη βιάση τους να βγουν από το χώμα. Το φυτό ανέβαινε φλεγόμενο προς τον ουρανό, έχοντας φουντώσει από την ίδια την τρομερή ενέργεια της αύξησής του.

Κι έπειτα το φυτό, μη έχοντας πλέον πού να στηριχτεί επειδή οι ρίζες του είχαν τινάξει τη γη πέρα, άρχισε να γκρεμίζεται και να πέφτει σαν φλεγόμενος πύργος του ολέθρου.

Η Άλις κι εγώ καταφέραμε να ξεφύγουμε από το δρόμο του, αλλά όχι όσο χρειαζόταν. Για μια στιγμή πίστεψα ότι εκείνος ο φλεγόμενος τιτάνιος όγκος θα έπεφτε πάνω μας και θα μας έλιωνε σαν κατσαρίδες κάτω από πόδι ελέφαντα.

Ακούστηκε ένα *γουουούς!* και μετά ένα *μπαρούμπ!* Τιναχτήκαμε με τα μούτρα στο χώμα, ζαλισμένοι κι ανίκανοι να σαλέψουμε. Ή τουλάχιστον έτσι νομίσαμε τότε. Γιατί την άλλη στιγμή τιναχτήκαμε πάνω σαν ε-

λατήρια, με τα γυμνά μας πισινά άσκημα καψαλισμένα.

«Θεούλη μου! Νταν!» έσκουξε η Άλις. «Πονάει!»

Δεν χρειαζόταν να μου το πει· κι εγώ στην ίδια περιοχή την είχα πάθει. Σκέφτηκα ότι η αποστολή μας θα τέλειωνε άδοξα εκεί και τότε, γιατί χρειαζόμαστε άμεση ιατρική περίθαλψη και για να την έχουμε θα ήμαστε αναγκασμένοι να επιστρέψουμε στο αρχηγείο. Τούτοι οι ημιάγριοι είχαν προφανώς ξεχάσει κάθε μορφή σύγχρονης γνώσης.

Αυτό ήταν αλήθεια — αλλά, τελικά, την είχαν ξεχάσει γιατί δεν τη χρειάζονταν αυτή τη γνώση. Ακούγοντας τις γοερές μας κραυγές, και πριν προλάβω να κάνω τίποτα, δυο άντρες άδειασαν από ένα μπουγέλο Πιοτό στη ράχη μας.

Έβγαλα μια κραυγή τρόμου, αλλά δεν είχα πού να τρέξω και πού να πάω εκτός πίσω στη φωτιά. Αλλά ακόμη και το Πιοτό ήταν προτιμότερο από τις φλόγες. Εξάλλου δεν έφτασε ούτε σταγόνα μέσα ή κοντά στο στόμα του.

Ήμουν έτοιμος να διαμαρτυρηθώ, έξω φρενών που, ενώ εγώ πονούσα, αυτοί έκαναν χοντρά αστεία. Αλλά πριν προλάβω να βγάλω λέξη συνειδητοποίησα ότι ο πόνος είχε σταματήσει.

Δεν μπορούσα να δω τι γινόταν στα δικά μου οπίσθια, αλλά μπορούσα να κρίνω από την αντίδραση της Άλις. Μου είχε γυρισμένη τη ράχη και είχε πάψει να βογκάει.

Κάτω από την υγρή μεμβράνη του Πιοτού, οι φουσκάλες από τα εγκαύματα είχαν εξαφανιστεί, και παντού το δέρμα της είχε πάρει πάλι το υγιές ρόδινο χρώμα του.

Η Άλις ενθουσιάστηκε τόσο, που ξέχασε ακόμη και την έχθρα της μαζί μου, αρκετά για ν' ακουμπήσει το κεφάλι της στο στήθος μου και να πει κλαίγοντας, «Ω Νταν, Νταν, δεν είναι υπέροχο!»

Δεν ήθελα ν' αναγνωρίσω και πολλά προτερήματα στο διαβολικό υγρό. Στο κάτω κάτω, το κάθε ναρκωτικό έχει και ευεργετικά αποτελέσματα αν χρησιμοποιηθεί σωστά, αλλά μπορούσε να είναι φοβερά ολέθριο αν έκανες κατάχρηση.

«Έλα», είπα στην Άλις, «πρέπει να γυρίσουμε πίσω». Την πήρα από το χέρι και την οδήγησα στον καινούριο κρατήρα. Ένιωθα ότι *έπρεπε* να λύσω το μυστήριο των Ασυνάρτητων Ανθρώπων. Και σκέφτηκα τη δόξα που με περίμενε όταν θα πρότεινα ένα καινούριο είδος όπλου, το να ρίχνεις βόμβες γεμάτες σπόρους και Πιοτό από αερόστατα. Γιατί όχι και κανόνια που θα εκτόξευαν τις οβίδες τους με τη δύναμη των σπόρων και του Πιοτού; Αλλά... πώς θα καθάριζες το κανόνι μετά; Θα χρειαζόταν να έχεις κι από ένα γεωπόνο σε κάθε πυροβολαρχία. Από την άλλη μεριά, θα μπορούσε η μέθοδος να χρησιμοποιηθεί για ρουκέτες. Αλλά πάλι... ο τυχόν πελώριος πανσές ή το γιγάντιο καλαμπόκι που θα ξεπεταγόταν από πίσω δεν θα χαλούσε την ευθυγράμμιση και την ισορροπία της ρουκέτας με το ξαφνικό βάρος του; Άραγε, θα έπρεπε να μετεκπαιδεύσεις τους βοτανολόγους στα θέματα αεροδυναμικής ή το αντίθετο;

Τέλος πάντων, άφησα κατά μέρος την όλη ιδέα. Έτσι κι αλλιώς, αποκλείεται να με πίστευαν οι γαλονάδες στο αρχηγείο.

Οι Ασυνάρτητοι Άνθρωποι δούλευαν τώρα γοργά και αποτελεσματικά, με όλη την πρόσθετη ζωντάνια που τους χάριζε το Πιοτό. Μέσα σε δεκαπέντε λεπτά είχαν σβήσει τη φωτιά και είχαν σπρώξει στην άκρη τον καρβουνιασμένο κορμό. Ύστερα ρίχτηκαν με τα μούτρα στο σκάψιμο στα τοιχώματα και τον πάτο του χαντακιού.

Στάθηκα να τους παρακολουθήσω. Φαίνονταν να υπακούουν στις διαταγές του τύπου με το καπέλο του ναυάρχου, και το κουβέντιαζαν συνεχώς με τον ίδιο

ή τους συναδέλφους τους. Αλλά ποτέ κανένας δεν καταλάβαινε τι έλεγε ο άλλος. Η μόνη αποτελεσματική επικοινωνία ανάμεσά τους γινόταν με τις γκριμάτσες και τις χειρονομίες. Κι ωστόσο κανένας τους δεν το παραδεχόταν στους άλλους.

Λοιπόν, συλλογίστηκα, αυτή η ασυνεννοησία δεν ήταν δα και κάτι πρωτάκουστο, αν και πρώτη φορά την έβλεπα σε τόσο πλήρη και εντυπωσιακή κλίμακα. Και τι — ή ποιος — την είχε προκαλέσει;

Για μια ακόμη φορά, κάπως κουρασμένα πια, ρώτησα ένα θεατή τι επιτέλους έτρεχε. Αυτοί οι άνθρωποι φαίνονταν ανίκανοι να δώσουν μια σοβαρή απάντηση, αλλά πάντοτε υπήρχε η πιθανότητα να βρω κάποιον που ν' αποτελούσε εξαίρεση.

«Να σου πω, ξένε. Τούτοι οι άνθρωποι είναι η ζωντανή απόδειξη ότι δεν βγαίνει τίποτα με το να προσπαθήσεις να διαφθείρεις μια θρησκεία για να εξυπηρετήσεις προσωπικούς σου σκοπούς.

»Αυτοί που βλέπεις ήταν οι ιθύνοντες της κοινότητας πριν ο Μαρούντ εκδηλωθεί ως ο Αληθινός Ταύρος. Ήταν, ξέρεις, ιεροκήρυκες, μικροί και μεγάλοι επιχειρηματίες, δημοσιογράφοι, χαρτοπαίχτες, δικηγόροι, τραπεζίτες, συνδικαλιστές, γιατροί, κριτικοί βιβλίων και πανεπιστημιακοί καθηγητές. Ήταν, κοντολογίς, εκείνοι που υποτίθεται ότι ξέρουν πώς να γιατρεύουν τις κοινωνικές, οικονομικές, δημοσιονομικές, διοικητικές, ψυχολογικές, πνευματικές και άλλες παρόμοιες αρρώστιες. Ήξεραν το Σωστό Λόγο, κατάλαβες; Το Λόγο που θα διόρθωνε τα Πράγματα, αν με κατανοείς.

»Το μόνο κακό ήταν ότι από τη στιγμή που το Πιοτό άρχισε να ρέει άφθονο, κανένας που είχε πιει από το θείο Νέκταρ δεν έδινε πια σημασία σ' αυτούς τους στηλοβάτες της κοινότητας. Αγωνίστηκαν σκληρά ενάντια στη νέα κατάσταση και άργησαν να το βάλουν κάτω. Τελικά, όταν είδαν κι αποείδαν, υποτάχθηκαν

στο αναπόφευκτο και αποφάσισαν ότι ίσως θα 'ταν καλύτερα ν' ακολουθήσουν το ρεύμα. Στο κάτω κάτω, σκέφτηκαν, αφού ήταν κάτι που το έκαναν όλοι, αυτό θα πρέπει να ήταν και το σωστό.

«Έτσι, αφού ήπιαν κάμποσο Πιοτό για να πάρουν κουράγιο, αλλά όχι κι αρκετό για να μεταλλάξουν σε κεφάτους αλλά και αφοσιωμένους πιστούς του Μαρούντ, ανακοίνωσαν ότι αυτοί θα ήταν από δω και πέρα οι προφήτες της νέας θρησκείας. Από τη στιγμή εκείνη και μετά, σύμφωνα με τα λεγόμενά τους, κανένας εκτός από τους ίδιους δεν ήταν ικανός να ηγείται της λατρείας του Μεγάλου Ταύρου. Βέβαια, ο Σηντ, ο Καροσκόπος Προφήτης, ο Πολιβινόσελ και ο Αλληγορίας δεν τους έδωσαν καμιά σημασία και έτσι οι άλλοι τους κατηγόρησαν ότι ήταν ψεύτικοι θεοί.

»Είναι να χτυπιέσαι από τα γέλια, έτσι; Πάντως αυτό έγινε. Η ιστορία κράτησε μέχρι που ο Μαρούντ — είθε οι πιστοί του να 'ναι πάντα μεθυσμένοι — θύμωσε για τα καλά. Μέσω του Σηντ, ανακοίνωσε ότι αυτοί οι στηλοβάτες της κοινωνίας ήταν ψευτοπροφήτες κι απατεώνες. Και ότι για τιμωρία θα τους έκανε ένα δώρο, όπως είχε κάνει νωρίτερα και με τους Δώδεκα Φασκιωμένους Μπέμπηδες.

»Τα λόγια του ήταν κάπως έτσι: ''Λέτε στους ανθρώπους ότι εσείς και μόνον εσείς γνωρίζετε τον Αληθινό Ταύρο, το Σωστό Λόγο. Λοιπόν, ας σας γίνει το κέφι. Μονάχα που θα είναι ένας Λόγος που κανένας εκτός από σας δεν θα τον καταλαβαίνει. Απ' όλους τους άλλους θα ακούγεται σαν ξένη γλώσσα. Και τώρα — ξεκουμπιστείτε από μπροστά μου''!

»Αλλά, αφού παρακολούθησε για λίγο αυτούς τους δύστυχους να τριγυρίζουν απελπισμένα προσπαθώντας να συνεννοηθούν μεταξύ τους και να εκνευρίζουν τους άλλους πιότερο και από την εφορία, ή να τους μελαγχολούν χειρότερα κι από κηδεία, ο Μαρούντ τους λυπήθηκε. Έτσι τους είπε, ''Λοιπόν, θα σας δώ-

σω άλλη μια ευκαιρία. Κάπου σε τούτη την κοιλάδα έκρυψα το κλειδί των προβλημάτων σας. Ψάξτε να το βρείτε. Αν το ανακαλύψετε, θα γίνετε καλά. Και όλοι μετά θα σας καταλαβαίνουν, αν με καταλαβαίνετε''.

»Ύστερα τους έδωσε ένα χάρτη — σε όλους, έχετε υπόψη — αλλά τον άρπαξε εκείνος ο μισοτσίτσιδος Ναπολέων. Τον κράτησε κι ανέλαβε αυτός το κουμάντο, ίσως γιατί στην ομιλία του ήταν ο πιο ακατανόητος απ' όλους. Και από τότε διευθύνει την έρευνα για το κλειδί που θα τους λύσει το πρόβλημα».

«Και γι' αυτό κάνουν όλες αυτές τις ανατινάξεις κι εκσκαφές;» ρώτησα κάπως ζαλισμένος από τη διάλεξη.

«Ναι, ακολουθούν το χάρτη», απάντησε ο άλλος γελώντας.

Τον ευχαρίστησα και πλησίασα τον τύπο με το σπαθί και το καπέλο του ναυάρχου. Φτάνοντας πίσω του, έσκυψα και κοίταξα πάνω από τον ώμο του. Ο χάρτης του ήταν ένα δίκτυο από μακριές σκουληκοειδείς γραμμές με πολλά κοντά παρακλάδια. Υπέθεσα ότι αυτές τις γραμμές ακολουθούσε φτιάχνοντας εκείνο το χαντάκι.

Ο τύπος γύρισε και με κοίταξε. «*Συμφράνεις γκαγκλόρι;*» με ρώτησε.

«Αυτό ακριβώς», αποκρίθηκα ξεροκαταπίνοντας κι αναγκάστηκα ν' απομακρυνθώ. «Εκείνος ο χάρτης», είπα πλησιάζοντας την Άλις, «είναι σχεδιάγραμμα του ανθρώπινου νευρικού συστήματος. Και ο τύπος ακολουθεί τα παρακλάδια του πνευμονογαστρικού νεύρου».

«Του *περιπλανώμενου νεύρου*», μουρμούρισε η Άλις. «Ή μήπως το λένε *παραπλανητικό* νεύρο; Τελοσπάντων, τι σημαίνουν όλα αυτά;»

Καθώς ανηφορίζαμε την πλαγιά, παρατήρησα, «Νομίζω ότι αυτά που βλέπουμε εδώ είναι οι οδύνες του τοκετού μιας νέας μυθολογίας. Ο ένας από τους

ημίθεους είναι βασισμένος σε ήρωα γνωστού καρ-
τούν. Ένας άλλος στηρίζεται στην εικόνα ενός λογο-
παίγνιου που βγαίνει από τη μετάφραση του ονόμα-
τός του — αν και η νέα του μορφή ταιριάζει απόλυτα
με τον φιλήδονο και γαϊδουρινό χαρακτήρα του. Και
βλέπουμε ακόμη ότι ο επικεφαλής θεός στηρίζει τη
λατρεία του — ή τουλάχιστον μια από τις όψεις της
— στο παρατσούκλι που είχε σαν θνητός. Όλα αυτά
με κάνουν ν' αναρωτιέμαι σε τι θεμέλια είχε χτιστεί
τελικά και κάθε παλιό πάνθεο ή μύθος. Μήπως κι εκεί-
να είχαν σαν βάση τους τέτοια απίθανα κι εξωφρενικά
γεγονότα;»

«Ντάνιελ Τέμπερ!» γρύλισε η Άλις. «Μιλάς σαν να
πιστεύεις ότι οι αρχαίοι θεοί υπήρξαν στ' αλήθεια κά-
ποτε και σαν τούτος ο Μαρούντ να είναι αληθινός
θεός!»

«Πριν έρθω εδώ θα γελούσα με μια τέτοια ιδέα»,
αποκρίθηκα. «Αλλά για πες μου *εσύ* πώς εξηγείς τα
όσα είδαμε».

Συνεχίσαμε τον ανηφορικό μας δρόμο σιωπηλοί.
Στο χείλος του ορύγματος γύρισα να ρίξω μια τελευ-
ταία ματιά στους Ασυνάρτητους Ανθρώπους, το ζων-
τανό παράδειγμα της τιμωρίας του Μαρούντ. Έσκα-
βαν με την ίδια μανία όπως και πριν, δίχως να δίνουν
σημασία στα χοντρά πειράγματα και σχόλια των θεα-
τών. Το αστείο με τούτη την ιστορία, σκέφτηκα, ήταν
ότι και οι θεατές δεν είχαν πάρει χαμπάρι πως οι Ασυ-
νάρτητοι Άνθρωποι ήταν κάτι παραπάνω από μια πα-
λαβή αίρεση. Στην πραγματικότητα ήταν τα σύμβολα
των όσων και οι θεατές έπρεπε να κάνουν αν ήθελαν
να προχωρήσουν πέρα από την τωρινή τους ξέγνοια-
στη και ανέμελη, αλλά στατική κατάσταση.

Με τρόπο ολοφάνερο, όσο και τ' αυτιά του Θεού
Γαϊδάρου, η δυστυχία τούτων των μανιακών σκαφτιά-
δων και παιδιών της Βαβέλ ήταν σαν να φώναζε στον
καθένα, «Ψάξε μέσα σου αν θες να βρεις το κλειδί».

Την ίδια συμβουλή ίσως είχε δώσει και ο πρώτος φιλόσοφος ανάμεσα στους σπηλαιόβιους προγόνους μας.

Το μάτι μου έπιασε ξαφνικά το στραφτάλισμα από κάτι μεταλλικό, μισοθαμμένο στα χώματα της πλαγιάς. Πλησίασα και το σήκωσα. Ήταν ένα ασημένιο κατσαβίδι με μακριά λαβή.

Αν δεν ήξερα σαν κάλπικη δεκάρα τον παλιό μου καθηγητή, δεν νομίζω να καταλάβαινα καν τι σήμαινε αυτό το αντικείμενο εδώ. Αλλά είχα βομβαρδιστεί στην τάξη του από τις παράξενες μεθόδους του όταν ήθελε να σου μεταδώσει κάποια ιδέα. Έτσι μάντεψα ότι αυτό που κρατούσα στο χέρι μου ήταν ένα ακόμη από τα σοβαρά αστεία του — ένα αντικείμενο σχεδιασμένο και προορισμένο να πάρει τη θέση του στη μυθολογία που γεννιόταν σε τούτη την ολύμπια κοιλάδα.

Υπήρχε ο μύθος του Κουτιού της Πανδώρας, του Πύθου των Δαναΐδων, του Προσώπου της Μέδουσας, του Αφιερωμένου Ματιού του Οντίν. Γιατί όχι και ο μύθος του Ασημένιου Κατσαβιδιού;

Προσπάθησα να το εξηγήσω στην Άλις.

«Θυμάσαι εκείνο το παλιό ανέκδοτο για τον άνθρωπο που γεννήθηκε με μια χρυσή βίδα στον αφαλό του; Σ' όλη του τη ζωή έσπαγε το κεφάλι του να μαντέψει τι χρειαζόταν αυτό το πράγμα. Ο δύστυχος ντρεπόταν φοβερά που εξαιτίας του ήταν διαφορετικός από τους άλλους και υποχρεωνόταν να το κρύβει. Αν θυμάσαι, βρήκε τελικά έναν ψυχίατρο που τον συμβούλεψε να γυρίσει σπίτι του και να ονειρευτεί την καλή του νεράιδα. Και η καλή Τιτάνια τσούλησε από μια φεγγαραχτίδα στη γη και ξεβίδωσε τη βίδα από τον αφαλό του. Ο άνθρωπος ήταν πλέον ευτυχής που θα μπορούσε να παντρευτεί δίχως η γυναίκα του να γελά μαζί του, και αμέσως ξέχασε όλες τις μάταιες απορίες του για το τι χρειαζόταν η χρυσή βίδα. Έτσι, πανευτυ-

χής πλέον, σηκώθηκε από την καρέκλα του για ν' ανά
ψει τσιγάρο. Και τα πισινά του, δίχως στήριγμα πια
έπεσαν στο πάτωμα».

«Μάλλον πλάκα μου κάνεις», έκανε ανήσυχα ε
κείνη.

«Κάθε άλλο! Πού ξέρεις αν ο θρύλος των Χρυσώ
Μήλων ή του Χρυσόμαλλου Δέρατος δεν ξεκίνησα
από τέτοια ανέκδοτα και αργότερα απόκτησαν με τ
χρόνο συμβολική σημασία;»

Σ' αυτό δεν είχε απάντηση, αλλά και ποιος θα είχ

«Δεν θα το δώσεις στους Ασυνάρτητους Ανθρ
πους;» με ρώτησε. «Θα τους γλίτωνες απ' όλα αυτ
τα σκαψίματα και τις ανατινάξεις. Και θα μπορούσ
να ηρεμήσουν και να πάψουν να λένε ασυναρτησίε

«Υποθέτω ότι θα c..όνταψαν πάνω του εκατοντ
δες φορές πριν του ρίξουν μια κλοτσιά και το παρατ
τάξουν στην άκρη, μη θέλοντας καν ν' αναγνωρίσο
το νόημά του».

«Εντάξει, αλλά ποιο είναι το νόημα αυτό;»

«Ενταξει, αλλά ακόμη συμβολικός τρόπος», εξήγησ

«Είναι ένας ακόμη συμβολικός τρόπος», εξήγησ

«Είναι ένας ακόμη που τους επαναλαμβάνει ότι πρέπει ν
νευριασμένα, «που τους επαναλαμβάνει ότι πρέπει ν
ψάξουν μέσα τους· ότι πρέπει να κάτσουν και να σκε
φτούν τη φύση της τιμωρίας τους και το μάθημα π
προκύπτει από αυτήν».

Απομακρυνθήκαμε από εκεί. Το όλο επεισόδιο μ
είχε αφήσει με μελαγχολική διάθεση. Είχα την εντ
πωση ότι βούλιαζα ολοένα και πιο βαθιά σε μια θολού
ρα που την προκαλούσε ένα πλάσμα το οποίο με κ
ρόιδευε αθέατο από κάπου πίσω από τα παρασκήνι
Ήταν άραγε απλή σύμπτωση που η πρώτη μας συνά
τηση ήταν με τον Αλληγορία, ο οποίος μας είχε δώσ
και εκείνη την αόριστα απειλητική συμβουλή;

Δεν μου δόθηκε και πολύς χρόνος να το σκεφτώ
γιατί φτάσαμε στο δρόμο που έβγαζε στο κρατικό νο
σοκομείο. Φαινόταν κάτω στο βάθος και μπορούσα να
διακρίνω τις λευκές πέτρες του νεκροταφείου πέρα

από τον ψηλό συρμάτινο φράχτη. Θα πρέπει να είχα σταθεί εκεί, αγναντεύοντας κι αναπολώντας, για περισσότερη ώρα απ' όση νόμιζα, γιατί κάποια στιγμή άκουσα την Άλις να λέει, «Τι τρέχει πάλι;»

«Το κοιμητήρι του κρατικού νοσοκομείου είναι ακριβώς πίσω από εκείνο το φράχτη», αποκρίθηκα. Το νεκροταφείο του Μέλτονβιλ βρίσκεται από την άλλη πλευρά. Ο πατέρας μου είναι θαμμένος στο κρατικό, αλλά η μητέρα μου είναι στο κοιμητήρι του χωριού. Χωρισμένοι στο θάνατο, όπως ήταν και στη ζωή».

«Νταν», μου είπε η Άλις σιγανά, «θα πρέπει να κοιμηθούμε και για λίγες ώρες πριν συνεχίσουμε. Έχουμε κάνει πολύ δρόμο. Γιατί να μην επισκεφθούμε τους τάφους των δικών σου και μετά να κοιμηθούμε εκεί; Πώς σου φαίνεται η ιδέα μου;»

«Μ' αρέσει. Σ' ευχαριστώ για τη σκέψη σου, Άλις». Τα λόγια βγήκαν πολύ δύσκολα. «Είσαι πολύ θαυμάσιος άνθρωπος».

«Όχι ιδιαίτερα. Απλώς είναι το σωστό που θα σκεφτόταν ο καθένας».

Δεν μπορούσε να μη μου το χαλάσει, και ό,τι είχα αρχίσει να τη συμπαθώ κάπως.

Κατηφορίσαμε το δρόμο. Ένας μεγαλόσωμος κοκκινομάλλης φάνηκε να έρχεται προς το μέρος μας. Τα μάτια του έτρωγαν την Άλις τόσο που περίμενα να έχουμε τα ίδια προβλήματα που είχαμε και με τον Πολιβινόσελ. Αλλά όταν κοίταξε εμένα, κοντοστάθηκε, έκανε μια γκριμάτσα και ξέσπασε σε τρανταχτά γέλια. Καθώς περνούσε από δίπλα μου, μύρισα την ανάσα του. Έζεχνε από Πιοτό.

«Τι έπαθε ο τύπος;» γρύλισα.

«Πού θες να ξέρω;» απάντησε η Άλις, κοιτάζοντάς με. «Για στάσου μια στιγμή! Μα βέβαια! Ο Πολιβινόσελ και οι άλλοι πρέπει να ήξεραν από την πρώτη στιγμή ότι είσαι ξένος!»

«Γιατί;»

«Γιατί είσαι φαλακρός! Έχεις δει κανένα φαλακρό εδώ; Όχι! Να γιατί γέλασε ο τύπος!»

«Αν έχεις δίκιο, αυτό σημαίνει ότι είμαι σημαδεμένος! Το μόνο που θα έχει να κάνει ο Πολιβινόσελ είναι να πει στους πιστούς του να ψάχνουν για έναν φαλακρό».

«Α, δεν είναι και τόσο τραγικά τα πράγματα», με καθησύχασε εκείνη. «Μην ξεχνάς ότι συνεχώς καταφθάνουν ξένοι, και ότι κάμποσοι πρώην στρατιώτες είναι ακόμη στο στάδιο της αλλαγής. Θα μπορούσες να περάσεις σαν τέτοιος». Μου έσφιξε το χέρι και συνέχισε, «Έλα τώρα, ας πάρουμε κανέναν υπνάκο και το σκεφτόμαστε μετά».

Φτάσαμε στην είσοδο του νεκροταφείου. Οι θάμνοι δεξιά κι αριστερά της πέτρινης καμάρας είχαν φουντώσει πιο ψηλοί και από το κεφάλι μου. Η σιδερένια πύλη ήταν ορθάνοιχτη και γεμάτη σκουριά. Μέσα, όμως, δεν αντίκρισα το χώρο πνιγμένο στα ψηλά αγριόχορτα όπως περίμενα. Φαίνεται ότι γι' αυτό φρόντιζαν τα κατσίκια και τα πρόβατα που είδα να στέκουν ολόγυρα σαν ασημένια αγάλματα στο φεγγαρόφωτο.

Έβγαλα μια φωνή κι έτρεξα μπροστά.

Το μνήμα της μητέρας μου έχασκε σαν πελώριο κοφετί στόμα. Υπήρχε μαύρο νερό μαζεμένο στο βάθος και το φέρετρο ήταν γερμένο στο πλάι. Προφανώς το είχαν βγάλει και μετά το είχαν ξαναρίξει αδιάφορα πίσω. Το σκέπασμα ήταν ανοιχτό και το φέρετρο άδειο.

Πίσω μου άκουσα την Άλις να λέει, «Ηρέμησε, Νταν. Δεν υπάρχει λόγος να φρενιάζεις».

«Να ποιοι είναι οι υπέροχοι άνθρωποί σου, Άλις! Να ποιοι είναι οι θεοί και οι νύμφες του Καινούριου Χρυσού Αιώνα. Τυμβωρύχοι και ύαινες όλοι τους!»

«Δεν το νομίζω. Δεν τους χρειάζονται, ούτε κι αποζητούν χρήματα ή κοσμήματα. Ας ρίξουμε μια ματιά τριγύρω. Κάποια άλλη εξήγηση θα υπάρχει».

Ρίξαμε μια ματιά. Κι έτσι βρήκαμε τον Κλαψιάρη.

Ήταν καθισμένος με τη ράχη σε μια ταφόπετρα. Ήταν τόσο πελώριος, σκοτεινός και σιωπηλός που φαινόταν να 'ναι φτιαγμένος από μπρούντζο, σαν κομμάτι του ίδιου του μνημείου. Με τη στάση του θύμιζε το *Στοχαστή* του Ροντέν — αλλά ένα *Στοχαστή* με σκληρό καπέλο κι ένα άσπρο πανί γύρω από τα σκέλια. Αλλά υπήρχε κάτι το ζωντανό στη μορφή του, και όταν ανασήκωσε το κεφάλι του είδαμε δάκρυα να λαμπυρίζουν στο φεγγαρόφωτο.

«Μπορείτε να μου πείτε», ρώτησα με ταραχή, «γιατί όλοι οι τάφοι εδώ είναι ανασκαμμένοι;»

«Ω, καλό μου παιδί», αποκρίθηκε με κάπως βαριά προφορά. «Ασφαλώς θα υπήρχε κάποιο προσφιλές σου πρόσωπο θαμμένο εδώ».

«Η μητέρα μου», απάντησα.

Τα δάκρυά του άρχισαν να τρέχουν ποτάμι. «Η πίστη είναι το παν, παιδί μου, δεν συμφωνείς; Τότε η καρδιά σου θ' αγαλλιάσει όταν σου ανακοινώσω τα υπέροχα νέα. Και η δική μου γυναίκα ήταν θαμμένη εδώ, ξέρεις».

Δεν βρήκα τίποτα το ιδιαίτερα υπέροχο στην πληροφορία, αλλά δεν είπα τίποτα και περίμενα.

«Ναι, παιδί μου... και να με συγχωρείς που σε αποκαλώ έτσι. Στο κάτω κάτω, υπήρξα βετεράνος του Αμερικανο-Ισπανικού Πολέμου, και είμαι κάμποσα χρονάκια πιο μεγάλος από σένα. Εδώ που τα λέμε, αν δεν ήταν η ευλογημένη εμφάνιση του Μαρούντ — είθε να σκοντάψει στο σεπτό πόδι του και να γκρεμοτσακιστεί πάνω στα θεία μούτρα του, δοξασμένος να 'ναι — θα είχα πεθάνει προ πολλού από γεράματα, και τα κόκαλά μου θ' αναπαύονταν τώρα στη μαούνα μαζί μ' εκείνα της γυναίκας μου, και—»

«Ποια μαούνα;» τον διέκοψα.

«Ποια μαούνα; Μα πού ζεις, παιδί μου; Α, ναι, ξέχασα ότι είσαι καινούριος». Το δάχτυλό του έδειξε το κεφάλι μου, εννοώντας τη φαλάκρα μου, υποθέτω.

«Πίστη, παιδί μου. Πρέπει να τρέξεις στο Οναμπάκ το πρωί για να δεις την αναχώρηση της μαούνας με τα κόκαλα. Θα γίνει μεγάλο γλέντι, γι' αυτό να 'σαι σίγουρος. Με άφθονο Πιοτό, ψησταριές και αρκετό όργιο για να σου φτάσει για μια βδομάδα».

Ύστερα από αλλεπάλληλες ερωτήσεις κατάφερα να μάθω ότι ο Μαρούντ είχε βάλει να ξεθάψουν όλα τα λείψανα απο τα νεκροταφεία της Περιοχής και να τα μεταφέρουν στο Οναμπάκ. Την άλλη μέρα μια μαούνα με τα κόκαλα θα διέσχιζε τον ποταμό Ιλλινόις και θ' άφηνε το φορτίο της στην ανατολική όχθη. Το τι θα συνέβαινε μετά ήταν κάτι που δεν το ήξεραν ούτε οι κατώτεροι θεοί — εκτός κι αν δεν ήθελαν να το πουν — αλλά όλοι ήταν σίγουροι ότι ο Μαρούντ θ' ανάσταινε τους νεκρούς. Και οι πάντες είχαν αρχίσει να συρρέουν στην πόλη για να παρακολουθήσουν το μεγάλο γεγονός.

Τα νέα μ' έκαναν να νιώσω καλύτερα. Αν θα υπήρχε πολύς κόσμος στους δρόμους και στην πόλη, τότε θα ήταν ευκολότερο να περάσουμε απαρατήρητοι.

«Να μη με λένε Κλαψιάρη», δήλωσε ο άνθρωπος με το σκληρό καπέλο, «αν ο Μέγας Ταύρος δεν το παράκανε τούτη τη φορά. Θα προσπαθήσει ν' αναστήσει τους νεκρούς, αλλά δεν θα το καταφέρει. Και τότε τι θα γίνει η πίστη που έχουν οι άνθρωποι γι' αυτόν; Τι θα γίνω εγώ;»

Μέσα σε λυγμούς, συνέχισε:

«Θα μείνω πάλι χωρίς δουλειά, με τη θέση μου χαμένη... Εγώ που υπηρέτησα πιστά τον Παλιό Θεό μέχρι που είδα ότι έχανε έδαφος και ότι ο Μαρούντ ήταν ο ανερχόμενος Θεός τη σήμερον ημέρα. Ένας Θεός σαν εκείνους που διέθετε στην αρχαιότητα η Ιρλανδία, τότε που οι θεοί ήταν θεοί και οι άνθρωποι ήταν γίγαντες. Αλλά με αυτά που κάνει τώρα ο Μαρούντ — Αληθής ο Ταύρος, πανάθεμά τον — θα ρεζιλευτεί και θα τον φάει το μαύρο σκοτάδι. Και τότε θα γίνω

ο πλέον δυστυχής εκ των ανθρώπων, ένας προφήτης δίχως τιμή. Ακόμη χειρότερα, αν σκεφτεί κανείς ότι σύντομα θα έπαιρνα προαγωγή για ανθυπο-ημίθεος. Είχα γοργή εξέλιξη στην ιεραρχία χάρη στην πίστη μου και τη σκληρή μου δουλειά, κι επειδή ήξερα πότε να κλείνω το στόμα μου. Και να που τώρα μπήκε στο κεφάλι του Μέγα Ταύρου αυτή η ιδέα! Τι θέλει κι ανακατώνει τα πράγματα;»

Τελικά από τα λόγια του συμπέρανα ότι δεν τον ανησυχούσε τόσο μήπως αποτύχει ο Μαρούντ όσο μήπως πετύχει.

«Αν ο Μαρούντ μπορέσει και ντύσει τελικά εκείνα τα παλιά κόκαλα με νέα σάρκα, η πολυαγαπημένη μου σύζυγος θ' αρχίσει να με γυρεύει, και τότε δεν με σώζει ούτε όλο το Πιοτό της γης. Ποτέ δεν θα ξεχάσει ούτε και θα μου συγχωρέσει το ότι εγώ την έσπρωξα πριν δέκα χρόνια σ' εκείνες τις σκάλες και έσπασε τον κοκαλιάρικο λαιμό της. Και ούτε πρόκειται να μετρήσει γι' αυτή το ότι θα ξαναγυρίσει καλύτερη από πρώτα, με νέο γερό κορμί και όμορφο πρόσωπο αντί για εκείνη τη μουτσούνα που είχε παλιά. Ν' αλλάξει μυαλό, ποια; Εκείνη η κακόψυχη και άσπλαχνη μάστιγα του θεού; Αποκλείεται!

»Γεγονός είναι ότι έζησα μια δυστυχισμένη ζωή από την πρώτη μέρα που άνοιξα τ' αθώα γαλανά μάτια μου — αθώα, αν εξαιρέσουμε το προπατορικό αμάρτημα, αλλά ο Μαρούντ λέει ότι αυτό το δόγμα δεν είναι δικό του — και είδα το φως της μέρας. Δυστυχής ήμουν και δυστυχής θα παραμείνω. Δεν μπορώ καν να νιώσω το γλυκό κεντρί του θανάτου. Αυτό γιατί, όσο σίγουρο είναι πως ο ήλιος βγαίνει στην ανατολή και πως ο Ντούραμ έγινε ταύρος και κολύμπησε τον Ιλλινόις με την όμορφη Πέγκυ στη ράχη του για να την κάνει δική του στις ψηλές όχθες, άλλο τόσο σίγουρο είναι ότι δεν με σώζει ούτε ο ίδιος ο Χάρος. Έτσι κι αποτολμούσα να πεθάνω, η πολυαγαπημένη και αεί-

μνηστος σύζυγός μου θα έστελνε τα κόκαλά μου στον Μαρούντ, και θα 'ταν η πρώτη που θ' αντίκριζα μπροστά μου όταν ανασταινόμουν».

Είχε αρχίσει να με κουράζει αυτό το θρηνητικό κατεβατό, μακρύ όσο κι ο ίδιος ο ποταμός Ιλλινόις. «Ευχαριστώ, κύριε Κλαψιάρη», τον διέκοψα «και καλή σου νύχτα. Έχουμε ακόμη πολύ δρόμο μπροστά μας».

«Σε καταλαβαίνω, παιδί μου, μόλο που αυτό δεν είναι το κανονικό μου όνομα. Είναι ένα παρατσούκλι που μου κόλλησαν τα παιδιά κάτω στο δημαρχείο της πόλης επειδή...»

Δεν περίμενα ν' ακούσω περισσότερα. Γύρισα πίσω στο μνήμα της μητέρας μου και ξάπλωσα παράπλα. Αλλά δεν μπορούσα να κοιμηθώ γιατί η Άλις και ο Κλαψιάρης συνέχιζαν το κουβεντολόι. Ύστερα, όταν κόντευε να με πάρει ο ύπνος, η Άλις ήρθε και κάθισε πλάι μου, επιμένοντας να μου επαναλάβει την ιστορία που μόλις είχε ακούσει από τον Κλαψιάρη.

«Είδες, δεν είδες το άσπρο πανί που φορούσε γύρω από τα σκέλια του;» με ρώτησε. «Ε, λοιπόν, αν ο Κλαψιάρης είχε σταθεί όρθιος θα έβλεπες και το χαρακτηριστικό τριγωνικό του δίπλωμα. Και τότε θα παρατηρούσες πόσο μοιάζει με πάνα μωρού. Η ομοιότητα αυτή δεν είναι συμπτωματική», εξήγησε η Άλις, «γιατί ο Κλαψιάρης είναι ένας από τους Δώδεκα Φασκιωμένους Μπέμπηδες.

»Εξάλλου, αν ο Κλαψιάρης είχε σταθεί όρθιος, θα παρατηρούσες και την κιτρινωπή λάμψη που ακτινοβολούσαν τα πισινά του, ένα φωτοστέφανο στην ίδια θέση που το έχουν και οι κωλοφωτιές».

Όπως φαίνεται, όταν άρχισε να επιδρά το Πιοτό και οι κάτοικοι του Οναμπάκ γύρισαν τη ράχη τους στον έξω κόσμο, κάμποσοι αυτοαποκαλούμενοι προφήτες είχαν επιχειρήσει να εκμεταλλευτούν τη νέα θρησκεία. Ο καθένας από δαύτους είχε αρχίσει να κηρύσσει τη δική του παραλλαγή της ακόμη μισο-

άγνωστης πίστης. Ανάμεσά τους ήταν και δώδεκα πολιτικοί που από καιρό ξεζούμιζαν το ταμείο του δήμου. Επειδή είχε μεσολαβήσει κάποιο διάστημα πριν το περιεχόμενο της Μπουκάλας αρχίσει να επηρεάζει σημαντικά τη φύση των πραγμάτων, άργησαν αρχικά να συνειδητοποιήσουν τι ακριβώς συνέβαινε.

Τα γρανάζια της βιομηχανίας σταμάτησαν σιγά σιγά. Το γρασίδι άρχισε να φυτρώνει διακριτικά στα πεζοδρόμια. Οι άνθρωποι έπαψαν βαθμιαία να ενδιαφέρονται για τις έγνοιες της ζωής. Οι αναστολές ξεπεράστηκαν με ανεπαίσθητα βήματα. Οι εχθρότητες, τα μίση και οι αρρώστιες έσβησαν. Τα άγχη, οι σκοτούρες και τα βαρετά της ζωής εξαφανίστηκαν ως δια μαγείας, σαν καταχνιές κάτω από τις αχτίδες του πρωινού ήλιου.

Τελικά έφτασε κάποτε και η στιγμή που οι άνθρωποι έπαψαν να επισκέπτονται το Σικάγο για δουλειές ή για ψυχαγωγία· που έπαψαν να επισκέπτονται τη βιβλιοθήκη για να δανειστούν βιβλία· που οι τυπογράφοι και οι δημοσιογράφοι των εφημερίδων έπαψαν να πηγαίνουν στη δουλειά τους· που τα εργοστάσια και οι ποτοποιίες χτύπησαν για τελευταία φορά το καμπανάκι της δουλειάς. Είχε φτάσει πια η στιγμή που όλοι άρχισαν να συνειδητοποιούν ότι το καθετί ήταν στραβό στον παλιό κόσμο, αλλά τώρα ξανοιγόταν μπροστά τους ένα υπέροχο και λαμπρό μέλλον.

Ήταν τότε περίπου που τα παράτησαν και οι ταχυδρομικοί. Αγωνιώδη τηλεγραφήματα και γράμματα στάλθηκαν στην Ουάσιγκτον και την πρωτεύουσα της πολιτείας — αλλά από άλλες πόλεις, γιατί οι ντόπιοι ταχυδρομικοί είχαν παραιτηθεί. Σαν αποτέλεσμα, η Διεύθυνση Τροφίμων και Φαρμάκων, η Εφορία και το Εφ Μπι Άι έστειλαν πράκτορές τους στο Οναμπάκ να ερευνήσουν την υπόθεση. Οι πράκτορες αυτοί δεν ξαναγύρισαν, κι έτσι έστειλαν κι άλλους, αλλά κι αυτοί υπέκυψαν στο Πιοτό.

Ο Ντούραμ αποκαλύφθηκε ως ο Θεός Μαρούντ μέσω του προφήτη του, του Σηντ, πριν το Πιοτό φτάσει στο ζενίθ της αποτελεσματικότητάς του. Υπήρχαν ακόμη κάποιες εστίες αντίστασης, και η πιο σημαντική ήταν εκείνη των δώδεκα πολιτικών. Αυτοί οργάνωσαν μια συνέλευση στην πλατεία του δικαστηρίου και παρότρυναν τον κόσμο να τους ακολουθήσει σε μια επίθεση κατά του Μαρούντ. Πρώτα, είπαν, θα χτυπούσαν το πανεπιστήμιο Τρέιμπελ, στο Κτίριο Μετεωρολογίας του οποίου ζούσε ο προφήτης Σηντ.

«Στη συνέχεια», φώναξε στον κόσμο ένας από τους δώδεκα, κουνώντας απειλητικά τη γροθιά του προς το λεπτό πίδακα του Πιοτού που ξεπηδούσε από την Μπουκάλα πέρα στους λόφους, «θα λυντσάρουμε τον τρελό επιστήμονα που αυτοαποκαλείται Μαρούντ, αυτό τον παλαβό που δεν είναι παρά ένας ανισόρροπος πανεπιστημιακός καθηγητής και λάτρης της ποίησης και της φιλοσοφίας. Φίλοι συμπολίτες, συμπατριώτες μου Αμερικανοί, αν αυτός ο Μαρούντ είναι στ' αλήθεια θεός, όπως ισχυρίζεται ο άλλος τρελός επιστήμονας, ο Σηντ, τότε ας με κεραυνοβολήσει τούτη τη στιγμή! Οι σύντροφοί μου κι εγώ τον προκαλούμε να το κάνει!»

Την ώρα εκείνη οι δώδεκα πολιτικοί στέκονταν σε μια εξέδρα στην πλατεία του δικαστηρίου. Από κει είχαν ανοιχτή τη θέα προς την Κεντρική Οδό και πέρα προς το ποτάμι και τους λόφους. Έτσι στράφηκαν προκλητικά προς τη μεριά της Μπουκάλας. Αλλά δεν ακούστηκαν ούτε μπουμπουνητά, ούτε άστραψαν κεραυνοί. Όμως την άλλη στιγμή αναγκάστηκαν και οι δώδεκα να πάρουν δρόμο ρεζιλεμένοι, και ποτέ πια δεν ξανατόλμησαν ν' αψηφίσουν τον Μαρούντ.

«Τους βρήκε μια συμφορά», εξήγησε η Άλις πνιγμένη στα γέλια, «που δεν ήταν ούτε τόσο καταστροφική ούτε τόσο θεαματική όσο ένας κεραυνός· αλλά σίγουρα ήταν πολύ πιο ολέθρια για το ηθικό τους. Ο Μα-

ρούντ τους καταράστηκε με κάτι που τους ανάγκασε να φοράνε μόνιμα πάνες για τον ίδιο λόγο που τις φοράνε και τα μωρά. Αυτό βέβαια έπεισε και με το παραπάνω τους Δώδεκα Φασκιωμένους Μπέμπηδες. Αλλά εκείνοι οι ξεδιάντροποι τσανακογλείφτες δεν το 'βαλαν κάτω· άλλαξαν αμέσως τροπάρι και ισχυρίστηκαν ότι ήξεραν από την αρχή πως ο Μαρούντ ήταν ο Αληθινός Ταύρος. Είπαν ότι είχαν συγκαλέσει τη συγκέντρωση για ν' ανακοινώσουν έτσι εντυπωσιακά την αλλαγή στις απόψεις τους· ότι με την πράξη του ο Μαρούντ τους είχε παραχωρήσει το μονοπώλιο της θείας αποκάλυψης. Πρόσθεσαν, ακόμη, ότι αν κάποιος ήθελε να έρθει σ' επαφή μαζί του, έπρεπε να κάνει αίτηση πληρώνοντας και το σχετικό παράβολο. Οι δύστυχοι δεν είχαν ακόμη καταλάβει ότι τα λεφτά δεν είχαν καμιά αξία πια.

»Ήταν, μάλιστα, τόσο κοντόφθαλμοι και ξετσίπωτοι που προσευχήθηκαν στον Μαρούντ για κάτι σημαδιακό, που θ' αποδείκνυε τις προφητικές τους ιδιότητες. Και ο Μέγας Ταύρος τους χάρισε το σημαδιακό γνώρισμα που έδειχνε την αγιοσύνη τους. Τους χάρισε μόνιμο φωτοστέφανο από αστραφτερό κίτρινο φως».

Καθισμένη με τα χέρια γύρω από τα γόνατά της, η Άλις χτυπιόταν από τα γέλια. «Προφανώς οι Δώδεκα έπρεπε να είναι εκστατικά ευτυχείς ύστερα απ' αυτό. Αλλά δεν ήταν. Γιατί ο Μαρούντ είχε το χιούμορ να βάλει τα φωτοστέφανα σε τέτοια θέση όπου, αν οι Μπέμπηδες ήθελαν να δείξουν την αγιοσύνη τους, θα ήταν αναγκασμένοι να σταθούν όρθιοι.

»Και, δεν θα το πιστέψεις, αλλ' αυτοί οι χοντροκέφαλοι Μπέμπηδες αρνιούνται ακόμη να παραδεχτούν ότι ο Μαρούντ τους τιμώρησε έτσι. Αντίθετα, κομπάζουν συνέχεια για τη θέση που έχουν τα φωτοστέφανά τους, και πασχίζουν να πείσουν τους πάντες να φορέσουν πάνες. Λένε ότι μια πετσέτα γύρω από τα σκέ-

λια αποτελεί το γνώρισμα του αληθινού πιστού του Μαρούντ, αντίστοιχο με το τουρμπάνι ή το φέσι των πιστών του Αλλάχ.

»Φυσικά, η πραγματική αιτία είναι ότι δεν θέλουν να ξεχωρίζουν κατ' αυτό τον τρόπο από τους άλλους. Όχι ότι τους πειράζει να είναι ευδιάκριτοι. Απλώς δεν θέλουν να θυμάται ο κόσμος την αδυναμία τους ή την αρχική τους αμαρτία».

Δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια της και κόντευε να πνιγεί από τα γέλια.

Προσωπικά δεν έβλεπα τίποτα το αστείο στην ιστορία, και της το είπα.

«Μάλλον δεν το 'πιασες, Τέμπερ», απάντησε εκείνη. «Το πρόβλημά τους δεν είναι αθεράπευτο. Το μόνο που χρειάζεται οι Μπέμπηδες να κάνουν είναι να προσευχηθούν στον Μαρούντ να τους απαλλάξει από δαύτο, και θα γίνει. Αλλ' αυτοί επιμένουν ότι είναι κάτι ωφέλιμο και σημάδι της εύνοιας του Μαρούντ. Υποφέρουν, ναι, αλλά τους αρέσει να υποφέρουν. Όπως ακριβώς και στον Κλαψιάρη αρέσει να κάθεται στον τάφο της γυναίκας του — λες κι αυτό θα την κρατούσε κάτω από το χώμα — και να θρηνεί για τα βάσανά του. Αυτός και οι όμοιοί του δεν θ' άλλαζαν τη δυστυχία τους για τίποτα στον κόσμο — κυριολεκτικά!»

Η Άλις άρχισε πάλι να χτυπιέται από τα γέλια. Ανασηκώθηκα, την άρπαξα από τους ώμους, την τράβηξα κοντά μου και μύρισα την ανάσα της. Δεν έπιασα καμιά μυρωδιά του Πιοτού, συνεπώς δεν είχε πιει από το μπουκάλι του Κλαψιάρη. Ήταν υστερία και τίποτε άλλο.

Η φυσιολογική μέθοδος για να συνεφέρεις μια γυναίκα από την κατάσταση αυτή είναι να της ρίξεις ένα ηχηρό χαστούκι στα μάγουλα. Αλλά στη συγκεκριμένη περίπτωση η Άλις ανέτρεψε το έθιμο ρίχνοντάς μου πρώτη έναν μπάτσο — πολύ ηχηρό! Το αποτέλεσμα ήταν το ίδιο σαν να τον είχε φάει αυτή. Σταμάτησε

να γελά και με αγριοκοίταξε.

«Γιατί το 'κανες αυτό;» ρώτησα τρίβοντας το πονεμένο μου μάγουλο.

«Γιατί σκόπευες να μου ριχτείς», αποκρίθηκε ξερά.

Ένιωσα να με πνίγει τόση οργή και αγανάκτηση που το μόνο που κατάφερα ήταν να τραυλίσω, «Μα... μα... εγώ...»

«Κι άλλη φορά να έχεις πιο κοντά τα βρομόχερά σου», γρύλισε εκείνη. «Και μην παρεξηγείς τη συμπόνια μου γι' αγάπη. Ούτε και να σου περνά από το νου, επειδή αυτοί οι αλητήριοι πότες του Μαρούντ δεν έχουν αναστολές και τσίπα, ότι συμβαίνει το ίδιο και με μένα».

Της γύρισα τη ράχη κι έκλεισα τα μάτια μου. Αλλά όσο καθόμουν εκεί και σκεφτόμουν πόσο με είχε παρεξηγήσει τόσο πιο έξω φρενών γινόμουν. Τελικά, βράζοντας ολόκληρος, τινάχτηκα πάνω και γρύλισα με σφιγμένα τα δόντια, «Άλις!»

Ούτε κι εκείνη πρέπει να κοιμόταν. Ανασηκώθηκε αμέσως και με κοίταξε μ' εκείνα τα πελώρια μάτια της. «Τι... τι είναι;»

«Ξέχασα να σου επιστρέψω αυτό», και της έδωσα ένα χαστούκι που έκανε στράκα. Ύστερα, δίχως να περιμένω να δω τη συνέχεια, ξάπλωσα κάτω και της γύρισα πάλι την πλάτη μου. Ομολογώ ότι για κάνα λεπτό ένιωθα ανατριχίλες στη ραχοκοκαλιά μου, περιμένοντας τα νύχια της να μου κατεβάσουν λουρίδες από το δέρμα.

Αλλά δεν έγινε τίποτα τέτοιο. Πρώτα ακολούθησε μια ηλεκρισμένη σιγή. Μετά, αντί για την επίθεση, ακούστηκε μια τραχιά ανάσα και μετά πνιχτοί λυγμοί που εξελίχθηκαν σε ρουφήγματα της μύτης και σκουπίσματα δακρύων.

Το άντεξα όσο μπορούσα, μετά ανασηκώθηκα πάλι και είπα, «Εντάξει, ίσως δεν έπρεπε να σε χτυπήσω. Αλλά κι εσύ δεν έπρεπε να το θεωρήσεις ως δεδομένο

ότι πήγαινα να σου ριχτώ. Κοίτα, ξέρω ότι με βρίσκεις αποκρουστικό, αλλά αυτό είναι ένας λόγος παραπάνω για να μην προσπαθήσω να σου κολλήσω. Έχω κι εγώ τον εγωισμό μου. Και μη φαντάζεσαι ότι λιώνω από πόθο για σένα. Ποια νομίζεις ότι είσαι; Η Ωραία Ελένη ή η Κλεοπάτρα;»

Πάλι είχα κάνει την γκάφα μου. Κάθε φορά που προσπαθούσα να εξομαλύνω τα πράγματα τα έκανα ακόμη χειρότερα. Τώρα ήταν έξω φρενών μαζί μου και το έδειξε πηδώντας πάνω κι αρχίζοντας ν' απομακρύνεται. Την πρόλαβα στην πύλη του νεκροταφείου.

«Για πού το 'βαλες;» τη ρώτησα.

«Για την Κεντρική Οδό του Οναμπάκ να γεμίσω ένα μπουκάλι με δείγμα Πιοτού. Και μετά γραμμή για πίσω στον πατέρα μου».

«Μα, ανόητη, δεν μπορείς να το κάνεις αυτό! Υποτίθεται ότι πρέπει να μείνεις μαζί μου».

Η Άλις τίναξε πίσω τα μακριά μαύρα μαλλιά της. «Οι διαταγές μου δεν λένε κάτι τέτοιο. Αν, κατά τη γνώμη μου, η παρουσία σου θέτει σε κίνδυνο την αποστολή μου μπορώ να σ' εγκαταλείψω. Και νομίζω ότι αποτελείς αναμφισβήτητο κίνδυνο — αν όχι για την αποστολή μου, για μένα πάντως σίγουρα!»

Την άρπαξα από τον καρπό και την έφερα βόλτα. «Συμπεριφέρεσαι σαν μαθητριούλα κι όχι σαν ταγματάρχης των Πεζοναυτών», της φώναξα. «Μπορείς να μου πεις τι σ' έπιασε;»

Προσπάθησε να ξεφύγει από το χέρι μου. Αυτό με εξόργισε ακόμη περισσότερο, αλλά όταν με πέτυχε η γροθιά της είδα αστράκια. Τα αστράκια, πάντως, δεν μ' εμπόδισαν από το να της κατεβάσω άλλο ένα χορταστικό χαστούκι στο μάγουλο. Αντέδρασε με μια λαβή που θα μου έσπαζε το χέρι αν δεν προλάβαινα να εφαρμόσω αντιλαβή. Την άλλη στιγμή την είχα ρίξει καταγής και της είχα στρίψει και τα δυο χέρια πίσω στην πλάτη. Σε κάτι τέτοια ένας ικανός μικροκαμωμένος άντρας είναι καλύτερος από ένα ικανό μεγαλόσωμο κορίτσι.

«Ωραία», γρύλισα με σφιγμένα τα δόντια. «Λέγε τώρα, τι σ' έπιασε έτσι ξαφνικά;»

Δεν εννοούσε ν' απαντήσει. Συσπάστηκε λυσσασμένα να ξεφύγει από τη λαβή μου, μόλο που ήξερε ότι αυτό ήταν αδύνατο. Τελικά άφησε ένα βογκητό απόγνωσης.

«Μήπως είναι το ίδιο πρόβλημα με το δικό μου;» τη ρώτησα.

Έπαψε ν' αντιστέκεται κι αποκρίθηκε πολύ σιγανά, «Ναι, μάλλον».

Αμέσως της άφησα τα χέρια. Γύρισε ανάσκελα, αλλά δεν έκανε να σηκωθεί. «Θες να πεις», μουρμούρισα, μη μπορώντας ακόμη να το πιστέψω, «ότι είσαι ερωτευμένη μαζί μου όπως κι εγώ μαζί σου;»

Έγνεψε καταφατικά. Τότε τη φίλησα με όλο το καταπιεσμένο πάθος που μόλις πριν λίγο είχα προσπαθήσει να εκτονώσω με την πάλη.

«Εξακολουθώ να μην μπορώ να το πιστέψω», συνέχισα. «Για μένα ήταν φυσικό να σ' ερωτευτώ, έστω κι αν έδειχνες να με απεχθάνεσαι. Αλλά εσύ γιατί να μ' ερωτευτείς; Ή, αν δεν μπορείς ν' απαντήσεις σ' αυτό, γιατί με βασάνιζες συνέχεια;»

«Δεν θα σε ικανοποιήσει η εξήγηση», αποκρίθηκε. «Θα σου απαντήσω όπως θ' απαντούσε ένας ψυχολόγος. Γιατί είμαστε και οι δυο μορφωμένοι άνθρωποι, επαγγελματίες, με πνευματικά ενδιαφέροντα και τα σχετικά. Αυτό δεν συμπεριλαμβάνει βέβαια τις διαφορές μας... Αλλά τι σημασία έχει; Απλώς έγινε.

»Δεν το ήθελα να γίνει. Αγωνίστηκα να το σταματήσω. Και εφάρμοσα αντίστροφα την αρχή του Ουίλλιαμ Τζέιμς, που λέει ότι αν προσποιείσαι ότι είσαι κάτι ή ότι σου αρέσει κάτι, τελικά αυτό γίνεται πραγματικότητα. Έτσι προσπάθησα να συμπεριφέρομαι σαν να σε μισούσα».

«Ναι, αλλά γιατί;» επέμεινα. Η Άλις γύρισε το πρόσωπό της από την άλλη μεριά, αλλά της έπιασα το σαγόνι και την ανάγκασα να με κοιτάξει. «Θέλω να τ' ακούσω».

«Ξέρεις πόσο σκληρή ήμουν με τη φαλάκρα σου. Λοιπόν, η αλήθεια είναι ότι δεν την αντιπαθούσα πραγματικά. Απεναντίας... μου άρεσε. Κι αυτό ήταν το πρόβλημα. Ανέλυσα τα κίνητρά μου και αποφάσισα ότι σε αγαπούσα γιατί είχα ένα σύμπλεγμα της Ηλέκτρας».

«Θέλεις να πεις», είπα με φωνή που γινόταν ολοένα και πιο διαπεραστική, «ότι με αγάπησες επειδή ήμουν φαλακρός σαν τον πατέρα σου και κάπως μεγαλύτερος στα χρόνια από σένα;»

«Όχι ακριβώς. Θέλω να πω, αυτή ήταν η δικαιολογία που έδωσα στον εαυτό μου για να το ξεπεράσω. Αυτό θα με βοηθούσε να προσποιούμαι ότι σε μισούσα, έτσι ώστε να μπορέσω να σε μισήσω και πραγματικά».

Το να πω ότι η απάντηση με άφησε εμβρόντητο δεν θ' απέδιδε ούτε στο ελάχιστο την αλήθεια. Αν δεν ήμουν ήδη ξαπλωμένος θα είχα πέσει κάτω. Η Άλις Λιούις ήταν γνήσιο παιδί των καιρών μας, τόσο ψυχολογοβαρεμένη που ήθελε να ερμηνεύει τη φυσιολογική αγάπη μεταξύ παιδιού και γονιού σαν παθολογικό σύμπτωμα που απαιτούσε επείγουσα ψυχοθεραπεία.

«Βρίσκομαι σε τρομερό δίλημμα», συνέχισε η Άλις. «Δεν ξέρω αν ενσαρκώνεις το σύμβολο του πατέρα μου ή αν είμαι γνήσια ερωτευμένη μαζί σου. Νομίζω πως είμαι, αλλά πάλι...»

Άπλωσε το χέρι της να χαϊδέψει το γυμνό κρανίο μου. Ύστερα απ' αυτά που είχα ακούσει, δεν μου άρεσε αυτό το χάδι. Έκανα να τραβήξω πίσω το κεφάλι μου, αλλά ξαφνικά το χέρι της σφίχτηκε πάνω του, φωνάζοντας, «Νταν, το κεφάλι σου έχει χνούδι!»

«Τι μου λες!» φώναξα, και πέρασα το χέρι μου από

το κεφάλι μου. Είχε δίκιο. Με έκπληξη κι ενθουσιασμό, διαπίστωσα ότι ένα μικρό χνούδι σκέπαζε τη φαλάκρα μου. «Ώστε αυτό εννοούσε εκείνη η νύμφη όταν έδειξε το κεφάλι μου λέγοντας πως αν δεν ήταν αυτό θα φανταζόταν ότι ακόμη δεν είχα δοκιμάσει το Πιοτό! Είναι από το Πιοτό που ο τύπος έλουσε το κεφάλι μου — αυτό το έκανε!»

Πήδησα πάνω φωνάζοντας, «Ζήτω!»

Οι αντίλαλοι της φωνής μου δεν είχαν σβήσει καλά καλά, όταν άκουσα σαν απάντηση κάτι που έκανε το αίμα να παγώσει στις φλέβες μου. Ήταν ένα ηχηρό γκαριστό γέλιο από μακριά, ένα δυνατό χι-χω!

«Ο Πολιβινόσελ!» ψιθύρισα. Άρπαξα το χέρι της Άλις κι άρχισα να τρέχω προς το δρόμο. Και δεν σταματήσαμε μέχρι που κατεβήκαμε τη λοφοπλαγιά και βγήκαμε στον Αυτοκινητόδρομο 24. Εκεί, ξεφυσώντας και βαριανασαίνοντας από την τρεχάλα μας, και πιο διψασμένοι από ποτέ, συνεχίσαμε σε πιο αργό ρυθμό το δρόμο μας προς το Οναμπάκ, κάνα χιλιόμετρο πιο πέρα.

Κατά καιρούς έριχνα και μια ματιά πίσω μας, αλλά δεν διέκρινα πουθενά το Γάιδαρο. Πάντως τίποτα δεν εγγυόταν ότι δεν μας είχε πάρει στο κατόπι. Μπορεί να παρέμενε εύκολα αθέατος ανάμεσα στα πλήθη των ανθρώπων που συναντήσαμε στο δρόμο. Κρατούσαν καλάθια με φαγώσιμα, μπουκάλες και πυρσούς, και από την κουβέντα μου με κάποιον έμαθα ότι πήγαιναν να παρακολουθήσουν την αναχώρηση της μαούνας με τα κόκαλα.

«Οι φήμες λένε ότι ο Μαρούντ — ας είναι δοξασμένο τ' όνομα του Ταύρου — θ' αναστήσει τους νεκρούς στα ριζά του λόφου όπου αναβλύζει το Πιοτό από την Μπουκάλα. Αλήθεια ή ψέματα, το σίγουρο είναι ότι θα γίνει μεγάλο γλέντι. Φαγητό, Πιοτό και έρωτας, αυτά είναι που κάνουν τον κόσμο να γυρίζει».

Δεν θα μπορούσα ν' αμφισβητήσω την αλήθεια της

τελευταίας παρατήρησης. Τα τρία αυτά ήταν σίγουρα οι βασικές μορφές ψυχαγωγίας των ιθαγενών.

Ενώ κατηφορίζαμε την οδό Άνταμς, έμαθα πολλά για τα πράγματα της κοιλάδας. Ο πληροφοριοδότης μου ήταν πολύ ομιλητικός, όπως άλλωστε και όλοι οι συνάδελφοί του λάτρες του Πιοτού. Μου εξήγησε ότι η θεοκρατική ιεραρχία άρχιζε με κατώτερο σκαλοπάτι τους απλούς πιστούς σαν τον ίδιο. Μετά υπήρχαν οι προσευχητές. Αυτοί δέχονταν τα αιτήματα των πιστών, τα ταξινομούσαν, και προωθούσαν τα σοβαρότερα απ' αυτά σε προφήτες σαν τον Σηντ που τα περνούσαν από δεύτερο κόσκινο. Αυτά με τη σειρά τους τα παραλάβαιναν οι ημίθεοι σαν τον Πολιβινόσελ, τον Άλμπερτ Αλληγορία και καμιά ντουζίνα άλλοι που πρώτη φορά άκουγα για δαύτους. Οι τελευταίοι αναφέρονταν απευθείας στον Μαρούντ ή την Πέγκυ.

Ο Μαρούντ κουμαντάριζε τη δουλειά του θεού κατά το πρότυπο μεγάλης επιχείρησης. Είχε δημιουργήσει διάφορα τμήματα στα οποία είχε τοποθετήσει αντιπροέδρους σαν τον Γάιδαρο, που είχε αναλάβει τα θέματα γονιμότητας, και σαν τον Σηντ, που είχε αναλάβει τις προφητείες. Ο τελευταίος πρέπει να ήταν και ο ευτυχέστερος προφήτης που γεννήθηκε ποτέ. Πρώην καθηγητής της φυσικής στο Τρέιμπελ και δημοτικός μετεωρολόγος, ο Σηντ ήταν τώρα ο μοναδικός μετεωρολόγος στον κόσμο που οι προβλέψεις του για τον καιρό ήταν εκατό τοις εκατό σωστές. Αυτό ήταν πολύ φυσικό, αν λάβουμε υπόψη ότι ο ίδιος κανόνιζε και τι καιρό θα κάνει.

Όλα αυτά ήταν πολύ ενδιαφέροντα, αλλά δεν είχα μυαλό για να απασχοληθώ όσο θα έπρεπε με αυτές τις νέες πληροφορίες. Αφ' ενός μεν συνέχισα να κοιτάζω πίσω μας για να δω αν μας ακολουθούσε ο Πολιβινόσελ και αφ' ετέρου ανησυχούσα για τη στάση της Άλις απέναντί μου. Μήπως τώρα που είχα μαλλιά θα σταματούσε να με αγαπά; Μήπως ήταν μια ψυχολογι-

κή καθήλωση — τώρα είχα κολλήσει κι εγώ αυτούς τους όρους! — ή ήταν γνήσιος έρωτας;

Αν η κατάσταση δεν ήταν τόσο κρίσιμη θα γελούσα με τον εαυτό μου. Ποιος θα το φανταζόταν ποτέ ότι θα ερχόταν μέρα που δεν θα πηδούσα από τη χαρά μου στην απλή σκέψη και μόνο ότι θα ξαναποκτούσα μαλλιά και ότι με είχε ερωτευτεί μια όμορφη κοπέλα;

Την άλλη στιγμή πήδησα στ' αλήθεια, αλλά δεν ήταν από χαρά. Κάποιος πίσω μου είχε αφήσει ένα βροντερό, γκαριστό γέλιο. Δεν άφηνε περιθώρια αμφιβολίας ότι ήταν το χι-χω του Γαϊδάρου. Γύρισα γοργά και αντίκρισα, χρυσαφένια και λαμπερή κάτω από το φως του φεγγαριού και των πυρσών, τη μορφή του Πολιβινόσελ που κάλπαζε προς το μέρος μας. Ο κόσμος που ήταν μπροστά σκόρπιζε ξεφωνίζοντας δεξιά κι αριστερά. Οι οπλές του βροντούσαν στο δρόμο τόσο δυνατά που ακούγονταν και πάνω από τις φωνές του πλήθους. Ύστερα μας έφτασε γκαρίζοντας, «Τι κάνεις τώρα, ανθρωπάκο; Τι κάνεις τώρα, ανθρωπάκο;»

Αυτό που έκανα ήταν μια βουτιά στο πλάι, τη στιγμή ακριβώς που μας έφτανε. Εκείνος είχε τόση φόρα που πια ήταν αδύνατο να σταματήσει. Οι οπλές δεν βοηθούσαν και τόσο να κρατήσει την ισορροπία του, χώρια η γερή σπρωξιά που του έδωσε η Άλις. Έτσι συνέχισε, κουτρουβαλώντας και παρασύροντας στο διάβα του μπουκάλια, καλάθια με φρούτα και λαχανικά και μικρά κλουβιά πουλερικών. Γυναίκες τσίριζαν, καλάθια πετούσαν στον αέρα, μπουκάλια έσπαζαν, κοτόπουλα έσκουζαν φτεροκοπώντας έξω από ανοιγμένα κλουβιά — με τον Πολιβινόσελ θαμμένο κάτω απ' όλο αυτό το χάος.

Η Άλις κι εγώ ορμήσαμε μέσα από το πλήθος, στρίψαμε μια γωνιά και αρχίσαμε να τρέχουμε στην οδό Ουάσιγκτον, που είναι παράλληλη της Άνταμς. Το πλήθος των πιστών ήταν πολύ πιο μικρό εδώ, αλλά ή-

ταν καλύτερο από το τίποτα. Κρυφτήκαμε ανάμεσά τους, ενώ ένα τετράγωνο πιο πέρα το πελώριο λαρύγγι του Γαϊδάρου συνέχιζε να γκαρίζει. «Τι κάνεις τώρα, ανθρωπάκο; Τι κάνεις τώρα, ανθρωπάκο;»

Θα έπαιρνα όρκο ότι ο τύπος κάλπαζε πάλι προς το μέρος μας. Αλλά η φωνή του, όσο βροντερή κι αν ήταν, έσβηνε σιγά σιγά πίσω μας, όπως και τα *κλόπετι-κλοπ* από τις οπλές του.

Λαχανιασμένοι από το τρεχαλητό μας, η Άλις κι εγώ συνεχίσαμε να κατηφορίζουμε την Ουάσιγκτον. Είδαμε ότι οι τρεις γέφυρες που ένωναν τις όχθες του Ιλλινόις είχαν καταστραφεί. Ένας ιθαγενής μας εξήγησε ότι μια θυελλώδη νύχτα τις είχε γκρεμίσει με τους κεραυνούς του ο Μαρούντ.

«Όχι ότι φοβόταν μήπως περάσει κανένας απέναντι», πρόσθεσε, κάνοντας παράλληλα και το γνωστό σημείο του Ταύρου. «Όλη η περιοχή που κάποτε ήταν το ανατολικό Οναμπάκ αποτελεί τώρα τον ιερό τόπο του κατόχου της Μπουκάλας».

Η όλη συμπεριφορά του άλλου υπογράμμιζε κάτι που είχα ήδη προσέξει. Τούτοι οι άνθρωποι, όσο κι αν ήταν απαλλαγμένοι από αναστολές χάρη στο Πιοτό, ένιωθαν ακόμη αρκετό δέος για τους ανώτερους θεούς ώστε να τους αφήνουν στην ησυχία τους. Τα όσα αιτήματα πιστών μετέφεραν ως αυτούς οι ιερείς ήταν αρκετά για να είναι ευτυχείς.

Όταν φτάσαμε στο τέρμα της Κεντρικής Οδού, που στρίβει δεξιά προς τον Ιλλινόις, ψάξαμε για κανένα μέρος να ξαποστάσουμε. Ήμαστε ξεθεωμένοι από την κούραση και κόντευε πια να ξημερώσει. Έπρεπε να πάρουμε κανέναν υπνάκο αν θέλαμε να είμαστε σε φόρμα για τη δουλειά που μας περίμενε.

Πρώτα όμως μείναμε για να χαζέψουμε λίγο το Σιντριβάνι. Αυτό ήταν ένας λεπτός πίδακας Πιοτού που εκτινασσόταν από την Μπουκάλα. Η τελευταία βρισκόταν στην κορφή των γκρεμών της αντικρινής ό-

χθης και το Πιοτό που ανάβλυζε από κει έπεφτε στη μέση του ποταμού. Το φεγγάρι που έδυε έφτιαχνε λαμπρούς χρωματικούς ιριδισμούς σαν ουράνια τόξα πάνω του. Δεν ξέρω πώς γινόταν αυτό το τρυκ, πάντως ήταν από τα πιο φαντασμαγορικά θεάματα που είχα δει ποτέ.

Μελέτησα τον πίδακα του υγρού και συμπέρανα ότι κάποια δύναμη πρέπει να επενεργούσε πάνω του, που εμπόδιζε τον άνεμο να τον σκορπίσει σε λεπτά σταγονίδια. Και πρόσεξα πόσο εύκολο θα ήταν να εντοπίσω την Μπουκάλα. Δεν είχα παρά ν' ακολουθήσω τον πίδακα ώς την πηγή του, κάπου δυο χιλιόμετρα μακριά. Μετά θα την κατέστρεφα και έτσι θα χανόταν όλη η δύναμη του Ταύρου. Στη συνέχεια δεν θα έμενε παρά να την αράξω κάπου και να χαζέψω τους Πεζοναύτες που θα κατέφθαναν και θ' άρχιζαν την επανάκτηση του Οναμπάκ.

Ήταν πολύ απλό.

Κοιτάξαμε ολόγυρα και βρήκαμε ένα σημείο στο παραποτάμιο πάρκο για να ξαπλώσουμε. Η Άλις σφίχτηκε στην αγκαλιά μου, λέγοντας, «Νταν, διψώ φοβερά. Εσύ πώς τα πας;»

Παραδέχτηκα ότι είχα το ίδιο πρόβλημα, αλλά ήμαστε αναγκασμένοι να το υπομείνουμε. Ύστερα ρώτησα, «Άλις, όταν πάρεις το δείγμα σου, θα επιστρέψεις αμέσως στο αρχηγείο;»

«Όχι», απάντησε εκείνη, μ' ένα φιλί στο στήθος μου. «Δεν θα φύγω. Θα μείνω μαζί σου. Στο κάτω κάτω, θέλω να δω αν τα μαλλιά σου θα βγουν ίσια ή σγουρά. Μη μου το πεις από τώρα».

«Εντάξει, δεν θα σ' το πω. Αλλά θα λυσσάξεις στη δίψα μέχρι να τελειώσει τούτη η αποστολή».

Από μέσα μου ένιωσα πολύ ευτυχισμένος. Αν ήθελε να μείνει μαζί μου, αυτό σήμαινε ότι τα μαλλιά μου δεν αποτελούσαν φραγμό στην αληθινή αγάπη. Τελικά, ίσως ήταν γνήσιος έρωτας, κι όχι κάτι που γεννή-

θηκε από ένα ψυχολογικό τραύμα και επωάστηκε από
ένα σύμπλεγμα. Μπορεί...

Ήμουν στην ταβέρνα της μικρής πόλης του Κρον-
κρουάτσιν. Μόλις είχα εκπληρώσει την τελευταία επι-
θυμία της μητέρας μου να επισκεφθώ τη μητέρα της,
η οποία ζούσε ακόμη όταν έπαιρνα το αεροπλάνο για
την Ιρλανδία, αλλά πέθανε την ίδια μέρα που πατούσα
στο πράσινο χώμα της.

Μετά την κηδεία είχα κάνει μια στάση στην ταβέρ-
να του Μπιλ Ο' Μπάσην για να τσιμπήσω κάτι. Ο Μπιλ,
που φορούσε κέρατα σαν γελάδι του Τέξας, πήρε το
μπουκάλι από το ράφι που φύλαγε τα διάφορα περίερ-
γα και μου φώναξε, «Ντάννυ Τέμπερ, δες τον ταύρο
στο πλάι τούτου του μπουκαλιού! Ξέρεις τι σημαίνει;
Τούτο δω είναι το μπουκάλι που έφτιαξε ο Γκοϊμπνίου,
ο τεχνίτης των θεών. Για εκείνον που ξέρει τα λόγια,
για εκείνον που έχει έναν θεό κρυμμένο μέσα του, το
μπουκάλι θα ρέει αιώνια μαγικό πιοτό!»

«Τι συνέβη στον ιδιοκτήτη του;» ρώτησα, και ο
Μπιλ αποκρίθηκε, «Όπως σε βλέπω και με βλέπεις,
όλοι οι Παλιοί Θεοί — Ιρλανδοί και Έλληνες, Ολλαν-
δοί και Ρώσοι, Κινέζοι και Ινδοί — είδαν κάποτε ότι
ήταν πολύ στριμωγμένοι πια. Έτσι ήρθαν σε συμφω-
νία μεταξύ τους κι εγκατέλειψαν τη Γη αναχωρώντας
για άλλους κόσμους. Μονάχα ο Παν παρέμεινε για
κάμποσους αιώνες ακόμη, για να πετάξει κι αυτός μα-
κριά με τα φτερά του φωτός όταν έφτασαν οι Νέοι Θε-
οί. Δεν πέθανε όπως λένε μερικοί φαφλατάδες.

»Και μετά, τον 18ο αιώνα, οι Νέοι Θεοί, που είχαν
γίνει πια Παλιοί, σκέφτηκαν ότι μάλλον ήταν καιρός
να του δίνουν κι αυτοί, γιατί επικρατούσε πάλι μεγάλο
στριμωξίδι και γινόταν χαμός. Αλλά η Μπουκάλα του
Γκοϊμπνίου παρέμεινε ξεχασμένη και παραπεταμένη
εδώ πέρα, μαζεύοντας αράχνες και θρύλους. Και να
τη τώρα, αγόρι μου! Μπορείς να την αποκτήσεις με

δέκα μονάχα δολάρια. Λοιπόν, τι λες να την κάνεις;»

«Θα την κάνω δεματάκι», αποκρίθηκα, «και θα τη στείλω για πλάκα στον παλιό μου καθηγητή της φιλολογίας. Θα διασκεδάσει όταν διαβάσει ότι πρόκειται εγγυημένα για τη γνήσια αειρρέουσα μπουκάλα του Γκοϊμπνίου».

Ο Μπιλ Ο' Μπάσην μου έκλεισε πονηρά το μάτι, λέγοντας, «Μα αυτός δεν βάζει γουλιά στο στόμα του ο δόλιος. Τι θα πει η γυναίκα του, εκείνη η κακομούτσουνη μέγαιρα, όταν τη δει;»

Κι εγώ απάντησα, «Δεν θα είχε πλάκα αν ο γεροκαθηγητής πίστευε στα σοβαρά ότι είναι στ' αλήθεια η μαγική μπουκάλα του Γκοϊμπνίου;»

Και ο Μπιλ, που τώρα είχε μεταμορφωθεί στο Λογικό Άνθρωπο, με κοίταξε αυστηρά και είπε στο σκίουρο που ήταν κουρνιασμένος στον ώμο του, «Ω Καρυοφάγε, τούτος ο αφελής δεν ξέρει τίποτα! Δεν έχει καν αρκετό νιονιό για να καταλάβει ότι η μπουκάλα ήταν προορισμένη εξαρχής από τη μοίρα για τον Μπόσγουελ Ντούραμ; Το μικρό του όνομα είναι συνδυασμός από το "μπος", που προέρχεται από το ελληνικό "βους", ενώ το "γουέλ" είναι αγγλο-σαξωνική ρίζα που σημαίνει το πηγάδι ή την πηγή και, ταυτόχρονα, την υγεία και τον πλούτο. Συνεπώς "Μπόσγουελ" σημαίνει ρωμαλέος ταύρος που προσφέρει υγεία και αφθονία. Κι όσο για το "Ντούραμ", όλοι ξέρουν ότι είναι λέξη σχεδόν συνώνυμη με τον ταύρο».

«Και γεννήθηκε κάτω από το ζώδιο του Ταύρου», πρόσθεσα.

Και ύστερα ο ταβερνιάρης, που τώρα είχε μεταμορφωθεί σε μια φαλακρή Άλις — Ναι, τι τραγωδία! φαλακρή! — μου έδωσε την Μπουκάλα. «Πιες», μου είπε. «Κερνά το μαγαζί». Και μετά βρέθηκα σε μια πολύ κατηφορική στέγη κι ένιωσα να γλιστρώ και να πέφτω προς το χείλος της, ενώ πίσω μου η Άλις φώναζε,

«Πιες, πιες, πιες! Πιες, αλλιώς είσαι χαμένος, χαμένος, χαμένος!»

Αλλά δεν ήθελα να πιω, και ξύπνησα βογκώντας και φωνάζοντας, με τον ήλιο στα μάτια μου και την Άλις να με τραντάζει λέγοντας, «Νταν, Νταν, τι έπαθες;»

Της περιέγραψα το όνειρό μου και της εξήγησα πως ήταν ανάκατο με γεγονότα και πράγματα που είχαν στ' αλήθεια συμβεί. Της ομολόγησα ότι είχα πραγματικά αγοράσει εκείνο το μπουκάλι από τον Ο' Μπάσην και το είχα στείλει σαν φάρσα στον καθηγητή. Αλλά η Άλις δεν πολυπρόσεχε τι της έλεγα, γιατί εκείνο που απασχολούσε τώρα κάθε σκέψη της ήταν η αφόρητη δίψα. Αυτή η δίψα ήταν σαν μια ζωντανή σαύρα που, με καυτό δέρμα σαν γυαλόχαρτο, χωνόταν και στριφογύριζε στο λαρύγγι με την κάθε ανάσα μας, ρουφώντας υγρασία από τον κάθε πόρο του κορμιού μας.

Η Άλις έγλειψε τα ξερά, σκασμένα χείλη της και μετά, κοιτάζοντας με λαχτάρα προς το ποτάμι όπου άνθρωποι πλατσούριζαν και έπαιζαν με κέφι, ρώτησε, «Δεν φαντάζομαι να πάθαινα καμιά ζημιά αν έβρεχα για λίγο το κορμί μου, τι λες;»

«Εντάξει, αλλά πρόσεχε», αποκρίθηκα, με τα λόγια μου να κροταλίζουν σαν βότσαλα σε κούφια ξερή κολοκύθα. Λαχταρούσα να πάω μαζί της, αλλά δεν μπορούσα καν να ζυγώσω στο νερό. Αρκετό πρόβλημα είχα ήδη για να κουμαντάρω τον πανικό που με κυρίευε στη μυρωδιά και μόνο του Πιοτού που έφερνε από το ποτάμι η πρωινή αύρα.

Ενώ εκείνη προχωρούσε στο ποτάμι ώς τους γοφούς κι άρχιζε να ρίχνει με τα χέρια νερό στο στήθος της, εγώ άρχισα να περιεργάζομαι το περιβάλλον στο φως της μέρας. Στ' αριστερά υπήρχε μια αποθήκη και μια αποβάθρα. Δεμένη εκεί ήταν μια παλιά καρβουνιά-

ρικη μαούνα, βαμμένη τώρα με ζωηρό πράσινο χρώμα. Κάμποσοι άντρες και γυναίκες, που δεν συμμετείχαν στο γλέντι, κουβαλούσαν σάκους και μακρόστενα δέματα που θύμιζαν μούμιες από την αποθήκη στο σκάφος. Αυτά πρέπει να ήταν τα κόκαλα που είχαν ξεθάψει πρόσφατα. Αν οι πληροφορίες μου ήταν σωστές, θα μεταφέρονταν στην αντικρινή όχθη μετά το πέρας των τελετών.

Κανένα πρόβλημα. Θα ταξίδευα κι εγώ μαζί τους. Μόλις η Άλις θα γύριζε από το ποτάμι θα της εξηγούσα το σχέδιό μου, και αν έκρινε ότι μπορούσε να τα βγάλει πέρα, θα...

Ένα μεγάλο χαμογελαστό κεφάλι είχε ξεπροβάλει ξαφνικά από το νερό λίγο πίσω από την Άλις. Ανήκε σ' έναν από εκείνους τους παλιάτσους που υπάρχουν σε κάθε πλαζ, που σε αρπάζουν από πίσω και σε τραβάνε κάτω από το νερό. Άνοιξα το στόμα μου να της φωνάξω να φυλαχτεί, αλλά ήταν ήδη πολύ αργά. Εξάλλου, δεν νομίζω να μπορούσε να με ακούσει μέσα στην τόση οχλαγωγία του πλήθους.

Αφού πετάχτηκε και πάλι πάνω, ξεφυσώντας και φτύνοντας νερά, η Άλις στάθηκε για μια στιγμή ακίνητη, μ' ένα φοβερά εκστατικό χαμόγελο στο πρόσωπο. Ύστερα έσκυψε και άρχισε να πίνει αχόρταγα από το νερό. Δεν χρειαζόταν να δω περισσότερα. Ένιωσα να πεθαίνω μέσα μου, γιατί τώρα ανήκε στο στρατόπεδο του εχθρού. Η διάθεση που με κυρίεψε να κάνω κάτι για να τη σώσω έμοιαζε σχεδόν σαν πόνος, τόσο έντονη ήταν. Αλλά δεν γινόταν τίποτα. Έπρεπε να φύγω, πριν με δει και μου φωνάξει, «Έλα κι εσύ, Νταν! Η μπίρα εδώ σκίζει!»

Απομακρύνθηκα μέσα από το πλήθος, θρηνώντας για το χαμό της, ώσπου έφτασα στην άλλη άκρη της αποθήκης, απ' όπου δεν θα μπορούσε να με δει να μπαίνω. Εκεί, κάτω από τη δροσερή σπηλαιώδη οροφή, κοντοστάθηκα και κοίταξα ολόγυρα μέχρι που το

μάτι μου έπεσε σ' ένα καλάθι με φαγώσιμα δίπλα σε κάτι κουρέλια. Το άρπαξα, έλυσα ένα μεγάλο πέτσινο σακί με κόκαλα, το έχωσα κι αυτό μέσα και το φορτώθηκα στον ώμο μου. Ύστερα, δίχως να με σταματήσει κανείς, μπήκα στη γραμμή των αχθοφόρων και προχώρησα προς τη μαούνα. Κανονικά και σαν κύριος, ανέβηκα απο τη σανιδόσκαλα στο σκάφος.

Εκεί, αντί ν' αφήσω το φορτίο όπου και οι άλλοι, τράβηξα προς την πίσω μεριά του σωρού των σακιών. Αθέατος τώρα από τη μεριά της όχθης, έβγαλα το καλάθι και άδειασα τα κόκαλα στο ποτάμι. Ύστερα έριξα μια τελευταία ματιά ολόγυρα. Η Άλις δεν φαινόταν πουθενά.

Σίγουρος πια ότι δεν θα μπορούσε να με βρει, και ευγνωμονώντας την τύχη που δεν με είχε αφήσει να της εκθέσω το σχέδιό μου από χτες βράδυ, πήρα το καλάθι μαζί μου και χώθηκα με την όπισθεν στο σακί.

Μόλις βρέθηκα εκεί μέσα δεν άντεξα άλλο και υπέκυψα στα τρία πράγματα που λυσσομανούσαν μέσα μου: στη λύπη, την πείνα και τη δίψα. Δάκρυα άρχισαν να κυλούν από τα μάτια μου καθώς σκεφτόμουν την Άλις. Ταυτόχρονα καταβρόχθιζα σαν λύκος ένα πορτοκάλι, ένα μπουτάκι κι ένα στήθος κότας, μισό καρβέλι φρέσκο ψωμί και δυο μεγάλα δαμάσκηνα.

Τα φρούτα ανακούφισαν κάπως τη δίψα μου, αλλά μονάχα ένα πράγμα μπορούσε να καταλαγιάσει στ' αλήθεια το φοβερό μαρτύριο της δίψας: το νερό. Χώρια απ' αυτό ο χώρος στο σακί ήταν στενός και πολύ ζεστός. Ο ήλιος το χτυπούσε ανελέητα και, μόλο που κρατούσα το πρόσωπό μου όσο πιο κοντά στο άνοιγμα τολμούσα, υπέφερα πολύ. Αλλά, όσο το κορμί μου ίδρωνε και μπορούσα να ρουφώ πότε πότε λίγο φρέσκο αέρα, ήξερα ότι δεν κινδύνευα από θερμοπληξία. Δεν σκόπευα να εγκαταλείψω τον αγώνα τώρα που είχα καταφέρει να φτάσω ώς εδώ.

Ζάρωσα εκεί, μέσα στο χοντρό πέτσινο σακί, σαν

— η παρομοίωση μου ήρθε αυθόρμητα — έμβρυο μέσα στη μήτρα. Ο ιδρώτας έτρεχε τόσο άφθονος από πάνω μου που ένιωθα σαν να κολυμπούσα μέσα σε αμνιωτικό υγρό. Οι εξωτερικοί θόρυβοι έφταναν μουντοί ώς τ' αυτιά μου, ενώ κατά καιρούς άκουγα και κάποια κραυγή.

Όταν οι αχθοφόροι εγκατέλειψαν τη μαούνα, βρήκα την ευκαιρία να βγάλω λίγο το κεφάλι μου για ν' ανασάνω καθαρό αέρα και να ρίξω μια ματιά στον ήλιο. Υπολόγισα ότι ήταν γύρω στις έντεκα το πρωί, αν και ο ήλιος, όπως και το φεγγάρι, φαινόταν τόσο παραμορφωμένος που δεν μπορούσα να είμαι σίγουρος για τίποτα. Οι επιστήμονες μας είχαν πει ότι η αφύσικη ζέστη της κοιλάδας και η οπτική επιμήκυνση του ήλιου και της σελήνης οφείλονταν σε κάποιο «δυναμικό πεδίο κυματικής εστίασης» που υπήρχε λίγο πιο κάτω από τη στρατόσφαιρα. Η εξήγηση αυτή ήταν τόσο διαφωτιστική όσο και αν το 'λεγες «μαγικό ξόρκι», αλλά γινόταν πιο εύκολα αποδεκτή από το στρατό και το ευρύ κοινό.

Οι τελετές άρχισαν γύρω στο μεσημέρι. Έφαγα και τα τελευταία δυο δαμάσκηνα από το καλάθι, αλλά δεν τόλμησα ν' ανοίξω το μπουκάλι στον πάτο του. Αν και έμοιαζε με μπουκάλι κρασιού, δεν ήθελα να ρισκάρω στο ενδεχόμενο να περιέχει Πιοτό.

Από καιρού σε καιρό άκουγα ψαλμωδίες ανάμεικτες με ήχους μουσικής μπάντας. Ύστερα, εντελώς ξαφνικά, η μπάντα σταμάτησε να παίζει και ακούστηκε μια μυριόστομη κραυγή. «Ο Μαρούντ είν' ο Ταύρος — ο Ταύρος είν' το παν — και ο Σηντ είν' ο προφήτης του!»

Η μπάντα άρχισε να παιανίζει την εισαγωγή της Σεμιράμιδας. Προς το φινάλε της μουσικής, η μαούνα τρεμούλιασε από μια σαφή αίσθηση κίνησης. Δεν είχα νιώσει κανένα τράνταγμα εκκίνησης, ούτε και νομίζω ότι είχε σημειωθεί κανένα. Ύστερα από τα τόσα που

είχα δει, η ιδέα ενός σκάφους που εκινείτο από μόνο του ήταν απλώς ένα ακόμη θαύμα και τίποτα περισσότερο.

Η μουσική τέλειωσε με θριαμβευτικό φινάλε. Κάποιος φώναξε, «Τρία ζήτω για τον Άλμπερτ Αλληγορία!» και το πλήθος ανταποκρίθηκε πρόθυμα.

Οι θόρυβοι έσβησαν. Μπορούσα ν' ακούσω αμυδρά το πάφλασμα από τα κυματάκια που χτυπούσαν στα πλευρά της μαούνας. Για λίγα λεπτά αυτός ήταν ο μόνος ήχος. Ύστερα βαριά βήματα αντήχησαν κοντά μου. Αμέσως ζάρωσα στο σακί μου κι έμεινα ασάλευτος. Τα βήματα πλησίασαν και σταμάτησαν.

Η ηχηρή, απόκοσμη φωνή του Αλληγορία ακούστηκε να λέει, «Φαίνεται ότι κάποιος ξέχασε να δέσει τούτο το σακί».

Μια άλλη φωνή απάντησε. «Α, δεν βαριέσαι, Αλ; Τι σημασία έχει;»

Θα ένιωθα ανείπωτη ευγνωμοσύνη προς το δεύτερο ομιλητή αν... δεν έμοιαζε τόσο με τη φωνή της Άλις.

Νόμιζα ότι αυτό ήταν το μεγαλύτερο σοκ, όταν ένα μεγάλο πράσινο χέρι με τέσσερα δάχτυλα φάνηκε στο άνοιγμα του σακιού και άρπαξε τους σπάγκους με σκοπό να τους σφίξει και να τους δέσει. Την ίδια στιγμή το βλέμμα μου καρφώθηκε στην ετικέτα του σπάγκου, αρκετά για να προλάβω να διαβάσω το όνομα που έγραφε.

Κυρία Ντάνιελ Τέμπερ.

Είχα πετάξει τα κόκαλα της μάνας μου στο ποτάμι!

Για κάποιο λόγο, αυτό με τάραξε περισσότερο από το γεγονός ότι τώρα ήμουν ασφυχτικά δεμένος σ' ένα σακί, δίχως μαχαίρι για να μπορέσω να δραπετεύσω από εκεί μέσα.

Η βροντερή φωνή του Αλληγορία, παράξενη όπως διαμορφωνόταν από το σαυροειδές στόμα του, ακού-

στηκε πάλι, «Λοιπόν, Πέγκυ, ήταν η αδερφή σου εντάξει όταν την άφησες;»

«Η Άλις θα είναι απόλυτα ευτυχής μονάχα όταν βρει εκείνο τον Νταν Τέμπερ», αποκρίθηκε η φωνή, που τώρα καταλάβαινα ότι ανήκε στην Πέγκυ Ρουρκ. «Αφού φιληθήκαμε σαν δυο αγαπημένες αδερφές που είχαν να ειδωθούν τρία χρόνια, της αφηγήθηκα όλα όσα είχαν μεσολαβήσει από τότε. Ύστερα εκείνη άρχισε να μου διηγείται τις δικές της περιπέτειες, αλλά τη διέκοψα λέγοντας ότι ξέραμε ήδη τις περισσότερες. Δυσκολεύτηκε να πιστέψει ότι παρακολουθούσαμε και αυτή και τον εραστή της από την πρώτη στιγμή που διέσχισαν τα σύνορα».

«Κρίμα μονάχα που εκείνο τον χάσαμε μετά το κυνηγητό από τον Πολιβινόσελ στην οδό Άνταμς», παρατήρησε ο Αλληγορίας. «Αν είχαμε φτάσει ένα λεπτό νωρίτερα, θα τον είχαμε πιάσει κι αυτόν. Α, ξέρω ότι θα προσπαθήσει να καταστρέψει την Μπουκάλα — ή να την κλέψει. Θα τον πιάσουμε εκεί».

«Αν καταφέρει να φτάσει ώς την Μπουκάλα», παρατήρησε η Πέγκυ, «θα είναι ο πρώτος που το πετυχαίνει. Εκείνος ο πράκτορας του Εφ Μπι Άι κατάφερε να φτάσει μονάχα ώς τα ριζά του λόφου, αν θυμάσαι».

«Αν υπάρχει άνθρωπος που να μπορεί να το καταφέρει», γέλασε ο Αλληγορίας, «αυτός είναι ο Νταν Τέμπερ. Ή τουλάχιστον έτσι λέει ο Μαρούντ, που τον ξέρει αρκετά καλά».

«Φαντάσου τι σοκ θα πάθει ο Τέμπερ όταν μάθει ότι η κάθε κίνησή του από τη στιγμή που μπήκε στη Χώρα του Μαρούντ ήταν όχι μονάχα μέρος της πραγματικότητας αλλά και σύμβολο της πραγματικότητας! Και ότι ώς τώρα τον οδηγούσαμε τραβώντας τον από τη μύτη σε τούτο τον αλληγορικό λαβύρινθο».

Ο Αλληγορίας γέλασε με το ηχηρό μουγκρητό ενός αρσενικού αλιγάτορα.

«Αναρωτιέμαι αν ο Μαρούντ δεν έχει υπερβολικές

απαιτήσεις, ζητώντας απ' αυτόν να διακρίνει στις περιπέτειές του ένα βαθύτερο νόημα. Για παράδειγμα, θα του πέρασε από το νου το ότι μπήκε στην κοιλάδα σαν μωρό, γυμνός και δίχως μαλλιά ή δόντια; Ή ότι αντιμετώπισε και νίκησε το γάιδαρο που κρύβουμε όλοι μέσα μας; Και ότι για να το καταφέρει χρειάστηκε να χάσει πρώτα την εξωτερική του δύναμη και το οματό του φορτίο — το δοχείο του νερού; Και μετά να ενεργήσει με μόνη βάση τη δική του δύναμη, δίχως εξωτερικά δεκανίκια; Ή ότι οι Ασυνάρτητοι Ανθρώποι που αντάμωσε ήταν και το ζωντανό παράδειγμα της τιμωρίας της ανθρώπινης έπαρσης στη θρησκεία;»

«Θα του 'ρθει νταμπλάς», γέλασε η Πέγκυ, «έτσι και μάθει ότι ο αληθινός Πολιβινόσελ ήταν πέρα στα νότια και ότι εσύ ήσουν μασκαρεμένος στη θέση του».

«Λοιπόν», παρατήρησε ο Αλληγορίας, «ελπίζω ο Τέμπερ να μπόρεσε να καταλάβει γιατί ο Μαρούντ κράτησε τον Πολιβινόσελ στη γαϊδουρινή του μορφή. Τον ήθελε σαν ζωντανή απόδειξη προς όλους ότι, αν ακόμη και ο Πολιβινόσελ μπόρεσε να γίνει θεός, τότε και ο καθένας μπορεί. Αν δεν μπορεί... ε, τότε πια πρέπει να είναι κανείς πολύ ζωντόβολο στ' αλήθεια».

Μέσα στο σακί μου σκεφτόμουν ότι, κατά παράξενο τρόπο, τις ίδιες ακριβώς σκέψεις είχα κάνει για το Γάιδαρο, και — τη στιγμή εκείνη βρήκε να πεταχτεί ο φελλός του μπουκαλιού στο καλάθι και να με λούσει πατόκορφα το Πιοτό που υπήρχε μέσα.

Κοκάλωσα, αγωνιώντας μήπως με καταλάβουν. Αλλά εκείνοι συνέχισαν κανονικά την κουβέντα τους σαν να μην έτρεχε τίποτα. Και ήταν φυσικό, με τέτοια αγριοφωνάρα που είχε ο Αλληγορίας.

«Ο Τέμπερ συνάντησε την Αγάπη, τη Νιότη και την Ομορφιά — που πουθενά δεν βρίσκονται σε τόση αφθονία όσο σε τούτη την κοιλάδα — στο πρόσωπο της Άλις Λιούις. Και εκείνη, όπως και τρεις από τις παραπάνω ιδιότητες, δεν κερδήθηκε εύκολα, όχι δίχως αλλαγή από τη μεριά εκείνου που ζητά να τις αποκτήσει. Τον απέρριψε, τον σαγήνεψε, τον τυράννησε, σχεδόν τον τρέλανε. Τον ήθελε και, ταυτόχρονα, δεν τον ήθελε. Κι εκείνος αναγκάστηκε να ξεπεράσει μερικά από τα ελαττώματά του — όπως την ντροπή για τη φαλάκρα και τη μασέλα του — πριν μπορέσει να την κερδίσει, οπότε και ανακάλυψε ότι τα ελαττώματα αυτά ήταν προτερήματα για τα μάτια της».

«Λες να ξέρει την απάντηση στο ερώτημα που του έθεσες με την άλλη μορφή σου;» ρώτησε η Πέγκυ.

«Δεν έχω ιδέα. Θα προτιμούσα να είχα πάρει τη μορφή της Σφίγγας πριν του θέσω το ερώτημα, γιατί έτσι θα υποψιαζόταν πιο εύκολα τι περιμέναμε απ' αυτόν. Θα καταλάβαινε, βέβαια, ότι η απάντηση στη Σφίγγα είναι πως απάντηση για όλα τα παλιά ερωτήματα, είναι ο ίδιος ο άνθρωπος. Ύστερα μπορεί να μάντευε τι εννοούσα ρωτώντας τον πού πάει ο Άνθρωπος, ο Σύγχρονος Άνθρωπος».

«Και όταν βρει την απάντηση σ' αυτό, τότε κι αυτός θα γίνει θεός», είπε η Πέγκυ.

«Αν τη βρει», παρατήρησε ο Αλληγορίας. «Αν! Ο Μαρούντ λέει ότι ο Νταν Τέμπερ είναι μερικά σκαλοπάτια παραπάνω από το μέσο κάτοικο της κοιλάδας. Είναι ο αναμορφωτής, ο ιδεαλιστής που ποτέ δεν είναι ευχαριστημένος αν δεν μάχεται ενάντια σε κάποιον ανεμόμυλο. Στην περίπτωσή του, πάντως, δεν αρκεί να νικήσει τους ανεμόμυλους μέσα του — τις νευρώσεις και τα ψυχικά του τραύματα — αλλά και να ψάξει πιο βαθιά, και ν' ανασύρει από τα μαλλιά τον πνιγμένο θεό από την άβυσσο του εαυτού του. Αν δεν το κάνει αυτό, θα πεθάνει».

«Ω, όχι, όχι αυτό!» έκανε πνιχτά η Πέγκυ. «Δεν ήξερα ότι *αυτό* εννοούσε ο Μαρούντ!»

«Ναι», τη διαβεβαίωσε η βροντερή φωνή του Αλληγορία. «Αυτό ακριβώς εννοούσε! Λέει ότι ο Τέμπερ ή θα το ανακαλύψει από μόνος του ή θα πεθάνει. Ο ίδιος

ο Τέμπερ θα το ήθελε έτσι. Ποτέ δεν θα ήταν ευχαριστημένος με το να είναι απλώς ένας από εκείνους τους ανέμελους, "ας-τον-θεό-να-το-κάνει" ρεμπεσκέδες του Πιοτού, που χαζολογάνε τσίτσιδοι κάτω από τον ήλιο. Ελόγου του είτε θα είναι ο πρώτος σε τούτη τη νέα Ρώμη, είτε θα προτιμούσε να πεθάνει».

Η κουβέντα τους ήταν ενδιαφέρουσα, για να μην πούμε τίποτε άλλο, αλλά έχασα τις επόμενες λίγες λέξεις γιατί εκείνο το αναθεματισμένο μπουκάλι δεν είχε σταματήσει να τρέχει. Από μέσα του ξεχυνόταν ένα ήρεμο αλλά σταθερό ρυάκι που έλουζε το πλευρό μου. Και τότε συνειδητοποίησα ότι σύντομα το περιεχόμενο του μπουκαλιού θα γέμιζε το σακί και θα ξεχείλιζε από το άνοιγμα, προδίνοντας την παρουσία μου.

Σε μια απεγνωσμένη προσπάθεια, έχωσα το δάχτυλό μου στο στόμιο του μπουκαλιού και κατάφερα να σταματήσω τη ροή.

«Έτσι», συνέχιζε ο Αλληγορίας, «έφτασε στο νεκροταφείο όπου συνάντησε τον Κλαψιάρη. Τον Κλαψιάρη, που θρηνεί αδιάκοπα αλλά ωστόσο δεν θέλει ν' αναστηθούν οι νεκροί· που αρνείται να σηκώσει τα παγωμένα και μουδιασμένα πισινά του από την ταφόπλακα της — όπως την αποκαλεί — πολυαγαπημένης του. Ο άνθρωπος αυτός ήταν το ζωντανό σύμβολο του εαυτού του, του ίδιου του Ντάνιελ Τέμπερ, που έχασε από νέος τα μαλλιά του με την κατάθλιψη, έστω κι αν αυτός το αποδίδει σε κάποια μυστηριώδη αρρώστια με πυρετό· που βαθιά μέσα του δεν ήθελε τη μητέρα του να ξαναγυρίσει επειδή δεν ήταν τίποτε παρά ένα βάσανο γι' αυτόν».

Η πίεση στο μπουκάλι αυξήθηκε ξαφνικά και μου πέταξε έξω το δάχτυλο. Το Πιοτό άρχισε πάλι να με λούζει, παρά τις προσπάθειές μου να το σταματήσω. Ξεχυνόταν με τέτοιο ρυθμό που το σακί θα γέμιζε πιο γρήγορα από όσο θα μπορούσε να ξεφεύγει από το στενό άνοιγμά του. Τώρα είχα να επιλέξω ανάμεσα σε

δυο κακά — την ανακάλυψη ή τον πνιγμό.

Σαν να μην έφταναν τα προβλήματα αυτά, κάποιο βαρύ πόδι μου έριξε μια κλοτσιά, πριν απομακρυνθεί πάλι. Μια νέα φωνή ακούστηκε αμέσως μετά. Την αναγνώρισα αμέσως, έστω κι αν είχαν περάσει τόσα χρόνια. Ήταν η φωνή του Δρα Μπόσγουελ Ντούραμ, του θεού που τώρα ήταν γνωστός σαν Μαρούντ. Πάντως τώρα είχε έναν μπάσο τόνο και μια επιβλητικότητα που δεν τα είχε στις προθεϊκές μέρες.

«Έλα, Νταν Τέμπερ. Τέρμα τα μασκαριλίκια».

Παγωμένος από τρόμο, παρέμεινα βουβός και ασάλευτος.

«Έχω ξεφορτωθεί τη μορφή του Αλληγορία και ξαναπήρα τη δική μου», συνέχισε ο Ντούραμ. «Στην πραγματικότητα εγώ μιλούσα τόση ώρα. Εγώ ήμουν η Αλληγορία που αρνιόσουν ν' αναγνωρίσεις. Εγώ — ο παλιός σου δάσκαλος. Αλλά, βέβαια, ελόγου σου ανέκαθεν αρνιόσουν να καταλάβεις τις αλληγορίες που σου ανέφερα.

»Πώς σου φαίνεται τούτη τώρα, Ντάννυ, αγόρι μου; Άκου και κρίνε! Ανέβηκες στη βάρκα του Χάροντα — τούτη την καρβουνιάρικη μαούνα — κρυμμένος στο σακί που είχε τα κόκαλα της μάνας σου. Κι όχι μόνον αυτό, αλλά σαν μια επιπρόσθετη ασυνείδητη συμβολική αντίδραση στην επιστροφή της, πέταξες τα κόκαλά της στο ποτάμι. Δεν πρόσεξες τ' όνομά της στην ετικέτα; Γιατί όχι; Ασυνείδητα αλλά σκόπιμα;

»Λοιπόν, Νταν, αγόρι μου, να που βρέθηκες και πάλι πίσω εκεί απ' όπου ξεκίνησες — στην κοιλιά της μητέρας σου, όπου υποψιάζομαι ότι πάντοτε ήθελες να μείνεις. Πώς τα ξέρω όλα αυτά; Κρατήσου γιατί σε περιμένει το σοκ της ζωής σου. Εγώ ήμουν ο Δρ Ντυόρφ που σε προετοίμασε ψυχολογικά για την αποστολή. Διάβασε το όνομα ανάποδα, και θυμήσου πόσο έκανα κέφι τα λογοπαίγνια και τους αναγραμματισμούς».

Μου ήταν σχεδόν αδύνατο να το πιστέψω! Ο καθη-

γητής ήταν πάντοτε ένα αγαθό, καλόκαρδο πειραχτήρι. Θα πίστευα ότι με δούλευε και τώρα, αν δεν υπήρχε κάτι. Κι αυτό το «κάτι» ήταν το Πιοτό που κόντευε να με πνίξει. Σκέφτηκα ότι ειλικρινά αυτό το αστείο είχε παρατραβήξει.

Του το είπα έξω από τα δόντια, όσο πιο καθαρά μπορούσα, μισοπνιγμένος όπως ήμουν.

«Η ζωή είναι κάτι αληθινό!» μου φώναξε εκείνος. «Η ζωή είναι να τη ζεις! Εσύ ο ίδιος το επαναλάμβανες συνέχεια, Νταν. Για να δούμε τώρα κατά πόσο το πίστευες κιόλας. Εντάξει, ας πούμε ότι είσαι ένα μωράκι έτοιμο να γεννηθεί. Τι θα κάνεις; Θα μείνεις μέσα στο σακί και θα σκάσεις ή θα ξεπεταχτείς θριαμβευτής από τ' αρχέγονα νερά προς τη ζωή;

»Ας το δούμε και από μια άλλη όψη, Νταν. Πες ότι εγώ είμαι η μαμμή, αλλά τα χέρια μου είναι δεμένα. Δεν μπορώ να βοηθήσω άμεσα στον τοκετό. Είμαι αναγκασμένος να σε καθοδηγώ από μακριά, κατά κάποιο τρόπο, με συμβολισμούς. Μπορώ ώς ένα σημείο να σου πω τι θα κάνεις, αλλά εσύ, σαν αγέννητο μωρό που είσαι, θα πρέπει να μαντέψεις από μόνος σου το νόημα σε μερικά από τα λόγια μου».

Ήθελα να του φωνάξω να σταματήσει τα χωρατά και να μου ανοίξει να βγω. Αλλά δεν το 'κανα. Είχα κι εγώ την υπερηφάνεια μου.

«Τι θέλεις να κάνω;» ρώτησα βραχνά, αδύναμα.

«Ν' απαντήσεις στα ερωτήματα που σου έθεσαν σαν Αλληγορίας και σαν Γάιδαρος. Τότε μονάχα θα μπορέσεις να λευτερωθείς. Και μην αμφιβάλλεις, Νταν, ότι εγώ δεν πρόκειται ν' ανοίξω το σάκο για λογαριασμό σου».

Τι ήταν εκείνο που μου είχε πει; Σκάλιζα απεγνωσμένα τη μνήμη μου, πράγμα διόλου εύκολο με το Πιοτό ν' ανεβαίνει συνέχεια στο σακί. Ήθελα να βάλω τις φωνές και να ριχτώ στα τοιχώματα με νύχια και με

δόντια. Αλλά αν έκανα κάτι τέτοιο, το σακί θα γινόταν σίγουρα ο τάφος μου.

Έσφιξα τις γροθιές μου και ζόρισα το μυαλό μου να ηρεμήσει και ν' αναλογιστεί τα όσα είχαν πει ο Αλληγορίας και ο Πολιβινόσελ.

Τι είχαν πει; Τι;

Ο Αλληγορίας είχε πει. «Πού θέλεις να πας τώρα;»

Και ο Πολιβινόσελ, ενώ με κυνηγούσε στην οδό Άνταμς — στην οδό του Αδάμ; — είχε φωνάξει, «Τι κάνεις τώρα, ανθρωπάκο;»

Η απάντηση στο ερώτημα της Σφίγγας ήταν:

Ο Άνθρωπος.

Αλλά ο Αλληγορίας και ο Γάιδαρος είχαν θέσει τις *δικές τους* ερωτήσεις με τον αληθινά επιστημονικό τρόπο, έτσι ώστε να εμπεριέχουν την απάντηση.

Κι αυτή η απάντηση ήταν ότι ο άνθρωπος είναι κάτι *περισσότερο* από άνθρωπος.

Την άλλη στιγμή, με τη συνειδητοποίηση αυτή να επενεργεί μέσα μου σαν πηγή δύναμης, τσάκισα σαν σπιρτόξυλο τα εξαρτημένα ανακλαστικά που με κρατούσαν δέσμιο ώς τότε. Άρχισα να ρουφώ αχόρταγα το Πιοτό, όχι μονάχα για να σβήσω τη δίψα μου αλλά και για ν' απαλλαγώ από τις προθεϊκές μου αναστολές. Ύστερα πρόσταξα το μπουκάλι να σταματήσει να τρέχει. Και με μια έκρηξη που τίναξε βροχή από Πιοτό και κομμάτια πετσιού σ' όλη τη μαούνα, πετάχτηκα έξω από το σακί.

Ο Μαρούντ στεκόταν εκεί, χαμογελώντας. Αναγνώρισα στο πρόσωπό του τον παλιό μου καθηγητή, έστω κι αν τώρα είχε μπόι δυο μέτρα, με μακριά μαύρα μαλλιά και ελαφρά παραλλαγμένα χαρακτηριστικά που τον έκαναν ωραίο άντρα. Η Πέγκυ στεκόταν δίπλα του. Έμοιαζε πολύ με την Άλις, μόνο που τούτη ήταν κοκκινομάλλα. Ήταν καλλονή, αλλά εγώ ανέκαθεν προτιμούσα τις μελαχρινές — και συγκεκριμένα την Άλις.

«Τα καταλαβαίνεις όλα τώρα;» με ρώτησε ο Μαρούντ.

«Ναι», αποκρίθηκα. «Μαζί και το γεγονός ότι όλοι αυτοί οι συμβολισμοί δεν ήταν παρά εμπνεύσεις της στιγμής, έτσι ώστε να φαντάζουν πιο εντυπωσιακοί. Κατάλαβα ακόμη ότι δεν θα είχε καμιά σημασία αν πνιγόμουν, γιατί μετά θα με ξανάφερνες στη ζωή».

«Ναι, αλλά τότε ποτέ δεν θα γινόσουν θεός. Ούτε και θα γινόσουν ποτέ ο διάδοχός μου».

«Τι θες να πεις;» ρώτησα απορημένα.

«Η Πέγκυ κι εγώ σκόπιμα σπρώχναμε εσένα και την Άλις προς τούτη την τελική έκβαση, έτσι ώστε να υπάρχουν κάποιοι να συνεχίσουν το έργο μας εδώ. Εμείς, βλέπεις, αρχίσαμε να βαριόμαστε τα όσα κάναμε, αλλά δεν ήταν δυνατό να τα παρατήσουμε και να φύγουμε. Έτσι σε διάλεξα ως τον πλέον ιδανικό μου διάδοχο. Είσαι ευσυνείδητος, είσαι ιδεαλιστής, και ανακάλυψες τις δυνατότητές σου. Πιθανόν να τα καταφέρεις καλύτερα από μένα σε τούτη την αναστολή των "φυσικών" νόμων. Θα φτιάξεις έναν καλύτερο κόσμο από μένα. Στο κάτω κάτω, Ντάνυ, νεόφυτε θεέ, ελόγου μου είμαι ο Παλιός Ταύρος, ξέρεις, εκείνος που θέλει να το γλεντήσει.

»Η Πέγκυ κι εγώ θέλουμε να κάνουμε κάτι σαν μια Επίσημη Περιοδεία για να επισκεφθούμε τους πρώην θεούς της Γης που τώρα είναι σκόρπιοι απ' άκρη σ' άκρη στο Γαλαξία. Είναι όλοι τους νεαροί θεοί, ξέρεις, σε σύγκριση με την ηλικία του σύμπαντος. Θα μπορούσε κανείς να πει ότι μόλις αποφοίτησαν από το σχολείο — τούτη τη Γη — και τώρα φοιτούν στα αληθινά κέντρα της μάθησης για ν' αποκτήσουν και το σχετικό λούστρο».

«Και τι θα γίνει με μένα;»

«Είσαι θεός τώρα, Ντάννυ. Μονάχος σου θα παίρνεις τις αποφάσεις. Στο μεταξύ η Πέγκυ και η αφεντιά μου έχουμε άλλους τόπους να γυρίσουμε».

Χαμογέλασε μ' ένα από εκείνα τα αργά, πονηρά χαμόγελα που συνήθιζε μ' εμάς τους φοιτητές του όταν ήταν έτοιμος ν' απαγγείλει κάποιους αγαπημένους στίχους του.

«...ακούστε, μας περιμένει ένα
απίθανα όμορφο σύμπαν παραπέρα.
Τι καθόμαστε;»

Ούτε η Πέγκυ ούτε αυτός κάθισαν. Σαν χνουδάτοι σπόροι που τους παρέσυραν οι θυελλώδεις άνεμοι του απείρου, έγιναν καπνός και χάθηκαν.

Και όταν εξαφανίστηκαν, εγώ έμεινα εκεί, αγναντεύοντας προς το ποτάμι και τους λόφους, προς τον ουρανό και την πόλη όπου ήταν συγκεντρωμένοι οι πιστοί παρακολουθώντας με δέος. Κι όλα αυτά ήταν δικά μου, κατάδικά μου. Μαζί και μια μαυρόμαλλη σιλουέτα — και τι σιλουέτα! — που στεκόταν στην προβλήτα και μου κουνούσε το χέρι.

Μπας και νομίζετε ότι στάθηκα εκεί βυθισμένος σε βαθυστόχαστους συλλογισμούς, φιλοσοφώντας το καθήκον μου προς την ανθρωπότητα ή τη μορφή της τελεολογίας τώρα που εγώ προσωπικά θα κινούσα το μεταφυσικό τροχό της φύσης;

Για τέτοια είμαστε; Έκανα ένα σάλτο στον αέρα και συμπλήρωσα δεκάξι χορευτικές πιρουέτες από ανείπωτο ενθουσιασμό πριν ξανασταθώ στα πόδια μου. Και μετά άρχισα να βαδίζω στο νερό — ναι, πάνω στο νερό — προς την Άλις.

Την άλλη μέρα κάθισα στην κορφή ενός λόφου με θέα την κοιλάδα. Όταν τα γιγάντια μεταγωγικά ανεμόπτερα άρχισαν να καταφθάνουν τα άρπαξα με ψυχοκίνηση, ή όπως θέλετε πέστε το, και τα βούτηξα ένα ένα στο ποτάμι. Και όταν οι πεζοναύτες πέταξαν τα όπλα τους κι άρχισαν να κολυμπούν προς την όχθη, τους εξαφάνισα τις αντιασφυξιογόνες μάσκες και με-

τά έπαψα ν' ασχολούμαι μαζί τους, εκτός κι αν κάποιοι έδειχναν να μην ξέρουν καλό κολύμπι. Στις περιπτώσεις αυτές είχα τη μεγαλοψυχία να τους μαζέψω και να τους αποθέσω στην όχθη.

Νομίζω ότι αυτή ήταν μια πολύ ευγενική πράξη από μέρους μου. Στο κάτω κάτω, δεν ήμουν και σε πολύ καλή φόρμα εκείνη τη μέρα. Όλη τη νύχτα και το πρωινό με βασάνιζε ένας πόνος στα πόδια και τα ούλα μου. Αυτό με είχε κάνει κάπως ευερέθιστο, παρ' όλες τις γενναίες δόσεις Πιοτού που είχα κατεβάσει.

Αλλά υπήρχε σοβαρός λόγος που τραβούσα αυτά που τραβούσα.

Ήμουν πάνω στην ανάπτυξή μου· ψήλωνα κι έβγαζα δοντάκια.

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ ΜΕ ΓΕΛΙΟ

Φίλιπ Χοσέ Φάρμερ	ΤΟ ΕΠΑΓΓΕΛΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ
Έρικ Φρανκ Ράσσελ	ΑΚΡΩΣ ΑΠΟΡΡΗΤΟ
Θήοντορ Στάρτζον	ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΤΙΠΟΤΑ - ΑΛΗΘΕΙΑ ΣΑΣ ΛΕΩ!
Ρίτσαρντ Γκέμαν	Η ΜΗΧΑΝΗ
Ρόμπερτ Σέκλυ	Ο ΠΟΛΙΤΗΣ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ
Ισαάκ Ασίμωφ	Η ΜΗΧΑΝΗ ΠΟΥ ΚΕΡΔΙΣΕ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ
Τζ.Κ. Έντμοντσον	ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΗ ΟΠΙΣΘΟΔΡΟΜΗΣΗ
Φρέντρικ Μπράουν	Μ' ΑΓΑΠΑ, ΔΕΝ Μ' ΑΓΑΠΑ
Τσαρλς Μπώμοντ	Η ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ
Άλφρεντ Μπέστερ	ΠΕΡΙΜΕΝΕΤΕ, ΠΑΡΑΚΑΛΩ
Τζέημς Θέρμπερ	ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΕΝΑ ΛΕΜΜΙΝΓΚ

Μη μένετε αξύριστος αν είστε αγόρι, ή αμακιγιάριστη αν είστε κορίτσι. Μη φοβάστε τον καθρέφτη.
Ο καθρέφτης είναι η υπέρτατη έκφραση της τέχνης του χιούμορ και του σαρκασμού.
Δείχνει εμάς!
Η Επιστημονική Φαντασία αποτελεί έναν τέτοιο καθρέφτη, που έρχεται ν' αναπληρώσει την έλλειψη.
Η Επιστημονική Φαντασία αποτελεί έναν τέτοιο καθρέ-
(Με εφτά χρόνια γρουσουζιά αν σκίσετε αυτό το βιβλίο, και άλλα εφτά αν το πιάσετε και δεν το αγοράσετε!)

ΔΡ 800